COLECȚIA

Iubiri de poveste

TESSA DARE

Zeița vânătorii

SERIA „MEMORIILE UNEI TINERE AVENTUROASE“

Întotdeauna o aventurieră îndrăzneață, Lucy Waltham este hotărâtă să îl cucerească pe bărbatul care i-a furat inima. Dar, ca să fie sigură de succes, mai întâi are nevoie să-și perfecționeze puterea de seducție, așa că își îndreaptă atenția spre Jeremy Trescott, conte de Kendall, cel mai bun prieten al fratelui ei și un om extrem de rece. Însă exersarea săruturilor aprinde o pasiune neașteptată – una care ar putea să-i dea peste cap toate planurile bine puse la punct.

Jeremy are un titlu important, o avere uriașă și un trecut dureros, plin de secrete de mult îngropate. Preferă să păstreze o distanță sigură față de propriile emoții, însă, pentru a-i distrage atenția lui Lucy de la intenția ei nesăbuită, trebuie să dea frâu liber pasiunilor lui și s-o salveze de la o dezamăgire în dragoste. Lupta lor senzuală de voințe este pe cât de exasperantă, pe atât de delicioasă și, cu cât reușește s-o supravegheze mai mult, cu atât Jeremy este mai aproape de a-și pierde controlul.

Când izbucnește scandalul, Jeremy este pus în fața unei dileme dificile. Va putea oare s-o lase pe Lucy pradă dizgrației sau își va risca inima și o va revendica pentru sine?

Tessa Dare este autoarea a 14 romane de dragoste aflate în topurile *New York Times* și *USA Today*. Cărțile ei au câștigat numeroase premii, inclusiv de două ori prestigiosul RITA din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1564-0
9 786063 315640
Alma

TESSA DARE

Zeița vânătorii

Goddess of the Hunt
Tessa Dare
Copyright © 2009 Eve Ortega
Ediție publicată prin înțelegere cu Ballantine Books,
un imprint al Random House, o divizie a Penguin Random House LLC

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Zeița vânătorii
Tessa Dare

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DARE, TESSA
Zeița vânătorii / Tessa Dare.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1564-0
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

TESSA DARE

Zeița vânătorii

Traducere din limba engleză
Teodora Zaharia/Graal Soft

Alma

Capitolul 1

Toamna anului 1817

O bătaie în ușă în toiul nopții nu putea însemna decât un dezastru.

Jeremy își trase o pereche de pantaloni pe sub cămașa de noapte și se împletici spre ușa dormitorului. Un incendiu? Nu simțea miros de fum. Poate o urgență a familiei Waltham? Poate un mesaj neașteptat de la administratorul moșiei sale – nu ar fi fost vreo surpriză să audă de probleme la Corbinsdale.

Îi apăru o amintire, nechemată. Enervantă. Inima începu să-i bată nebunește în piept. Jeremy se opri, ținând strâns mânerul ușii, și blestemându-și trupul pentru că își amintise atât de repede ceva ce reușise să uite timp de mulți ani.

Logica îi ajunse din urmă pulsul trepidant și în cele din urmă îl domină. Strălucirea slabă a cărbunilor arunca umbre amețitoare, dar Jeremy se forță să rămână concentrat asupra camerei. Aceasta nu era noaptea aceea. Acum se afla la conacul Waltham, nu la Corbinsdale. Trecuseră mai mult de douăzeci de ani și nu mai era copil. Orice surpriză l-ar fi așteptat de cealaltă parte a ușii, era complet pregătit să-i facă față.

Când trase de zăvorul ruginit și deschise ușa cu o smucitură, Jeremy era pregătit pentru ce era mai rău.

– Stai acolo, îi ordonă cineva în șoaptă.

Jeremy avu o clipă să observe o siluetă feminină, o mulțime de bucle dezordonate de culoare închisă, și două mâini apucându-l de umeri. Apoi Lucy Waltham, sora cea mică a celui mai vechi prieten, se ridică pe vârfuri și își apăsă buzele pe gura lui cu o asemenea forță, încât Jeremy se lovi de tocul ușii.

Oh, Doamne! Fata îl săruta.

Ei bine, se gândi el ironic, fusese pregătit pentru ce era mai rău. Și dintre numeroasele săruturi de care Jeremy Trescott avusese parte

în cei douăzeci și nouă de ani ai săi, acesta era, fără îndoială, cel mai rău.

Lucy săruta cu buzele perfect țuguiate și cu ochii larg deschiși. Și dacă îi lipsea finețea, aceasta era compensată de un entuziasm îndrăzneț. Mâinile ei se aflau peste tot în același timp – treceau prin părul lui, parcurgeau în grabă umerii și explorau lărgimea pieptului lui.

Acesta nu era un sărut. Era un asediu.

Mai mult decât atât, era de neînțeles, cu totul ilogic, și o sumedenie de nuanțe diferite ale cuvântului *greșit*.

Mâinile lui Jeremy își găsiră cumva drumul spre coatele ei și se smulse din îmbrățișarea ei dornică.

– Lucy! Ce mama naibii crezi că faci?

– Șșșt! Ochii ei fugiră în stânga și în dreapta, scrutând coridorul întunecat. Apoi își întoarse privirea spre el, îngustând-o cu o intensitate tulburătoare, iar Jeremy își închipui în treacăt – și în mod absurd – că îi pictase cineva o țintă pe față. Exersez, șopti ea, strângându-l de braț. Lasă-mă să mai încerc o dată!

Ea se năpusti pentru încă un sărut, însă Jeremy se feri instinctiv, o trase înăuntru și închise ușa în urma lor. Într-un moment mult mai rațional, se poate să-i fi trecut prin cap că indecența de a o săruta pe sora gazdei pe coridor ar fi fost agravată doar dacă ar fi împins-o în camera lui. Dar facultățile mintale ale lui Jeremy părăsiră temporar conacul Waltham.

Literalmente, Lucy îl sărutase fără să se gândească.

– Așadar, a mers?

Jeremy se holbă la ea, mut de uimire. Ce să meargă? În acel moment, părea că nimic nu mergea, mai ales creierul său. Șocul îi înghețase membrele. Cu siguranță, nu se putea forța să găsească un răspuns.

Ea făcu un pas înapoi, își încrucișă brațele peste halatul de catifea stacojie și îl privi cu îndrăzneală. Pe măsură ce ochii ei coborau, Jeremy deveni din ce în ce mai stânjenit, dându-și seama de ținuta lui neglijentă, de la cămașa de noapte și nădragii uzați la picioarele goale.

Un zâmbet satisfăcut se întinse pe chipul lui Lucy.

– Trebuie să fi mers. Doar m-ai tras la tine în dormitor. Se întinse spre mânerul ușii. Foarte bine, Jemmy. Presupun că am exersat destul. Ne vedem la micul dejun.

Ea întredeschise ușa, dar Jeremy întinse mâna și o închise la loc.

Aruncându-i o privire, Lucy apucă mânerul cu ambele mâini și trase.

– Te rog să mă scuzi, spuse ea printre dinți. O să-mi văd de drum atunci.

– Nu, nu vei face asta.

Jeremy se lăsă cu toată greutatea pe ușă, închizând-o. Era posibil ca Lucy să fie obișnuită să disprețuiască încercările șovăielnice ale fratelui ei în ceea ce privește tutela, dar Jeremy era cu zece centimetri mai înalt și avea cu douăsprezece kilograme mai mult decât Henry Waltham, ca să nu mai vorbim de voința de fier. Lucy nu se va folosi de el.

Își drese vocea și spuse pe cel mai autocrat ton, ca un adevărat conte Kendall:

– Nu pleci nicăieri. O să stai jos și o să mă lămurești.

Ea deschise gura să se împotrivească. Jeremy o apucă de cot și o conduse spre fotoliu.

– Dar mai întâi, spuse el, o să beau ceva.

Lucy încetă să mai încerce să scape din strânsoarea lui și se lăsă fără grație în fotoliu.

– Ceva de băut, zise ea. De ce nu m-am gândit la asta? Ceva de băut ar fi potrivit, mulțumesc.

Clătinând din cap, Jeremy se îndreptă spre bar și turnă whisky într-un singur pahar. Bău jumătate din licoare dintr-o înghițitură lacomă, închizând ochii pentru a savura fierbințeala care i se răspândea de-a lungul gâtlejului. Când îi deschise din nou, se uită în jurul lui să se asigure că acesta era cu adevărat același conac Waltham pe care îl vizita în fiecare toamnă de când își încheiase studiile la Cambridge. Grinzile Roughhewn marcau tavanul înclinat. Tapiserii decolorate acopereau pereții, iar un covor nepretențios și foarte vechi se afla sub picioarele sale goale. Camera nu se schimbase în ultimii opt ani mai mult decât o făcuse, să zicem, în ultima sută de ani.

Cu decorul, peisajul și grupul său de prieteni vechi cu care își petrecea vacanțele anuale de vânătoare – conacul Waltham rămăsese o constantă bine-venită în viața lui Jeremy. Până în acest an, când se schimbase totul.

– De ce nu poate să fie totul ca înainte? Lucy ațâță focul cu un vătrai, aruncând în aer vârtejuri de scântei agitate. De ce a trebuit Felix să plece și să se însoare? A stricat totul.

Jeremy își înecă răspunsul cu o înghițitură de whisky. N-ar fi recunoscut acest lucru, dar era de acord cu spusele ei.

– A fost în regulă când s-a căsătorit Henry, continuă Lucy. Marianne este foarte ocupată cu copiii și cel puțin nu îi stă în cale. Dar scorpia aia care s-a măritat cu Felix se va aștepta să fie distrată. Și ca să se înrăutățească și mai tare lucrurile, a adus-o și pe sora ei, pe acea Sophia.

– Printre altele, doamna Crowley-Cumberbatch și domnișoara Hathaway sunt, din câte am auzit, niște tinere femei încântătoare. Oricine s-ar gândi că o să te bucuri de compania lor.

– Sau nu.

Adevărul este că nici Jeremy nu se bucura de prezența lor. Nu exista nimic propriu-zis ofensator la Kitty, soția lui Felix, sau la sora ei, Sophia. Din contră, Sophia Hathaway era întruchiparea unei frumuseți mondene inofensive, foarte bine-crescute. O mică bezea – fără substanță, dar suficient de satisfăcătoare, dacă gustul cuiva se îndrepta spre dulce. Așa cum se părea că făcuse cel al lui Toby.

Jeremy luă încă o înghițitură de whisky și gustă ironia. Henry și Felix se însuraseră, Toby era pe punctul... refugiul lor de burlaci devenise o casă pentru petreceri de familie. Ei bine, dacă toți prietenii săi erau hotărâți să se încătușeze în căsătorie, cel puțin el nu se afla în pericolul iminent de a li se alătura. Toate cele trei doamne de la conacul Waltham erau cu siguranță luate în considerare.

Sunetul degetelor bătând în lemn îi întrerupse firul gândurilor.

– Ai de gând să bei toată sticla de unul singur?

Desigur, cu excepția cazului în care o punea la socoteală și pe Lucy.

Iar Jeremy nu se gândise la Lucy. Ea nu era nici eligibilă, nici o domnișoară. Era sora mult mai mică a lui Henry, sub tutela căruia se și afla, iar pentru Jeremy era versiunea personală a unei plăgi biblice. Ea petrecuse mulți ani punând la cale diverse moduri prin care să-i intre pe sub piele. Acum se afla în dormitorul lui și... și exersa.

Oricât de mult și-ar fi dorit să șteargă acel sărut din memoria lui, Jeremy știa că nu-l putea ignora. Și nu putea ignora nici implicațiile evidente ale acelui cuvânt, „a exersa".

Putea totuși să ignore cererea lui Lucy pentru un pahar de băutură. Jeremy își reumplu paharul, se îndreptă spre șemineu și se așeză pe fotoliul din fața ei. Expiră încet, trecându-și o mână prin păr.

– Lucy, nu îmi face plăcere să întreb asta. Mi-e groază de răspunsul tău. Dar pentru ce, mai exact, exersezi?

– Nu pentru ce, răspunse ea, pentru cine.

Oh, se înrăutățea treaba. Jeremy oftă.

– Pentru cine exersezi, atunci? Vreun tânăr de prin partea locului? Fiul vicarului?

– Pentru Toby, bineînțeles.

Jeremy râse crispat.

– Pentru Toby? De ce te-ai săruta cu Toby? Lucy, dar el este logodit cu domnișoara Hathaway.

Lucy își ridică genunchii la piept, răsucindu-se într-o minge de catifea vișinie și bucle castanii. Proporțiile masculine ale fotoliului o făcuseră să pară mică, iar ochii săi verzi erau plini de o durere acută, nedeghizată.

– Așadar, este adevărat.

La dracu'. Dintr-odată, această vizită nocturnă bizară avea noimă. Jeremy lovi brațul fotoliului său. Dintre toate lucrurile iremediabil stupide pe care le putea spune.

Vocea lui Lucy era plată.

– Camerista mi-a spus că a auzit de la valetul lui Toby. Nu am vrut s-o cred. Nu-mi venea s-o cred. Dar este adevărat.

Jeremy fu nevoit să privească în altă parte. Era instinctul de autoconservare. Înfățișarea lui Lucy era o colecție de trăsături de spiriduș adunate într-o formă de inimă – un chip care afișa nefiltrat fiecare emoție a inimii. Nu se putea uita nimeni la ea fără să știe exact cum se simțea – iar el nu dorea să știe cum se simțea Lucy. Prefera să păstreze o distanță cuviincioasă chiar și față de propriile emoții.

– Cum a putut Toby să facă asta? rosti ea cu o voce pițigăiată.

Jeremy tresări. Lucy își trase nasul cu zgomot, iar el mai luă o gură de whisky. Ea nu avea voie să plângă, vru el să-i amintească. Aceasta era regula – singura încercare de autoritate a lui Henry. El îi îngăduise fetișcanei să facă ce voia în fiecare toamnă, să se țină după ei atunci când mergeau să vâneze sau să pescuiască, să imite ca un papagal înjurăturile lor și chiar să tragă câte o dușcă din sticlele lor cu băutură – cu o singură condiție: să nu plângă. În opt ani, Jeremy nu o văzuse vărsând nici măcar o lacrimă. Și se ruga să nu înceapă acum. Dacă exista un lucru pe care nu-l putea suferi, acela era o femeie care plângea.

Aruncă o privire spre ea. La naiba, îi tremura bărbia.

– Doar nu ai de gând să începi să te smiorcăi, nu?

– Nu. Și vocea îi tremura.

Jeremy își făcu de lucru și mai puse lemne pe foc, ca să tragă de timp.

La naiba cu Toby! Era numai vina lui. O răsfățase mereu pe fată. În fiecare toamnă, Lucy se agăța de Toby ca o căpușă pe un câine de vânătoare. El îi punea râme în cârlig și o învăța conjugările verbelor obscene din latină. Îi aducea flori și îi împletea coronițe din iederă pe care i le punea pe cap. Diana lui, așa îi zicea Toby. Zeița vânătorii.

O fi numit-o el zeiță, dar venerarea era din partea lui Lucy. Dragostea inofensivă a unei tinere fete – asta părea să fie tot. Evident că pentru Lucy părea să fie mult mai mult. Iar acum, sarcina de a o trezi la realitate din toate acele viziuni romantice căzuse într-un fel asupra lui Jeremy. Norocul lui. Dar i se și potrivea, bănuia el. Dacă el ar fi nutrit vreodată vreo viziune romantică – ceea ce era îndoielnic – ar fi renunțat la ea cu mult timp în urmă.

Își scutură praful de pe mâini și se cufundă din nou în fotoliu. Și spuse cu cel mai binevoitor ton al său:

– Acum, Lucy, trebuie să înțelegi...

Ea îi aruncă o privire ucigătoare. Cel puțin nu era expresia tristă pe care o avea cu câteva momente în urmă.

– Nu, Jemmy. Să nu îndrăznești să vorbești cu mine de parcă aș fi un copil. Ar fi trebuit să-mi fac debutul în societate în urmă cu două sezoane. Dacă Marianne nu ar fi fost mereu ocupată. Poate că nu sunt o domnișoară bine-crescută ca Sophia Hathaway. Dar nici nu mai sunt doar o fetiță.

Ea întinse un picior gol spre foc și își flexă absentă glezna. Grația unduioasă a mișcării atrase privirea lui Jeremy. Îl prinse și îl blocă. Nu-și putea lua ochii. Ea își rotea piciorul într-o doară, iar pielea avea o strălucire aurie în lumina focului. Ochii lui urcau tot mai sus, urmând curba dulce a gambei spre locul în care dispărea sub halat.

Apoi Lucy își schimbă poziția, încrucișându-și picioarele. Catifeaua roșie căzu ca o cortină de teatru, încheind brusc spectacolul. O lovitură rapidă de dezamăgire îl nimeri în piept. Senzația alunecă în derivă în jos, atenuând durerea familiară a dorinței refuzate. Doamne, această noapte era pur și simplu plină de surprize!

– Presupun că nu ești, murmură el, îndepărtându-și privirea și scuturând-o în gând. Foarte bine, atunci hai să vorbim ca adulții! Poți începe prin a renunța să folosești porecla aceea copilărească și să mi te adresezi cum se cuvine.

– Adică folosindu-ți titlul? Nici măcar nu mi-l amintesc pe cel vechi, darămite pe cel nou. Ea își răsuci capul și se uită în sus spre tavan. Doar nu te aștepți să mă adresez cu „milord", Jemmy.

Jeremy oftă, renunțând la orice efort de a se calma.

– Atunci hai să vorbim foarte direct! Toby se va însura cu domnișoara Hathaway.

– Dar nu poate face asta! Nu este corect!

El pufni:

– Ai vorbit ca o fetiță, Lucy.

Ea îl ignoră.

– Întotdeauna am știut că mă voi mărita cu Sir Toby Aldridge, încă din ziua în care ne-am întâlnit prima dată.

– Asta e absurd. În ziua în care v-ați întâlnit prima dată aveai doisprezece ani.

– Unsprezece.

– Unsprezece, atunci. Și Toby te-a împușcat.

– Nu m-a împușcat. A tras într-o potârniche pe care o speriasem. El nu știa că mă aflam acolo, pentru că...

– Pentru că ne urmăreai pe noi, după ce Henry îți interzisese asta, spuse Jeremy nerăbdător. Da, da. Îmi amintesc foarte clar.

„Prea clar", adăugă el în gând. Își amintea cu detalii dureroase acea zi. Soarele strălucitor al după-amiezii, mirosul usturător al prafului de pușcă. Dar își amintea mai ales sunetele. Cum putea să uite? Un staccato frenetic de aripi, pocnitura armei lui Toby, un țipăt asurzitor. Tăcerea îngrozitoare a celor patru care își făceau drum prin mărăcini înalți până la genunchi, doar ca să o găsească pe Lucy stând într-o poieniță, nevătămată și fără remușcări.

Anii următori dovediseră că apropierea de țintă urma să devină un tipar. Lucy Waltham cocheta mereu cu dezastrul, și, prin urmare, Jeremy o evitase. El nu voia să se afle prin preajmă când dezastrul lovea inevitabil.

Pufnind, Lucy se întinse și îi luă paharul de whisky din mână. Unghiile ei îi zgâriară încheietura mâinii. Până aici cu distanța de siguranță.

Ea își lăsă bărbia pe unul din genunchi și privea posomorâtă în lichidul de culoarea chihlimbarului.

– Ce are Sophia Hathaway, și eu nu am?

– În afară de o educație excelentă, bună-creștere și o zestre de douăzeci de mii de lire?

El își întinse mâna pentru a-și recupera paharul.

Lucy dădu pe gât o dușcă zdravănă de whisky înainte de a i-l înapoia.

– Ea nu îl iubește.

– Alte fantezii de fetișcană. Aceasta este o căsătorie, Lucy. Dragostea nu prea e necesară. Ei se înțeleg destul de bine, iar familiile lor își vor da acordul. Ea are avere, dar nu deține un titlu, el este un baronet. Este o potrivire avantajoasă pentru amândoi.

– Avantajoasă? Își îngustă ochii. Doar tu, Jemmy, doar tu ai putea vorbi despre căsătorie ca fiind o înțelegere calculată de afaceri.

– Nu doar eu. Ci și societatea. Căsătoriile din dragoste, precum cea a fratelui tău, sunt excepțiile, nu regula. Doamnele care insistă asupra iubirii ajung să fie dezamăgite. Ți-ai da seama de acest adevăr, doar dacă tu...

– Doar dacă eu ce? Doar dacă aș fi rece și blazată, ca tine?

Jeremy își încleștă maxilarul.

– Doar dacă ai fi acordat cea mai mică atenție oricărei guvernante pe care a angajat-o Henry pentru tine. Doar dacă ai fi avut un anumit model de comportament feminin, în afara unei cumnate foarte ocupate și a unei mătuși senile.

– Dacă aș fi fost ca Sophia Hathaway.

– Tu ai spus-o, nu eu.

Lucy își încrucișă brațele.

– Ei bine, puțin îmi pasă de ceea ce spui tu sau societatea. Eu am de gând să mă căsătoresc din dragoste, și asta înseamnă că nu o să mă mărit cu nimeni altcineva decât cu Toby. Refuz să cred că s-ar putea însura cu altcineva decât cu mine. Mă iubește. Eu știu asta, chiar dacă el nu o știe încă.

– Lucy, această chestiune este stabilită. Mă aștept să o ceară în orice zi.

– Atunci va trebui să acționez în noaptea asta.

Se ridică de pe fotoliu și începu să se plimbe prin încăpere. Avea fruntea încruntată și se juca absentă cu o șuviță de păr, prinzând-o între dinți. Lucy își mesteca întotdeauna părul când punea ceva la cale.

De obicei își purta părul prins sus – din comoditate, nu pentru că așa era la modă. Dar nu se inventase încă acul de păr sau boneta care să poată îmblânzi buclele lui Lucy. Ele ieșeau întotdeauna la capete și se înfășurau printre degetele ei, găsindu-și drumul spre buzele ei. Acum părul îi cădea în valuri grele până la talie, arătând ca o lână groasă și luxuriantă, în timp ce pășea printre franjurii înnodați ai covorului. Se întoarse și măsură din nou camera, materialul fluid al halatului încolăcindu-i-se în jurul formelor.

Forme. Dumnezeule mare! De când avea Lucy forme? Ea fusese întotdeauna o grămadă de oase și unghiuri ciudate, ținute la un loc prin simpla forță a voinței. Acum, tot scheletul acela dur plin de hotărâre era îmbrăcat în forme moi, mlădioase, feminine. Iar ea și curbele ei defilau prin dormitorul lui. La ora scandaloasă – el aruncă o privire la ceasul de pe polița șemineului – două noaptea. Caracterul nepotrivit al întregii situații îl lovi cu o forță neașteptată.

– Nu ar trebui să te afli aici. Este târziu, și tu ești... supărată. Întoarce-te la tine în cameră și dormi puțin. Putem vorbi mai multe despre acest subiect mâine.

– Mâine ar putea să fie prea târziu, spune ea. Nu-mi pot asuma acest risc. Trebuie să o fac în noaptea asta.

– Ce trebuie să faci în noaptea asta?

– Să îl seduc, desigur.

Jeremy se uită uluit la ea. Un buștean izbucni în flăcări cu un trosnet zgomotos, și o rafală de scântei roșii zburară din șemineu. Lucy se opri în fața oglinzii. Își dezlegă halatul și îl deschise, verificându-și cămașa simplă de noapte cu o expresie nemulțumită.

– Presupun că mătasea și dantela ar fi mai potrivite, dar nu am nimic mai fin.

Se întoarse un sfert de rotație și se uită piezîș la reflexia profilului său. Împingându-și umerii înapoi, își strânse cămașa de noapte în jurul bustului până când fiecare umflătură și ridicătură de carne se reliefă sub țesătura simplă.

Jeremy sări în picioare, vărsând pe covor ce mai rămăsese în paharul de whisky. Din doar doi pași, traversă camera și interveni între Lucy și reflexia ei scandaloasă, apucându-i marginile halatului și înfășurându-i-le ferm în jurul taliei. Cel de-al treilea nasture de la cămașa ei de noapte era desfăcut, iar materialul subțire se deschise și dezvălui o porțiune bombată de piele aurie.

– Nu-mi spune că... că asta exersezi tu.

Ea încuviință. Ardoarea din privirea ei îi spuse lui Jeremy că, oricât de ridicolă i se părea lui această idee, Lucy considera că seducția era un plan întru totul acceptabil. Își puse mâinile pe umerii ei și rosti ferm:

– Lucy, Toby nu te iubește.

– Ba da, Jemmy, mă iubește.

– Ce te face să fii atât de sigură? Ți-a dat el oare vreun motiv ca să speri?

– Nu știam că ai nevoie de un motiv ca să speri, altul decât dragostea. În caz că ai uitat, Jemmy – eu nu mă pricep să sper. Eu nu sper. Eu știu. Eu cred. Eu mă aștept. Știu că Toby mă iubește. Cred că suntem făcuți unul pentru celălalt. Înfipse un deget în pieptul lui. Și mă aștept ca tu să înțelegi.

Jeremy suspină. Cum să înțeleagă el o fată – o femeie, se corectă – care nu dădea doi bani pe motive?

– Lucy, Toby este destul de atașat de tine. Își dădu seama că încă o mai ținea de umeri. Făcu un pas în spate și își lăsă brațele să cadă pe lângă corp. Dar atașamentul nu este dragoste. În plus, ce știe micuța Lucy despre seducție?

– Oh, am o carte.

– O carte? Jeremy își trecu o mână prin păr. Doamne, Lucy, nu am de gând să te întreb de unde ai făcut rost de o astfel de carte sau ce perle de înțelepciune ar putea conține. Ea deschise gura ca să intervină, iar el o făcu să tacă întinzând mâna. De fapt, te rog să nu-mi spui. Este suficient să-ți atrag atenția că sper că nu vei da curs lecțiilor din nu știu ce roman sinistru pe care ai reușit să pui mâna.

– Recunosc că sfaturile din carte au limitele lor.

Ea se uită la el pe ascuns, căutându-i privirea.

– Acesta este un mod de a spune.

Ea se apropie puțin, având o sclipire păcătoasă în ochi.

– Cu siguranță, lectura nu poate înlocui experiența practică, zise și se apropie și mai mult.

– Dar... stai... Lucy, doar nu este posibil... Și apoi îi scăpă o întrebare adresată mai mult Dumnezeului din ceruri decât lui Lucy. De ce eu?

– Adică în afara faptului că nu mai există altcineva? Ești atât de potrivit, Jemmy, atât de rece. Există aisberguri în Marea Nordului care au mai puțină gheață pe ele. Dacă pot să te topesc pe tine, nu voi avea nici o problemă să-l seduc pe Toby.

– Lucy, te asigur că nu ai putea să mă „topești", chiar dacă mi-aș dori să fiu... topit. Ceea ce nu vreau, zise și se retrase un pas. Apoi încă doi.

– Încearcă să reziști, prin orice mijloc. Îmi plac provocările. Ea se apropie din nou, iar ochii i se aprinseră cu viclenie. Am învățat să pun capcane pentru cocoși-de-munte și să pescuiesc păstrăvi. Prinderea unui soț este chiar atât de diferită?

Da, Jeremy intenționă să riposteze, dar maxilarul doar îi urca și îi cobora fără zgomot, imitând destul de bine – ei bine, un păstrăv.

Apoi ea îl apucă de cămașă și îl trase spre ea, prinzându-l în plasa de bucle castanii și sărutându-l până aproape îl lăsă fără suflare. Buzele ei le atacară pe ale lui cu aceeași hotărâre de oțel. Dar când își aruncă brațele în jurul gâtului lui și căzu spre el, ce mai rămăsese din ea era delicat, mlădios și plăcut. Șuvițe mătăsoase din părul ei alunecară peste antebrațul lui. Forme pline se mulau pe pieptul lui.

Înainte ca Jeremy să-și poată veni în fire și să protesteze, ea se trase brusc înapoi și îi studie fața.

– Ei bine? Funcționează?

Era o întrebare simplă. Și cum mintea lui Jeremy recita motivele pentru care răspunsul lui trebuia să fie un „nu" categoric, alte părți ale trupului său erau hotărâte să spună „da". Dumnezeule mare, el era doar un bărbat. Un bărbat care părea că irosise ultimele câteva luni fără să sărute pe cineva și al cărui trup sărise în mod veritabil peste șansa de a pune capăt monahismului autoimpus. Negă cu fermitate din cap, sperând că ea va trece cu vederea respirația neregulată care susținea opusul.

Lucy era de neoprit. Se năpusti pentru încă o încercare, dar Jeremy îi prinse fața în mâini. Obrajii ei se înroșiră și deveniră moi și calzi sub palmele lui.

– Lucy, ai înnebunit? Acest lucru nu se va întâmpla. Nu se poate întâmpla.

– Bine, bineînțeles că nu se poate întâmpla.

Gura ei se întinse într-un rânjet neastâmpărat și făcu gropițe în obraji sub degetele lui mari. Jeremy fu cuprins de o pornire de neiertat de a le mângâia, de a le explora cu buzele.

– Nu te teme, Jeremy, nu am nici un plan pentru asta. Pentru că va trebui să te căsătorești cu mine, și acest lucru nu ar rezolva nimic.

– Cu siguranță că nu.

Jeremy studie chipul pe care-l ținea între mâini. Pielea îi era scăldată în lumina focului și strălucea ca aurul lustruit. Ochii ei reflectau flăcările care jucau în foc, provocându-l să se uite mai bine, să vină mai aproape. Cine era această femeie și ce făcuse cu Lucy? I se părea o străină, iar acesta era un lucru periculos. O străină era o pradă ușoară – pentru sărutat... și pentru mai mult.

Jeremy începu o listă scurtă cu motivele pentru care Lucy nu reprezenta – cu siguranță – o pradă ușoară.

În primul rând, ea era sora celui mai vechi prieten al său.

În al doilea rând, prietenul său cel mai vechi trăgea foarte bine cu pușca.

– Ascultă-mă, spuse el, scuturându-i capul puțin. Dacă ai întrebări despre... despre patul conjugal, va trebui să i le adresezi lui Marianne. Sau ar trebui să aștepți noaptea nunții, când soțul tău – care nu va fi Toby – te va putea lumina. Nu vor fi lecții despre pescuirea soților sau ademenirea bărbaților.

Ea zâmbi. Un zâmbet îngâmfat, înnebunitor, pe care Jeremy ar fi dorit să i-l șteargă de pe față.

– Ai înțeles? întrebă el.

– Da. Ea își strânse buzele înainte de a le despărți din nou când izbucni în râs.

– Atunci de ce naiba râzi?

– Pentru că eu cred că a funcționat.

Din nou acel rânjet neastâmpărat. Dar, de data asta, Jeremy nu văzu zâmbetul nerușinat, ci mai degrabă din ce era alcătuit.

Din buze.

Buze pline, supuse și dulci, roșii și înflăcărate de săruturi și râsete. Buze care implorau să fie acoperite cu ale lui.

El își închise ochii în fața ispitei, strângându-și mâinile și lăsându-le să coboare în părul ei răvășit, ca și cum prin netezirea acelor bucle ar fi putut s-o controleze. Să se controleze. Dar, Cerule! Era ca și cum și-ar fi cufundat mâinile în mătase lichidă și cu ochii minții ar fi văzut acele șuvițe incredibil de moi mângâindu-i fiecare centimetru de piele.

Ochii lui se deschiseră brusc. În disperare de cauză, Jeremy se uită în jos, doar ca să vadă dacă cel de-al treilea nasture de la cămașa ei de noapte mai era încă desfăcut.

Și era. La naiba, era desfăcut.

Ea râse încet, atrăgându-i privirea înapoi către gura sa, care acum era înclinată în unghiul perfect din care să-i primească sărutul. Buzele acelea... și doar un vârf de limbă umed și roz... instrumentele care-l enervaseră atâția ani, acum i se ofereau, îl invitau. Abia așteptând să fie reduse la tăcere, stăpânite, îmblânzite. Exista o singură cale, susținea o voce întunecată din mintea sa, prin care să o facă pe Lucy să vadă că greșea.

Să o sărute până o lăsa fără suflare.

Gura lui o zdrobi pe a ei și îi simți buzele retrăgându-se din acel zâmbet larg într-o țuguiere pasională. Iar când fata își deschise gura

de bunăvoie, nerăbdătoare, Jeremy îi mulțumi lui Dumnezeu pentru romanele sinistre.

Își strecură limba în locul fierbinte, sălbatic și îndrăzneț de la whisky al gurii ei, explorând, revendicând. Lucy icni la apăsarea buzelor lui, și el se înfipse mai adânc, luă mai mult, hotărât să se înfrupte din dulceața ei până avea să simtă gustul amar al fricii. Dacă ea voia lecții, avea să-i dea una. O va învăța că dorința nu era un joc și că pasiunea era un sport periculos. Intenționa să o preseze până o va face să fugă învârtindu-se înapoi la ea în cameră, să tremure sub cearșafurile albe și scrobite, ghemuită în cămașa ei virginală de noapte. Și să-și încheie naibii acel blestemat de nasture.

Apoi limba ei o atinse pe a lui. Cu precauție, o dată. Apoi din nou, abandonându-se. Îl trăgea înăuntru, ademenindu-l, alimentându-i focul din vintre cu fiecare dezmierdare repezită. El răspunse instinctiv, aprofundând sărutul. Atunci, o revelație îl străfulgeră cu toată durerea dulce a dorinței răsplătite.

Acest sărut era o provocare.

Și de opt ani, de când o cunoștea, Lucy Waltham nu se dăduse niciodată în lături din fața unei provocări.

Ea se încolăci și mai tare în jurul lui, apucându-l de umeri și prinzându-i ceafa cu palma. El gemu când îi simți unghiile coborându-i ușor pe piele.

O forță necunoscută îl făcu să-și coboare mâna. Părerea de rău, pesemne. Nevoia disperată de a-și recăpăta stăpânirea de sine. Un reflex caritabil, realmente – el chiar trebuia să o convingă că se juca cu focul. Cu degetele depărtate, îi puse mâna pe spate și o lipi de el, trăgându-i trupul aproape de membrul umflat. Plăcerea fu instantanee. Intensă. Deși nu fusese suficient de aproape.

Cu siguranță, avea să se îndepărteze, poate chiar să țipe.

Dar nu. Ea se mișca. Da. Doamne, și cum se mai mișca! Arcuindu-se spre el, gemând în timp ce se sărutau. Catifeaua rece îi tachina vârfurile degetelor, catifeaua caldă îi mângâia limba. Imagini trădătoare îi inundară mintea. Un halat stacojiu revărsându-se pe podea. Nasturi zburând pretutindeni în jur. Mergea mult prea departe cu acest sărut și, Doamne, cât de mult își dorea să meargă și mai departe. Totul era o greșeală.

Era... Totul... era greșit.

Jeremy se împotrivi prin ceața dorinței, strângându-și pumnul în părul ei și îndepărtând-o. Puțin. Îi privi chipul. De astă dată, ochii ei erau închiși.

– Lucy, șopti el răgușit.

Ochii ei se deschiseră fluturând. Erau verzi și înflăcărați de pasiune, licărind jucăuș. Jeremy își desfăcu mâna din părul ei, îi dădu drumul la talie și făcu un pas înapoi, încercând să gândească. Respira neregulat, pulsul i-o luase razna, iar sângele îi gonea prin tot corpul, mai puțin în creier.

– Lucy, încercă el din nou, asta a fost...

– A fost un exercițiu, îl întrerupse ea. Un zâmbet îi curbă buzele. Un exercițiu foarte bun, adăugă și își mută greutatea pe un picior, împingându-și un șold în față și ridicându-și sânii – un gest senzual, întru totul inconștient.

Era incredibil de seducătoare.

Jeremy înjură în gând. Ce făcuse? Deschisese ușa unei fecioare ciudate și, după nici o jumătate de oră, îndepărta o ispită. Era ca și cum i se dăduse un pistol neîncărcat, doar cât să-l umple cu praf de pușcă și alice și – Dumnezeule – aproape să apese pe trăgaci. Cu puțin timp în urmă, era inofensivă. Acum...

Acum Lucy era un pericol pentru ea însăși.

Și dacă mai stătea acolo doar o clipă, tachinându-l cu ochii aceia strălucitori, cu buzele pline și cu acea curbură fină a gâtului, numai bună să fie sărutată, Jeremy ar fi devenit un pericol pentru ea.

Ce fusese în capul lui? O atacase ca o brută. Unde mai pui că ea îl atacase înapoi sau că toată treaba fusese ideea ei. El era un gentleman, iar ea era – prin naștere, dacă nu prin comportament – o lady. Era sora celui mai bun prieten al său. Se putea trezi provocat la duel în zorii zilei sau mai rău. Cu un vicar în fața altarului.

Lucy trebuie să fi citit vinovăția din ochii lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jemmy. Henry nu va afla niciodată, doar dacă nu îi spui tu. Zâmbind, ea își legă cordonul de la halat. Și te sfătuiesc cu tărie să nu o faci. Nu ai supraviețui.

– Tu, spuse el apucând-o de cot și conducând-o cu fermitate spre ușă, ai întârziat foarte mult la culcare.

Jeremy cercetă cu mare atenție coridorul înainte să o scoată pe Lucy pe ușă. Ea dădu să o ia la stânga, spre dormitorul lui Toby. El o prinse de umeri și o îndreptă în direcția opusă.

– Du-te la tine în cameră, Lucy, șopti el cu asprime. Voi ține ușa deschisă toată noaptea – dacă încerci să ajungi la Toby, va trebui să treci de mine.

Ea îi aruncă o privire sfioasă, pe care, în orice sală de bal, ar fi interpretat-o ca pe un flirt nerușinat. Învăța destul de repede, într-adevăr.

– Vrei să sugerezi că ar fi dificil?

Jeremy scrâșni din dinți.

– Să mă ajute Dumnezeu, o să te târăsc până în camera lui Henry chiar acum, dacă...

– Șșșt! Îl reduse la tăcere cu un deget pe buze, uitându-se peste umăr. Foarte bine, Jemmy, șopti ea. Presupun că Toby o va lăsa pe Sophia să-și despacheteze cuferele înainte de a o cere în căsătorie. Pot să mai aștept încă o noapte.

Jeremy o ascultă îndepărtându-se ușor pe coridor și își ciuli urechile până când auzi sunetul unui zăvor intrând la locul său. Se sprijini de perete.

Era o oarecare mângâiere să știe că Lucy dormea în spatele unei uși cu zăvor. Dar el s-ar fi simțit mult mai împăcat dacă zăvorul s-ar fi aflat pe partea cealaltă a ușii.

Capitolul 2

Apetitul lui Lucy Waltham era de nepotolit.

Lui Henry îi plăcea să spună batjocoritor că, atunci când se va mărita, el îi va oferi ca zestre două vaci, șase porci și o sumedenie de pui – doar pentru ca soțul ei să o poată hrăni. Era doar o glumă, desigur. După toate probabilitățile, zestrea ei avea să valoreze mult mai puțin.

Dar nu ar fi o glumă dacă s-ar spune că felul cum înfuleca Lucy făcea un muncitor agricol să se rușineze. Lucy era flămândă de viață. Devora fiecare zi. Această poftă cerea o aprovizionare constantă cu mâncare adevărată. Șterpelea chifle fierbinți din bucătărie, suna să i se aducă pui rece la miezul nopții și petrecea după-amiezi lungi înfulecând prin livezi. Și nu sărea niciodată peste micul dejun.

Marianne și mătușa Matilda se aflau deja la masă când Lucy intră în salonul pentru micul dejun. Ea se aplecă să sărute obrazul subțire ca hârtia al mătușii Matilda. Bătrâna răspunse luând o sorbitură zgomotoasă de ciocolată caldă.

Nimeni nu știa cu exactitate câți ani avea mătușa Matilda – mătușa Matilda nici atât –, dar Lucy credea că avea optzeci de ani.

Credea, de asemenea, că mătușa Matilda era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoștea. Bunicul lui Lucy își construise averea din cultura plantei de indigo în Indiile de Vest, unde mătușa Matilda își petrecuse tinerețea. Femeia încă se îmbrăca din cap până în picioare cu veșminte în cea mai închisă nuanță de indigo. Nu se îndoise deloc de spate odată cu vârsta și își ținea bărbia sus pentru a echilibra pe cap un turban formidabil. Mirosea a briza oceanului, a mirodenii exotice și a tutun.

Henry se întoarse de la bufet cu două farfurii. Încremeni o clipă, nevenindu-i să-și creadă ochilor, înainte să așeze o farfurie în fața soției sale.

– Lucy, ce naiba ți-ai făcut?

– Henry, taci, spuse Marianne. Eu cred că Lucy arată minunat.

– Da, minunat, murmură mătușa Matilda.

În drum spre bufet, Lucy își trecu palmele peste mătasea răcoroasă. Rochia fusese făcută de o croitoreasă de la Londra în urmă cu aproape trei ani, pentru ceea ce ar fi trebuit să fie primul ei sezon în oraș. Asta se întâmpla înainte ca Marianne să afle că era însărcinată pentru a doua oară. Din acest motiv, apoi din altele, rochia zăcuse în dulapul lui Lucy – o mică promisiune de mătase sclipitoare printre o mulțime de metri de muselină obișnuită. Albastrul pal al materialului aducea cu nuanța oului de graur, iar mânecile scurte erau tivite cu dantelă gălbuie.

Silueta lui Lucy se rotunjise considerabil în cei trei ani de când fusese croită rochia. Sânii abia îi încăpeau în corsaj, întinzând materialul pe margini. Decolteul era scandalos de adânc pentru acea oră a dimineții.

Avea să meargă perfect.

Chiar trebuia să poarte mătase mai des, se gândi Lucy. Rochia curgea în jurul trupului ei, alunecându-i ca apa pe piele. Își duse mâna la buclele îngrijite. Camerista era să scape peria de păr atunci când îi ceruse o coafură mai elegantă decât cocul obișnuit. Bijuteriile erau poate puțin prea mult pentru micul dejun. Cerceii de opal ai mamei sale atârnau la fiecare ureche. Erau mult mai grei decât anticipase Lucy. Cu siguranță că lobii urechilor aveau să-i ajungă la umeri până la amiază.

Dar nu conta. Dacă bijuteriile erau necesare ca s-o eclipseze pe Sophia Hathaway, atunci Lucy trebuia să se împodobească cu diamante.

Lucy se așezase la masă când Felix intră în salon cu Kitty la braț. Sophia se afla cu câțiva pași în urma lor. Ambele doamne erau îmbrăcate cu rochițe simple din muselină cu motive vegetale. Pentru Lucy, la fel de bine puteau să poarte uniforme albastre cu fireturi și epoleți cu franjuri. Ele erau invadatorii ostili.

Inamicul.

– Vai, vai! Kitty se uită la Lucy amuzată și ușor disprețuitoare. Nu știam că micul dejun la conacul Waltham este o chestiune atât de formală. Se întoarse spre Marianne. Iertați-ne, doamnă Waltham, văd că nu suntem îmbrăcate potrivit.

– Nu, deloc, răspunse Marianne. Nu vreți să vă așezați? Doriți ceai sau cafea? Sau poate ciocolată caldă?

– Ce salon fermecător pentru micul dejun! Sophia se așeză pe scaunul din fața lui Lucy. Oferă o priveliște încântătoare asupra parcului.

Kitty se așeză pe scaunul următor și își desfăcu șervetul.

– Ferestrele sunt orientate spre vest, remarcă ea. Trebuie să fie insuportabil de cald după-amiaza.

Lucy zâmbi.

– Atunci suntem norocoși că luăm micul dejun dimineața.

Ochii lui Kitty se îngustară. Lovi cuțitul de farfurie și vorbi peste umărul lui Lucy, adresându-se soțului ei:

– Felix! Pâine prăjită!

Bietul Felix, să fie împovărat cu o astfel de scorpie ca soție. Lucy nu-și putea imagina să îndure micul dejun o viață întreagă cu fața străvezie a lui Kitty de partea cealaltă a mesei. Doar gândindu-se la asta i se tăie frișca din cafea.

Se uită peste umăr la Felix, care mergea pe lângă bufet, îngrămădind mâncare pe farfurie și fredonând o melodie. Fredonând! Cu siguranță că părinții săi fuseseră prevăzători atunci când îi aleseseră numele de botez. Temperamentul sangvin îl făcea să nu șovăie niciodată. Dacă exista vreun bărbat care să poată trece zâmbind prin viață cu Kitty alături, acesta era Felix.

Lucy aruncă o privire piezișă spre Sophia, care își amesteca delicat zahărul din ceai. Sophia era o versiune mai blândă a surorii sale. Ele aveau în comun același păr auriu și ten deschis la culoare. Dar unde nasul lui Kitty se ascuțea la vârf, cel al Sophiei se înclina elegant. Ochii albaștri ai lui Kitty aveau o sclipire de gheață, dar ai Sophiei străluceau cu căldură. Lucy recunoștea, fără tragere de inimă, că era frumoasă. Neiertat de frumoasă.

Nimeni nu putea spune despre Lucy că era frumoasă. Cel puțin, nu o spusese nimeni vreodată. Pomeții ei erau prea proeminenți, iar bărbia prea ascuțită. Pielea îi era bronzată și măslinie, nu deschisă la culoare cum era la modă. Dar avea câteva trăsături plăcute, se gândi ea. Ochii mari, tiviți cu gene negre și lungi. Dinții îi erau drepți. Nimic care să inspire poezie. De fapt, părea mai degrabă o iapă premiată.

Sophia acceptă o farfurie cu pâine prăjită de la Felix și își luă cuțitul pentru unt. Ținea obiectul din argint solid cu gesturi pline de grație, ca și cum l-ar fi putut rupe în două. Și cu bucățile ei perfect tăiate de pâine prăjită cu unt, cu felul îngrijit cu care mușca, părea întruchiparea gingășiei feminine.

Lucy se uită în farfuria ei, plină cu ouă și șuncă, chifle și dulcețuri. Duse la gură furculița plină și mestecă fără remușcări. Pentru bătălia împotriva Sophiei Hathaway avea nevoie de forță și agerime, mătase și bijuterii – și de un mic dejun consistent.

– Bună dimineața, Jem, spuse Henry.

Lucy își ridică privirea din farfurie și-l văzu pe Jeremy intrând în încăpere. Era cât pe ce să se înece cu ouăle.

Avea părul negru răvășit de vânt și era îmbrăcat pentru călărie, cu o haină de culoare cafenie peste o cămașă deschisă la gât și cu pantaloni bufanți din piele de căprioară. Existase o vreme când bărbații nu se deranjaseră să poarte lavalieră la conacul Waltham. De fapt, făceau un mare spectacol din aruncarea lavalierelor în foc la sosirea lor, în fiecare octombrie. Dar asta se întâmpla înainte ca Henry să se însoare cu Marianne. Din moment ce la adunări lua parte și o lady, domnii se îmbrăcau cu mare atenție atunci când luau masa.

– Doamnă Crowley-Cumberbatch. Domnișoară Hathaway. Făcu o plecăciune în direcția lor. Aparent scandalizate de ținuta lui neglijentă, surorile îi răsplătiră salutul cu o privire evazivă, prefăcându-se ocupate cu ceaiul și cu pâinea lor prăjită.

– Lucy.

Jeremy o fixă cu o privire întunecată, plină de reproș. O roșeață fierbinte cuprinse vârfurile urechilor ei împodobite cu cercei de opal. Preț de o clipă, Lucy se simți de parcă ar stat în salonul pentru micul dejun îmbrăcată doar în cămașa ei de noapte – sau mai puțin. Dar dacă intenționa să o facă să se rușineze, avea să fie extrem de dezamăgit. Îi tremurau buzele, iar ea și le umezi încet cu limba înainte să-i ofere un zâmbet îndrăzneț. El se uită repede în altă parte.

Oh, ce distractiv era să-l necăjească! El făcuse să fie totul foarte ușor. Îi plăceau vânătoarea și pescuitul, dar activitatea ei preferată de toamnă fusese întotdeauna să-l ademenească pe Jeremy. Pentru Lucy înfățișarea lui era o provocare fără sfârșit. Un ou neted, cu coaja groasă, care implora să fie spart. Orice rearanjare a trăsăturilor lui constituia o victorie, fie că era o tresărire, o încruntare sau cea mai rară dintre expresiile sale – un zâmbet. Un zâmbet prin care i se vedeau și dinții valora dublu.

Noaptea trecută îi arătase lui Lucy o manieră complet nouă de a-l tortura pe Jeremy Trescott. Nu cu farse copilărești, ci cu șiretlicuri femeiești. Oh, da! Noaptea trecută spărsese oul, dar o făcuse bine. Expresia lui de dorință confuză fusese mult mai amuzantă decât o tresărire sau o încruntare, sau chiar decât un zâmbet care îi dezvelea dinții. Sărutul acela trebuia să facă cel puțin zece puncte.

Lucy ridică la gură cana cu ciocolată caldă. Închise ochii și își presă limba de marginea rece a porțelanului, amintindu-și de forța unui sărut propriu-zis. Sorbind lichidul bogat, dulce și fierbinte, simțind căldura delicioasă răspândindu-se pe gât și ajungându-i în stomac. Și mai jos. Scoase un oftat în ceașcă. Dacă sărutul lui Jeremy putea rivaliza cu ciocolata caldă, Lucy se înfioră imaginându-și cum ar fi să-l sărute pe...

– Toby!

Lucy se înecă peste marginea ceștii. Se întoarse spre farfurioară și luă șervetul, tamponându-și buzele în grabă.

– Bună dimineața, doamnelor.

Toby făcu o plecăciune elegantă în direcția Sophiei Hathaway. Era îmbrăcat cu o haină de dimineață de culoare cenușie și cu o jiletcă în dungi. Lavaliera lui albă ca zăpada era legată perfect. Lucy se topi în scaunul ei ca untul pe pâinea prăjită.

– Bună dimineața, mătușă Matilda. Îi luă mâna zbârcită și o sărută. Arăți minunat în dimineața aceasta!

– Da, răspunse bătrâna. Minunat.

Lucy se așeză mai bine pe scaun.

– Bună dimineața, Sir Toby. Întinse mâna spre el.

– Bună dimineața, Luce.

Ochii li se întâlniră, iar zâmbetul lui plăcut se lărgi într-un rânjet. Apoi îi luă mâna – și i-o scuturâ.

Lucy se abținu să nu țipe. Acest lucru s-ar putea dovedi mai dificil decât anticipase ea. Își înclină capul într-o parte, făcând cercelul de opal să-i atârne ca o nadă de pescuit. Noaptea trecută i se confirmase

că bărbații nu erau atât de diferiți de păstrăvi, după cum și-ar dori ei să creadă.

– Cât de minunat este să te primim din nou la conacul Waltham, Sir Toby! Ea bătu cu palma în scaunul de lângă ea. Te rog, ia...

– Mulțumesc, așa voi face, spuse Jeremy așezându-se pe scaun și punându-și farfuria pe masă lângă cea a lui Lucy.

Lucy își încleștă maxilarul și strânse cuțitul pentru unt. Da, bărbații erau ca păstrăvii. Iar Jeremy era unul pe care își dorea foarte mult să-l taie în fileuri.

– Cu ce ești îmbrăcată? întrebă el cu o voce atât de joasă încât abia se putea auzi.

– Te-aș putea întreba același lucru, murmură ea din spatele cestii. Lord Kendall.

– Parcă ziceai că mi-ai uitat titlul.

– Să-l uit? Eu? Poate că l-ai pus tu unde nu trebuie. Sunt sigură că l-am văzut pe aici pe undeva. Chiar lângă lavaliera ta.

Maxilarul lui Jeremy se încordă.

– Am fost afară să călăresc. Când am aflat că ești deja la masă, m-am gândit că nu ar fi înțelept să întârzii ca să am și eu parte de ospăț. Privirea lui batjocoritoare se mută de la cerceii ei la decolteu. Se pare că preocuparea mea a fost justificată.

– De când ești apărătorul lui Toby? E bărbat în toată firea, nu-i așa?

Toby se întoarse la masă cu cafea și pâine prăjită. Se așeză lângă Sophia Hathaway și îi șopti ceva ce Lucy nu reuși să audă. Sophia zâmbi cu sfială și flutură din gene. Ouăle se făcură jumări în stomacul lui Lucy.

Jeremy se întinse după o farfurie cu marmeladă, blocându-i imaginea.

– Te-ai gândit cumva, întrebă el, că nu pe Toby încerc eu să-l protejez?

Înainte ca Lucy să poată da un răspuns suficient de indignat, Felix îi întrerupse gândurile:

– Ce facem astăzi, Henry?

– Este o zi plăcută și caldă, răspunse Henry. M-am gândit că am putea merge la pescuit.

– Ar fi perfect! spuse Felix. Vrei să vii cu noi, Lucy?

Lucy simți cum Kitty și Sophia se holbau la ea. Evident că doamnele bine-crescute nu mergeau la pescuit.

– Oh, nu! Te asigur, domnule Crowley-Cumberbatch, că am renunțat la preocupările strengărești ale copilăriei mele. Se întoarse spre Toby. Nu am mai pescuit de secole. Nici nu-mi amintesc ultima oară.

– Vorbești serios, Luce? Toby părea neîncrezător. Henry, este adevărat?

Henry tăia o felie de șuncă.

– Dacă socotești șase zile ca „secole", atunci presupun că este adevărat. Dar, Lucy, dacă nu-ți mai amintești nici măcar ultimele șase zile și dacă ai uitat numele lui Felix de botez, atunci îmi fac griji pentru tine. Poate că ai petrecut prea mult timp cu mătușa Matilda.

– Henry! exclamă Marianne. Nu spune astfel de lucruri în prezența bietei mătuși.

– Oh, ea habar nu are. Se aplecă și strigă în urechea mătușii Matilda: Lucy s-a lăsat de pescuit, mătușă Matilda! A început să fie interesată de mătase și de alte fleacuri. Următorul lucru pe care-l va face va fi să-și picteze fața și să se facă actriță! Nu-i așa că ar fi minunat?

Mătușa Matilda sorbi din ciocolată.

– Minunat.

Lucy zâmbi și strânse și mai tare cuțitul din mână.

– Având în vedere că ziua este atât de frumoasă, poate că doamnelor le-ar plăcea un picnic lângă pârâu, propuse Marianne.

– Vai, ce încântător! Sophia aproape că sări din scaunul ei. O să-mi iau și acuarelele.

– Domnișoara Hathaway este o pictoriță desăvârșită, spuse Toby. Chiar săptămâna trecută mi-a arătat o tavă ingenioasă de ceai pe care a împodobit-o cu... trandafiri, nu-i așa?

– Orhidee, se îmbujoră Sophia.

– Dumneavoastră desenați, domnișoară Waltham? întrebă Kitty pe un ton arogant.

– Oh, da! Îmi place la nebunie să fac schițe. Și să pictez. O să-mi aduc și eu acuarelele.

Lucy știa că una dintre guvernante lăsase pe undeva niște acuarele când plecase. Poate că în vechea sală de clasă. Gândurile îi fură întrerupte de o sorbitură zgomotoasă, enervantă.

– Lucy, mai toarnă-i mătușii Matilda niște ciocolată caldă, spuse Henry. Iar soarbe aer.

Lucy se ridică de pe scaun și apucă vasul cu ciocolată cu toată grația de care era în stare.

– Lucy, n-am știut niciodată că ești artistă, spuse Toby.

Ea se aplecă și umplu ceașca mătușii Matilda, oferindu-i lui Toby o priveliște a decolteului ei generos.

– Oh, Sir Toby, rosti ea cu voce gravă, șoptită, fluturându-și genele ca o nebună, sunt atât de multe lucruri pe care nu le știi despre mine.

Cercelul de opal al mamei îi alunecă din ureche și aterizează cu un pleoscăit exact în ceașca mătușii Matilda.

– Nu râde, Jeremy. Să nu îndrăznești să râzi.

La naiba! Având în vedere parada nesfârșită de guvernante care se perindaseră prin conacul Waltham, Lucy era nevoită să admită că ar fi trebuit să fi acordat măcar puțină atenție uneia sau două dintre acestea.

Jeremy se afla lângă ea, privind în jos la șevalet. Munca ei din ultima oră avu ca rezultat o asemănare relativă cu o baltă de noroi.

Lucy intenționase să surprindă gloria toamnei într-un stejar din depărtare, cu frunzișul său roșu-portocaliu întinzându-se pe un cer albastru senin. Începuse prin acoperirea întregii coli de hârtie cu un strat lichid de albastru strălucitor. Era un cer excelent. Îndrăzneț, fără nori și un indicator al geniului creator neexploatat. Nici o tavă de ceai, indiferent cât de ingenioasă ar fi fost, nu se ridica la măreția cerului lui Lucy.

Apoi începu să aplice portocaliul. Doar că atunci când așeză pensula pe cerul încă umed, nu obținu portocaliu, ci maro. Mai rău, culoarea nu stătea în forme mici frumoase de frunze. Râulețe maronii apoase brăzdau hârtia ca lacrimile cu noroi. Cu cât încerca Lucy să repare, cu atât devenea mai hidos, până când întreaga pictură nu fu nimic altceva decât un dezastru îmbibat cu apă.

– Să... nu... îndrăznești, avertiză ea printre dinți.

El se aplecă peste umărul ei, ca și cum ar fi examinat lucrarea. Exista ceva tulburător în felul în care se aplecă peste ea, acoperind soarele cu umerii săi largi. Lucy simți impulsul neașteptat de a se face mică – sau de a se apropia.

– Nici nu mi-aș permite să îndrăznesc. Basul solemn al vocii sale rezonă adânc în trupul ei, emoționând-o într-o manieră intimă, neașteptată. Nedorită. Și nici tu nu ar trebui. Îndrăzneala duce numai la dezastre. Chiar te rog să rămâi la acuarele.

Ea îl privi cu asprime. Fețele lor se aflau la un lat de palmă distanță. Prea aproape pentru a-i cerceta expresia. Lucy văzu doar

o mulțime de trăsături. Părul negru căzând peste o frunte lată. Buze pline. Un maxilar puternic, drept. Ochi albaștri.

Îndrăzneți, de un albastru strălucitor.

Lucy închise cutia cu acuarele cu o bufnitură sfidătoare. Bărbat arătos, serios, insuportabil. Să rămână la acuarele, într-adevăr.

– Ai început totul foarte greșit, spuse el cu răceală. O rochie de mătase, acuarele... Tu chiar crezi că astea îi vor atrage atenția lui Toby?

– Au funcționat în cazul ei.

Sophia stătea la câțiva metri în fața lor, aproape de marginea pârâului. Se aplecă peste șevaletul ei, unde un peisaj delicat, detaliat și remarcabil de uscat înfățișa papura arcuindu-se peste malul apei.

– Tu nu ești ea.

Privirea lui Lucy o căută din nou pe a lui.

– Nu-mi vine să cred că îndrăznești să-mi dai sfaturi despre cum se face curte. Nu am observat să fi venit cu vreo soție pe aici.

Ochii lui se transformară în gheață.

– Asta pentru că nu doresc să mă însor.

Ea râse sarcastic.

– Oh, înțeleg. Este alegerea ta să fii burlac. Nu are nimic de-a face cu lipsa ta de farmec.

– Spuse fata a cărei idee de preludiu romantic este un glonț șuierând deasupra capului.

Ea arătă cu pensula spre el.

– Nu aduce vorba despre trasul la țintă. Ești cel mai nepriceput dintre toți patru, oricum. Dar presupun că așa ești plămădit, remarcă ea cu sarcasm. Tu chiar nu vrei să tragi în fazanii ăia?

O expresie ciudată traversă chipul lui Jeremy. Una pe care Lucy nu o mai văzuse niciodată. O sclipire de surprindere albastră, acoperită rapid de sprâncenele lui groase. Când vorbi, scoase țurțuri de gheață pe gură.

– Crezi ce vrei. Își îndreptă spatele. Fă ce vrei. Nu e treaba mea. Se îndepărtă și se alătură celorlalți domni.

Lucy fu tentată să-i arunce cu cutia de acuarele în cap. Iar ea și-ar fi nimerit ținta. Spre deosebire de el, știa să țintească.

Sophia îi întrerupse gândurile de răzbunare.

– Ai terminat pictura, domnișoară Waltham? Pot să văd și eu?

– Desigur, răspunse Lucy clocotind încă în sinea ei. Smuci hârtia de sub clemele șevaletului și o ținu în sus între degetul mare și cel arătător, apoi îi dădu drumul.

– Oh, dragă!

O pală de vânt smulse pictura și o duse direct în pârâu.

– Ce păcat! Nu contează. Pot face una la fel de frumoasă într-o clipită.

Lucy nu avea nici o intenție să mai picteze, nici acum, nici altă dată. Strânse șevaletul cu gesturi bruște, ca să-și mai potolească furia.

Sophia reveni la opera ei, tamponându-și pictura cu mișcări de pensulă ușoare ca un fulg. Kitty, care declarase că soarele era prea puternic, se retrăsese la umbra unui fag. Ultima criză de colici a micuței Beth o făcuse pe Marianne să rămână în camera copiilor. Marianne era mereu în camera copiilor.

La naiba cu rafinamentul! Lucy tânjea să se întindă pe mal și să se zgâiască la cer. Să-și turtească șira spinării de pământ până când iarba se înălța deasupra, până când solul rece se încălzea sub spatele ei și bătăile inimii îi răsunau în urechi ca o tobă. Trebui să se mulțumească să stea sprijinindu-se pe o mână. Însă privirea ei alunecă direct spre locul său de odihnă firească.

Toby.

Își purta părul puțin mai lung anul acesta. Valurile dese de păr șaten-auriu tocmai îi sărutaseră gulerul hainei. În fiecare toamnă, trăsăturile chipului său păreau mai cizelate, mai stabile în perfecțiunea lor. El încă se mișca cu acea grație sigură pe sine și vioiciune pe care Lucy i le invidiase întotdeauna. Bronzat de soare și strălucind din interior, Toby radia frumusețe masculină.

Lucy privi cu invidie cum domnii își aruncau undițele în apă, mergând cu greu prin pârâul înghețat, glumind și râzând unul cu celălalt. Oare va fi mereu așa, începând cu acest an? Bărbații bucurându-se de aceeași camaraderie, și Lucy exilată la marginea atenției lor? Luă o piatră din iarbă și o aruncă în apă. Petrecuseră atât de multe toamne plăcute aici doar ei cinci. De ce trebuise ca băieții să strice totul căsătorindu-se? Mai întâi Henry, apoi Felix. Și acum Toby.

Lui Lucy i se opri inima în piept. Nu-l putea pierde pe Toby. Îl iubea de opt ani, încă din acea primă după-amiază. Jeremy înțelesese greșit totul. Faptul că Toby trăsese spre ea cu arma nu avea nici o legătură cu asta. Era vorba despre tot ce urmase după aceea, odată de norul de praf de pușcă dispăruse. Henry strigase la ea, Jeremy se uitase urât, Felix spusese probabil o glumă. În schimb, Toby făcuse o plecăciune în fața ei. Urechile încă îi țiuiau de la împușcătură și abia dacă auzea scuzele lui elegante. Dar pentru prima dată după câteva luni, cineva îi vorbise ei direct, nu de față cu ea sau despre ea.

Toby îl convinsese pe Henry să o lase să rămână în loc să o trimită acasă. Îi împletise o coroniță din iederă și o încoronase pe Diana lui. Pe ea, Lucy Waltham, o fată subțire ca trestia cu părul încâlcit și cu o rochie de doliu croită prost. O zeiță.

Și în după-amiaza aceea, Lucy se simțise fericită așa cum nu mai fusese cu mult înainte de moartea mamei sale. Nu doar fericită. Plutind de extaz. Din acea zi, nu-și imaginase niciodată că ar putea iubi pe altcineva. Nu era o emoție pe care să o poată pune și scoate, ca o rochie de mătase. Adorarea se împletea prin țesătura propriei ființe ca un fir auriu. Fără el, s-ar destrăma, cu siguranță.

Firul de aur se strânse puternic în jurul inimii ei. Toby mergea pe malul apei și se îndrepta îngândurat spre ea. Când ajunse, se lăsă într-un genunchi și i se adresă pe un ton serios:

– Am o întrebare pentru tine, Lucy.

Ea înghiți cu greu și încuviință din cap.

Toby băgă mâna în buzunar și scoase ceva mic și strălucitor. Îl ținu în palma sa larg deschisă ca să-l vadă și ea.

– Crezi că merge să prind ceva cu musca asta în octombrie? Ce părere ai? Trase o cutie compartimentată din spatele său și o deschise. Sau îmi recomanzi alta?

Lucy își îngropă fața în mâini. Muște. Ea era gata să-i promită inima ei, viața ei, devotamentul sufletului ei – iar el îi cerea părerea despre momeli!

– Lucy?

– Oh, Toby, oftă ea, descoperindu-și fața. Asta este o muscă potrivită pentru luna mai. Nu vei prinde nimic. Lucy luă cutiuța și începu să caute prin varietatea de muște artificiale.

Sophia urcă pe mal să li se alăture.

– Cât sunt de grozave! exclamă ea, uitându-se prin cutia compartimentată. Din ce sunt făcute?

– Din tot felul de chestii, răspunse Lucy. Fire de lână și fulgi. Păr de câine sau de vițel. Pene. Smulse din cutie o muscă de un albastru orbitor și i-o puse în palmă. Pe aceasta am făcut-o dintr-o pană de păun și din puțină scoică irizată.

– Tu le-ai făcut? Sophia luă momeala din pană de păun și o ridică la lumină ca să o examineze cu atenție.

– Ea e Lucy a noastră, spuse Toby netezindu-și o șuviță de păr de pe frunte. Atât de isteață. Atât de...

– Ingenioasă? sugeră Lucy.

– Ingenioasă. Exact așa.

Inima lui Lucy se strânse când îi văzu zâmbetul vesel. Așa era Toby. Nu reproșa niciodată, nu se enerva niciodată. Era oare de mirare că îl adora? Cu un singur cuvânt sau cu o privire o făcea să simtă că lumea era a ei. Să se încălzească în acea privire caldă, căpruie, o făcea să se simtă remarcată, specială. Ca și cum soarele strălucea doar pentru ea.

Roșind, Lucy își îndreptă atenția către cutie. Scoase de acolo o muscă, o ținu între degete și o întinse către Toby. O bucată mărișoară de lână neagră forma corpul, iar aripile mici erau confecționate dintr-o singură pană de rață sălbatică.

– De asta ai nevoie, spuse ea. O muscă-mărăcine. Se poate să fie mai puțin drăguță, dar păstrăvul o consideră irezistibilă.

O așeză în palma lui larg deschisă, lăsându-și degetele să alunece peste aceasta. Privirea lui Toby o întâlni pe a ei. Ochii lui străluciră cu surprindere, și poate cu – curiozitate?

– Toby, șopti ea, aplecându-se mai aproape. Provocându-l să facă la fel.

Privirea lui coborî pe buzele ei, iar Lucy așteptă fără suflare, în agonie, până când – Dumnezeule – degetele lui Toby se prinseră în jurul degetelor ei. Atât de aproape, atât de aproape.

Și apoi – dezastru.

– Aș putea să încerc și eu?

Sophia se întoarse de la examinarea muștei din pene de păun.

Toby dădu drumul mâinii lui Lucy. Întoarse ochii aceia căprui spre Sophia, iar obrajii ei de porțelan se îmbujorară ușor. Lucy îngheță. Întotdeauna știuse că Toby avea puterea de a o face să se simtă specială. Dar, în mod evident, și pe Sophia o făcea să se simtă specială.

– Doriți să încercați să pescuiți, domnișoară Hathaway? întrebă el.

– Da, dacă mă învățați.

– Aș fi încântat.

O ajută pe Sophia să se ridice în picioare, îi oferi brațul și porniră de-a lungul malului. Lucy se uită cu ochii îngustați cum Toby prinde musca de cârlig și îi arată tehnica adecvată de aruncare. Apoi îi dădu undița Sophiei, ghidându-i mâinile în poziția corectă. Stăteau unul lângă celălalt, umărul ei apăsând pe brațul lui.

Firul Sophiei fu azvârlit direct înainte, și ea scoase un strigăt de uimire când momeala se scufundă în apă. Toby se mută repede în spatele ei și o cuprinse cu brațele, punându-și mâinile peste ale Sophiei pentru a stabiliza undița.

Lucy sări în picioare. Nu putea suporta să mai privească scena. Se răsuci pe călcâie, făcu câțiva pași, apoi se întoarse din nou. Sophia aruncă iarăși firul sub îndrumarea lui Toby. Se agăța de fiecare cuvânt al lui și îi copia mișcările, uitându-se în sus la el cu cea mai mare atenție. Lucy își dădu ochii peste cap, dar Toby părea încântat. Mulțumit. Mai înalt.

Lucy fierbea de nervi. Oare de ce erau bărbații atât de atrași de femeile neajutorate? Presupuse că era iluzia superiorității. Ei bine, ea nu se simțea nici măcar puțin neajutorată sau inferioară, iar mândria ei se răzvrătea împotriva ideii de a mima oricare dintre cele două condiții.

Oh, dar avea să o facă oricum.

Lucy apucă o undiță de rezervă și prinse în cârlig o muscă-mărăcine. Jeremy o studia cu o expresie îngâmfată, pe care ea o răsplăti cu o mișcare semeață din cap. Ea păși cu băgare de seamă pe un promontoriu îngust care înainta în albia stâncoasă și aruncă undița în locul ei preferat – un cot al pârâului, unde apele se adunau într-un iaz adânc înainte să înfrunte cursul vârtejurilor mici din aval. Suprafața calmă a iazului nu dădea nici un indiciu despre trunchiul răsturnat al unui copac despre care Lucy știa că se ascundea sub apă.

Lucy mișcă undița până când simți o rezistență. Se lăsă pe spate și trase, fixând firul de obstacolul subacvatic. Bâjbâi cu botinele ca să ajungă pe pietre și își propti tocurile.

– Ajutor! strigă ea peste umăr în direcția lui Toby.

Felix veni pe partea ei.

– Ai prins unul mare, nu-i așa?

Lucy încuviință din cap, făcând un spectacol din lupta ei cu captura imaginară.

– Toby! Ești amabil să mă ajuți să descâlcesc firul?

Jeremy veni în spatele ei.

– Presupun că nu vrei ajutorul meu?

– Cu siguranță nu!

Ea ocoli un bolovan mare. Ce îl reținea pe Toby? Fără îndoială dura până să se urnească de lângă Sophia Hathaway. Lucy se lăsă din nou pe spate, luptându-se din răsputeri cu peștele-fantomă.

Henry se alătură grupului și evaluă situația.

– Ți s-a prins firul, Lucy. Asta e tot. Scoase un briceag din buzunar și îl desfăcu.

– Henry, nu! Lucy încercă cu disperare să se îndrepte.

Prea târziu.

Dintr-o mișcare, Henry tăie firul undiței. Surprinsă în dezechilibru și fără o contragreutate, Lucy dădu din mâini, trase de fir și în cele din urmă căzu cu capul înainte în pârâu.

Rece. Apa rece ca gheața. Umilire rece ca gheața.

Șocul de gheață îi strânse coșul pieptului precum o menghină, smulgându-i tot aerul din plămâni. Lui Lucy nu părea să-i pese. Ar fi fost fericită să se înece. Aici, în locul unde ea și Toby petrecuseră atât de multe după-amiezi plăcute. Ar fi fost un sfârșit potrivit pentru viața ei tânără și pentru speranțele ei deșarte. Pentru că cine întreg la minte s-ar fi însurat cu o astfel de prostuță? Apoi mai multe mâini puternice o apucară și o traseră afară din apă. Lucy era inertă. Un singur lucru putea fi mai rău decât să moară de rușine.

Și anume să supraviețuiască.

Își ținu ochii închiși bine pe măsură ce bărbații o traseră la mal. Auzea voci. Erau Henry, Sophia, Toby, Kitty, Felix, Jeremy. Vorbeau toți în același timp.

– Adu pătura!

– Trăiește?

– Henry, măgarule!

– Respiră.

– Nu mi-aș fi imaginat că poate cântări atât de mult.

– Lucy, trezește-te!

Își deschise pleoapele doar ca să le fluture puțin – suficient cât să-i zărească fața lui Henry stând deasupra ei. Ochii lui erau îngrijorați, iar gura, o linie subțire. Își închise iar ochii. Auzea mai multe voci.

– Ce să facem? întrebă Toby, trecându-și degetele puternice prin părul de pe fața și de pe gâtul ei. Lucy își mască repede oftatul cu un acces de tuse. Toby îi atingea gâtul.

– Lăsați-o în pace, ordonă Henry. Este sora mea. Am eu grijă de ea.

Atingerea încetă. La dracu', Henry! Afecțiunea lui fraternă ieșea întotdeauna la suprafață în cele mai proaste momente posibile.

– Sărăcuța de ea, spuse Sophia.

– Ar trebui să-i scoatem botinele? întrebă Felix.

Tăcere.

– Așa se spune, știi, zise Felix. Dacă te îneci, trebuie să-ți scoți încălțămintea.

– Cred că e valabil doar când persoana este în apă, spuse Kitty.

– Lucy, trezește-te acum! Henry o scutură puternic. Nu te mai juca! Îți jur că tu o să fii motivul morții mele, dacă nu te omor eu mai întâi.

– Era cât pe ce să o omori de data asta.

Vocea lui Jeremy era aspră și mai aproape decât ar fi presupus Lucy.

– Henry, dă-te odată la o parte! Hai să o ducem în casă, să o încălzim!

Oh, asta chiar suna promițător. Vocea lui Toby o încălzise din interior spre exterior, exact ca whisky-ul.

Lucy simți o pereche de brațe vânjoase ridicând-o și strângându-i trupul lângă un piept larg, musculos. Pașii puternici o purtară peste mal și de-a lungul terenului denivelat.

Ea oftă și se ghemui în haina lui, inspirând cele mai grozave esențe masculine de piele și pin. Cu ochii strâns închiși, ea vizualiză mental poziția fiecărui deget al lui pe trupul ei. O stea cu cinci colțuri ținea căuș umărul ei drept, iar celelalte cinci formau o semilună curbată în jurul coapsei. Mușchii flexați ai brațelor lui erau ca niște frânghii groase care îi cuprindeau spatele și genunchii, legând-o de el.

Lucy nu-și putea aminti când fusese dusă în brațe ultima oară. Trebuie să fi fost fetiță, și încă foarte mică. Pentru Lucy, fusese întotdeauna o chestiune de mândrie să-și aleagă singură calea. Fie că mergea pe jos, fie călărea sau conducea trăsura – ea decidea cât de departe se ducea și în ce direcție, și găsea singură drumul înapoi. În cele din urmă.

Dar era ceva ciudat de plăcut în strânsoarea aceea puternică – ochii ei erau închiși, iar trupul îi era moale în brațele lui. El ar fi putut să o ducă oriunde sau niciunde. Dar indiferent unde s-ar fi dus el, Lucy era dispusă să meargă și ea. Își apăsă urechea de pieptul lui și ascultă ritmul îndepărtat al inimii sale bătând mai repede pentru a se potrivi cu pașii lui hotărâți. Bătând pentru ea.

El coborî o pantă, și, cu fiecare pas, trupul lui Lucy se cufundă mai adânc în strânsoarea lui. Obrazul ei alunecă de pe lâna aspră a reverului pe inul moale al cămășii lui. Degetele lui se adânciră în carnea coapsei ei. Se opri puțin din mers, ridicându-i corpul într-o strânsoare nouă, puternică.

– Oh, strigă ea, alunecând lângă pieptul lui cu un zgomot surd și ud.

El se opri.

– Lucy? Vocea îi bubui în piept ca un tunet îndepărtat. Sunase diferit de data asta. Mai adâncă. Mai întunecată. Puțin mai periculoasă.

– Mmm? Ea își ținu ochii strâns închiși și își lipi obrazul de pieptul lui.

– Ai terminat de jucat rolul Ofeliei?

Nu. Nu se putea. Pleoapele lui Lucy se deschiseră brusc, iar ochii reci și albaștri întâlniră privirea ei speriată.

Jeremy.

– Am crezut că Henry glumea azi-dimineață când a spus că ai de gând să te faci actriță. Te pricepi la nebunii, dar să te îneci? Este un pic prea mult. În pârâul ăla există pești care ar putea lua lecții de înot de la tine.

– Nu am avut intenția să cad în apă, spuse ea printre dinți. Se zvârcoli în brațele lui. Lasă-mă jos!

– Nu. O trase înapoi la pieptul lui și își reluă mersul într-un ritm alert.

– Am spus să mă lași jos! zise ea și îl bătu cu pumnul în umăr.

– Am spus nu. Tu ai vrut să fii salvată.

– Nu de tine! Lucy își înfipse cotul în coastele lui, ridicându-și brațul pentru a mări spațiul dintre ei. Jemmy, nu e nevoie să mă duci în brațe, mârâi cu frustrare. Lasă-mă jos!

În cele din urmă îi respectă fără ceremonie dorința, dându-i drumul direct în noroi. Lucy nu doar că se enervase, dar pierdu imediat căldura lui. Se strânse în brațe ca să se apere de frig și privi în jur ca să vadă unde era. Fațada familiară în stil Tudor se ivi prin porțile de fier ale conacului. În depărtare, se zărea restul grupului.

Jeremy își dădu jos haina de lână bleumarin și o așeză morocănos pe umerii ei. Partea din față a cămășii îi era udă. Inul subțire i se lipise de piept, dezvăluind fiecare mușchi și suprafață netedă pe care ea – atât de greșit – își lipise trupul.

– Îți bați joc de tine, Lucy!

Dacă dinții ei nu ar fi clănțănit atât de tare, i-ar fi aruncat haina înapoi împreună cu câteva blesteme bine alese. Să-l lăsăm pe Excelența Sa să facă uz de cavalerism cu o doză generoasă de condescendență.

Privirile lui dezaprobatoare aruncate spre rochia ei leoarcă și la părul încâlcit și ud erau total inutile. Nu avea nevoie ca el să-i spună că arăta ca o prostuță. Faptul că stătea în vântul de toamnă, cu apa

din pârâu scurgându-i-se în botinele de nanchin, era un mic indiciu. Era îmbibată până la oase cu umilință.

Și de ce ar trebui să-i pese lui?

Își ridică bărbia și îl privi.

– Ești gelos.

Capitolul 3

Gelos? Lui Jeremy îi veni să râdă. Se părea că trebuia să râdă. Ca să o provoace pe Lucy sau ca să se distreze el – nu conta motivul. El știa doar că dacă nu îi răspundea cu un mic râs ironic – sau măcar cu o altă insultă – ar putea face ceva cu adevărat jenant. Cum ar fi să o zguduie, să o sărute sau doar să o pună la pământ. El nu putea trece peste momentul în care Lucy se rostogolise în pârâu, iar inima lui plonjase odată cu ea.

Mai rău, nu putuse să nu observe cum arăta ea udă.

Era furioasă și teribil de frumoasă. Ca o nimfă a apelor scoasă din râu și lăsată să picure pe pământul tare. Părul îi scăpase din nou din agrafe și pletele ude îi atârnau pe umeri ca niște vrejuri groase și cârlionțate. Chipul îi era palid, însă ochii străluceau verzi ca un ocean într-o furtună, iar buza de jos, fremătătoare, aminteau de culoarea prunelor glazurate.

Iar acolo se termina cu ea. Lucy nu exista mai jos de gât. Jeremy refuză să-și coboare privirea, fiindcă știa ce avea să vadă. Rochia de mătase udă, aproape transparentă lipită de sânii plini ridicați, un abdomen plat, șolduri rotunde... Nu trebuia să se uite. Își putea imagina trupul ei foarte bine. O făcuse într-o noapte fără somn. A doua zi dimineață în zori pusese șaua pe cal și călărise peste câmpuri într-un ritm amețitor în speranța de a lăsa în urmă acele imagini – doar ca să găsească aceleași tentații servindu-i-se la micul dejun. Era inutil. Chiar dacă mintea sa putea uita priveliștea acelor forme dulci înnebunitoare, trupul lui îi amintise fiecare centimetru din ea în timp ce stătuse la pieptul lui.

Nu dorea să privească. Dorea. Nu.

Chiar dacă Lucy respira greu, iar el știa că pieptul ei se ridica. Și chiar dacă ea era rece și udă, iar sfârcurile trebuiau să fie...

Ochii lui alunecară.

Oh, Doamne! Așa erau.

Jeremy își încleștă maxilarul și privi spre orizont ca să-și distragă atenția. Ah, da... Henry, fratele ei, croindu-și drum peste câmpie. Henry avea să fie de mare ajutor.

Ce naiba îi venise? Asta i se întâmpla dacă petrecuse întregul sezon în oraș fără o femeie în așternut, fără un motiv întemeiat. Oare se așteptase să primească vreun premiu de la Societatea Doamnelor pentru Promovarea Abstinenței? Cupa de argint acordată pentru Desfrânatul Reformat al Anului? Oricare ar fi fost răsplata primită, Jeremy își petrecuse ultimele luni șlefuindu-și autocontrolul în ceea ce privește calitatea superioară a renumelui său. Din păcate, se părea că o lăsase la Londra.

Și acum, această vrăjitoare a apelor – această Lucy – stătea în fața lui acuzându-l de gelozie. Poftă trupească? Da. Confuzie? În mod clar. Dar gelozie? Cu siguranță, nu.

Jeremy nu fusese niciodată mai fericit de a nu fi beneficiarul sentimentelor unei doamne. Ferească Dumnezeu ca această ștrengăriță transformată în sirenă să se dezlănțuie asupra lui. Se îndoia că ar fi supraviețuit acestei experiențe.

Gelozie. Ce idee ridicolă! Pentru a-și dovedi asta, Jeremy invocă o imagine mentală cât mai reală cu Lucy stând în cămașa ei de noapte, ridicându-se pe vârful picioarelor ca să-l sărute pe Toby, trecându-și degetele prin părul lui. Privi detașat, un simplu observator al unei piese frivole de revistă, în timp ce cu ochii minții o văzu pe Lucy căzând pe pieptul lui Toby. Ea își depărtă buzele, Toby adânci sărutul, iar Jeremy nu simți nimic. Poate puțină enervare – pentru că Toby nu o săruta cum trebuie. Ea se arcui spre el, își înfipse degetele în umerii lui și făcu mici cercuri tremurânde cu șoldurile. Jeremy simți... aproape nimic. Doar cea mai vagă senzație de ceva. O pișcătură de purice. O mică înțepătură. Apoi, în mintea sa o auzi pe Lucy scoțând un geamăt pasional și undeva adânc, în partea de jos a trupului său se întâmplă ceva. Jeremy nu mai era un observator al scenei, ci preluase controlul asupra acesteia. Preluase controlul asupra ei. Buzele lui le acoperiră pe ale ei. Limba lui o tachina pe a ei. Degetele lui șerpuiau între nasturii cămășii ei de noapte ca să urmeze curbele...

Dumnezeule mare, Henry mergea neiertat de încet. Oare de ce era nevoie ca să-l facă să se miște mai repede? Sora lui aproape că se înecase.

Lucy încă se uita la el, lăsând acel cuvânt – gelos – să atârne în aer, necontestat. Trebuia să se gândească la o apărare. Trebuia să o pună

la punct. Trebuia să o ducă înăuntru, să o întindă lângă foc și să o dezbrace de hainele acelea ude.

– Ești gelos, repetă ea pe un ton de gheață care trecu direct prin ardoarea dorinței sale. Ochii ei fulgerau de mânie. Ești un bărbat rece, insensibil și fără inimă. Și habar n-ai cum este să ții la ceva – la cineva – atât de profund. Să fii dispus să recunoști față de tine și față de întreaga lume. Să te faci de râs, dacă este nevoie. Dragostea adevărată necesită curaj adevărat. Eu am, tu nu. Și ești gelos.

Trecu pe lângă el și se îndreptă cu aroganță spre casă. Jeremy se uită după ea, paralizat de șoc.

– Văd că Lucy și-a revenit complet. Henry făcu ultimii câțiva pași și se opri lângă Jeremy. Atunci, ce a fost cu toată scena asta?

Jeremy își dorea să-i poată spune. Își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Henry, cred că trebuie să vorbim.

– Și eu cred, spuse Henry privindu-l pe Jeremy cu amuzament. Explică-mi și mie, te rog, de ce îți ține sora mea mai mică lecții despre dragoste?

Domnii conveniseră să poarte discuția la o sticlă de coniac bun. Jeremy golise un pahar și era deja la cel de-al doilea în timp ce prietenii lui își savurau încă primele înghițituri.

– Trebuie făcut ceva în privința lui Lucy, anunță el cu o voce fermă menită să convingă pe nimeni altcineva decât pe el.

– Am încercat să fac ceva în privința lui Lucy de ani în șir, spuse Henry lăsându-se pe spate în scaun și sprijinindu-și picioarele pe birou. Am cam început să renunț.

– Am pierdut ceva? întrebă Felix. Ce se întâmplă cu Lucy?

– În afară de faptul că a uitat să înoate, să pescuiască și să se îmbrace adecvat pentru vremea de afară? Jeremy își ridică paharul și se cufundă în fotoliul cel mai apropiat de foc. Cămașa lui era încă umedă, iar Lucy dispăruse cu haina lui. Are fantezii în dragoste.

– Aha, spuse Henry. Se întoarse spre Felix și șopti: Se pare că ea și Jem au avut un fel de ceartă ca între îndrăgostiți.

Ambii bărbați izbucniră în râs.

Toby chicoti în paharul său.

– Lucy și Jem? Asta chiar e amuzant. Dar mai bine Jem decât fiul plin de coșuri al vicarului tău, Henry. El i-a scris câteva poezii îngrozitoare anul trecut.

– Fiul vicarului i-a scris poezii lui Lucy? Henry se ridică din scaunul său dezmeticit brusc. De ce nu-mi spune nimeni chestiile astea?

– Am crezut că știi, ridică Toby din umeri. Și, după cum spuneam, poeziile erau îngrozitoare. Și chiar dacă nu ar fi fost așa, nici măcar însuși Byron nu ar putea ajunge la inima lui Lucy dacă nu ar oferi și niște plăcinte pe lângă poezii.

– Hai să sunăm să ni se aducă ceai și sendvișuri, nu vreți? întrebă Felix. Sunt lihnit de foame.

– Nu a fost o ceartă între îndrăgostiți, interveni Jeremy. Lucy nu mă iubește pe mine. Se întoarse spre Toby. Și nici nu este îndrăgostită de băiatul vicarului, idiotule! Pe tine te iubește.

– Încă? se miră Toby și sorbi din coniacul său. La naiba! Speram că va începe să simpatizeze pe cineva nou.

– Nu ai sperat așa ceva. Jeremy își lăsă jos paharul cu un zăngănit puternic. Știi și tu că o încurajezi. Exact la fel cum încurajezi pe oricine poartă fustă și are între treisprezece și treizeci de ani.

– Jem, spuse Henry, în caz că nu ai observat, Lucy se ține după Toby de ani întregi. Iubire de adolescentă, asta e tot.

Jeremy suspină.

– Henry, în caz că nu ai observat, Lucy nu mai este o fetiță. A trecut de iubirea de adolescentă. Ea este... Se opri, terminând brusc propoziția de parcă ar fi fost o stâncă periculoasă.

Henry râse.

– Sunt sigur că nu vrei să spui că sora mea este o femeie în toată regula.

Jeremy respiră adânc și începu din nou, mai încet. Ca și cum s-ar fi adresat unui animal.

– Lucy știe că Toby plănuiește să se însoare cu domnișoara Hathaway.

Felix scăpă o fluierătură slabă.

– Asta este o problemă.

– Care dintre voi i-a spus? întrebă Toby, părând ușor enervat.

– Nu i-am spuse eu, zise Felix.

– Eu nici atât, se încruntă Henry. Ești sigur că știe, Jem?

Jeremy făcu o pauză. El nu le putea spune cum aflase că Lucy știa. Nu avea cum să-i spună lui Henry că sora lui îl vizitase în dormitor îmbrăcată în cămașa de noapte. Nu putea explica în nici un fel ce se întâmplase apoi.

– Sunt patru doamne în casă, zise el ridicând din umeri. Știți cum vorbesc doamnele. Cu siguranță știe. Și acum că știe...

– Este geloasă, termină Felix.

– Exact. Este geloasă. Jeremy luă o înghițitură de coniac, mulțumit că în sfârșit pusese acea etichetă unde îi era locul.

– Deci este geloasă, repetă Henry. Nu văd de ce spuneți că trebuie făcut ceva în privința asta.

Jeremy clătină din cap. Oare exista în toată Anglia vreun bărbat mai greu de cap ca el? Nu-și dădea seama cum de reușise Henry să intre la Eton și la Cambridge. De fapt, răspunsul era evident. Stând în preajma lui Jeremy. Nu că lui Jeremy nu-i plăcuse compania lui. Henry îi fusese prieten încă din primul lor an la Eton.

Preferințele lui Jeremy în privința prietenilor îi provocaseră crize tatălui său – dacă se poate numi „criză" ușoara zvâcnire a maxilarului, precedată de o prelegere plictisitoare. Jeremy putea auzi încă disprețul rece din vocea lui. „Warrington", mormăise el după ce Jeremy terminase primul an de studii la Eton, „îmi scapă cu desăvârșire motivul pentru care ai ales să fii înconjurat de grămada aia de derbedei jalnici, de origine umilă. Ce sunt părinții lor? Negustori? Agricultori? Nici unul dintre ei n-are nici măcar un titlu simplu de baronet. Tu ești superiorul lor din toate punctele de vedere, iar, dacă tolerezi compania lor, ar trebui cel puțin să insiști să ți se adreseze folosindu-ți titlul."

Dar asta fusese tot. Jeremy nu dorise să se însoțească cu alți băieți de rangul său și nici ca ei să i se adreseze cu „Warrington" – un titlu care, în mintea de zece ani a lui Jeremy, încă aparținea fratelui său mai mare. De ce să sufere de pe urma aluziilor constante despre moartea lui Thomas, când se putea juca cu băieți care nu știau nimic despre asta? Băieți ca Henry, Felix și Toby.

Buni prieteni, toți trei, dar Henry era cel mai bun. Henry nu-i permitea să stea să viseze în club, când exista un meci de box pe care îl puteau vedea, așa cum nu-i permitea să-și facă griji acasă din pricina unei recolte proaste de grâu, când existau păstrăvi care puteau fi pescuiți. Fără să apeleze la metode supărătoare cum ar fi veselia, Henry refuza pur și simplu să-i îngăduie dispozițiile proaste. Dar aceleași calități care îl făceau pe Henry un prieten valoros reprezentau o scuză nefericită pentru un tutore. Acum că Jeremy începuse să vadă cât de mult o costa pe Lucy acea necuviință jucăușă, dispoziția lui devenea cu adevărat sumbră.

– Știi cât de insistentă poate fi Lucy atunci când îi intră ceva în cap, spuse el pe un ton iritat. O să se arunce pe Toby cu fiecare

ocazie. În după-amiaza aceasta a ratat ținta și în schimb a aterizat în râu. Este în stare de orice și să-i mai ia și pe câțiva dintre noi cu ea.

– Și ce îmi recomanzi să fac, mai exact? întrebă Henry.

– Nu știe, spuse Jeremy. Lui Toby.

– Oh, nu. În ochii lui Toby apăru panica. Nu voi avea acea conversație cu Lucy. Nu-mi face deloc plăcere să frâng inimile fetelor tinere.

Ceilalți trei domni se uitară spre el.

– Ei bine, nu, spuse el defensiv. În cele din urmă.

– Nu trebuie să-i frângi inima. Jeremy începea să fie exasperat. Cel puțin nu în fața ei. Trebuie doar să o ceri în căsătorie pe domnișoara Hathaway. Din moment ce vei fi logodit, Lucy va fi silită să renunțe la ideea absurdă de a te se... de a-ți distrage atenția.

– Voi fi foarte fericit să o cer în căsătorie pe domnișoara Hathaway, spuse Toby. La sfârșitul vacanței noastre.

– De ce la sfârșit? întrebă Felix. Kitty mă întreabă în fiecare zi când ai de gând să o ceri pe Sophia. Ea crede că ai gută din moment ce ești atât de reticent să îndoi un genunchi.

– Aș putea să fiu chiar și infirm, având în vedere toată distracția care mă așteaptă din clipa în care voi fi logodit, spuse Toby. Nu pot să cer pe cineva de soție dimineața și apoi să împușc un fazan în aceeași zi. Odată ce îi voi cere mâna, voi avea o sută de lucruri de făcut. Să merg să-i cer mâna tatălui ei în Kent. Să mă întâlnesc cu avocatul meu în oraș. Să fac programări la croitor. Să preiau inelul bunicii mele din Surrey. Voi alerga prin toată Anglia ca un invadator normand, iar acest lucru va însemna sfârșitul tuturor distracțiilor.

– Te înșeli, spuse Henry. Eu și Felix suntem amândoi însurați și, după cum vezi, am reușit să ne distrăm puțin în ciuda acestui lucru.

– Da, dar voi sunteți căsătoriți, răspunse Toby. Nimic nu-i place mai mult unei femei măritate decât să fie lăsată în pace. O femeie logodită nu va lăsa un bărbat să existe. Voi fi obligat să mă plimb agale prin grădină și să citesc poezii la ceai, atunci când ar trebui să cutreier pădurile sorbind dintr-o sticlă de whisky.

– Să faci curte unei femei poate fi un sport în sine, rosti Felix cu un zâmbet viclean.

– Da, răspunse Toby, dar fecioarele îmbujorate sunt întotdeauna în sezon. Se ridică de pe scaunul său și merse să stea lângă fereastră, privind afară spre parc. Domnișoara Hathaway este o creatură încântătoare. Îi admir frumusețea și îi stimez caracterul. S-ar putea chiar să o iubesc. Dar toamna aceasta este ultima mea răsuflare de burlac,

și intenționez să mă bucur de ea. Cât timp mai există încă stoluri de păsări în pădurile lui Henry, nu am nici o intenție de a o cere în căsătorie pe Sophia Hathaway.

– Și cum rămâne cu Lucy? întrebă Jeremy.

– Oh, nu-ți face griji! Nu o voi cere nici pe ea.

Jeremy își privi prietenul cu ochii mijiți. Genul de șarm indiferent al lui Toby se potrivea unui tânăr de douăzeci și unu de ani, dar era regretabil la un domn de aproape treizeci de ani. Nu că tinerele doamne ar fi încetat să leșine de emoție în preajma lui. Pentru debutante era încă un ritual de inițiere să se îndrăgostească de Sir Toby Aldridge. Dar acum nu discutau făcând haz despre vreo moștenitoare.

Aici era vorba despre Lucy.

Se întoarse spre Henry.

– Oare tu nu ești câtuși de puțin preocupat de bunăstarea surorii tale?

– Bineînțeles că sunt îngrijorat de bunăstarea ei. Doar sunt tutorele ei.

Jeremy pufni.

– Jem, faci prea mare caz din asta, spuse Henry. Deși Lucy este îndrăgostită până peste cap de Toby, este ceva mult prea întâlnit. Multe fete au supraviețuit, fără efecte neplăcute de lungă durată.

– Doar dacă nu pui la socoteală faptul că aproape s-a înecat.

– Ea confundă bunătatea lui Toby cu o anumită emoție profundă, continuă Henry ignorând remarca lui Jeremy. O putem înțelege pe deplin. Ea ar fi trebuit să-și fi făcut debutul în societate de acum și să se îndrăgostească și să-i treacă de zeci de ori. După cum stă treaba, ea e complet inocentă.

Jeremy pufni din nou. Era evident că Henry nu știa despre carte.

– Se simte lăsată pe dinafară, continuă Henry. Este înconjurată de femei care fie sunt fericite în căsătorie, fie sunt logodite. Respinse cu o fluturare a mâinii exclamația lui Toby. Aproape logodite. Vrea și ea puțin romantism pentru ea. Aparent mulțumit cu această concluzie, Henry își salută propria ingeniozitate turnându-și încă un pahar de coniac. O să-i treacă.

Jeremy simți că înnebunește. „O să-i treacă?" Henry nu-și putea imagina cât de mult se înșela. Iar Jeremy nu putea să-i spună.

– Și între timp? întrebă el. Pur și simplu îi vei permite să continue cu aceste... aceste pozne?

– Jem are dreptate aici, spuse Toby. Nu voi putea să o am mereu pe Lucy agățată de mine dacă intenționez să o curtez pe domnișoara Hathaway. Ar fi puțin ciudat.

Henry ridică din umeri.

– Nu văd ce-ar mai fi de făcut.

– Poate că ar trebui să-l inviți pe băiatul vicarului la ceai, sugeră Felix.

– E imposibil, spuse Henry. Este plecat la Oxford.

Jeremy clătină din cap. Conversația asta devenea lipsită de noimă. Se uită urât la Toby. Măgar egoist. Atât de încrezut că poate avea parte de afecțiunea oricărei femei. Bineînțeles că nu vedea nici un motiv să grăbească cererea în căsătorie. Ideea că domnișoara Hathaway l-ar putea refuza nu-i trecuse nici o clipă prin minte. I-ar oferi exact ce merita, dacă ar face asta.

Toby remarcă expresia ursuză a lui Jeremy.

– Nu te uita așa la mine! Să știi că nu este vina mea. Dacă găsești că „poznele" lui Lucy sunt atât de enervante, de ce nu îi distragi tu atenția?

– Te rog!

Jeremy își ridică paharul să scurgă ultimele picături de coniac, apoi coborî mâna încet. Henry îi aruncă cea mai neplăcută privire a sa.

– Asta nu este o idee rea, spuse Henry.

– Ce nu este o idee rea? întrebă Felix.

– Ca Jem să-i distragă atenția lui Lucy. Pe fața lui Toby apăru un zâmbet răutăcios.

– Oh, nu! Jeremy se ridică din scaunul său și păși în spatele lui, ca și cum spătarul acestuia îl putea apăra de sminteala lor.

– Dacă prin „distragere" te referi la „a distra" – și prin „Lucy" te referi la sora lui Henry, răspunsul este nu. Nu.

– Relaxează-te, Jem, spuse Henry. Noi nu sugerăm să te apuci să o curtezi serios. Ci doar să îi acorzi puțină atenție. Să o duci la o plimbare agale prin grădină. Să îi citești o poezie de Byron.

– Și nu uita de plăcintă. Felix se distra prea tare pe seama acestui subiect.

– Henry, nu poți vorbi serios!

Henry nu fusese niciodată un tutore-model, dar acest lucru depășea cu mult definiția termenului. Sincer, tu chiar sugerezi – mă inviți să mă joc cu sentimentele surorii tale?

– Sentimentele ei? râse Henry. De parcă te-ai putea implica în sentimentele lui Lucy. Nu e nimic atât de îngrozitor, Jem. Mândria i-a fost lezată și vrea să fie puțin admirată. Tu doar fă tot posibilul să se înțeleagă cu băiatul plin de coșuri al vicarului.

Dumnezeule mare, oare Henry își cunoștea sora? Lucy putea face multe lucruri, dar nu putea fi descurajată ușor. Ea investise opt ani în această adulație deplasată, iar dacă Henry își închipuia că niște cuvinte frumoase o vor smulge din ea acum, apăruse prea târziu în peisaj.

– Desigur, nu o vei atinge, adăugă Henry, vocea lui profundă sunând ca un avertisment prefăcut.

Un pic prea târziu și pentru asta, de asemenea.

– Haide, Jem, pledă Toby. Fă-i omului o favoare! Eu aș fi făcut-o pentru tine dacă situațiile noastre erau inversate.

– Nici nu mă îndoiesc că ar fi fost așa, spuse Jeremy. Dar destul de ciudat, Toby, nu am aspirat niciodată la exemplul tău de conduită.

Cu expresii foarte amuzate pe chip, toți trei încercau să-l convingă. Jeremy începu să se simtă puțin disperat.

– Nu va merge, protestă el.

– Înseamnă că nu ai mai exersat de atât de mult timp? îl tachină Toby. De obicei aveai o pradă destul de bună până acum, dar se pare că nu și în acest sezon. Poate că nu ești apt pentru această sarcină?

Jeremy își ținea pumnii strânși pe lângă corp. Cel din dreapta ar fi vrut să se lipească de maxilarul lui Toby. Iar cel stâng avea în mod clar ambiții mult mai jos.

– Capacitatea mea nu intră în discuție.

Henry îl bătu pe umăr și zâmbi.

– Bun. Atunci așa rămâne.

Capitolul 4

– Ai venit să-mi zici iar că sunt proastă? întrebă Lucy din spatele cărții ei. Sau poate ai ticluit o insultă nouă?

Jeremy trase un scaun aproape de șemineu. Mătușa Matilda moțăia pe un divan din apropiere, capul înfășurat în turban căzându-i la piept. Pana de culoare indigo a turbanului îi atârna în fața nasului și fiecare sforăit sacadat o făcea să danseze în aer.

După plonjarea în apă din acea după-amiază, Lucy își schimbase rochia de mătase ruinată cu una simplă de culoare verde-închis cu – din fericire – un decolteu modest. Părul castaniu îi era împletit într-o coadă groasă care se îngusta cu o curbă ușoară sub piept. Fața îi era ascunsă de un volum legat în piele. Ea își menținuse această atitudine studioasă încă de când grupul se retrăsese în salon după cină, dar Jeremy nu o văzuse să dea nici măcar o pagină.

El trase o masă de șah în spațiul dintre ei și începu să aranjeze pionii.

– Nu am venit să te insult. Din contră. Se aplecă peste masa de joc, ca și cum se pregătea să divulge un mare secret. Am venit să te seduc.

Se uită pe furiș peste marginea cărții. Ochii îi străluciră pentru o clipă înainte să se îngusteze.

– Prefer insulta decât ridicolul.

Jeremy ridică din umeri și continuă aranjarea pieselor de șah.

– Poate că eu vreau doar să joc șah.

Ea pufni neîncrezătoare și se uită spre masa de cărți, unde surorile Hathaway erau pe punctul de a-i falimenta pe toți cei trei domni.

– Henry te-a pus să faci asta, nu-i așa?

Degetele lui Jimmy se strânseră în jurul unui turn.

– Nu vreau mila ta, Jemmy. Lucy își închise cartea cu un zgomot puternic. Și mai mult de atât, nu am nevoie de ea.

Se uită direct în ochii lui, iar forța din privirea ei aproape că îl doborî de pe scaun. Ochii ei verzi erau limpezi și plini de inteligență, nu erau roșii sau plini de lacrimi. Jeremy clătină din cap, mustrându-se că își imaginase totul diferit. Lucy nu se retrăsese ca să-și plângă orgoliul rănit sau speranțele deșarte. Punea la cale următorul atac.

– Nu mă aflu aici ca să-ți plâng de milă. Și nici nu acționez la porunca lui Henry. Jeremy așeză ultimele piese pe tablă. Am propriile motive să vorbesc cu tine.

Lucy roti tabla de șah pentru ca piesele albe să ajungă în fața ei. Înfășurându-și cosița în jurul mâinii drepte, mută un pion cu cea stângă. Se uită în sus la el printre genele lungi și dese.

– Să-ți ceri scuze?

De iritare, Jeremy își strânse pumnul. Da, ca să-și ceară scuze. Lucy ar trebui să-i mulțumească. El intenționa să pună repede capăt acestui complot al fratelui ei. În timpul cinei, fusese nevoit să îndure ocheadele lui Henry, rânjetele lui Toby și ghionturile în coaste ale lui Felix – chiar și expresia vicleană a lui Marianne când o așezase

pe Lucy lângă el. Ei bine, lui Jeremy nici nu-i păsa dacă Henry îl făcea complice chiar și pe ultimul lacheu. Să fie al naibii dacă își va petrece vacanța recitând poezii de Byron în grădină doar ca să le menajeze conștiința. Nici nu intenționa să stea de veghe pe coridor în fiecare noapte și nici să o tot ferească pe Lucy de pericole. Dacă nici Henry și nici Toby nu erau destul de bărbați încât să-i spună pur și simplu adevărul lui Lucy, o va face el.

Scoase un pion în întâmpinarea pionului ei.

– Am venit să-ți dau o veste bună. Toby o va cere în căsătorie pe domnișoara Hathaway la sfârșitul vacanței.

– Asta e o veste bună? Mută un nebun de-a lungul tablei, eliminând un pion negru. Abia îmi pot stăpâni bucuria, spuse ea ironic. Te rog să mă ierți că-mi manifest atât de zgomotos încântarea.

– La sfârșitul vacanței, Lucy. Peste câteva săptămâni. Orice încercare de a împiedica logodna e inutilă – continuă el să vorbească peste protestele ei –, dar dacă insiști să încerci, ai timp suficient. Nu e nevoie să comiți vreun gest necuviincios de seducție. Sau să te arunci în apă.

– Din contră. Colțurile buzelor ei se strânseră într-un rânjet neastâmpărat. Cu atât de mult timp la dispoziție, pot comite mai multe gesturi necuviincioase ca oricând.

– Și crezi că necuviința este o calitate pe care Toby o caută la o soție?

Își mută calul, iar gura lui Lucy se subție ca o linie. Privi spre jucătorii de cărți.

– Ce vede la ea?

– Lucy, așa cum ți-am mai spus, este frumoasă, bine-crescută, și – cel mai important – este bogată.

– Și acestea sunt calitățile care inspiră pasiune unui bărbat? O zestre mare și tăvi de ceai ingenioase?

– Nu, nu sunt calitățile care inspiră pasiune unui bărbat. Sunt calitățile care inspiră pe un bărbat să ceară mâna unei femei.

Lucy studie tabla de șah, răsucindu-și o șuviță de păr castaniu în jurul degetelor și atingând-o de colțurile gurii. Limba ei ieși dintre buzele întredeschise, luând și câteva fire de păr. Jeremy își schimbă poziția din scaun.

– Se pare că ne-am întors de unde am început, spuse ea.

– Cum așa?

– Eu n-am nici zestre, nici o tavă de ceai care să inspire un bărbat să mă ceară de nevastă. Prin urmare, va trebui să apelez la calitățile

care inspiră pasiune unui bărbat. Se uită la el cu ochii ei verzi jucăuși în care se reflectau flăcările.

– Și acelea ar fi?

Dacă era să fie sincer, Jeremy ar fi fost silit să-i spună că sclipirea veselă din ochii ei era un început foarte bun. Și că modul în care continua să se joace cu șuvița castanie răsucind-o cu limba – lingând-o, sugând-o, trăgând-o în acel paradis fierbinte al gurii ei – chiar îl făcuse să se simtă inspirat.

Dar Jeremy nu ținea cu tot dinadinsul să fie cinstit. De fapt, își dorea din toată inima să schimbe subiectul. Și dacă reușea să o facă pe Lucy să se răzgândească în acest timp, cu atât mai bine.

– Nu e vorba doar despre zestrea domnișoarei Hathaway, spuse el. Cred că Toby se simte cu adevărat atașat de ea.

Lucy se uită neîncrezătoare. Își mută nebunul de cealaltă parte a tablei.

– Doar nu te aștepți să cred că a fost dragoste la prima vedere.

– Nu, deloc. Mai degrabă la a doua vedere.

Acest lucru îi captă atenția lui Lucy. Se aplecă ușor în față în scaunul ei. Jeremy se aplecă peste tabla de șah și spuse cu voce joasă:

– Toby i-a fost prezentat pentru prima dată domnișoarei Hathaway la un dineu care a avut loc acasă la Felix. Ea era la fel de frumoasă și de fermecătoare cum o vezi și acum. A făcut conversație de complezență la cină și apoi a cântat la pian destul de bine. Toby nu i-a dat atenție. Jeremy mută un cal pe tablă.

– Și a doua oară?

– A doua oară eram cu toții în societate, ne-am întâlnit la un bal. Cu acea ocazie, domnișoara Hathaway avea o mulțime de admiratori și un carnețel plin cu solicitări înainte de prima serie de dansuri. Toby a fost captivat instantaneu. Mai multe săptămâni după aceea, nu a vorbit decât despre domnișoara Sophia Hathaway. Era chiar insuportabil.

Lucy se uită nedumerită.

– Așadar, vrei să-mi spui că Henry ar trebui să găzduiască un bal?

Jeremy oftă.

– Îți spun să încetezi să te mai arunci la picioarele lui Toby. Un bărbat nu vrea să se coboare ca să iubească. El vrea să ajungă mai sus, să fie cât mai înalt. Își dorește ceva mai mult decât o femeie. Vrea un înger. Un vis.

Chipul ei se îndulci.

– O zeiță.

– Dacă vrei tu.

Vocea lui Lucy deveni melancolică.

– Toby mi-a spus mereu că sunt o zeiță. Diana lui. Zeița vânătorii.

Jeremy se lăsă pe spate în scaunul său.

– Ea era și zeița castității, pufni el în râs. Dar nu contează. Ai început să prinzi ideea. Farmecul inaccesibilului. Ar fi o prostie să continui să-ți fluturi... nurii spre Toby cu atâta nerușinare. Bărbații vor ceea ce pare că nu pot avea.

Și, Dumnezeu să-l ajute, el era bărbat. El voia ceea ce nu putea avea. Acesta trebuia să fie motivul pentru care Jeremy simțise că se întărește la simpla menționare a nurilor lui Lucy. Ea era inaccesibilă, își reaminti el pentru a nouăsprezecea oară în acea zi. Și orice farmec ciudat ar avea, în mod logic pornea de la el. Nu de la formele ei femeiești ispititoare sau de la pielea aurie și moale ca untul. Nu de la spiritul ei evident provocator sau de la invitația voalată a vocii ei puțin răgușite. Și, cu siguranță, nu de la buzele ei – acele buze pline, arcuite, și roșii despre care Jeremy știa acum că puteau face și altceva decât să rostească replici usturătoare. Săruturi dulci, senzuale care înfierbântau sângele unui bărbat și care aveau gust de fructe sălbatice coapte. Fructul interzis.

Totul era prea adevărat, reflectă Jeremy. Bărbații vor ceea ce pare că nu pot avea. Lucy se uită la el cu ochii ei verzi.

– Gelos.

Jeremy gemu în sinea lui. Nu acel cuvânt din nou. El nu era gelos. Dădu să protesteze, dar ea vorbi prima:

– Te-am înțeles perfect. Trebuie să-l fac gelos pe Toby.

Jeremy se holbă la ea. Fără să priceapă.

– Chiar tu ai spus că nu i-a dat atenție Sophiei până când ea nu a apărut cu o gloată de admiratori și cu un carnețel de dans plin cu solicitări. De asta am eu nevoie. Nu de un carnețel de dans, ci de un admirator. Ar fi de preferat o gloată, dar cred că și unul este suficient. Își răsuci o șuviță de păr în jurul degetului și începu să o mestece din nou. Păcat că băiatul vicarului e plecat la Oxford. Cu siguranță el este nebun după mine.

Rămase cu privirea în covor, cu sprâncenele încruntate. Apoi își ridică fruntea și se uită lung la el.

– Va trebui să fii tu.

– Eu?

– Știu, știu. Sună ridicol, dar nu mai e nimeni altcineva. Nu este atât de teribil. Nu trebuie decât să te prefaci o vreme că îmi faci curte. Până când Toby își dă seama că mă iubește.

Jeremy își lăsă o mână pe genunchi.

– Ți-aș putea face curte o veșnicie, și planul ăsta nu va funcționa.

Lucy se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă brațele. Expiră cu putere.

– Presupun că ai dreptate. Se uită la el cu o expresie care i se păru lui Jeremy inconfortabil de aproape de dispreț. Nu ar crede nimeni niciodată.

Jeremy nu se putea hotărî care aspect al acestei conversații tulburător de familiare ar fi trebuit să-l descumpănească mai mult. Pentru început, exista insistența repetată că, fără să țină cont de propriile sentimente sau principii, vrând-nevrând, trebuia să pretindă că o curtează pe Lucy. Apoi mai era faptul că din nou era pe locul doi după fiul acneic al vicarului în acest rol dezirabil care i se oferise. Cu toate astea, cel mai enervant părea să fie scepticismul general în ceea ce privește capacitatea lui de a curta convingător chiar și o fată nevinovată crescută la țară.

Mândria lui vorbi înaintea rațiunii.

– Poate că nu ești conștientă de asta, Lucy, dar am și eu o anumită reputație. Cei de aici sunt obișnuiți să mă vadă fermecând doamne când suntem în oraș. Ei se așteaptă la asta. Așa că nu ar surprinde pe nimeni, dacă ne-ar vedea flirtând.

Acest lucru era în mare parte adevărat. Bineînțeles că flirtul nu-i va surprinde pe Henry, Toby sau pe Felix, din moment ce chiar ei insistaseră să-l inițieze.

Lucy se așeză mai bine în scaun.

– Jemmy, încerci să-mi spui că ești un crai?

Ea izbucni în râs. Dacă nu ar fi râs pe seama lui, Jeremy ar fi gândit că era un sunet cu totul plăcut.

– Nu cred, spuse ea clătinând din cap.

Se întinse spre tabla de șah și Jeremy îi prinse mâna într-a lui.

– Crede-mă, șopti el. Când vreau, pot să fiu foarte convingător. El urmă îmbinarea degetelor ei cu degetul mare, urcând încet până când ajunse la locul moale dintre articulațiile ei. Văzu cum ochii ei se lărgiră și buzele i se deschiseră. Apoi mângâie locul ușor – o dezmierdare scurtă, circulară – iar ea scoase un sunet mic, jumătate geamăt, jumătate suspin.

Acel mic sunet – acea mică respirație neregulată – fusese foarte aproape de un dezastru. Jeremy cunoștea acel sunet. Era sunetul unui zăvor dat la o parte, descărcarea de energie dintre fulger și tunet, șuierul unui vârf de lumânare în clipa în care flacăra se trezește la viață. Un sunet incomplet. Un sunet care promitea – și implora – mai mult. Dorința se trezi în el și îi dădu drumul la mână de parcă l-ar fi ars.

Lucy își încrucișă brațele și se cufundă în scaun, studiindu-i fața. Apoi zâmbi – o arcuire vicleană și jucăușă a buzelor care părea să fie chiar rânjetul diavolului.

Jeremy blestemă în sinea sa. Trebuia să se ridice imediat de pe scaun și să plece. Era adevărat că Henry și Toby îl îndemnaseră să facă exact ceea ce sugerase Lucy, dar n-avea nici o obligație să le dea satisfacție. Lucy nu era sora lui. Ea nu îl admira. Dar printr-o împletire absurdă a sorții și a unui fir de pescuit, ea devenise problema lui.

Pentru că o cunoștea pe Lucy. Ea ar continua să umble după Toby cu sau fără ajutorul lui. Iar alternativa la acest șiretlic, în opinia ei, implica o anumită cămașă de noapte închisă la baza gâtului și străfulgerări îndrăznețe de piele aurie, dezgolită. Iar Jeremy constantă că nu-i plăcea această alternativă. Deloc.

– Deci o vei face, spuse ea încet. Vei pretinde că îmi faci curte.

– Voi pretinde, sublinie el oftând adânc.

– Da.

Lucy zâmbi.

Îi plăcea acest plan. Îi plăcea foarte mult. Era perfect. Să-l vadă pe Toby cu Sophia Hathaway o dusese spre noi culmi de gelozie și disperare. O aruncase într-un râu. Dacă exista vreun truc care să-l facă pe Toby să o vadă într-o lumină nouă, acesta trebuia să fie. Și pe deasupra, planul oferea și o sursă de amuzament. O șansă să-l facă pe Jeremy să se distreze.

Îi văzuse expresia lui Jeremy – obișnuita lui mască rigidă, serioasă. O provocare irezistibilă. Era timpul să spargă gheața.

– Așadar, Jemmy, cât de îndrăgostit ești de mine?

Fu recompensată cu o expresie de panică pură. Oh, acest lucru avea să fie distractiv!

– Poftim?

– Și îți accept scuzele, îl tachină ea. Îi luă turnul cu calul. Șah!

Jeremy se uită uluit la ea. Ai fi crezut că nu mai jucase șah niciodată.

I se făcu milă de el.

– Doar că, dacă tot e să fii pretendentul meu, aș dori să știu la ce nivel exact de devotament mă pot aștepta. Doar mă admiri? Ești îndrăgostit? Dragostea te-a lovit iremediabil?

El răsuflă evident ușurat.

– Hai să nu ne lăsăm purtați de val, mormăi el mutându-și regele în afara pericolului. Îndrăgostit ar fi de ajuns.

– Îndrăgostit să fie, atunci. Își repoziționă turnul. Șah! Se aplecă mai aproape și șopti: Eu cred că un pretendent îndrăgostit m-ar lăsa să câștig.

– Niciodată.

Îi luă turnul cu regina. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet. Lucy era foarte tentată să scoată limba la el. Se îndoia, oricum, că a scoate limba era maniera în care o doamnă își trata pretendentul îndrăgostit. Cel puțin nu atunci când era stimulată de un caracter capricios. Cu toate astea, într-un moment pasional... scoaterea limbii părea să fie *de rigueur*. Fața i se îmbujoră.

Se auzi o explozie de aplauze de la masa de cărți. Lucy se întoarse că vadă cum Sophia întinse cartea câștigătoare și colectă grămada de jetoane din mijloc. Toby îi luă mână și o sărută înainte să se aplece și să-i șoptească ceva la ureche Sophiei. Ceva care o făcu să zâmbească și să-i apară mici pete rozalii în obraji. Trandafiri pe porțelan, cu o aură. Un înger. Un vis.

– Este mutarea ta, o îndemnă Jeremy.

– Nu mai am chef să joc. O să terminăm mâine partida ca să te bat.

El îi urmări privirea la masă, unde capetele lui Toby și al Sophiei se apropiaseră în timp ce ea se uita la cărțile de joc din mâna lui.

– Lucy, trebuie să accepți...

Îl întrerupse cu o privire. Luă cartea și i-o întinse.

– Uite! Citește-mi!

El își încrucișă brațele la piept.

– Să-ți citesc? Cred că glumești.

Lucy îi azvârli cartea, iar el o prinse instinctiv.

– Un bărbat îndrăgostit ar citi.

El se uită la copertă. Citi cu voce tare având un zâmbet afectat.

– *Metode și practici de creștere a iepurilor?* Lucy, spune-mi că nu este *acea* carte.

– Nu, nu este *acea* carte. Își înfășură șalul peste umeri. Este doar prima carte pe care am pus mâna.

Jeremy clătină din cap.

– Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că nu este una de Byron.

Deschise volumul la întâmplare și începu să citească cu o voce lentă, constantă. Lucy se rezemă de marginea fotoliului, sprijinindu-și obrazul de tapițerie. Pleoapele aproape i se închiseră. Camera dispăru complet. Oboseala o prinse din urmă, iar ea alunecă în acea stare de toropeală dintre veghe și somn. Acolo, în acea lume aproape fantezistă, aproape că putea retrăi acele câteva minute fericite din acea zi, când aceeași voce profundă murmurase prin țesătura aspră. Când se imagină în siguranță și protejată, înconjurată de brațele bărbatului pe care îl iubea.

Era un vis foarte frumos.

Capitolul 5

– E ceva despre care tot am vrut să te întreb, Jem. Henry îl prinse din urmă pe Jeremy, cizmele lui uzate călcând iute frunzele căzute și ferigile veștejite. Este o întrebare la care reflectez de ceva timp, și știi că îți prețuiesc opinia. Își ridică jobenul, strânse borul și se întoarse spre Jeremy cu o expresie serioasă. Pălăria asta îmi face fața să pară rotundă?

În spatele lui, Felix și Toby se prăpădeau de râs.

– Jem, șuieră Felix, crezi că mi-ar sta mai bine cu panglicile acestea roz sau cu cele de culoarea lavandei?

– Oh, cu siguranță cu cele de culoarea lavandei, răspunse Toby, mimând o expresie sinceră. Sunt sigur că Jem ar fi de acord că părul roșcat și panglicile roz sunt o combinație oribilă.

Jeremy își încleștă maxilarul și inspiră încet pe nas.

– Să știi că port o muschetă încărcată.

– Degeaba, Jem. Știm cu toții că mai degrabă nimerești ținta când urinezi decât atunci când tragi cu arma. Toby ajunse în dreptul lui și-l înghionti când trecu pe lângă el. Nu ești bun țintaș. Dar, în mod clar, ți-ai ratat vocația în ceea ce privește pălăriile de damă.

– Trebuie să vă reamintesc, spuse Jeremy strângându-și mâna în jurul armei, că asta nu a fost ideea mea? Îmi aduc aminte că cineva se ruga de mine să-i fac omului o favoare.

– Iar pentru asta te nominalizez pentru canonizare, spuse Henry, bătându-l pe spate. Ești un om mai bun decât mine. Nici o cauză umanitară nu m-ar putea convinge să însoțesc trei doamne să-și cumpere bonete.

Dumnezeule mare, se gândi Jeremy. Nu va putea trăi cu asta. Iar prietenii lui nu știau decât jumătate. Ei nu îl văzuseră decât conducând landoul înapoi din sat, înghesuit între doamnele care chicoteau și îngropat în cutii roz de pălării. Slavă Domnului că nu îl văzuseră stând cocoșat la o masă minusculă încărcată cu prăjituri cu cremă delicată sau ținând trei lungimi de panglică de satin – câte una în fiecare mână și cea de-a treia în dinți – doar ca Lucy să poată sta cu trei pași în spate și să le poată compara de departe.

Și nu se terminase acolo. Evenimentele din ultimele trei zile formaseră un lanț de mici înjosiri. La fiecare oră apăreau noi elemente, pe măsură ce Lucy născocea alte fantezii ridicole despre cum ar trebui să se comporte un bărbat îndrăgostit.

În opinia lui Lucy, un bărbat îndrăgostit ar aduna sute de fructe de păducel dintr-un gard viu cu spini, sacrificând fericit câteva ore și o haină aproape nouă pentru promisiunea îndepărtată a unui gem acru, plin de semințe.

În mod evident, un bărbat îndrăgostit ar sta în picioare la pian alături de doamna lui și i-ar întoarce paginile – chiar dacă aceasta nu ar ști decât un cântec vulgar de beție pe care l-ar cânta din memorie pe un tempo ca de bocet funebru, preț de aproape o oră.

Un bărbat îndrăgostit ar împărți din coniacul lui.

Un bărbat îndrăgostit ar mângâia pisica.

Un bărbat îndrăgostit ar zâmbi.

Iar un bărbat îndrăgostit ar renunța la o după-amiază perfectă de vânătoare ca să le ducă pe doamne la cumpărături.

Cum de scăpase atât de tare frâiele acestui șiretlic? El era contele de Kendall, pentru numele lui Dumnezeu. Angajase douăzeci și șase de lachei – doar în Londra – care să-i îndeplinească fiecare comandă. Acum era la hatârul unui despot în muselină cu buline. Să se alieze cu Lucy era o soartă mult mai rea decât să fi fost cu adevărat îndrăgostit. Înjosit, chinuit, asaltat – simțea toate astea pe rând și de multe ori în același timp.

De douăsprezece ori pe zi, Jeremy își propunea să înceteze această farsă. Însă nu-și putuse aduna curajul. Cu prietenii săi tachinându-l și fără să țină nimeni seama de propria mândrie rănită, planul mergea de minune. În afară de achiziționarea unei bonete scandalos

de urâte, Lucy nu mai comisese, din câte știa el, fapte necugetate. Nu invadase dormitorul lui Toby.

Dar Jeremy nu o putea ține departe de al lui.

De parcă cererile capricioase ale lui Lucy nu îl pedepseau suficient ziua, adevăratul chin începea noaptea. În timpul nopții, ea îl ducea cu adevărat la nebunie – în vise. Vise indecente, imorale, extrem de reale. Vise despre trupuri catifelate și buze pătate de fructe de pădure. Vise despre panglici de satin și piele mătăsoasă, alunecând sub ambele mâini și prinse între dinți. Vise despre respirații cu miros de coniac curgând fierbinți pe gâtul său și versuri vulgare, îndemnându-l să continue. Vise care îl excitau atât de tare, încât îl trezeau din somn – leoarcă de sudoare și tânjind după eliberare.

La naiba cu toate, un bărbat de douăzeci și nouă de ani ar fi trebuit să depășească de mult acest tip de trăiri adolescentine. Jeremy crezuse că le depășise. În tinerețe, se bucurase de smotoceli turbate cu slujnice sau fete din sat. Apoi plecase la Cambridge, unde cu toții studiaseră cu mai multă sârguință jocurile de noroc și umblatul după femei decât filosofia sau fizica. Plus un an petrecut degustând deliciile mediteraneene. Apoi se întorsese la Londra, în lumea bună.

De-a lungul timpului, tatăl lui îl somase să se așeze la casa lui și să-și aleagă o nevastă. El trebuia să producă un moștenitor, să asigure descendența – iar promisiunea unui titlu de conte și una dintre cele mai semnificative averi din Anglia însemna că Jeremy putea căuta oricât de sus dorea. O mireasă potrivită, în opinia tatălui său, era o doamnă drăguță cu educație aleasă, dintr-o familie nobilă și cu tradiție, cu bani „vechi". O captură frumoasă.

Un trofeu.

Ca de obicei, tatăl său fusese dezamăgit. Jeremy participase la numeroase baluri, musicaluri, dineuri și petreceri la care se jucau cărți. Și da, urmărise femei. Cele mai nepotrivite. Văduve serviabile, care, în mare parte, nu aveau nici o dorință de a se căsători. Ocazional curtase și tinere actrițe, o curtezană sau două de lux. Fiecare cucerire având două tăișuri – satisfacerea propriilor dorințe și zădărnicirea celor ale tatălui său.

Apoi, cu doi ani în urmă, Jeremy se întorsese la Londra cu titlul de conte de Kendall. Avusese nevoie doar de câteva întâlniri lipsite de sens ca să priceapă că emoția dispăruse. Tatăl său murise. Doamnele nu aveau motive să se plângă, iar petițoarele nu renunțaseră la el. Singura persoană de care era dezamăgit era el însuși.

În plus, avea o proprietate pe care trebuia să învețe să o administreze, înainte ca neglijența lui să o ducă la ruină. Dăduse dorința la o parte și o pusese la loc sigur. Avea o experiență considerabilă în interiorizarea emoțiilor nedorite. Se gândea că putea la fel de bine să-și stăpânească poftele trupești.

Ha! Fusese nevoie doar de un sărut. Bine, de trei săruturi. Primul fusese destul de prost, al doilea mult mai bun. Și, Dumnezeule din ceruri, cel de-al treilea... Dorința se eliberase din cușcă și acum îi cutreiera trupul după bunul plac. Dorințe stăpânite timp de un an se dezlănțuiseră într-o clipă. Și de câte douăsprezece ori pe zi în care Jeremy voia să oprească acest plan pueril, cea care se opunea întotdeauna era pofta trupească. El se străduia să creadă că avea motive mai bune, mai nobile, de a o ține pe Lucy departe de dormitorul lui Toby. Poate că avea, undeva, într-un cotlon uitat al minții sale, înregistrat sub cuvântul de gentleman. Dar o fiară sălbatică, turbată și înnebunită de poftă bântuia în prezent pământul în pielea lui, iar imaginea lui Lucy în dormitorul oricărui bărbat – altul decât al lui – instiga bestia la violență.

Jeremy își ridică arma la umăr, ochi un ciot de copac îndepărtat și trase. Așchii de lemn putred explodară în aer. Henry, Toby, și Felix se opriră din drum și se holbară la el de parcă ar fi început brusc să cânte.

– Era un fazan acolo, spuse Jeremy.

Trei capete se răsuciră în același timp să privească ciotul plin de găuri, apoi se întoarseră cu fața spre el. Henry deschise gura să vorbească, dar Jeremy îl reduse la tăcere cu o privire.

Acea Privire.

Existau puține aspecte ale comportamentului tatălui său pe care Jeremy găsea că merita să le imite, dar Privirea era unul dintre ele. Fie că îi plăcea sau nu, el moștenise ochii albaștri ca gheața și fruntea lată a tatălui său. Cu puțin exercițiu, să arunce cuiva Privirea devenise la fel de ușor ca încordarea unui mușchi.

Privirea însemna lucruri diferite în momente diferite, în funcție de destinatar și de ocazie. Putea însemna „Ține-ți gura". Putea însemna „Ridică-ți fustele". Într-un moment de neuitat, însemnase „Pune jos nenorocitul ăla de sfeșnic înainte să ne faci de râs pe amândoi".

Dar indiferent de semnificația Privirii, ea exprima autoritate. Privirea spunea, fără echivoc, „Eu conduc, și tu mă urmezi".

Exista o singură persoană printre cunoștințele lui Jeremy care rămăsese cu totul insensibilă față de Privire. Și, la naiba, ce bine era dacă ea nu l-ar fi dus de nas cu o panglică de satin.

– Se uită din nou la tine cu privirea aceea, șopti Sophia.

Lucy își ridică ochii din carte.

– Cine?

– Lordul Kendall, bineînțeles, răspunse Sophia, cufundând pana într-o călimară cu cerneală. E destul de interesat de tine.

– Te referi la Jemmy?

Lucy se uită în sus să surprindă privirea lui Jeremy care se uita la ea din partea cealaltă a salonului. Ea zâmbi și îi făcu imediat cu ochiul, iar el se uită în altă parte. Fără îndoială că iar era supărat din cauza panglicilor. Sau a părului de pisică de pe haină. Sau poate din cauza coniacului. Doar nu pentru că îi furase prăjitura cu cireșe la cină. El nu se dăduse niciodată în vânt după desert. Indiferent ce îl supăra, trebuia să fie ceva cu adevărat îngrozitor. Marianne se așezase la pian, dar el abia dacă observase.

– Oh, e destul de atras de mine, îi răspunse ea Sophiei pe un ton firesc. Este îndrăgostit.

În sfârșit, observase cineva, chiar dacă nu cine trebuia. Lucy îl trecuse de trei zile de acum pe Jeremy prin încercările unui pretendent îndrăgostit, dar Toby rămăsese indiferent. Și la fel se întâmplase și cu Henry, Marianne, Felix și Kitty. Era de-a dreptul exasperant. Ar fi putut să fugă și cu un grădinar, că nu ar fi observat nimeni.

– Îi spui pe numele de botez? se miră Sophia și ridică o sprânceană. Cât de curajoasă ești! Poate și puțin periculoasă. Gura îi zvâcni într-un zâmbet ciudat.

„Periculoasă?" Lucy uitase. Vorbea cu un înger. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce alesese să se așeze lângă masa de scris? Trebuia să se fi gândit că pe Sophia Hathaway o va apuca nevoia de a scrie misive. Lucy tânjea să fie cu adevărat periculoasă și să plece cu cartea ei pe scaunul de la fereastră, închizând gura Sophiei și societății cu o smucitură a draperiilor de culoarea prunelor.

– Îl cunosc de mulți ani, îi explică Lucy. De când eram mică. Atunci nici măcar nu era conte de Kendall. Era vicontele de Ceva-sau-Altceva.

– Warrington, spuse Sophia punând pana pe hârtie cu o atingere delicată.

Lucy se uită cum din pana Sophiei curgeau linii drepte și bucle precise. Până și caligrafia era perfectă. Lucy o ura cu o patimă periculoasă, neagră ca cerneala.

– Poftim?

– Viconte de Warrington.

– Oh!

Sophia își puse pana pe masă și își întinse mâna.

– Corespondența poate fi atât de obositoare, spuse ea. Nimic nu epuizează mai mult bucuria unei amintiri fericite decât să o scrii pe hârtie de zece ori. Nu ești de acord?

– Nu am de unde să știu, răspunse Lucy întorcându-și atenția spre cartea ei. Eu nu scriu scrisori.

– Deloc? De ce?

Lucy ridică din umeri.

– Nu am cui să-i scriu.

– Cu siguranță, trebuie să ai, spuse Sophia. Dar prietenele tale de la școală?

– Nu am mers niciodată la școală. Întotdeauna am avut guvernante.

– Și nu le scrii nici lor?

Sugestia aceasta aduse un zâmbet superior pe buzele lui Lucy.

– Nu, răspunse ea. Nu am fost prea apropiate.

– Ei bine, curând vei avea cel puțin o persoană căreia să-i scrii.

– O, chiar așa? Cui?

– Mie, spuse Sophia, aruncându-și privirea peste scrisoare. Voi fi neconsolată dacă nu îmi vei scrie după ce vom pleca.

– Da, sigur, mormăi Lucy. Întoarse o pagină din carte și își mută scaunul puțin mai departe, de parcă nesinceritatea putea fi molipsitoare. Ideea de a coresponda cu Sophia Hathaway era absurdă. De parcă ar fi fost prietene!

– Și nu mă vei uita, o avertiză Sophia cu un zâmbet viclean, indiferent de cât de mulți prieteni îți vei face, odată ce vei fi contesă.

Cuvântul o șocă pe Lucy.

– Contesă?

– Vino sezonul următor, vei fi răsfățata înaltei societăți. Toată lumea va dori cu disperare să o cunoască pe femeia care a pus mâna pe contele de Kendall.

– Ba nu, nu va dori, i-o reteză Lucy. Pentru că el nu se va însura cu mine.

– De ce nu? Sophia se uită neîncrezătoare la ea. Chiar tu ai spus că este îndrăgostit de-a binelea. El este conte. Este bogat. Este prietenul fratelui tău.

– Este rece. Este rigid. Este respingător.

Sophia își coborî vocea:

– Da, dar nu asta îl face să fie atât de atrăgător? În felul acela puternic, tăcut, desigur. Doar dacă mă uit la el, îmi imaginez că are tot felul de secrete întunecate, incitante.

Lui Lucy nu-i plăcea ca Sophia să speculeze despre secretele „întunecate, incitante" ale lui Jeremy. Mai ales pentru că știa că acestea nu existau. Lucy îl cunoștea de opt ani de-acum. Știa tot ceea ce era de știut despre Jeremy Trescott și nimic nu era nici pe departe incitant.

Cu excepția felului cum săruta. Lucy recunoștea fără tragere de inimă că felul cum săruta era, într-adevăr, cât de cât incitant. Chiar și după câteva zile mai simțea încă acel sărut până în degetele de la picioare. Și privirea aceea a lui – aceeași căutătură care o făcuse mereu să iasă din starea ei de nepăsare ușuratică – o făcea acum să șovăie și să fredoneze în adâncul ființei ei.

– Bogat, frumos, cu titlu... Sophia enumeră calitățile pe degete. Este o captură grozavă, din toate punctele de vedere.

– Cine, Jemmy? Dacă este o captură atât de grozavă, de ce nu încerci să te măriți tu cu el? Așa s-ar rezolva toate problemele.

– Aș putea, dacă s-ar uita la mine așa cum se uită la tine, îi șopti Sophia.

Lucy închise cartea cu un zgomot puternic. Se uită în direcția lui Jeremy, doar ca să vadă că el îi arunca, într-adevăr, acea Privire. Și, de data asta, el nu se uită în altă parte. Își susținură privirile. Lucy încercă să-și închipuie că îl vedea pentru prima dată – ca Sophia – doar o avere, un titlu și niște secrete imaginare, întunecate. Aproape că râse în gura mare din cauza acestei absurdități.

Apoi Jeremy își mută privirea, cercetându-i fără grabă trupul – aproape ca și cum creierul lui nu știa că ochii îi plecaseră aiurea. Iar Lucy își dădu seama că nu se uita la ea ca și cum o vedea pentru prima dată. Se uita, își închipui ea, de parcă o mai văzuse de multe ori – în diferite stadii de goliciune. O conștientizare amețitoare îi alergă prin vene și, odată cu ea, cea mai ciudată senzație.

Lucy se simțea de parcă ea însăși se vedea pentru prima dată.

– Verișori, izbucni Sophia, smulgând-o pe Lucy din reverie. Sigur trebuie să ai verișori cărora să le scrii.

– Din partea mamei nu am. Iar din partea tatălui o am pe mătușa Matilda... Lucy făcu un semn cu capul spre colțul unde mătușa ei deschidea o cutie de argint incrustată cu lapislazuli pentru a lua o cantitate generoasă de tutun. Dar ea nu s-a căsătorit niciodată. Bunicul meu cultiva indigo în Tortola. Bănuiesc că am verișori acolo, dar nu i-am cunoscut. În orice caz, aceștia ar fi mult mai în vârstă decât mine.

– Tortola! Ochii Sophiei se lărgiră. Își sprijini bărbia pe o mână și se uită absentă spre șirul de ferestre cu șprosuri. Ce romantic! Dacă aș avea verișori în Tortola, le-aș scrie câte o scrisoare pe săptămână, măcar pentru plăcerea de a-mi imagina călătoria ei peste mare. Micuța mea misivă – mângâlelile mele plictisitoare de zi cu zi – traversând oceanul și ajungând pe un țărm îndepărtat, cu nisip. Ea se ridică brusc, mâna ei lovind masa cu o bufnitură surdă. Sau pirați! exclamă ea ușor înfiorată. Închipuie-ți – scrisoarea mea să cadă pe mâna piraților.

Lucy o privi pe Sophia cu amuzament.

– Ce imaginație vie poți să ai!

– Da. Chipul Sophiei deveni melancolic, iar ea își atinse pana de călimara cu cerneală. Mai degrabă mi-aș dori să nu o fi avut. Este un blestem să îți imaginezi atât de multe lucruri minunate și să nu le vezi niciodată devenind realitate.

Urmă o tăcere stânjenitoare, timp în care starea de spirit a domnișoarei Hathaway progresă rapid de la melancolie la îmbufnare. Și o senzație ciudată umplu pieptul lui Lucy. Ceva neplăcut de aproape de simpatie. Imposibil! Sophia era inamicul. Nimeni nu simpatiza cu inamicul.

Dar apoi dușmanul pufni și își mușcă buza, iar adevărul îngrozitor deveni imposibil de evitat. Era simpatie. Cât de enervant!

– Nu mă aștept ca pirații să știe să citească, spuse Lucy, supunându-se pornirii neașteptate de a-i ridica moralul însoțitoarei ei. Dar dacă ești atât de atrasă de acest lucru, le poți scrie tu verișorilor mei, în numele meu.

– Îmi dai voie? Sophia se învioră imediat. Scoase o coală nouă de hârtie și își înmuie pana. Cum îi cheamă?

Lucy făcu o pauză.

– Nu-mi aduc aminte.

– Care era numele fratelui tatălui tău?

Lucy se gândi o clipă.

– Cred că George. După bunicul meu.

– Atunci și pe fiul lui trebuie să-l cheme George. Sophia își așeză pana pe hârtie. „Dragă vere George", citi ea cu voce tare, oprindu-se puțin înainte de a începe să scrie din nou. „Noi ne bucurăm de vreme frumoasă." Se opri din nou. „Petrecerea anuală de vânătoare a fratelui meu este în plină desfășurare. În acest an, conacul Waltham este animat de compania doamnei Crowley-Cumberbatch și a surorii sale, domnișoara Sophia." Sophia îi aruncă lui Lucy o privire piezișă când își înmuie pana. „Domnișoara Hathaway este o doamnă încântătoare și fermecătoare", continuă ea. Buzele ei formau încet fiecare cuvânt pe măsură ce pana dansa frenetic pe întreaga pagină. „Noi suntem deja cele mai bune prietene. De fapt, ea m-a rugat recent să mă adresez ei după numele său de botez, Sophia."

Îi aruncă lui Lucy un zâmbet larg, pe care Lucy îl răsplăti într-un mod destul de confuz. Ochii Sophiei străluciră loviți de o inspirație bruscă și își înmuie din nou pana în călimară.

– „Dragul meu văr, îți scriu ca să te invit la nunta mea. Deși logodna nu este încă formalizată, nu va dura foarte mult până când acest lucru se va întâmpla. E posibil ca în momentul în care această scrisoare ajunge la tine să fiu Lady Lucy Trescott, contesă de Kendall."

– Nu!

Lucy se uită prin încăpere să vadă dacă auzise cineva. Din fericire, Marianne ajunsese la partea mai vioaie a sonatei ei.

– Nu?

Lucy își înghiți protestele cu un nod mare și amar. De când așa-zisul flirt cu Jeremy se transformase într-o așa-zisă căsătorie cu el?

– Numele meu complet este Lucinda, preciză ea. Lady Lucinda Trescott sună mult mai frumos, nu crezi? Lucy abia dacă putea pronunța numele fără să se strâmbe.

– Lady Lucinda Trescott, contesă de Kendall, corectă Sophia. „Prin prezenta scrisoare te invit la nunta mea. Dar din moment ce aceasta nu va ajunge la tine decât foarte târziu, îți accept regretele și îți spun cât de mult mi-ar fi plăcut să participi. Sunt sigură că ar fi fost o ocazie minunată."

Lucy râse în sinea ei. Cu toate astea, era nerăbdătoare să schimbe subiectul.

– Dar cum rămâne cu piraților? întrebă ea.

Sophia își cufundă pana din nou și se încruntă.

– „Un avertisment pentru piraților", spuse ea cu asprime. „Deși soțul meu este unul dintre cei mai bogați bărbați din Anglia, el este,

de asemenea, și unul dintre cei mai de temut. Dacă vă vine ideea s-o răpiți pe autoarea acestei scrisori pentru răscumpărare, vă sfătuiesc să renunțați. Chiar și Barbă Neagră tremură în cizme..." Se opri din scris și se uită la Lucy. În cizme sau cizmă? Barbă Neagră avea un picior sau două?

– Cred că avea două.

– „Chiar și Barbă Neagră tremură în cizme", continuă ea, „la cea mai mică mențiune despre Jem-Deocheatul, Contele Prăduitor."

Lucy își duse ambele mâini la gură ca să nu râdă cu zgomot.

– Contele Prăduitor? Doar oamenii nu îi spun așa cu adevărat?

– Nu, am născocit eu acum porecla. Dar el chiar are cea mai scandaloasă reputație. Mama mi-a interzis să valsez cu el. Nu că mi-ar fi cerut asta vreodată. Sophia se uită la Jeremy și își coborî vocea până la o șoaptă: A încercat să te prăduiască?

De fapt, ar fi vrut Lucy să se destăinuie, fusese mai degrabă invers.

Marianne îi făcu semn Sophiei să se ducă la pian. Toby se apropie și îi oferi mâna, iar Sophia se întinse să o accepte. Și cum stătea în picioare, se aplecă și îi șopti lui Lucy la ureche.

– Dacă eram în locul tău, l-aș fi lăsat.

Capitolul 6

– „Toți englezii salută copoiul", urlă Henry pe un ton de bariton, îndemnându-și calul să meargă la trap.

Felix își potrivi ritmul cu al său, adăugându-și vocea de tenor la cântec:

– „Cine, când doamna lui a dispărut, aleargă ca un câine prin vâlcele și dealuuuri... "

Ei își traseră caii să se oprească și scoaseră nota într-o armonie care forță sensul cuvântului.

– „Ca să se adăpostească în vizuina vulpii lui!" răcniră ei în cele din urmă.

Cineva aruncă un con de pin care șterse rânjetul triumfător de pe fața lui Henry.

– Ține-ți gura, Waltham! strigă Toby. Avem și doamne printre noi.

Henry se uită peste umăr cu o expresie de nevinovăție prefăcută.

– Doamne? Privirea lui se opri asupra Sophiei. Deci avem. Își duse mâna la pălărie, ridicând o sprânceană în direcția lui Lucy. Scuzele mele, *doamnelor,* spuse el sarcastic, accentuând cuvântul la plural. Apoi atinse cu cravașa crupa calului său, îndreptându-se spre pădure. Cățeii alergau înaintea lui, cu urechile fluturând în vânt.

Jeremy o văzu pe Lucy tresărind și potoli valul de simpatie care îl copleși. Acum serios, la ce se aștepta ea? Se dăduse bine pe lângă ei și își petrecuse opt ani în compania domnilor, cerând să fie tratată în mod egal. În orice zi de toamnă de până atunci, l-ar fi însoțit pe Henry peste câmpuri, călărind în pantaloni bufanți împrumutați și cântând versuri lumești cu vocea ei limpede de soprană.

Acum, Lucy își dorea să fie o lady. Se îmbrăcase cu o ținută de călărie simplă din catifea roșiatică, purta mănuși din piele maro, își prinsese în coc părul ondulat și cum-necum făcuse rost de o șa pentru femei. Era, se gândi Jeremy, o îmbunătățire foarte mare față de nebunia cu bijuteriile și mătasea din urmă cu câteva zile. Dar Lucy nu se putea aștepta ca bărbații să-și schimbe atitudinea la fel de repede cum își schimbase ea hainele. Cu siguranță nu avea de ce să se simtă ofensată dacă nu o făceau.

Ea pufni.

– Știam eu că trebuia să-mi iau pantalonii bufanți. Arăt chiar așa de caraghioasă? Se uită la Jeremy. Te-ai holbat toată după-amiaza la mine.

Holbat? El nu se holbase. Sau o făcuse? La naiba!

– Nu caraghioasă, spuse el, acceptând invitația de a-i aprecia în mod deschis înfățișarea. Arăți.... „Minunat. Delicată.. Rafinată într-un mod ciudat și, sincer, năucitoare", se gândi el. Diferit.

Ea îi aruncă o privire tristă.

– Și acestea sunt cuvintele unui bărbat îndrăgostit. Nu e de mirare că Henry râde de mine.

Jeremy oftă. Își dorea să fi putut călări înainte cu Henry și Felix și să fi lăsat expresia aceea tristă în urmă. Dar un pretendent îndrăgostit, așa cum decretase Lucy, ar merge alături de doamna lui. Pentru prima dată, ideile ei despre curtare se dovedeau corecte. Toby nu se îndepărtase de lângă Sophia de când grupul plecase de la grajduri. Cei patru mergeau pe liziera pădurii, domnii flancând doamnele pe măsură ce înaintau pe marginea unui câmp de orz cosit.

Șovăind, Jeremy se apropie de ea.

– Henry este un măgar. Nu era cea mai împăciuitoare propoziție pe care o putea rosti, dar era sinceră.

Ridicând din umeri, ea își dădu o șuviță de păr după ureche.

– Henry este Henry. Și poate că este un măgar, dar este și fratele meu.

– Exact. Jeremy își coborî vocea. Ar trebui să aibă mai multă grijă de sentimentele tale.

– Are grijă, mormăi ea. El doar... nu se pricepe la asta. Își ridică bărbia. Și cine ești tu să vorbești despre grija de sentimente?

Jeremy intenționa să-i întoarcă remarca rece cu o tăcere la fel de rece, dar vorbi domnișoara Hathaway, stricând astfel efectul.

– Cântecul acela pe care îl cântau domnii, spuse Sophia. Nu cred că l-am mai auzit înainte.

– Domnișoară Hathaway, dați-mi voie să-mi cer scuze pentru comportamentul grosolan al domnului Waltham, rosti Toby pe un ton mieros. Nu suntem obișnuiți să avem parte de compania doamnelor în aceste plimbări.

Lucy strâmbă din nas și își întoarse capul. Jeremy își fixă privirea spre orizont. Își învățase lecția. Era inutil să încerce să o consoleze.

– Nu trebuie să vă cereți scuze, răspunse Sophia. Mi-ar plăcea să învăț versurile, asta e tot. Își aranjă pliurile fustei de culoarea smaraldului peste șaua ei cu picățele. Fața i se lumină când își întoarse calul spre pădure. Oh, uite! Oare au găsit una?

Nici unul dintre puii lui Tuppence nu reușiseră încă să meargă pe urmele unei vulpi, dar se părea că un pui vărgat reușise să sperie o veveriță. Atât câinele de vânătoare, cât și prada o luară la sănătoasa, provocând iapa lui Lucy să se cabreze și să dea din copite.

Jeremy se repezi să prindă hățurile, dar Lucy nu avea nevoie de ajutorul lui. Cu o smucitură rapidă a zăbalei și cu un cuvânt liniștitor, ea reuși să calmeze calul în câteva secunde. Apoi se așeză mai bine. Rochia ei de călărie din catifea alunecă ușor pe pielea de la șa, făcând un foșnet ușor pe care Jeremy numai liniștitor nu îl găsea.

Lucy se întoarse și îi surprinse privirea. Ridică o sprânceană.

Jeremy își drese glasul:

– De când călărești tu pe o parte?

– De azi-dimineață.

– De azi-dimineață? Nici nu mă mir că iapa ta se sperie repede.

– Thistle nu se sperie repede. Am călărit-o în toate felurile, bărbătește, fără șa, și chiar și în picioare. Mă aștept să o pot călări stând pe o parte. Lucy mângâie gâtul iepei și îi ciufuli coama sură.

– Stând în picioare?

Jeremy presupuse că trebuie să fi părut destul de șocat, pentru că Lucy zâmbi pentru prima dată în acea zi.

– Doar o dată, spuse ea, tachinându-l cu ochii ei verzi. La un pariu. Și s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Băiatul majordomului...

Vocea i se stinse, iar ochii îi fugiră la ceva din spatele lui. Jeremy se întoarse să-i urmărească privirea. Văzu imediat ce anume îi captase atenția lui Lucy. Toby și Sophia descălecaseră într-o poieniță la câțiva pași de ei. O rază de soare se strecura printre copaci, scăldând cuplul într-o lumină aurie. Toby meșterea ceva cu mâinile, iar Sophia se așezase pe un copac căzut, uitându-se în sus la el cu o expresie radioasă. Cei doi făcură schimb de cuvinte zâmbitoare pe care Jeremy nu le auzi, după care Toby își ridică pentru o clipă creația înainte de a o așeza ușor pe capul Sophiei.

O coroniță, împletită din iederă.

Toby luă mâna Sophiei și o sărută.

Jeremy înjură printre dinții încleștați.

– Lucy... începu el, întorcându-se spre ea.

Sau spre locul unde fusese ea. El prinse doar sunetul crengilor călcate și întrezări rochia de catifea și iapa sură dispărând printre copaci. Jeremy își întoarse calul să o urmărească, sprijinindu-se peste coama armăsarului său ca să nu se agațe de o ramură prea joasă.

Lucy își mână iapa, călărind al naibii de repede peste câmpul de orz. Aplecată peste gâtul iepei, cu buclele castanii desprinse din coc și fluturând libere în spate, o tăie peste câmp spre o breșă din gardul viu. Jeremy era tentat să o lase să plece. Să o lase să își elibereze toată durerea și să se întoarcă mai calmă.

Dar își aminti de acel șopot al catifelei alunecând peste șa. Sunetul reverberă în urechile lui și se târî spre ceafă, ridicându-i fiecare fir de păr. Un singur pas greșit – o piatră de pe câmp – ar putea să o arunce din șa.

Jeremy își înghionti calul să pornească la galop. Într-o cursă dreaptă în câmp deschis, iapa nu ar fi făcut față calului său, iar diferența dintre ei se reduse.

Apoi el văzu pârleazul.

Un gard scund din lemn acoperea breșa din gardul viu. Dincolo de acesta, o pantă abruptă ducea în jos spre livezi. Ar fi fost o săritură dificilă pentru orice călăreț, în cele mai bune condiții. Pentru un călăreț extrem de nervos, pe un cal sperios, călărind pe o parte pentru prima dată în viață, era un dezastru sigur.

Jeremy trase frâiele, smucindu-și calul să se oprească în mijlocul câmpului.

– Lucy! Oprește-te, la naiba!

Dădu să strige o amenințare mai impresionantă în direcția ei, dar era prea târziu. Ea îndemnă iapa să sară. Jeremy auzi tropotul gol al copitelor lovind lemnul. Apoi calul și călărețul dispăruseră complet din peisaj.

Lui Jeremy i se puse un nod în stomac. Panica se răsuci în pieptul său, storcându-i aerul din plămâni. Pentru o clipă neagră, fără sfârșit, inima sa refuză să mai bată. Apoi reveni iar la viață într-un galop fulminant, iar el își strânse genunchii în jurul calului până când armăsarul intră în ritm.

Partea de sus a barierei căzuse de la locul ei. Calul lui Jeremy sări cu ușurință peste ce mai rămăsese din gard, aterizând cu o bufnitură surdă pe partea cealaltă, apoi alunecând ușor în josul pantei stâncoase. În momentul în care calul său găsi teren drept, Jeremy descălecă. Lucy nu se vedea nicăieri.

Livada avea rânduri îngrijite de pomi care formau o hașură de alei acoperite cu frunze. Jeremy înaintă, căutând printre potecile încadrate de crengi până când o văzu pe Thistle păscând fără călăreț sub un păr îndepărtat. Se îndreptă spre iapă așteptându-se în orice moment să dea peste un morman de catifea roșie, lipsit de viață. I se păru că trecuse o veșnicie de când nu mai respirase. Își simți creierul tulbure. Vederea periferică deveni neclară.

Apoi o zări pe ea.

Stătea cu spatele la el, sprijinindu-și umărul pe trunchiul unui copac. Doar se relaxa în livadă, perfect senină, de parcă nu l-ar fi văzut pe Toby încoronând-o zeiță pe Sophia în urmă cu doar câteva momente. De parcă nu fusese cât pe ce să-și rupă gâtul. De parcă Jeremy nu fusese pe punctul de a-și vomita micul dejun pe cizme.

– Oh, Jeremy, spuse ea, cum reușești?

Jeremy nu avea nici cea mai vagă idee la ce se referea. Cum reușește să facă ce? În acel moment, nici nu știa cum de reușise să rămână în picioare. Greutatea de plumb a spaimei, care îi strivise pieptul, coborâse, agitându-i conținutul din stomac. Acum părea că atârna undeva în apropierea genunchilor, făcându-l să-și simtă picioarele moi, nesigure. Alese un pom de lângă ea și se rezemă cu toată greutatea de el.

– Cum reușești? Lucy se întoarse și își lipi spatele pe copac, uitându-se în sus la coroana de frunze portocalii. Cum poți trece prin viață pur și simplu... fără să-ți pese?

Asta îi puse capac. Îi venea să o sugrume. Să-și înfigă mâinile în rochia aceea de catifea, să o tragă aproape, să-și strângă degetele în jurul pielii ei delicate... și să o sugrume. Imediat după aceea se rezemă de trunchiul părului ca să-și tragă sufletul.

Se uită în gol peste un șir de pomi, respirând neregulat. Cum reușea? Cum, într-adevăr? Cum reușise să treacă prin viață pur și simplu, după cum spusese Lucy cu amabilitate, fără să-i pese? Jeremy părea că nu-și poate aminti. Uitase totul cu desăvârșire. La naiba!

– Nu m-am gândit niciodată că o să te invidiez, spuse ea. Niciodată într-un milion de ani. Ești atât de liniștit, de serios. Atât de rece.

Jeremy își strânse pumnii. Cum îndrăznea? Cum îndrăznea să dea buzna în dormitorul lui să-l sărute, să cadă într-un râu, să-i invadeze visele, să-l facă să meargă la cumpărături, să se arunce cu capul înainte în fața pericolului și să stea rezemată de un pom, îmbrăcată într-o rochie exact de culoarea părului ei în lumina soarelui care apunea? Cum îndrăznea să-l facă să uite? La naiba cu toate! La naiba cu ea, pentru că-l făcuse să-i pese.

– Și eu vreau să fiu rece, continuă ea. Toate aceste sentimente – sunt ca flăcările înlăuntrul meu. M-am săturat să mă tot mistuie. Nu le mai vreau. Vreau să scot focul afară și pur și simplu să rămân rece. Nu mi-am imaginat niciodată că te voi invidia, dar astăzi... Vocea ei ezită. Astăzi o fac.

El abia auzea ce spunea ea, dar nu se putea întoarce. Ochii ei verzi erau umbriți de durere, amenințând să izbucnească într-o furtună de lacrimi. „Nu plânge", o rugă el în gând.

– Nu plânge, spuse cu voce tare.

Ea își mușcă buza și clipi repede.

– Nu plâng.

Dar, de îndată ce vorbi, bărbia începu să-i tremure. Și undeva adânc în sinea lui, începuse să apară panica. Fusese în punctul ăsta de prea multe ori înainte – privind o femeie vărsând lacrimi după un bărbat pe care el nu-l va putea înlocui niciodată.

„Uită-te în altă parte", își spuse el. „Sau, mai bine, pleacă." Nu mai era un băiețel, nu trebuia să îndure din nou această scenă. Dar nu se putea uita în altă parte și nu putea să plece. Era la pământ și lipsit apărare, iar ea era afurisit de frumoasă, rezemată de acel copac. Dacă începea să plângă... Nu, nu o putea lăsa să plângă.

– Nu mai fi atât de dramatică, Lucy!

Ea făcu o grimasă. Jeremy se ridică și își îndreptă umerii.

– Te faci de râs.

Funcționă. Într-o clipită, durerea din ochii ei se transformă în furie. Se ridică în picioare și făcu doi pași spre el. Jeremy scoase un mic oftat de ușurare. Știa cum să-i facă față unei Lucy mânioase.

– Am zis cumva despre tine că ești rece? întrebă ea. Ești mai mult decât rece, ești crud. Și mai mult de atât, ți-e frică. M-aș face de râs din nou și din nou, dar măcar nu aș fi ca tine. Nici pentru o mie de Toby.

– Frică? Mie? Tu ești cea care se ascunde de adevăr.

– Mă ascund de... Furia o făcuse să pară mai înaltă. Nu mă ascund. De nimic.

Jeremy pufni.

– Nu te ascunzi. Atunci nu te-ai ascuns când ai lăsat vacile să intre în câmpul cu orz, nu? Nu te-ai ascuns când ai pierdut sigiliul lui Henry în grătarul cu cărbuni?

– Asta este ceva complet diferit. Atunci eram o fetiță. Acum nu mai sunt.

– Încă te ascunzi, Lucy. Te ascunzi în spatele mătăsurilor și al bijuteriilor și al călăritului pe o parte și al comportamentului scandalos. Toate astea pentru că ți-e frică. Ți-e frică să renunți la toate aceste jocuri ridicole și pur și simplu să-i spui lui Toby ce simți.

– Eram pe cale să fac asta în noaptea în care ai sosit, spuse ea printre dinți. Cineva m-a împiedicat.

– Nu erai pe cale să-i spui adevărul. Erai pe cale să-l păcălești ca să se însoare cu tine.

Lucy deschise gura, dar nu spuse nimic. Jeremy mai făcu un pas spre ea. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă, dar picioarele nu se mișcau în altă direcție. El oprise lacrimile. Pericolul trecuse. Dar nu fusese de ajuns. Dacă ea dorea să-l facă rece și crud, atunci el îi va comunica adevărul rece și crud.

– Îți zic eu de ce nu i-ai spus încă, vorbi el apropiindu-se de ea, făcând-o să se rezeme de trunchiul copacului. Pentru că știi, în adâncul sufletului tău, Lucy, că el nu simte la fel. Nu te iubește. Și dacă ai fi avut o conversație sinceră cu el, ar fi trebuit să te confrunți cu acest fapt. Atâta timp cât vei continua cu jocurile și intrigile tale, îți vei putea imagina că ține la tine. De asta nu-i vei spune adevărul. Pentru că ți-e frică.

– Te înșeli, clocoti ea. Te înșeli în toate modurile posibile. Nu mi-e frică. Sunt îndrăgostită. Nu știi ce este dragostea până când nu te lovește direct în față. Și sunt tentată să te lovesc, doar ca să mă fac înțeleasă.

Jeremy se aplecă, sprijinindu-și brațul de pomul din spatele ei, prinzând-o ca într-o cușcă între copac și trupul său.

– Haide, dă-mi una, o ironiză el arătându-i obrazul. Lovește-mă! Nu va funcționa. Își coborî vocea de parcă i-ar fi spus un secret. Știi de ce nu va funcționa? Pentru că nici de el nu ești îndrăgostită. Ți-e frică și de acest adevăr. Tu nu-l iubești pe Toby. Lucy își deschise gura să răspundă, dar el i-o reteză repede. Oh, îl vrei – cum vrea o fată ceva dulce sau o jucărie nouă și strălucitoare. Dar ai spus-o cu gura ta, Lucy. Nu mai ești o fetiță.

Ochii ei se lărgiră. Lumina zilei dispărea, atenuându-se într-o strălucire de chihlimbar. Aerul mirosea a pere. Fața ei era la câțiva centimetri sub a lui, buzele ei, la câțiva centimetri de ale lui. Obrajii lui Lucy se îmbujorară. Își înclină fața spre el, iar pleoapele ei aproape că se închiseră. O invitație pe care el o cunoștea prea bine.

El îi dădu o buclă după urechi – astfel încât să-i poată auzi și crede fiecare cuvânt.

– Dacă îl iubeai cu adevărat pe Toby, spuse el, nu ai fi stat aici sub un copac, așteptând ca un alt bărbat să te sărute.

Ea își deschise larg ochii, dar nu se retrase.

– Am dreptate, Lucy, șopti el răgușit. Știi că am dreptate.

Ea își puse mâna înmănușată pe pieptul lui plat. Jeremy se aștepta ca ea să-l împingă. Ei i-ar fi plăcut să-l împingă, pentru că nu exista nici o bucățică din el care să vrea să se afle în altă parte. Fiecare centimetru din trupul lui era foarte conștient de al ei – atât de aproape, atât de cald, atât de copt. Părul ei căzându-i pe umeri în valuri castanii strălucitoare. Sânii ei, ridicându-se și coborând cu fiecare respirație. Buzele ei, roșii și ușor depărtate, invitându-l să le sărute. Mâna ei se mișcă spre inima lui, atingerea îl electriză chiar dacă trecu prin straturi de in, piele și lână.

Ar fi trebuit să-l împingă.

În schimb, îl prinse de rever și îl trase spre ea.

Capitolul 7

Lucy voia ca el să o prăduiască.

Chiar dacă el se înșela în toate modurile posibile. Bărbatul greșit, în locul greșit și totul era pur și simplu greșit. Chiar dacă era

imoral, iar ea știa că nu acționa nici pe departe ca un înger sau ca un vis.

Ea voia să fie o zeiță – zeița cuiva. Și iată-l pe el, adorând-o cu privirea, dacă nu și din vorbe. Iar când ea îl atingea, avea în vârful degetelor puterea de a-l face să tremure. Voia să fie sărutată. Voia să fie dorită. Voia ca acele buze puternice, pline, să înceteze să mai spună atâtea prostii și mai degrabă să înceapă să o sărute.

Îl trase aproape de ea și se uită cum ochii lui albaștri precum cerul devin întunecați ca indigoul, apoi se închid cu o mișcare a genele negre ca abanosul. Mirosul lui masculin și cald o învălui, aromele pure de piele și pin îmbinându-se cu cele de mosc. El își aplecă încet capul până când își sprijini fruntea de a ei. Împărtășiră aceeași răsuflare, iar, când buzele lui parcurseră ultima distanță dintre ei, fu ca și cum era mai degrabă finalul unui sărut decât începutul.

Lucy își închise ochii. Lăsă lumea să se reducă la moliciunea de nesuportat care îi atingea buzele și la senzația lânii aspre pe care o ținea strâns în mână. Ea nu-și va aminti nimic din ce se întâmplase înainte de acel moment și nu se va gândi la viitor. Nu se va gândi la ce spusese el. Ea nu va gândi – doar va simți. Ea va lăsa totul deoparte și îl va păstra doar pe el. Gustul lui și căldura gurii lui.

Gura lui căutând-o pe a ei într-un sărut tandru.

Buzele lui cuprinzându-le pe ale ei într-o serie de tachinări lente. Limba lui explorând gura ei iarăși și iarăși, într-un dans blând, ritmic. Ea își apăsă trupul pe pieptul lui solid, adăpostindu-se, cuibărindu-se în forța și căldura lui. El gemu pe gura ei și își desprinse buzele de ale ei.

Lucy continuă să-și țină ochii strâns închiși. Nu avea nevoie să-l vadă. Simțea cum se uita la ea, simțea căldura privirii lui rătăcind peste ochii ei închiși, peste urechile care i se înroșiseră, peste scobitura gâtului unde pulsul ei bătea grăbit. Continuă să-și țină ochii strâns închiși și buzele ușor depărtate, și aștepta. Pentru că știa că el avea să se întoarcă.

Și o făcu. Iar de data asta, nu mai era nici un dans blând, nici o tachinare sau tandrețe. Se împinse în ea, lipind-o de trunchiul copacului până când ea simți scoarța strivindu-i carnea de pe spate. Buzele lui le revendicau pe ale ei într-o îmbrățișare mistuitoare. Își înfipse limba în gura ei din nou și din nou, lăsând-o fără suflu, făcând-o să-și piardă stăpânirea de sine. Îi cuprinse chipul cu o mână și i-l înclină, luând mai mult de la ea, iar Lucy se agăță de reverul

lui ca și cum bucata aceea de material era singura ei legătură cu pământul.

Acesta nu era Jeremy Trescott. Acesta nu era un bărbat cunoscut. Era un străin sălbatic, periculos, prăduitor, iar ea, o zeiță desfrânată și păgână, compromisă sub un păr din livadă. Își desprinse gura de a ei, lăsându-i o urmă de săruturi de foc de-a lungul maxilarului. Îi șopti numele la ureche, și sună străin, uitat – două silabe oarecare alunecând peste pielea ei ca o pereche de buze fierbinți, cercetătoare. Ea nu mai știa cine era. Nici cine era el. Nu-i păsa. Lumea se redusese la căldura unui sărut și a unei strânsori de lână aspră, și nu mai exista nimeni altcineva.

Dar era.

Mai era cineva.

Se auzea o persoană – sau mai multe – călcând pe frunzele uscate, apropiindu-se, vorbind. Lucy expiră cu un șuierat ascuțit. Jeremy încremeni, cu fața îngropată în gâtul ei, cu buzele apăsate pe locul moale de sub urechea ei.

– Trebuie să fie pe aici, spuse o voce. Ăsta e calul lui Jeremy.

Era Toby.

– Poate că nu ar trebui să-i urmărim, răspunse Sophia. Poate că vor să fie singuri. Vocea ei avu o inflexiune sfioasă. Îndrăgostiții fac asta uneori.

Toby chicoti.

– Nu și îndrăgostiții ăștia.

Cei doi trebuie să fi fost la câțiva pomi distanță. Era o chestiune de câțiva pași până își vor întoarce capul și îi vor descoperi pe Lucy și pe Jeremy agățați unul de celălalt, mulându-se pe scoarța copacului ca lichenii. Lucy dădu drumul hainei lui Jeremy și se împinse în pieptul lui. El nu se clinti.

– Dă-te la o parte, șopti ea.

El nu se mișcă, doar îi acoperi corpul cu al lui și o împinse spre copac.

– Nu.

– Vin. Disperarea o făcu să-i tremure vocea. O să vadă.

– Lasă-i să vadă, șopti el tăios. Tu ai vrut acest joc. Tu ai vrut să ai un pretendent îndrăgostit. Tu ai vrut să-l faci gelos. Lasă-i să vadă!

Lucy încercă să scape, însă fără nici un rezultat. Trupul lui o țintuia. Auzi pași apropiindu-se. Închise ochii, își ținu răsuflarea și își îngropă fața în haina lui Jeremy.

Pașii se opriră. Lucy nu se mișcă. Nici nu respiră. Tăcerea părea să nu se mai sfârșească. Apoi, în sfârșit, pașii se auziră din nou. Se grăbeau, apoi încetineau. Apoi râsul Sophiei dispăru printre șirurile de copaci.

– Nu și acești îndrăgostiți, hmm?

Lucy se împinse din nou în pieptul lui Jeremy și de această dată el se dădu înapoi. Chipul lui era lipsit de expresie. Privirea din ochii lui era, ca de obicei, imposibil de citit.

– Ai avut dreptate.

Lucy își aranjă rochia de călărie. Jeremy o privi precaut în timp ce ea își prinse părul într-un coc simplu.

– Ai avut dreptate în privința unui lucru. Ea se depărtă de el, întorcându-se spre casă. Am terminat cu jocurile astea. Îi voi spune adevărul lui Toby.

– Deci ce fac, îi spun adevărul?

Toby se aplecă peste masa de biliard și își pregăti lovitura. O claie de păr șaten-auriu îi căzu pe frunte, iar el o dădu la o parte cu o mișcare bruscă a capului.

– Cui să-i spui adevărul? întrebă Jeremy. Despre ce?

– Lui Henry. Toby își mișcă brațul. Bila albă lovi ținta cu un zgomot ascuțit, iar bila roșie ricoșă de pe margine într-un buzunar lateral. Să-i spun ce am văzut în această după-amiază în livadă? Se ridică și se sprijini în tac, uitându-se la Jeremy cu o privire rece. Oricât de mult ar tachina-o el pe Lucy, nu ar vrea să fie batjocorită. Este sora lui, știi și tu. Sau ai uitat?

– Nu am uitat. Jeremy se întinse spre buzunarul lateral și scoase bila roșie. O așeză pe masă și aruncă o privire de ansamblu mesei, gândindu-se care ar putea fi cea mai bună lovitură a sa. Nu s-a întâmplat nimic.

Toby râse.

– Haide, Jem! Știu care este diferența dintre nimic și ceva, iar acolo, cu siguranță, nu a fost nimic.

Jeremy rămase tăcut și se aplecă peste masă pentru a lovi bilele.

– N-ai vorbit nici măcar o dată cu ea în timpul cinei, continuă Toby, și ea abia dacă s-a uitat la tine. Eram cu toții în salon de zece minute, ea a anunțat că se retrage devreme, iar tu ai făcut o pasiune bruscă pentru biliard. Doi oameni nu se străduiesc niciodată atât de mult să nu spună nimic, decât dacă evită ceva. Haide, Jem! Ce-a fost în capul tău?

Vocea lui Toby era nesinceră, dar fiecare cuvânt îl făcea să aibă mustrări de conștiință Jeremy își potrivi tacul între degete, deplasându-l înainte și înapoi. Ezitând.

La naiba! Ce fusese în capul lui? Răspunsul la acea întrebare era simplu. Nu fusese nimic. O sărutase pe Lucy. Nu o dată, ci de două ori – și o îmboldise să îl sărute și ea Știa că era prea încăpățânată ca să dea înapoi și profitase de asta. Profitase de ea. O lipise de acel copac și se năpustise asupra ei ca o fiară. Apoi, într-un moment de nebunie absolută ori de simplă imbecilitate, permisese oamenilor să vadă asta. Nu numai că le permisese. Ci insistase să vadă. Făcuse publică purtarea lui reprobabilă. Aplecându-se asupra ei ca un cerb care-și păzește căprioara în sezonul de împerechere, stabilindu-și drepturile asupra femelei sale.

Un animal. Fusese redus la un animal. În cea mai mare parte a săptămânii, Lucy trăsese de firele autocontrolului său cu fiecare privire obraznică și acțiune nechibzuită, iar sobrietatea sa de gentleman fusese destrămată periculos de mult. Acum țesătura politeții se rupsese, scoțând la iveală fiara înnebunită de pofte care sălășluia dedesubt. Bestia goală, asudată, care flămânzise, suferise de însetare, râvnise, ceruse, nu avea să fie refuzată.

Dumnezeule mare! Chiar și în timp ce se învinovățea, își rupea hainele de pe el. Trase înapoi tacul, iar mușchii umărului i se încordară sub strânsoarea cămășii. Fildeșul lovi roșul. Bilele se rotiră în traiectorii deșarte, ratând complet buzunarele laterale.

Pofta trupească. Trebuia să fie pofta. Aceasta putea fi singura explicație pentru comportamentul său – pentru această lipsă completă de conștiință și de control. Putea fi singura denumire pentru această nevoie care îl făcea să tremure când se afla în preajma ei. Nevoia de a o poseda. Să pună mâna pe ea într-un mod primitiv, ireversibil și să trimită fiecare alt bărbat de pe pământ direct la dracu', cu Toby în frunte.

Dar mai era ceva. Trebuia să mai fie ceva, oricât de mult ura să recunoască. Dacă doar pofta îl transformase într-o creatură prefăcută și sălbatică de fiecare dată când se apropia la zece pași de fată, atunci logica cerea un leac simplu. Să crească distanța dintre ei. Să plece. Nimic nu putea fi mai simplu. Să pună șaua pe cal și să plece la Londra în zorii zilei. Să găsească niște curtezane drăgălașe cu păr castaniu și ochi verzi-aurii pe care să pună labele și să le devoreze până își ostoia pofta.

Jeremy știa că asta nu ar funcționa. Nici măcar nu-și putea aduna dorința să încerce. Își înșeuase calul în zorii fiecărei dimineți și nu reușise să ajungă la marginea terenurilor lui Henry fără să simtă că ceva îl trage inexorabil înapoi la conac. Și apoi avusese loc acel moment terifiant din livadă. Nu acel minut negru cât o prăpastie când fusese convins că ea murise. Adevărata panică începuse când o găsise vie, iar nevoia lui se trezise și ea la viață. Nevoia de a o prinde în cursă, de-a o ține captivă, de-a o lipi de copac, de-a o ținti cu corpul lui și, mai presus de toate, de-a avea grijă de ea.

Asta nu era o dorință oarbă, lipsită de rațiune, după orice femeie. Această nevoie purta un nume. Era o forță care mergea dincolo de carnal. Era Lucy.

O dorea pe Lucy.

Lucy îl dorea pe Toby.

Iar Jeremy nu voia să vorbească despre asta.

– Nu mă înțelege greșit, continuă Toby cu o nonșalanță supărătoare. Ai făcut o treabă admirabilă distrând-o pe Lucy, iar eu chiar îți apreciez sacrificiul. Dar nu e nevoie să te lași dus de val. Un mic sărut nu înseamnă nimic pentru grupul de femei cu care suntem noi obișnuiți la oraș. Dar Lucy este diferită. Ea nu a ieșit în societate. Doar nu vrei să te joci cu sentimentele ei.

Lui Jeremy nu-i venea să creadă ce auzea. Cu siguranță că Toby – folosindu-și cel mai nemilos ton – nu intenționa să-i țină o prelegere despre sentimentele delicate ale tinerelor fete. Cu siguranță că Toby nu încerca să-l lumineze în privința diferenței dintre Lucy și oricare altă femeie din Anglia. Lucy este diferită. Dacă exista un adevăr al Creației despre care Jeremy nu avea nevoie să fie convins, cu siguranță era acesta.

– De când îți pasă ție de sentimentele lui Lucy? întrebă el pe un ton cumpătat.

– Bineînțeles că îmi pasă de sentimentele lui Lucy. Nimeni nu-și dorește să o vadă pe Lucy suferind. Despre asta era vorba, mai ții minte?

Jeremy înjură și își lăsă tacul cu zgomot pe masă.

– Era vorba despre tine, clocoti el, și despre hotărârea ta infantilă și egoistă de a-ți termina vacanța înainte de a te logodi.

Își așeză mai bine partea din față a vestei și încercă să-și controleze expresia feței.

Toby se îndreptă spre o masă laterală și destupă o sticlă de coniac.

– Calmează-te, Jem, spuse el turnând două pahare generoase. Cred că sunt pur și simplu gelos.

– Gelos. Jeremy se înecă repetând cuvântul. Doar nu vrei să spui...

– E ridicol, nu-i așa? Nici măcar nu am sărutat-o încă. *Eu.* Am sărutat o sută de fete, și încă nu am împărtășit un moment de tandrețe cu doamna cu care intenționez să mă căsătoresc.

Sophia. Sângele coborî înapoi în genunchii lui Jeremy. Se referea la Sophia.

– Parcă spuneai că un mic sărut nu înseamnă nimic pentru o doamnă de la oraș. E inofensiv.

– Un sărut este inofensiv. Dar dacă încep cu un sărut, nu sunt sigur că mă voi opri – și atunci nu pot garanta pentru siguranța ei.

Jeremy ridică o sprânceană și acceptă băutura oferită de prietenul său.

– Nu prea știi să te controlezi, nu-i așa?

Slavă Domnului că nu era singurul! Se uită bănuitor la pahar. Poate că era ceva în coniacul lui Henry. O lăsase însărcinată pe soția lui de trei ori în cinci ani.

– Sunt în chinuri, spuse Toby făcând o grimasă. Să o văd în fiecare zi, să locuim sub același acoperiș... N-ai putea înțelege niciodată.

„Ai fi surprins", se gândi Jeremy.

– Era extrem de fermecătoare în oraș, desigur. Dar acolo era una dintre cele mai frumoase femei din orice salon sau sală de bal. Aici... aici, ea strălucește ca o nestemată printre cărbuni.

Jeremy își dădu ochii peste cap. Dacă ar auzi Lucy că fusese comparată cu o bucată de cărbune.

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru geometrie, spuse Toby.

– Pentru geometrie? Ce legătură are geometria cu asta?

– La asta mă gândesc când simt că-mi pierd controlul. Când ea stă acolo, și este atât de tentantă... încep să mă gândesc la geometrie. Știi tu – teoreme, demonstrații, toate astea.

– Da, înțeleg geometria, spuse Jeremy. Ceea ce nu înțeleg este motivul pentru care ai pretinde că o înțelegi. Ai fost praf la matematică. Întotdeauna, chiar și la Eton.

– Tocmai. Bătrânul Fensworth m-a ținut din scurt în toți cei cinci ani. Întotdeauna m-a urât jigodia aia bolnavă de artrită. Nici astăzi nu mă pot gândi la geometrie fără să mă ia transpirațiile reci. De aceea este leacul perfect pentru ardoare.

Jeremy se gândi dacă acest remediu al geometriei ar funcționa în cazul său. Problema era că el fusese întotdeauna destul de bun la geometrie. Pe când la latină...

– Și suntem mereu împreună, și lăsați singuri prea des, continuă Toby, ciufulindu-și părul cu o mână. Dacă domnișoara Hathaway ar afla ce gânduri îmi trec prin minte, îmi imaginez că ar fi... îngrozită. Sophia este o floare delicată. Inocentă. Rafinată. Nu pot să o trag pur și simplu în tufișuri pentru o tăvăleală.

Îi aruncă lui Jeremy o privire acuzatoare peste paharul său.

„A fost în livadă, nu în tufișuri", dori Jeremy să-i răspundă, dar se gândi că nu era înțelept. Nu era înțelept nici să sublinieze că nu o tăvălise pe Lucy, căci, fără întreruperea oportună a lui Toby, poate chiar asta ar fi făcut.

– O doamnă cu educația ei nu permite astfel de libertăți, continuă Toby. Și nici nu ar trebui să o facă. Sophia Hathaway este un înger. Pură ca zăpada, și nu aș putea-o avea în vreun alt fel. Nici nu îndrăznesc să o sărut înainte să ne logodim. Buzele i se curbară într-un zâmbet viclean. Și, prin urmare, este posibil să ne logodim destul de curând. Este ispititoare, nu-i așa?

Domnișoara Hathaway întrunea fiecare standard de frumusețe acceptat, dar Jeremy nu reușea să vadă atracția dincolo de admirația estetică. Și, în definitiv, el nu avusese niciodată aceleași gusturi la femei ca Toby. Și deodată, Jeremy se simți extrem de recunoscător pentru acest lucru.

– Și cum rămâne cu distracția? întrebă el. Credeam că ești hotărât să împuști fiecare stol din pădurile lui Henry înainte de a intenționa măcar să te lași într-un genunchi.

Toby se încruntă.

– Nu a fost niciodată vorba despre asta, Jem. Doar că a te logodi este un pas important, îți dai seama. O decizie destul de grea, la fel ca toate deciziile. Și pentru prima oară, este chiar decizia pe care o iau eu. Învârti gânditor coniacul din pahar. Gândește-te la viețile noastre. Noi nu am ales să ne naștem. Titlurile ne-au fost destinate înainte să ne putem rosti numele de botez. Cu siguranță, nu am ales momentul sau modul prin care le-am moștenit, ori nu am fi făcut-o dacă era așa.

Jeremy dădu pe gât coniacul său. Toby nu știa cealaltă jumătate. Titlul său fusese destinat cu totul altcuiva. Jeremy trebuia să fi fost al doilea fiu al unui conte. În loc să fi citit despre rotația culturilor, el trebuia să devieze baionete la Waterloo. Sau să se țină după o cântăreață de operă prin Europa, risipind averea familiei.

Toby continuă:

– Vom avea puține lucruri prețioase să le spunem copiilor noștri, dacă vom avea să le spunem ceva. Nu vom putea alege ora sau ziua în care vom muri. Își goli paharul și îl puse jos. Însă putem face această alegere – cu cine ne căsătorim și când. Am o mamă și trei surori mai mari, una mai competentă decât cealaltă. Datorită lor n-am avut niciodată nevoie să port vreo povară, în afară de titlu. Aceasta ar putea fi prima alegere importantă din viața mea și, având în vedere natura căsătoriei, este ca și cum va fi ultima pentru o perioadă lungă de timp. Logodna este alegerea mea. Și poate că sunt al naibii de egoist, Jem, dar nu am de gând să iau această decizie pentru comoditatea altcuiva. Nici pentru a lui Lucy, nici pentru a ta, nici măcar pentru a domnișoarei Hathaway. Va veni un moment – și probabil destul de curând – când pur și simplu voi ști că e timpul. Când nu voi mai putea trăi încă o oră fără să-mi asigur mâna Sophiei. Atunci o voi cere în căsătorie, nici măcar cu un blestemat de minut mai devreme.

Jeremy se uită la prietenul său. „Totuși, trebuie să fie ceva în coniac", se gândi el. Pentru un minut – aproape un minut întreg – Toby fusese profund.

– Ai dreptate, spuse el în cele din urmă, luând o înghițitură mică din paharul său. Este al naibii de egoist din partea ta.

Pe fața lui Toby apăru un zâmbet larg. Își ridică tacul de biliard și rearanjă bilele.

– Știi, să fii îndrăgostit nu este nici pe jumătate atât de rău, Jem. Nu-mi pot imagina de ce-am evitat asta atât de asiduu în toți acești ani. Lovi tare și rată complet ambele bile.

– Nu-i așa? întrebă Jem.

– Trebuie să fie coniacul, răspunse Toby cu un zâmbet timid. Zâmbetul i se stinse, iar privirea i se ascuți. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Despre ce s-a întâmplat după-amiază. Ce îi spun lui Henry?

La naiba! Jeremy sperase că uitase de chestiunea asta.

– Nu-i spune nimic lui Henry. Își luă tacul, îl dădu cu cretă și încercă să-și păstreze tonul calm. Nu e nimic de spus. Lucy nu este îndrăgostită de mine, ci e furioasă pe mine. De aceea nu ne vorbim. Micul joc s-a terminat.

– Te-a lovit în fluierul piciorului, nu-i așa? chicoti Toby. Sau poate puțin mai sus? Foarte bine pentru Lucy. Și foarte bine și pentru tine, presupun. Lucy și-a primit porția de romantism. Eu o voi cere în curând pe Sophia de soție. Tu ești liber.

Liber. Jeremy știa că Toby avea dreptate. Trebuia să se simtă ușurat. Se terminase cu tachinările prietenilor. Și cu prostiile de „pretendent îndrăgostit". Chiar Lucy o spusese. „Am terminat cu jocurile."

– Și trebuie să recunosc că și eu sunt ușurat, spuse Toby. Nu așteptam deloc cu nerăbdare să discut scena aceea cu Henry.

– Despre ce scenă să discuți cu Henry?

Henry intră în cameră și se duse direct la coniac. Toby se uită la Jeremy cu sprâncenele ridicate.

Jeremy scutură din cap spre Toby. Jocul se terminase. Nu avea rost să-l supere pe Henry pentru câteva săruturi. Jeremy se aplecă peste masă și își concentră privirea asupra bilei albe de fildeș.

– Vorbea despre mătușa Matilda, spuse el. Trebuie să pui capăt rătăcirilor ei, Henry. Toby s-a trezit azi-noapte și a găsit-o stând lângă patul lui în cămașă de noapte.

Toby se îndepărtă de masă și tuși violent în manșon. Jeremy îi ținu paharul.

– Serios? întrebă Henry.

Controlându-și accesul de tuse, Toby se întoarse cu o față solemnă. Se cutremură teatral.

– Mi-a provocat coșmaruri.

Henry râse.

– Presupun că ar trebui să-ți încui bine ușa la noapte, omule.

– Sau, mai bine, spuse Jeremy, ar trebui să pui un lacheu pe coridor. Să fii sigur că rămâne la ea în cameră. Își întinse brațul, iar gândurile lui se concentrară la o cu totul altă „ea". Bila albă ricoșă în cea mai îndepărtată parte a mesei, apoi ricoșă din nou la stânga, lovi bila roșie și o aruncă într-un colț, apoi se atinse de bila albă a lui Toby și o împinse într-un buzunar lateral.

Henry fluieră încet în semn de apreciere.

– Bine jucat, spuse el sorbind din băutură. Un lacheu să fie.

Capitolul 8

– Oh, foarte bine! strigă Sophia bătând din palme.

– Nu e mare lucru, spuse Lucy potrivindu-și o altă săgeată în arc.

Era extrem de satisfăcător să fie în cele din urmă mai bună decât domnișoara Hathaway la o anumită activitate potrivită pentru

doamne. Poate că Sophia avea avantaj la pictură, broderie, cărți și scris scrisori, dar Lucy era de neînvins la trasul cu arcul. Nu erau mulți oameni pe care Lucy să nu-i poată întrece. Și dacă se gândea mai bine, nu era nimeni dintre cunoscuții ei.

Lucy ridică arcul până la umăr și trase coarda în spate.

– Dacă vrei să lovești ținta, totul este foarte simplu – să vrei. Unii oameni vor vorbi încontinuu despre cele mai bune tehnici. Vor analiza linia brațului tău, felul în care ții arcul și cât timp îți ia până dai drumul săgeții. Toate sunt numai prostii. Eu doar mă uit la centrul țintei și îl vreau. Mă concentrez, aștept și îl vreau. Aștept până când restul lumii se prăbușește și nu mai rămâne decât săgeata, ținta și dorința. Privirea i se îngustă și discursul încetini. Și când vreau cu atâta disperare ca ele să se întâlnească, încât simt că și săgeata își dorește... atunci o eliberez.

Ea dădu drumul corzii și privi cum săgeata înțepeni în centru.

Sophia aplaudă din nou.

– Minunat! Mai încercăm?

– Dacă vrei, doar să aduc săgețile.

– Merg și eu cu tine.

Sophia o luă pe Lucy de braț, iar aceasta o privi precaută. Cele două porniră spre partea cealaltă a pajiștii, spre țintă – un clovn împăiat gras, cu hainele colorate fâlfâind în fața unei perdele de pădure întunecată.

– Sunt foarte invidioasă pe tine, să știi, spuse Sophia în timp ce mergeau.

Dimineața era cenușie și înnorată, și pe pământ se puteau vedea încă urme de la înghețul din noaptea trecută. Umezeala îi ajungea lui Lucy la degetele de la picioare prin ghete.

– Este doar tir cu arcul, răspunse ea.

– Oh, nu, chicoti Sophia. Cu siguranță că ești genială la mânuit arcul. Dar nu invidiez această abilitate.

– Atunci care?

Sophia își coborî vocea până ajunse o șoaptă, deși nu era nimeni acolo să o poată auzi.

– Ieri. În livadă. V-am văzut.

– Oh! Aceea.

– A fost foarte palpitant? Cum s-a simțit? Ce gust are el? Te-a atins... peste tot?

Lucy se uită la însoțitoarea ei. Putea fi sigură că domnișoara Hathaway o tachina... dar nu. Expresia Sophiei era sinceră, dornică să afle lucruri. Nici măcar nu se îmbujorase!

Primul gând al lui Lucy fu să-i răspundă onest la toate întrebările. Era foarte tentant. Cu o zi în urmă, se supărase pe Jeremy, pentru că insistase să fie văzuți. Acum îl ocăra de-a binelea – pentru că el avusese dreptate. Toby avea să se uite în sfârșit la ea ca la o femeie, nu ca la o fetiță. Iar Lucy putea în sfârșit să discute despre furtuna de senzații pe care ar putea-o provoca un sărut cuiva... chiar dacă acel cineva era inamicul.

„A fost foarte palpitant?" Da, la naiba! Să-l ia naiba! Da.

Cum s-a simțit? Periculos și minunat. Ca un roi de albine zbârnâind sub pielea ei, gâdilându-i ceafa și partea din spate a genunchilor. Își putea aminti chiar și acum de câteva înțepături.

„Ce gust are el?" Ca de chiflele calde abia scoase din cuptor și scăldate cu whisky.

„Te-a atins peste tot?" Nu. Dar, Doamne, cât își dorea să o fi făcut.

Lucy considera o mare tragedie că lăsase să treacă aproape douăzeci de ani din viață fără să sărute pe nimeni. Era foarte nerăbdătoare să încerce să facă asta cu bărbatul pe care îl iubea. Noaptea trecută fusese tentată să-și pună în aplicare planul inițial, dar nu dorise să-i ofere satisfacție lui Jeremy. Ea putea câștiga inima lui Toby fără șmecherii sau ispite. Avea nevoie doar de oportunitate – câteva minute singură cu el. Și, în mod evident, trebuia să găsească această ocazie înaintea Sophiei.

– Dacă aș fi fost și eu la fel de norocoasă, spuse Sophia. Am așteptat și tot așteptat un moment pasional, dar Sir Toby este un model de decență.

Rostise cuvintele cu un asemenea dezgust, încât Lucy se gândi că la fel de bine ar fi putut să spună că Sir Toby are variolă.

– Nu l-ai lăsat să te sărute? întrebă ea, fiindu-i aproape frică de răspuns.

– L-aș fi lăsat, răspunse Sophia supărată, dar el nici măcar n-a încercat.

Lucy simți un mic fior arzând în jos pe spinare, dar îl strivi între omoplați și își îndreptă spatele. Nu putea fi posibil ca Toby să fie îndrăgostit de Sophia. Nici măcar nu încercase să o sărute. În timp ce ea și Jeremy nu simțeau aproape nimic unul pentru celălalt,

decât animozitate, și își împărtășiseră cinci săruturi până în acel moment. Fiecare mai bun decât celălalt.

– Câteodată se uită ca și cum ar încerca, continuă Sophia. Îi strălucesc ochii și se holbează la buzele mele. Își strâmbă trăsăturile și se uită cruciș, iar Lucy râse de ea. Dar apoi... nimic. Își drege vocea, face câteva mișcări din gât, și apoi schimbă complet subiectul conversației. La geometrie, dintre toate lucrurile!

– Geometrie?

Lucy era derutată. Cunoștințele lui Toby de matematică puteau încăpea în vârful acului său de lavalieră. Lucy încercă să și-l imagineze purtând o conversație reală pe această temă. Nu reuși.

– E absurd, nu-i așa? Va trebui să mă sărute într-o zi. Presupun că așteaptă logodna noastră.

Micul fior fierbinte dintre omoplații lui Lucy se transformă în gheață.

– Te aștepți să te ceară în curând?

– În orice zi, spuse Sophia.

– Nu pari prea entuziasmată de această idee.

Ajunseră la desenul cu cercuri, iar Lucy începu să smulgă săgețile din ținta umplută cu paie. Își strânse mâna în jurul unei săgeți care se fixase în centrul țintei. Încremeni. Dar bineînțeles. Cum de nu se gândise la asta până atunci? În tot acest timp în care încercase să împiedice logodna dintre Toby și Sophia, ochise ținta greșită. Chiar dacă Toby era hotărât să o ceară de soție pe domnișoara Hathaway, asta nu însemna neapărat că Sophia trebuia să accepte. Se întoarse spre ea.

– Nu vrei să te căsătorești cu el, nu-i așa?

Sophia ridică din umeri.

– Oh, cred că vreau. Cel puțin toată lumea așteaptă asta de la mine. Kitty vorbește întruna despre ce cuplu splendid suntem. Sir Toby este foarte frumos și foarte amabil. Discutăm tot felul de subiecte și nu ne contrazicem niciodată. Și mai este și titlul. Când ne vom căsători, voi deveni Lady Aldridge... Asta ar trebui să compenseze.

– Oare?

Sophia își mușcă buza și privi spre orizont.

– Oh, Lucy, mă tem că nu. Sir Toby mă admiră, știu. Dar eu nu-mi doresc să fiu doar admirată. Se uită din nou la Lucy cu ochii licărind de neastâmpăr. Vreau să fiu dorită. Vreau pasiune adevărată. Vreau să am ce ai tu cu lordul Kendall.

Lucy își înecă râsul. Oricum ar fi arătat fantezia Sophiei de „pasiune adevărată", nu putea semăna cu întreaga poveste dintre ea și Jeremy. Dar asta era altceva. Dacă fericirea aparentă a lui Lucy cu Jeremy ar face-o pe Sophia să caute fericirea la un alt bărbat decât Toby, Lucy ar mima doar fericire romantică.

– Ai dori să auzi despre pasiunea adevărată, atunci? întrebă ea, întorcându-se să traverseze pajiștea.

Sophia o apucă mai bine de braț.

– Oh, da! Spune-mi totul! Ce simți când se apropie? Începe inima să-ți bată nebunește? Simți ca și cum îți vine să leșini?

– Nici vorbă de așa ceva, răspunse Lucy cu sinceritate. Leșinul ar fi cel mai greșit lucru! Când te sărută un bărbat, vrei să fii trează. Asta simți când se apropie un bărbat pasional de tine. Însuflețită, fiecare părticică din tine. Însuflețită și... Lucy căută în minte un cuvânt cât mai aprins. Simți furnicături, termină ea în șoaptă.

– Furnicături? Obrajii de fildeș ai Sophiei se îmbujorară ușor.

– Furnicături. Peste tot. Fiecare colțișor uitat al trupului tău simte furnicături nebune. Chiar și spațiile dintre degetele de la picioare.

– Doar pentru că ești aproape de el?

Lucy încuviință.

– Și apoi? spuse Sophia. Ce se întâmplă când te atinge?

Lucy se gândi.

– Fulgere, spuse ea. Toate furnicăturile se reunesc într-un singur șoc înviorător. Iar șocul se deplasează direct spre mijlocul pieptului tău și îți strânge tot aerul pe care-l respiri. Și pentru un moment, un moment foarte scurt, te temi că nu-ți vei mai aminti vreodată să respiri.

Sophia tremură la brațul ei, iar Lucy zâmbi. Vai, ce distracție mare era să o corupă pe angelica domnișoară Hathaway.

– Și apoi? întrebă Sophia fără suflare.

– Apoi, dacă ai noroc, el te sărută, iar tu uiți cu desăvârșire să respiri.

Ajunseră la capătul pajiștii, iar Sophia potrivi o săgeată în arcul său.

– Continuă, ceru ea trăgând de coardă.

– Și apoi, spuse Lucy încet, este ca și cum a-i trage cu un arc. Simți totul din tine încordându-se și există o... *dorință* apărând undeva adânc în tine. Lumea întreagă începe să se prăbușească. Își strânse pumnul, apropiindu-și strâns degetele în amintirea unui rever din lână aspră. Până când sunteți doar tu și el și...

– Și dorința, termină Sophia, trăgând o săgeată care lovi chiar în stânga centrului.

– Da, oftă ea, exact așa am simțit.

Lucy tresări și reveni în prezent.

– Dar parcă spuneai că Toby nu te-a sărutat!

– Nu m-a sărutat. Sophia potrivi încă o săgeată în arc, ridicându-și sprânceana cât timp întindea coarda. Asta nu înseamnă că nu am fost sărutată niciodată.

– Dar... bolborosi Lucy. De cine?

– Pregătește-te pentru ceva cu adevărat șocant. Își îngustă privirea spre țintă. Anul trecut...

– Nu trage! Lucy îi dădu Sophiei peste mână. Coarda arcului se slăbi.

– Ei bine, nu este chiar atât de șocant, rosti Sophia dezamăgită. Îndrăznesc să spun că vei putea dormi la noapte după ce îți voi povesti.

– Nu, nu e vorba de asta. Lucy se uită atent spre pădurea din spatele țintei, privirea ei scrutând peisajul cafeniu cu verde. Iată-o din nou. O licărire de albastru întunecat care nu se potrivea acolo. Este mătușa Matilda. Iar a plecat aiurea.

Lucy porni de-a lungul pajiștii, fiind conștientă că Sophia o urma.

– Mătușă Matilda! strigă ea, adâncindu-se în vegetație.

Sunetul de crenguțe rupte o atrase spre stânga, apoi se avântă mai adânc în pădure, căutând cu privirea pe cărarea din fața ei orice licărire indigo.

– Face des acest lucru? întrebă Sophia și ocoli o ramură joasă.

– Da, răspunse Lucy pe un ton iritat. Oricât o plătește Henry pe îngrijitoarea ei, este de trei ori prea mult. Serios acum, cât de greu poate fi să ții pe loc o bătrână senilă? Nu e ca și cum ar avea mersul prea rapid. Lucy urmări un turban albastru legănându-se înainte printre copaci. Uite-o! Își duse mâinile la gură. Mătușă Matilda!

Turbanul mergea înainte.

– Nu cred că te-a auzit.

– Nu, niciodată nu aude. E complet surdă.

– Ah! Și atunci de ce o strigi?

Lucy se zbârli de nervi, dar își ținu gura. Mări pasul pe o cărare presărată cu frunze, lăsând-o pe Sophia să se descurce singură printre tufișuri. Serios, îi făcea pe plac Sophiei până la un punct, dar nu avea să accepte să fie luată de proastă.

– Oof!

Ceva nevăzut o prinse pe Lucy de gleznă, trântind-o la pământ. Își înfipse unghiile în mușchiul des de pădure. Nu avea nevoie de Sophia ca să se facă de râs, se gândi ea cu amărăciune. Se făcea de râs și singură, în mod regulat.

Se rostogoli cu băgare de seamă. Glezna ei era prinsă de... sau, mai degrabă, în ceva. Trase, iar rezultatul fu o durere cauzată de o înțepătură ascuțită. Lucy se așeză și își ridică poalele fustei ca să cerceteze. O sârmă subțire se înnodă în jurul gleznei deasupra ghetei, strângându-se din ce în ce mai tare cu fiecare mișcare pe care o făcea.

– La naiba! mormăi ea când Sophia se grăbi să ajungă la ea.

– Lucy, ce este?

– Este o capcană. Lucy smuci de lat, ținându-și degetele sub sârmă. O vezi pe mătușa Matilda?

– Nu... Oh, da.

– Ai putea, te rog, să te duci după ea?

– Nu cred că este necesar.

– Ce tot vorbești acolo? Lucy își desfăcu șireturile de la gheată și o scoase din picior, apoi începu să slăbească latul peste călcâi. Bineînțeles că este necesar. Nu vrem să o pierdem. Vin și eu imediat.

– Nu o vom pierde. A fost găsită deja.

Exasperată, Lucy își ridică privirea de la piciorul său. Avea o replică usturătoare pe vârful limbii. Nu putea Sophia să renunțe la comentariile ei sfioase? În definitiv, nu era ca și cum ar fi fost și Toby prin preajmă.

Oh! Dar era.

Toby și ceilalți trei bărbați se îndreptau spre ele. Henry deschidea drumul, cu brațul mătușii Matilda strângându-l ferm pe al său. Felix și Toby discutau prietenește în spatele lor. Jeremy îi urma.

– Bună, Lucy. Henry se opri și se aplecă spre ea. Și tu ai nevoie să fii salvată?

– Nu, pufni ea, eliberându-se în cele din urmă de latul din sârmă și vârându-și piciorul înapoi în gheată. Este o capcană, atâta tot. Eram cu ochii după mătușa Matilda și nu m-am uitat pe unde calc.

– Cine pune capcane în partea asta de pădure? îl întrebă Felix pe Henry.

Henry ridică din umeri.

– Arendașii, presupun.

– Adică braconierii, spuse Jeremy. Vocea lui era joasă și concisă.

– Dacă numești braconier un om care prinde din când în când în capcană un iepure ca să-și hrănească familia, spuse Henry, atunci presupun că sunt braconierii. Pe mine nu mă deranjează să trec acest lucru cu vederea.

– Nu eu îi numesc așa, ci legea. Vocea lui Jeremy ajunse aproape un mârâit. Acesta este pământul tău. Dacă treci cu vederea o lege, încurajezi fărădelegile. Oamenii... arătă spre Lucy fără să-și întoarcă privirea, ajung să se rănească.

Henry pufni disprețuitor.

– Legea ar trimite un bărbat în Australia pentru câteva animale mici. Ar trebui să-mi deportez toți fermierii pentru că le-am permis să prindă câțiva iepuri? Aici nu suntem la Cambridge, și ți-aș mulțumi dacă ai încheia prelegerea. Așa cum ai spus și tu, este pământul meu. Iar Lucy n-a pățit nimic.

Jeremy își strânse pumnul pe lângă corp.

– De unde știi că Lucy n-are nimic? întrebă el. Nici n-ai întrebat-o. Și ar fi trebuit...

– De fapt, n-a întrebat nimeni, îl întrerupse Lucy. Se sprijini de mâna oferită de Felix și se ridică în picioare, scuturând murdăria de pe mânecile hainei. Dar Lucy n-are nimic. Singura persoană pe care Henry ar trebui s-o trimită în Australia este îngrijitoarea mătușii Matilda. Serios, Henry, asta e a treia oară când se întâmplă luna asta.

Toată lumea se întoarse să se uite la mătușa Matilda, care profitase de pauză ca să-și caute tabachera printre pliurile fustei. Sophia se duse lângă ea și își puse un braț în jurul umerilor bătrânei.

– Nu are nici măcar o pelerină, sărăcuța.

Mătușa Matilda pufni și oftă înainte de a lua o priză de tutun.

– Minunat!

Jeremy își scoase haina și i-o întinse Sophiei. Îi aruncă o privire urâtă lui Henry, se întoarse și porni în direcția grajdurilor. Lucy se bucură să-i vadă spatele. Și nu pentru că umerii lui largi, musculoși arătau atât de supărător de minunați sub inul subțire al cămășii. Știa că el era supărat pe ea din cauza incidentului din livadă. Abia dacă se uitase la ea de atunci. Dacă s-ar fi gândit mai bine, el ar fi trebuit să fie furios pe el însuși. El avusese ideea măreață de a fi văzuți împreună. Dar fie că era supărat pe ea, fie că era pe el, nu avea nici un motiv să aibă discuții fără sens cu Henry. Despre braconieri sau despre piciorul ei.

Au! Se strâmbă când își mută greutatea. Piciorul ei.

Sophia puse haina lui Jeremy peste umerii mătușii Matilda, iar fragila fată bătrână dispăru sub dimensiunile ei mari. Arăta ca o coloană de lână cafenie completată de un turban indigo.

– Am face bine să o ducem înapoi în casă, spuse Felix. A început să bată vântul. Se pare că vine ploaia. El deschise drumul înapoi spre conac. Îl urmară Henry și Sophia, ținând-o pe mătușa Matilda între ei.

– Ești bine, Lucy? întrebă Toby. Nu te doare deloc?

– Bineînțeles că nu. Făcu un pas apăsat în față, iar glezna ei răsucită explodă de durere. Ea se clătină, dar dintr-odată Toby se află acolo, susținând-o cu brațul său.

Brațul lui, întins pe spatele ei. Mâna lui, strânsă în jurul taliei ei. El cu totul, chiar acolo, lângă ea. Dacă glezna nu i-ar fi pulsat, Lucy ar fi sărit în sus de bucurie. Era genială. Oare chiar se dojenise pentru ce se întâmplase? Pentru că fusese prinsă în capcana pentru rozătoare mici? Ei bine, niciodată nu greșise mai tare. Călcând în capcană fusese cel mai inspirat lucru pe care îl făcuse în ultimul timp.

– Glezna mea... Se pare mi-am scrântit glezna. Lucy încercă să facă încă un pas. De data asta durerea nu mai era la fel de intensă, dar ea se strâmbă dramatic, pentru efect.

– Doar sprijină-te pe mine!

Într-un vis perfect, Lucy ar fi fost luată pe sus și dusă în brațe până la conac. Dar nu era un vis, își reaminti ea cu fiecare pas șchiopătat. Acest lucru se întâmpla acum, când era trează, în realitatea crudă, și mai mult de atât – era *șansa* ei.

Avea atât de multe lucruri să-i spună. De unde să înceapă? Ea visă în continuare făcând o serie de declarații îndrăznețe.

„Toby, te-am iubit de când eram mică." Prea mult despre trecut, își spuse ea. Vorbește despre prezent.

„Toby, nu te poți însura cu Sophia Hathaway." Poate că nu ar fi bine să menționeze inamicul. Concentrează-te asupra viitorului.

„Toby, ia-mă de soție și n-o să-ți pară rău niciodată. Îți voi încălzi patul și îți voi face copii frumoși, și niciodată nu ne vom – aproape niciodată – contrazice." Lucy își mușcă buza. Poate era puțin cam mult?

Să-și dea seama *ce* să spună era jumătate din problemă. Cealaltă jumătate fiind găsirea unui moment potrivit. Toby trăncănea neîncetat pe măsură ce progresau lent în drumul spre casă.

– Întâmplarea a făcut să hotărâm să terminăm repede partida de vânătoare din această dimineață, spuse el. Ne îndreptam spre

marginea estică a pădurii, iar cerul se întuneca tot mai tare. Henry credea că se apropia furtună. Vântul ăsta are dinții ascuțiți, așa zicea. O perioadă ciudată a anului pentru el. Dar îți amintești poate că s-a mai întâmplat. Oare acum trei ani am avut ninsoare chiar înainte să înceapă sezonul de vulpi? Sau poate asta a fost acum doi ani.

Lucy deschise gura să-i spună că fusese cu patru ani în urmă, dar nu avu șansa.

– Da, am avut noroc că ne-am întors. Foarte mult noroc. Imaginează-ți, spuse el, ai fi putut să te afli aici în pădure cu mătușa senilă, cu glezna scrântită și cu ploaia gata să cadă...

Acum subiectul legat de vreme ajungea undeva. Da, se gândi Lucy dând din cap cu entuziasm. S-ar fi descurcat foarte bine, desigur, dar câteva instincte masculine protectoare nu stricau niciodată.

– Imaginează-ți, spuse el, săraca domnișoară Hathaway nu ar fi știut ce să facă.

„Săraca domnișoară Hathaway!" gemu Lucy.

Pașii și discursul lui Toby o făcură să se oprească puțin.

– Îmi pare rău, merg prea repede?

– No... Ei bine, da. Doar că...

Privi în sus la el. El se uită în jos la ea. Ochii lui erau senini, căprui cu foarte puțin auriu – și fără pic de răceală. Ea își umezi și ținguie buzele, dar privirea lui nu se dezlipi de a ei.

– Ți se pare că sunt drăguță?

Cuvintele ieșiră înainte să le poată opri. Erau afară și reverberau în pădure, ricoșând din copaci, ajungând în spațiul dintre ei. Nu le putea lua înapoi. Nici nu și-ar fi dorit, dacă ar fi putut. De uimire, Toby își ridică sprânceana. Lui Lucy i se puse un nod în stomac.

– Păi... da, desigur. Își drese vocea. Ești o fată foarte drăguță, Lucy.

Iată! O spusese. Era drăguță. Sir Toby Aldridge o considera drăguță. Lucy era foarte mulțumită. Nu mai avea nevoie să o audă încă o dată.

– Chiar așa? întrebă ea.

Încă o dată nu strica.

– Chiar așa, sincer.

Cuvintele ieșiră atât de ușor din gura lui, încât Lucy se temea că el nu credea ce spunea. Apoi el îi prinse bărbia cu mâna și îi cercetă încet fața cu privirea. Lucy își ținu răsuflarea.

– Ai cei mai minunați ochi, spuse el încet. Și părul tău... Zâmbi și îi dădu o buclă după ureche. Un bărbat s-ar putea pierde în el și nu ar mai găsi niciodată drumul afară.

Buzele lor se aflau doar la câțiva centimetri. Atât de aproape. Doar dacă și-ar întinde ea gâtul puțin... și apoi să-și aplece el capul un pic...

Oh, dar ar face-o? Lucy nu-și putea da seama. Trăncănise întruna ca un nebun, dar nu scosese nici măcar o silabă despre geometrie.

– În sezonul următor, zise el, vei merge la Londra și vei avea o grămadă de admiratori la picioarele tale. Henry va trebui să-i alunge cu bățul.

– Și tu?

– Eu?

– Unde vei fi în sezonul următor?

– Chiar acolo cu tine. Își trecu degetul peste obrazul ei și zâmbi. Îmi voi aduce propriul băț.

Apoi el își întoarse privirea spre cărare și începu să meargă din nou. Cu toate că glezna ei era ceva mai bine, Lucy se agăță de el mai strâns ca niciodată.

Merseră împreună în tăcere. Cerul se întuneca din ce în ce mai tare. O rafală rece trecu prin materialul hainei lui Lucy, dar un zâmbet îi încălzi fața. În următorul sezon, Sir Toby Aldridge îi va bate admiratorii cu bățul. Gândul în sine era ridicol și primitiv, și cel mai romantic lucru pe care îl auzise vreodată. Bineînțeles, rămânea întrebarea... Ar fi alungat el jumătate din aristocrați de dragul afecțiunii frățești sau din gelozie?

În acest moment, nu conta. Sezonul următor putea fi important. Toby îi spusese că era drăguță, iar brațul său o ținuse de talie. Acum, părea că era tot ce și-ar fi dorit vreodată.

„Oh, Toby", acum îi veneau cele mai adevărate cuvinte, „ești singura persoană din lume care mă face să mă simt perfectă exact așa cum sunt. Care nu mă ceartă, nu îmi reproșează, nu vrea să mă schimb. Dar dacă te însori cu Sophia Hathaway, mi-e teamă că nu mă voi mai simți niciodată așa în toată viața mea." Îl strânse tare de haină. „Toby, dacă te pierd, mi-e teamă că o să mă pierd și pe mine."

Dar mândria nu-i va îngădui niciodată să rostească aceste cuvinte.

Când se apropiară în cele din urmă de casă, Toby întrebă:

– Ce-ți face glezna? Mult mai bine, nu?

Ea încuviință. Glezna nu-i mai pulsa. Nu rămăsese decât o furnicătură vagă.

Lucy se încruntă. *Trebuia* să aibă dureri. Trebuia să-și fi rupt vreun os, iar șocul îi amorțise tot restul corpului. Pentru că tocmai mersese aproape o jumătate de kilometru sprijinindu-se de brațul lui Toby, și dacă glezna o furnica... nu simțea furnicături nicăieri altundeva.

Capitolul 9

Furtuna izbucni în acea după-amiază.

Jeremy încercă să călărească mai repede, dar ploaia îl prinse pe câmpurile din sud. Avu parte de un drum lung, plin de umezeală și noroi până la conac. Ploaia rece îi pătrunse prin cămașă și vestă, lipindu-i lenjeria din mătase de piele. Era mai bine că nu mai avea haina pe el. Nu exista nimic mai dezgustător decât mirosul de lână umedă.

Iar răcoarea se simțea bine. Ploaia se simțea bine. Călări într-o furie oarbă, furios mai ales pe Henry. Și el știa, din anii de experiență, că singurul remediu pentru o astfel de furie era să călărească. Să călărească puternic și rapid, până când zdruncina demonul care îi sufla în ceafă. Sau până când îl spăla o ploaie rece.

Se săturase al naibii de mult să o vadă rănită pe Lucy. Într-o singură săptămână aproape se înecase în pârâu și fusese cât pe ce să fie aruncată de pe cal. Era complet irațional ca văzând-o prinsă într-un mic laț să aibă un atac de panică.

Dar avusese. Bineînțeles că avusese.

Jeremy putea merge pe cele șapte continente de pe Pământ și în cele nouă cercuri ale infernului și să nu audă niciodată un sunet mai dezgustător decât zbârnâitul surd făcut de o sârmă întinsă. Pentru că în sinea lui acel sunet îi amintea întotdeauna de pocnetul asurzitor al unui foc de armă. Urmat de cel mai teribil sunet dintre toate – nu un avertisment, nici un țipăt. Doar tăcere. Ani de tăcere.

Își spuse că putea fi oricine. Dacă ar fi fost Sophia sau mătușa Matilda sau chiar Toby cei care ar fi călcat în capcană, el ar fi avut aceeași reacție.

Dar asta ar fi fost o minciună. Lucy era diferită. În timp ce el se întorcea la grajduri, ud leoarcă și stors de mânie, Jeremy văzu totul

clar – motivul exact pentru care o ținuse la distanță chiar din ziua în care Toby aproape o împușcase mortal. Lucy avea scris pe frunte „dezastru iminent", iar Jeremy își văzuse partea sa de dezastru pentru o viață întreagă.

Dar Lucy refuzase să fie ținută la distanță. Ea continuase să-l sâcâie, să-l provoace, să-l bată la cap cu momeli de pescuit și șah. Iar acum dăduse buzna în camera sa și i se aruncase direct în brațe. Acea distanță sigură se redusese la grosimea a două straturi de lenjerie. Iar sub lenjerie se aflau forme moi, înnebunitoare și o piele netedă, aurie. Dorința carnală revenise la viață în el, dar și altceva. Ceva ce pe el nu-l interesase să privească mai atent, nu dorise să-i dea un nume.

Când intră în cele din urmă în conac, cu apa de ploaie scurgându-se de pe el și lăsând urme de noroi pe parchet, Jeremy nici măcar nu se putuse aduna să meargă direct la el în cameră și să aibă grijă de înfățișarea sa. Nu, mai întâi trebuia să o vadă pe ea. Să se asigure că nu zăcea la pat cu glezna scrântită sau că nu se mai afla încă în pădure, tremurând în ploaie.

O găsi în salon. Toată lumea era în salon. Și judecând după privirile lor șocate, pesemne că era o apariție.

Felix rupse tăcerea aceea uimită.

– Ți-a prins bine plimbarea, Jem?

– Destul. Se așternu din nou tăcerea – cu excepția sunetului vag al apei care picura.

Privirea lui Jeremy se îndreptă spre Lucy, care stătea pe bancheta de la fereastră. Părea uscată și destul de bine – incomod de atrăgătoare, învelită cu un șal de dantelă gri-perlă, care îi alunecase de pe un umăr. Ea îi evită privirea.

Toți ceilalți, pe de altă parte, nu conteneau să se holbeze la el.

– Haina mea? întrebă Jeremy.

– I-am dat-o valetului tău, spuse Henry.

– Bine. Apa de ploaie i se prelingea pe frunte. Jeremy o șterse ușor cu pumnul, rezistând impulsului de a se scutura ca un câine ud. Bine atunci, mă duc să mă schimb.

– Să nu dureze prea mult, spuse cu calm Marianne. Vrem să jucăm niște jocuri de societate. Modul perfect de a petrece o după-amiază ploioasă. Nu ești de acord?

Jeremy nu era deloc de acord, dar încuviință politicos din cap. Ar fi vrut mai degrabă să fie înecat și hăcuit decât să petreacă după-amiaza jucând jocuri de societate. Nu i s-ar simți lipsa. El s-ar

fi strecurat pur și simplu în camera lui și ar fi uitat să se întoarcă. Nimic mai simplu.

Își mută greutatea pe partea cealaltă, iar piciorul său făcu un zgomot ușor de apă în cizmă.

– Doar pentru că s-a stricat vremea, spuse Sophia, nu înseamnă că bărbații trebuie să renunțe complet la sport. Putem organiza în continuare o mică vânătoare. Își ridică o sprânceană în direcția lui Toby.

Atenția lui Toby însă era concentrată asupra banchetei de la fereastră. El se uita – se holba chiar – la Lucy. Jeremy își zise că nu exista nici un motiv să se retragă atât de repede. Oricum, distrusese deja covorul.

– Ce spui acolo? o întrebă Kitty pe sora ei.

– Aceasta este o casă mare și veche pe care abia am așteptat să o explorez, continuă Sophia. De ce să ne limităm la jocuri de salon? Clipi și își arcui gura într-un zâmbet răutăcios. Hai să ne jucăm de-a v-ați ascunselea!

Când auzi asta, Lucy se uită în sus. Privirea ei o întâlni pe a lui Toby, după care întoarseră imediat amândoi capul. La naiba! Ce se petrecuse între ei în timp ce el era afară alungând demonii?

Își aminti ultimele cuvinte pe care i le spusese Lucy în livadă. Cuvintele care îi șterseseră sărutul de pe buzele ei și transformaseră gura ei moale, supusă, în stană de piatră. „Îi voi spune adevărul lui Toby." Cu siguranță, nu o făcuse.

Privirea lui Lucy licări iar spre Toby. Apoi se întoarse din nou cu fața spre fereastră, holbându-se în gol la ploaie. Înfășurând încet o șuviță de păr în jurul degetului și ridicând-o la buze. Gândindu-se. Punând ceva la cale.

Cu siguranță nu o făcuse – încă.

– Un joc de copii? Kitty își zăngăni brățările. De ce să nu jucăm cărți, mai bine?

– Oh, nu, spuse Henry uitându-se la Kitty și apoi la Sophia. Nu îmi permit. Încă o după-amiază de cărți cu voi, doamnelor, și una dintre voi va ajunge să dețină conacul Waltham.

– Cred că este o idee excelentă, Sophia, zise Felix. Dar vă avertizez pe toți... Știu locul perfect unde să mă ascund. Nu mă veți găsi zile întregi.

– În cămară? întrebă Lucy, privind în continuare pe fereastră.

– Cum...? Felix roși. Nu. Nu mă gândeam deloc la cămară. Cât de absurd! Ridică vătraiul și agită focul, mormăind o înjurătură spre flăcări. Mda, în cămară.

– Atunci e stabilit. Sophia scoase câteva paie din cutia cu iască și începu să le taie cu un cuțitaș. Trebuie doar să alegem un căutător.

Adună paiele în pumn și oferi fiecăruia câte unul. Începu din dreptul lui Jeremy, dar el o refuză scuturând ușor din cap.

Refuzul său nu păru să o supere pe domnișoara Hathaway. Când întinse paiele spre Toby însă, ea își mișcă ușor mâna. Cei doi avură un alt fel de schimb de priviri. Jeremy nu fusese câtuși de puțin surprins când, odată ce fusese tras și ultimul pai, cel care îl ținea pe cel mai scurt era Toby.

– Ah, Toby, spuse Henry. Întotdeauna am bănuit că paiul tău e cel mai scurt.

Marianne îl lovi pe sub masă.

– Henry! Suntem într-o societate politicoasă!

Le ceru scuze din priviri lui Kitty și Sophiei. Surorile afișară expresii nevinovate.

– Suntem pe cale să jucăm un joc de copii, mormăi Henry frecându-și fluierul piciorului. Doar încercam să intru în atmosferă.

Sophia bătu din palme.

– Să începem, ce spuneți? Sir Toby, trebuie să numărați până la o sută – foarte încet, țineți minte. Trebuie să avem timp suficient să ne găsim ascunzători.

– Nu-ți face griji, domnișoară Hathaway, spuse Henry clătinându-se pe scaun și așezându-și vesta. Toby nu știe să numere decât foarte rar. De fapt, mă îndoiesc că va reuși să ajungă până la o sută fără să uite unde a rămas și o s-o ia din nou de la început de cel puțin două ori, glumi el, iar Marianne îi trase un cot în coaste. Au!

Toby rânji.

– Aș veni până la tine să-ți trag una, Waltham, dar nu merită efortul. Soția ta face asta într-un mod admirabil.

– O să mă ascund înainte să numere Toby până la zece, spuse Lucy ridicându-se de pe bancheta de la fereastră. Se strecură până la Toby cu o privire cu subînțeles și cu un zâmbet ușor. Nu pot ajunge prea departe având o gleznă scrântită. Mă aștept să fiu foarte ușor de găsit.

Jeremy se strâmbă. Flirtul nu i se potrivea câtuși de puțin lui Lucy. Ea aplica vicleniile feminine cu toată subtilitatea unui elefant

care dansa vals. Ar fi fost surprins dacă până și mătușa Matilda n-ar fi reușit să înțeleagă acea invitație.

Își spuse că n-ar trebui să-i pese. Restul participanților se puteau pregăti să înceapă această activitate copilărească, dar el se săturase să joace jocuri. Lucy nu era nici sora și nici admiratoarea lui. Ea nu era problema lui. Nu reprezenta nimic pentru el, își spuse cu asprime. Ea nu era deloc a lui.

Toby rămase în picioare flancat de Lucy și Sophia. Ambele doamne îl priveau expectativ, atrăgându-i atenția în două direcții opuse. Își drese vocea:

– Presupun că am înțeles cu toții jocul, atunci.

Privirea lui se mișca de la o femeie la cealaltă. Arăta ca un bărbat tras pe roată.

Să-l ia dracu', se gândi Jeremy. Să fie al naibii dacă nu va fi înecat și hăcuit împreună cu el. Se întoarse pe călcâiul său îmbibat cu apă și ieși din salon îndreptându-se rapid spre scări.

– Asta înseamnă să trișezi, Jem, strigă Henry după el. Dar nu te gândi că dacă ai mușcat din cașcaval o să ai vreun beneficiu. Lași după tine o dâră de apă.

Lucy aștepta în șifonierul său.

Considerase întotdeauna că acela era șifonierul ei, chiar dacă îi aparținuse de fapt tatălui ei. Chiar dacă nu se afla în apartamentul ei și nu avea nici o haină de-a ei. Șifonierul era așezat într-o nișă din coridorul de la primul etaj, cu fața spre ușa biroului lui Henry, și de obicei era gol – cu excepția momentelor în care îl ocupa Lucy.

Se rezemă de panoul din lemn din spatele dulapului. Raze dantelate de lumină treceau printre grilajul din partea de sus a ușilor, acoperindu-i muselina verde pară a rochiei sale cu buline aurii. Închise ochii și inspiră adânc, inhalând aromele secrete care nu dispăruseră niciodată – mirosuri fine de mirodenii și tutun, sare de mare și rom. Mirosurile Tortolei, așa cum își închipuia că trebuie să fie.

Tatăl ei adusese șifonierul din Indiile de Vest când se întorsese acasă la conacul Waltham. Lucy nu-și putea imagina cum reușise o navă să se mențină pe linia de plutire transportând acel șifonier impresionant. Când era fetiță, ea trebuia să apuce cu ambele mâini mânerul sculptat și să se lase pe călcâie doar ca să deschidă una dintre ușile masive.

Exteriorul dulapului era sculptat cu vițe, frunze și flori care înfloreau pe suprafață în modele păgâne, sinuoase. Lucy ar fi putut să jure

că acestea creșteau și își schimbau poziția de-a lungul timpului. Cu toate astea, panourile din abanos din interior erau solide și netede. Ca piatra șlefuită, dar caldă la atingere. O peșteră adâncă și neagră prin care treceau săgeți de lumină.

Petrecuse nenumărate ore închisă acolo. Ascunzându-se de dădace și de guvernante. Fugind după vreo poznă pe care o făcuse. Ascultându-i pe Henry și pe prietenii lui vorbind și bând mult după ora ei de culcare. Așteptând ca mama ei să moară.

Chiar și atunci când crescuse și era mai înaltă, spațiul din interiorul șifonierului nu păruse niciodată să se micșoreze. Întotdeauna fusese loc pentru două persoane. Două Lucy. Era Lucy – buclucașa, orfana, gălăgioasa – și cealaltă fată. Fata bună. Fata care ar fi împins ușa din abanos și s-ar fi plimbat pe un țărm cu nisip alb din Tortola, legănându-se de mână cu mama ei într-o parte și cu tatăl ei în cealaltă. Fata care era elegantă și frumoasă, cu pielea albă și părul blond, și genunchi perfecți, fără zgârieturi. Fata care era într-adevăr o prințesă adormită – așteptând să vină prințul cu păr de aur și să o trezească la viață cu un sărut.

Lucy oftă. Avea aproape douăzeci de ani și nu mai era o fetiță. Părinții ei muriseră, și nu va vedea niciodată Tortola. Pielea ei era măslinie, iar părul, șaten, și își zgâriase încă o dată genunchii în dimineața aceea. Iar dacă prințul cu păr de aur nu va veni după ea astăzi... nu va veni niciodată.

Lucy știa motivul exact pentru care sugerase Sophia această distracție. Pentru că voia să găsească un cotlon întunecat și ferit unde să-l încolțească pe Toby. Sophia își dorea un moment de pasiune.

Dar ce-și dorea Toby? Sau, mai exact, pe cine voia Toby? Lucy îi simțise privirea ațintită asupra ei în salon. Îl prinsese holbându-se de mai multe ori, iar expresia de pe chipul lui era cu totul necunoscută. Cu totul necunoscută și, prin urmare, foarte greu de citit. Ea luptă cu tentația de a părăsi locul unde se ascunsese și să se ducă să-l caute. Dacă ar fi cunoscut-o măcar puțin, ar fi știut că se afla acolo. Dacă voia să o găsească, ar fi făcut-o. Iar dacă nu o cunoștea... nu o găsea.

Auzi pași grei apropiindu-se. Încetinind. Oprindu-se în fața șifonierului.

Ambele uși ale dulapului se deschiseră, împrăștiind întunericul.

– Lucy, ieși de acolo. Jeremy se aplecă spre ea, silueta sa întunecată umplând cadrul din abanos.

– Pleacă! strigă ea ridicându-și mâna la ochi și clipind din cauza luminii prea puternice. Găsește-ți propriul loc în care să te ascunzi. Există un dulap minunat sub scări, unde se țin măturile. Du-te să picuri acolo!

– Știu ce pui la cale, Lucy, spuse el cu un avertisment grav în voce. Parcă ziceai că s-a terminat cu jocurile.

Îl văzu mai bine pe măsură ce ochii ei se obișnuiră cu lumina. Părul negru îi atârna peste frunte în șuvițe groase, umede, făcând un contrast puternic cu albastrul palid al ochilor lui. Se schimbase cu o cămașă uscată – în grabă, se părea, și fără ajutorul valetului. Pânza apretată era deschisă la guler, expunând smocurile de păr negru de la baza gâtului și oasele tari ale claviculelor. Manșetele îi erau descheiate și suflecate, iar privirea lui Lucy urmări rândurile de mușchi ale antebrațului său până aproape de cot.

Reveni cu privirea la chipul lui.

– Nu am propus eu jocul, nu-i așa? Asta a fost ideea lui Marianne și a Sophiei. Du-te să o hărțuiești pe una din ele!

Îi împinse pieptul cu ambele mâini. Putea la fel de bine să fi împins un bolovan.

Dar bolovanii nu erau calzi. Iar bolovanii nu miroseau a ploaie, a piele și a pin. Și bolovanii nu îi provocau furnicături electrice prin corp, gâdilând totul până la vârfurile degetelor de la picioare și chiar spațiile dintre ele.

Lucy simți ceva crescând repede și brusc în ea, răsucindu-i-se în pântec. Apoi sunetul vocilor de pe coridor îi dădură un nume. Panică. Trebuia să fie panica și nici o altă emoție – fiindcă doar disperarea oarbă și nechibzuită ar fi putut-o poseda ca să facă ceea ce făcuse.

Mâinile ei, întinse încă pe pieptul de nestrămutat al lui Jeremy, se strânseră în pumni. Îl prinse de cămașă, trăgându-l în șifonier lângă ea, apoi dădu drumul unei mâini ca să închidă ușile din lemn de abanos. Temperatura din interior crescu subit.

Îl puse cu spatele într-un colț al dulapului, strângându-i încă haina cu o mână. Cu un deget de la cealaltă îl împunse în piept, la doar doi centimetri de acea deschizătură indecentă a gulerului și a cârlionților care o încadrau.

– Ai spus că ar trebui să încetez să mai joc jocuri. Ai spus că ar trebui să-i spun lui Toby adevărul despre sentimentele mele. Așa că iată-mă aici, așteptându-mi șansa de a face exact asta, iar tu strici totul. Îl lovi cu pumnul în piept. Tu... distrugi... totul.

Se uită la fața lui. O dungă de lumină trecea prin zăbrele și îi dezvălui ochii. O rază de soare licărind pe gheață.

– Totul, repetă ea, lovindu-l în piept cu ambii pumni de această dată.

El nu se clinti. Nici măcar nu clipi, la naiba!

Enervant om! Lucy se săturase de calmul său de piatră. Se săturase în general, și era confuză de la acea căldură și de la acele furnicături păcătoase, și își simțea capul mare și greu. Nu putea să gândească. Nu putea gândi limpede deloc, din moment ce își lăsase capul greu să cadă pe pieptul lui, sprijinindu-și creștetul pe acel petic cald de piele și păr.

El tot nu avea un răspuns, nici de spus, nici de vreun alt fel. Rămaseră acolo în șifonier, învăluiți în întuneric, preț de câteva momente care se transformară în minute. Tăcerea o scotea pe Lucy din minți. Exista ceva, în lipsa vorbirii, care era prea mult. Respirația lui – o vibrație lentă, aspră care îi tachina urechile pe măsură ce pieptul lui se ridica și cobora. Inima ei bătea atât de tare, încât era sigură că și el o putea auzi. Bâzâitul neîncetat al excitării electrice curgându-i prin corp.

La o altă numărătoare, liniștea devenise din ce în ce mai de nesuportat din cauza a ceea ce Lucy nu auzea. Pași pe coridor. Ușă de abanos scârțâind. Vocea lui Toby. O cutremură gândul că putea fi găsită în această poziție, dar începuse să se întrebe dacă avea măcar să fie găsită.

– De unde ai știut că o să mă ascund aici? întrebă ea.

Vocea ei era șoptită, dar avu ecou prin întunericul dintre ei.

Simți cum el ridică din umeri.

– Întotdeauna te-ai ascuns aici. De fiecare dată când Henry te căuta să te chelfănească. Sau atunci când a murit câinele ăla de vânătoare râios. Îl chema Farthing?

– Sixpence.

– Oh!

Lucy simți ceva pătrat și greu sprijinindu-se de creștetul ei. Bărbia lui, realiză ea.

– El nu și-a amintit, șopti ea în pieptul lui. De ce nu și-a amintit? Tu ai făcut-o.

El își puse mâinile pe umerii ei, trimițându-i două fulgere de senzații direct în coșul pieptului, storcând toată suflarea din plămânii ei.

– Poate că pur și simplu nu a venit să te caute pe tine.

– Tu ai venit.

Ea îi simți corpul încordându-se. Jeremy o prinse de marginile bonetei și o făcu să se uite la el. Mâinile ei alunecară de pe pieptul lui și îi căzură pe lângă corp, strânse încă în pumni.

– Da, am venit să te caut. Să te opresc să faci vreo prostie.

Privirea lui rece aprinse mândria lui Lucy.

– Prostie? Jucăm un joc de copii. E o prostie în sine.

– Ceva... compromițător.

– Cum ar fi să fiu găsită într-un șifonier cu un bărbat pe jumătate îmbrăcat? pufni ea. Sau descoperită într-o încleștare amoroasă sub un copac? Ei bine, îți mulțumesc că ți-ai propus să fii gardianul reputației mele.

– La naiba, Lucy! Tu m-ai tras aici. Tu...

Ea i-o reteză.

– De ce m-ai dus tu în brațe?

– Ce?

– Ziua trecută, când am căzut în râu. De ce m-ai luat tu în brațe să mă duci acasă? De ce nu a făcut Toby asta? De ce nu Henry sau Felix?

– Aș vrea să știu, spuse el cu o voce aspră. Ar fi trebuit să te fac să mergi, obrăznicătură mică! În mod evident, nu gândeam.

– Dar ieri gândeai? Când m-ai urmărit în livadă?

– Se pare că nu. Nu am gândit limpede toată săptămâna. Degetele sale mari apăsau carnea brațelor ei. Am alergat ca nebunul după o puștoaică uneltitoare care se îndrepta spre totala compromitere.

– Nu te preface că ești supărat pe mine. Tu nu ești supărat decât pe tine.

– Explică-mi, spuse el printre dinți, de ce ar trebui să fiu supărat pe mine.

Un zâmbet îngâmfat îi arcui buzele și se strecură în vocea ei.

– Pentru că îți place mai mult de tine atunci când nu gândești. Și te face să fii complet nebun.

El se apropie de ea, chipul lui trecând în umbră.

– Dacă este cineva care mă înnebunește, aceea este...

Ea îl întrerupse punându-i un deget pe buze.

– Am să-ți spun un secret, șopti ea, urmărind încet forma gurii lui cu vârfurile degetelor. Și mie îmi place mai mult de tine când nu gândești.

Buzele lui se deschiseră, iar ea își lăsă degetul mare să alunece spre colțul gurii lui.

Lucy nu știa ce se întâmpla cu ea. Își spuse că trebuia să fie fluxul de putere – puterea palpabilă pe care o avea asupra lui. Era infinit preferabilă confuziei sau durerii de inimă. Sau poate că ea continua să ciobească în calmul lui glacial pentru că tânjea după ceea ce se prelingea printre crăpături. Indicii despre un bărbat cu totul diferit – un bărbat sumbru, feroce, incitant. Sentimentul acela al pericolului care creștea înlăuntrul lui și emoția de a-l scoate la suprafață. Gustul pericolului în sărutul lui.

Nu, se gândi Lucy. Nu era decât obișnuința. Petrecuse opt ani perfecționând arta de a-l provoca pe Jeremy Trescott. Era un joc, un sport. Nu avea nimic de-a face cu emoția, sentimentul sau, Doamne ferește, dragostea. Absolut nimic.

Urmă o pauză. Un scurt moment de tăcere și căldură. Lucy inspiră, trăgând o gură lentă și adâncă de abur cu miros de piele. Mărgele de transpirație îi apărură pe ceafă.

Jeremy înjură în sinea lui. Mâinile îi alunecară de pe umerii ei în jos pe spate și o strânse aproape de el. Sânii ei se turtiră și o dureau pe pieptul lui tare. Coapsa lui se strecură între picioarele ei. Muselina moale trecu peste mușchii lui puternici, aprinzând o durere arzătoare între coapsele ei.

– Ce faci? Lucy se foi, iar acea mică mișcare declanșă un infern de senzații. Oh, spuse ea încet. Știa deja răspunsul.

Răspunsul ieși de pe buzele lui cu o clipă înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei.

– Nu gândesc.

Capitolul 10

Jeremy gândea frenetic. Încă de când fusese tras în acest șifonier blestemat, gândurile lui alergau în mai multe direcții deodată.

Încercase să-și aducă aminte cine era el. Era Jeremy Allen Dumont Trescott, al șaselea Lord de Kendall. Era un gentleman și un nobil al regatului. Era un bărbat de douăzeci și nouă de ani, nu un tânăr turbulent. Era un bărbat care nu-și dorise niciodată nimic – nici bogăție, nici proprietăți, nici influență. Dar săruta această femeie de parcă viața lui depindea de asta, devorându-i gura cu o foame disperată.

Încercase să-și aducă aminte cine era ea. Era Lucy Waltham, sora lui Henry. Era o fată gălăgioasă, deșirată, o puștoaică impertinentă, un ghimpe perpetuu în coasta sa. Avea nouăsprezece ani și nici măcar nu-și făcuse debutul în societate. Și la rândul ei îl săruta cu o pasiune inocentă care îl făcea să-i tremure genunchii și să i se învârtă capul.

Încercase să-și amintească unde se aflau. Erau în casa lui Henry, unde el era oaspete. Se aflau într-un șifonier din mijlocul coridorului, unde oricine ar putea – de fapt cineva ar trebui – să vină în orice moment să deschidă ușile și să expună lumii perfidia lui. Și pluteau în colțul șifonierului, cu limbile încâlcite și trupurile contopindu-se într-unul.

Iar când toate celelalte încercări de a gândi rațional eșuară, Jeremy încercă să-și amintească limba latină. *Basio, basias, basiat, basiat, basiamus*... Eu sărut. Tu săruți. El sărută. Ea sărută. Noi sărutăm.

Atunci renunță Jeremy să gândească. Nu-și putea aminti conjugarea pentru „ei sărută", și să fie al naibii dacă îi păsa. Șifonierul era suficient de mare doar pentru două persoane, iar pentru moment, șifonierul era lumea întreagă. Eu, tu, el, ea... noi. Nimeni altcineva.

Gustul ei era sălbatic și dulce, ca perele și mierea, și aerul proaspăt după ploaie. Se dădu înapoi, trăgând-o cu el în colțul întunecat al șifonierului. Mâinile lui se plimbau pe spatele ei, iar ea își deschise gura. Mici denivelări îi tachinau vârfurile degetelor. Șnururi.

Gândul în sine era nelegiuit și depravat.

Slavă Domnului că nu gândea!

Își desprinse buzele de ale ei, sărutând-o încet în jos pe gât în vreme ce mâinile hoinăreau pe tot spatele ei. Degetele sale zăboviră peste fiecare cheotoare a rochiei ei, iar buzele lui savurau fiecare centimetru delicios al gâtului ei. Ea își lăsă capul pe spate și își trecu mâinile prin părul lui. Degetele lui găsiră nodul șnururilor de la baza coloanei ei și îl trase foarte încet în timp ce tachina adâncitura gâtului ei cu limba. Înfășură capătul șnurului în jurul unui deget de-al său și trase încet pe măsură ce limba lui urca pe lungimea gâtului ei.

Ea suspină de plăcere, iar rochia se desfăcu de pe trupul său. Jeremy crezu că avea să fie complet distrus.

Își puse mâinile pe umerii ei și o îndepărtă ușor. Ea își lăsă brațele pe lângă corp. Umbra ascundea fața și trupul ei, dar raze subțiri de lumină pătrundeau prin zăbrele pentru a-i pune silueta în evidență. O singură buclă de păr roșcat strălucea pe fruntea ei. O petală de lumină juca pe obrazul ei. O panglică subțire aurie se ondula

peste umărul ei pe măsură ce pieptul ei se ridica și cobora cu fiecare respirație.

Frumoasă.

Cuvântul reverberă în mintea lui, îi umplu respirația, dansă pe buzele lui. Dar nu îndrăzni să îl rostească. Atâta timp cât dura tăcerea, și acest moment va dura. Mâna lui se îndreptă spre acea panglică aurie de lumină care se zărea pe umărul ei. O urmări cu vârful degetelor, privind lumina mișcându-se peste pielea ei bronzată și pe materialul verde al mânecii. Apoi atinse încet cu un deget șnurul de pe umărul ei, spre gât, și îl prinse sub marginea deschisă a muselinei.

Așteptă. Așteptă ca ea să se opună sau să tresară. Așteptă ca ea să se îndepărteze și să protesteze. Nu o făcu. El lăsă puțin țesătura în jos. Apoi puțin. Și încă puțin – suficient cât să lase acea panglică aurie de lumină să alunece peste pielea netedă, aurie. O urmări din nou cu degetele, iar ea tresări la atingerea lui.

Jeremy dezbrăcase multe femei, dar aceasta era un teritoriu necunoscut. Unele necesitaseră asistență, iar altele opuneau o adevărată rezistență. Lucy nu făcuse nimic. Ea pur și simplu aștepta în întuneric. O mângâie din nou cu degetul mare pe umăr, iar ea tresări din nou. Un fior de frică? Sau de plăcere? Nu-și putea da seama. Poate că nici ea nu știa.

Apoi ea își puse mâna pe pieptul lui, explorându-i ușor gâtul, strecurând-o pe sub cămașa deschisă. Vârfurile degetelor se plimbau la baza gâtului. Atingerea era caldă și ușoară pe pielea lui, ca o respirație. Mâna ei se opri pe umărul lui. Apoi degetul ei mare trecu la o mângâiere îndrăzneață, iar Jeremy se cutremură. Se sprijini pe panoul solid de abanos și tremură ca o frunză. Tremură de delicatețea atingerii ei, extrem de tandră, dar deloc timidă. Tremură știind că ea nu era ca orice femeie, că ea nu știa cum să fie sfioasă sau îndrăzneață. Ea dorea ca el să o atingă. Dorea să-l atingă și ea. Aceasta era simplul adevăr – iar adevărul îl făcea să tremure de o nevoie de neîndurat.

El își răspândi degetele peste umărul ei și își lăsă mâna ușor în jos, trăgând și corsajul odată cu ea. Pe sub lumina zăbrelelor, în jos spre umbră, unde atingerea era singurul lui ghid. Materialul rezistă pentru scurt timp deoarece o smucitură mai puternică îl convinse să cedeze. El își cufundă degetele sub marginile corsetului și rotunjimea fermă a sânului ei răsări în palma lui. Ea își ținu respirația.

Îi cuprinse cu blândețe sânul, lăsând greutatea caldă să-i umple mâna. Își trecu degetul mare peste carnea ei. Era atât de moale. Atât

de moale. Neînchipuit de dulce la atingere, topindu-se ca zahărul sub vârfurile degetelor sale. Atinse apoi vârful sfârcului ei întărit, iar ea icni. Îl atinse din nou, iar ea suspină. Apoi își apăsă degetul mare pe el, răsucind și tachinând carnea încordată până când ea gemu.

Dorea să o sărute. Să-i acopere gura cu a lui, să o facă să geamă din nou și din nou și să soarbă acel sunet minunat. Dar apoi degetul ei atinse mugurele strâns al sfârcului lui, iar el nu mai fu în stare să se miște. Ea răsplătea toată tortura lui dulce, iar el o lăsă. O lăsă să tachineze fiecare centimetru de rațiune, ciupindu-l și apăsându-l până când îl duru de dorință.

Când nu mai putu rezista, îi ridică sânul într-o palmă și cu cealaltă îi dădu la o parte mâna de pe pieptul lui. Se aplecă peste sânul ei, atingând cu nasul acea moliciune dulce din întuneric, după care îi luă sfârcul în gură.

Doamne, Dumnezeule! Cerule mare!

Nu era doar faptul că era cald și dulce, frumos și rozaliu, ci mai ales felul în care ea își lăsă capul peste al lui astfel încât părul ei ondulat se împrăștie, atingându-i gâtul și pieptul. Nu era felul în care ea icni și îi gâfâi în ureche, făcându-i vintrea să clocotească cu fiecare mic strigăt pasional.

Era felul în care ea se topi în brațele lui și îi apucă umerii cu ambele mâini, agățându-se de el ca și cum el era ancora ei care-o ținea pe pământ. Ca și cum fără el, ar putea pluti departe sau s-ar dezmembra, sau ar muri. Și pe măsură ce el îi adora sânul, sugând și jucându-se cu limba peste carnea excitată, dulce, o întrebare – vicleană și sinistră – îi șoptea în minte.

Cine era el pentru ea, aici în întuneric? Era el însuși, un străin sau – cel mai teribil de luat în seamă și foarte probabil – cineva cunoscut de ei amândoi?

Dacă el o chema pe nume... ea l-ar ști pe al lui?

– Lucy, respiră el.

Până și numele ei era un sărut. O colecție erotică, depravată de sunete. Îi șopti numele iar și iar, sărutându-i ușor sânul. Lingând litera „L" peste sfârcul ei, țuguindu-și buzele în jurul vocalei senzuale, rotunjite, și rostindu-i numele într-un șuierat al respirației sale fierbinți.

Ea era moale, suspinându-i în brațe, dar el era nelegiuit și blestemat și nu era de ajuns. El voia mai mult, avea nevoie de mai mult. Mai mult din ea.

O sărută din nou în sus pe gât și își duse mâinile la decolteul rochiei, prinzând materialul ambelor mâneci. Ezită, strânsoarea sa fiind atât de puternică pe muselină că nu mai avea mult și o rupea. Apoi limba ei trecu ușor peste urechea lui – atât de ușor, încât s-ar putea să-și fi imaginat asta, o dată. De două ori, dacă nu cumva se înșela.

Cu un geamăt strangulat, el îi trase corsajul și cămășuța în jos pe umeri. Ea își deschise brațele, lăsând mânecile să se legene de șolduri. Apoi mâna ei ajunse la marginea cămășii lui și, cu o smucitură rapidă, i-o scoase din pantaloni și își băgă mâinile sub ea și le răspândi pe tot pieptul lui.

Plăcerea îl cotropi cu zece săgeți ascuțite când degetele ei se adânciră în carnea sa. Zece mici incendii aprinse pe pielea lui, arzând direct spre esența lui. Și apoi – oh, Doamne, apoi... Acele zece degete chinuitoare începură să se miște. Călătorind de-a lungul pielii lui, răspândind urme de flăcări pe fiecare centimetru al pieptului său. Apăsându-i sfârcurile, înfășurându-se prin părul creț care îi acoperea pieptul și coborând în jos spre mijlocul abdomenului său.

Apoi mâinile ei alunecară pe spatele lui și se aplecă peste pieptul lui. Își atinse buzele peste baza gâtului său. Încă o dată. Încă o dată. Săruturile ei se simțeau ca picăturile de ploaie în deșert, sfârâind pe carnea lui arsă. El își aplecă încet capul, iar gura lui o găsi pe a ei. Apoi izbucni furtuna.

Lucy se sprijinea de coapsa lui și i se zvârcolea în brațe, unghiile ei intrând în carnea de pe spatele lui în timp ce el îi devora gura. Sânii ei se frecau de pieptul lui prin stratul unic de pânză. Mâinile lui rătăceau peste pielea netedă a spinării ei, trăgând-o mai aproape, strivindu-i trupul delicios de moale de pieptul lui tare și de vintrea umflată. El se întinse să-i cuprindă cu ambele mâini rotunjimile ferme și îi lipi șoldurile de ale sale.

Ea icni, răvășită. Apoi se arcui din nou, iar icnetul deveni geamăt. Jeremy luase foc, iar geamătul ei întretăiat punea paie pe foc. El o ținu în brațe, sărutându-i gâtul și curba delicioasă a umărului dezgolit. Ea își frecă șoldurile de ale lui din nou și din nou, până când respirația îi deveni neregulată.

Lucy îi căută buzele și le acoperi cu ale ei, iar el gustă întrebarea disperată în sărutul ei. Ea alerga spre o destinație necunoscută și avea nevoie de el să-i arate calea. Și, Dumnezeule, cât de mult dorea să-i arate. I-ar fi arătat exact ceea ce își dorea ea. Ar duce-o pe culmile

plăcerii, unde nu o dusese nici un alt bărbat. Ea ar fi a lui, și nu a altcuiva, iar ea ar ști cine era bărbatul care o dusese acolo.

Ea avea să-i spună numele.

– Lucy, gemu el apăsat de gura ei. Își lăsă o mână să alunece pe piciorul ei.

„A mea", se gândi, strângându-i coapsa când ea se arcui din nou spre el. El își duse mâna în materialul fustei sale, ridicându-i-o până la genunchi. Își strecură mâna pe sub fustă și cămășuță, cuprinzându-i piciorul. „A mea", jură el, plimbându-și degetele în sus spre coapsa ei, unde se termina ciorapul aspru și unde începea paradisul neted și mlădios. Carnea ei tremură sub degetele lui. Ea întrerupse sărutul și își lăsă capul să cadă pe pieptul lui.

– Lucy. Vocea lui era joasă și răgușită. Lucy, uită-te la mine!

Ea își ridică capul, dar umbra îi ascundea fața. Nu putea s-o vadă și nici ea nu putea să-l vadă. Erau doi străini înghesuiți împreună în întuneric.

O prinse de coapsa goală și o ridică, răsucindu-se în colțul acela întunecat al dulapului. Cu o mișcare rapidă, inversă pozițiile, ținuind-o cu spatele de panoul de abanos. Raze de lumină jucau pe fața ei și dansau deasupra sânilor. Ea se uită la chipul lui cu pupilele mărite, verdele din ochii ei fiind aproape eclipsat de negru. Buzele îi erau umflate și de un roșu-închis. „A mea", se gândi el, asaltându-i gura cu un sărut lacom. Ea îi întâmpină limba cu a ei, dar el se trase înapoi. Voia să-i vadă fața, să privească acele buze frumoase formând silabele numelui său.

Jeremy o lăsă ușor în jos, permițându-i să se sprijine pe coapsa lui. Ea se lipi de el cu un mic geamăt. Apoi se rezemă din nou pe panoul din abanos și închise ochii. Jeremy își vârî mâna sub fusta ei, mângâindu-i coapsa fină. Ea își mușcă limba când degetele lui urcară încet, spre căldura umedă și cârlionții moi. Apoi degetele lui trecură peste locul ei cel mai intim, iar Lucy își deschise larg ochii.

– Da, spuse el frecându-l ușor din nou.

Ea se cutremură și răsuflarea i se opri în gât, dar continuă să-l privească. Da. Doamne, avea să fie atât de ușor. Câțiva nasturi, o împingere rapidă și avea să fie a lui. Toată a lui. Dar oricât de mult o dorea – oricât de mult îl durea mădularul și oricât de tare-i bătea inima și îi tremura tot corpul de dorință – nu o dorea în acest fel. Ea trebuia să vină la el.

Ea trebuia să vină pentru el.

El o dezmierdă din nou ușor cu degetele.

– Oh, oftă ea. Oh, Doamne!

„A mea", își dori el în tăcere, alunecând un deget în miezul ei topit. Gura ei se deschise. Privirea ei era stăruitoare. „Rostește-mi numele! Nu pe al lui Dumnezeu sau pe al diavolului sau pe al oricărui alt bărbat. Pe al meu."

Prin ceața groasă și densă a dorinței, Jeremy abia dacă era conștient de zgomote. Zgomote înăbușite din afara șifonierului. Pași. Voci. Dar își alunecă degetul mai departe în teaca ei fierbinte și fină, iar strigătul ei ușor strangulat era singurul zgomot din lume. Ea îl strânse tare de umeri.

„Rostește-mi numele", se gândi el.

– Toby, icni ea.

El încremeni. Degetele ei pătrunseră în carnea lui. Degetul lui ieși din ea.

– Vine, șopti ea, zvârcolindu-se din îmbrățișarea lui. Ea se lipi de spatele dulapului și își trecu mâinile peste sânii goi. Pașii se opriră exact în fața dulapului.

– Iar Lucy trebuie să fie aici.

Vocea lui Toby era înăbușită de pereții groși din lemn de abanos, dar era inconfundabilă. Așa cum era și vocea Sophiei, care întreba:

– De unde știi?

– Ea mereu se ascunde aici, veni răspunsul. Ieși afară Lucy, strigă Toby.

Lucy se uită la Jeremy, cu o expresie panicată.

– Fă ceva!

„Fă ceva!" Cât de mult dorea Jeremy să facă ceva. Multe lucruri. Primul lucru era ca pumnul lui să treacă prin ușile de abanos, să-l prindă pe Toby de gât și să-l stranguleze. Al doilea lucru era să o ia pe Lucy în brațe și să găsească din nou acel lor fierbinte și fin unde se oprise. Și apoi cel de-al treilea lucru... oh, Doamne, al treilea lucru.

Ușile de abanos începură să se miște, și o rază subțire de lumină pătrunse înăuntru. Jeremy apucă șuruburile în care erau prinse mânerele ușii și trase de ele să țină ușa închisă. Le ținea cu degete albite de efort în timp ce mâinile nevăzute încercară din nou, mișcând ușile în cadrul lor.

– Ce ciudat, spuse Toby. Se pare că e încuiat.

Ușile se liniștiră, iar strânsoarea lui Jeremy se relaxă. Apoi raza de lumină lăsă iar loc întunericului, și el strânse din nou șuruburile. De data aceasta nu îndrăzni să le dea drumul. Până nu dispăreau pașii și vocile se stingeau. Nici după câteva minute după asta.

Când se uită din nou la Lucy, ea era cu spatele la el. Își punea cămășuța și rochia, ridicându-și mânecile la loc pe umeri. Jeremy ar fi vrut să le tragă înapoi în jos. În schimb, îi strânse șnururile și i le legă în tăcere. O luă de talie și o sărută pe ceafă.

– Lucy, șopti el.

Ea se trase înapoi.

– Și-a amintit, spuse ea încet. Și-a amintit în cele din urmă.

Capitolul 11

Lucy zăcea pe spate, holbându-se în tavan. Stătea pe cuvertura de brocart, cu părul răvășit peste perne ca un evantai. Dacă își întorcea gâtul ușor, vedea tava cu cina neatinsă pe masa ei de scris. Cu siguranță, mâncarea se răcise de mult.

Purta aceeași rochie verde cu care se îmbrăcase de dimineață. Baia îi fusese pregătită, părul desfăcut, dar când Mary se întinse să-i dezlege șnururile, Lucy îi dădu efectiv peste mână. Ridicol, se mustră ea acum. Cu totul absurdă ideea că fără acele straturi subțiri de muselină și lenjerie, camerista ei ar ști cumva.

Oh, dar cum putea să nu știe? Cum putea să nu știe cineva doar uitându-se la ea? De aceea fugise Lucy – din șifonier se grăbise să urce direct în dormitorul ei și nu se mai întorsese deloc în salon. Nu coborâse la cină, în schimb o trimisese pe Mary să transmită o scuză despre glezna ei rănită. Se putea să nu-și mai arate niciodată fața în public – pentru că toată lumea ar ști. Fără îndoială că avea scris pe frunte cu litere mari, roșii care anunțau...

Ce, mai exact? Stătuse o oră la masa ei de toaletă, studiindu-și reflexia în lumina lumânărilor, încercând să deslușească acel cuvânt.

„Desfrânată?" Să săruți un bărbat era ceva. Un lucru foarte plăcut. Să ispitești un bărbat să te sărute era altceva, și la fel de măreț. Dar acum... mersese prea departe. Târâse un bărbat într-un spațiu închis, îl lăsase să o dezbrace și se aruncase asupra lui. Lucy nu pretinsese niciodată că era o autoritate în ceea ce privea comportamentul potrivit unei doamne, dar știa diferența dintre bună-creștere și... ei bine, creștere pur și simplu.

„Proastă?" Probabil că acela era cuvântul. Pentru că literele care să scrie „cea mai mare imbecilă" nu i-ar fi încăput pe frunte. Dacă

Toby se căsătorea cu Sophia Hathaway, Lucy nu avea pe cine să dea vina decât pe ea însăși. Ar fi putut să vorbească cu el când se întorseseră din pădure, dar nu o făcuse. L-ar fi putut goni pe Jeremy când dăduse buzna în șifonier, dar nu o făcuse. Nu făcuse nimic din toate astea, și pe viața ei dacă înțelegea de ce.

„Compromisă?" Lucy știa că majoritatea oamenilor ar crede asta. Dar ea nu era preocupată de ceea ce gândeau majoritatea oamenilor. În acel moment, ei nu-i păsa decât de părerea a două persoane. Bine, poate trei. Ea însăși se număra printre ele. Iar Lucy nu se simțea câtuși de puțin „compromisă". Se simțea minunat îmbunătățită.

Celălalt cuvânt atârna de marginea destrămată a minții ei. Încercă să-l alunge. Dar cuvântul se întorcea mereu. Cea mai simplă dintre etichete, și cea care era de neconceput încă.

„A lui."

Doar gândindu-se la cuvânt o făcea să zbârnâie ca o coardă de arc. Tot corpul vibra odată cu acel adevăr îngrozitor, insuportabil.

Fusese însemnată. Era a lui. În realitate nu cumva se temea că asta va citi lumea pe fața ei? Nu scrisese el cu buzele pe tot corpul ei și atingerea lui nu îi arsese pielea? Chiar și acum simțea semnele crude și iritante sub materialul rochiei. Marcată iar și iar de-a lungul pielii.

A lui.

Desfrânata lui. Proasta lui. Doar a lui și compromisă pentru oricine altcineva.

Lucy clipi spre tavan. Apoi își presă podul palmei peste ochi și făcu să dispară toată lumea.

La naiba!

Să-l ia naiba! Să o ia naiba! La naiba, la naiba, la naiba! Nu trebuia să se întâmple așa. Ea nu era un obiect de dispută. O pradă care să fie prinsă. Nu dorise niciodată umilința unui sezon la Londra. Supliciul cumplit de a fi gătită și împodobită și de a defila în fața lumii bune. Umilința de a aștepta un păun înfoiat să traverseze sala de bal, să-și mâzgălească numele pe carnetul ei de dans, să-i împingă un inel pe deget, să-și lipească numele peste al ei și să-i ștampileze „a lui" pe frunte, ca să citească toată lumea. Rușinea abjectă a acestui lucru, chiar dacă nici un bărbat nu încercase măcar.

Ea era Diana. Zeița vânătorii. Ea voia să aleagă. Ea alesese, își aminti. Îl alesese pe Toby. Trăsături familiare apărură în întuneric, în spatele pleoapelor. Păr șaten-auriu. Pometi cizelați și o gropiță

în bărbie. Ochi veseli și o gură generoasă, zâmbitoare. Al ei, își dori ea. Cu totul al ei. Îl dorea cu fiecare centimetru al corpului ei.

Fiecare centimetru... cu excepția micuței bucăți de carne de sub lobul urechii stângi. Acea bucățică dorea pe altcineva. Buzele altcuiva. Nu acea buză generoasă, zâmbitoare, ci buze rigide, pietroase, care se topeau ca focul pe pielea ei. Pe bucățica aceea trădătoare din carnea ei care declarase că era a lui. Lucy își puse degetele pe adâncitura moale a gâtului ei și pulsul i se acceleră sub propria atingere.

O altă parte din ea se revoltă. O parte oarecare a claviculei sale se separă de voința ei. Își plimbă degetele de-a lungul acelei bucăți subțiri ca un brici care trăia acum pentru greutatea unei frunți grele și pentru răcoarea proaspătă a părului umed, rece și negru ca abanosul. Nu mai erau ale ei, ci ale lui.

Apoi sânii ei se ridicară împotriva tiraniei corsetului. Dorind să fie eliberați în mâinile lui. Își puse mâinile peste ei, iar sfârcurile se ridicară să protesteze. Ale lui, ale lui, insistară ele în tandem. Lucy era depășită numeric. Hotărârea ei se destrăma, iar corpul i se dizolva odată cu ea. Mintea îi era împânzită cu umbre și raze de lumină care se strecurau prin zăbrele, și simți secretul întunecat al dezmierdării lui arzându-i pielea. Reaprinzând acea durere fierbinte dintre picioare. Locul în care asaltul lui tandru îi devastase voința. Locul care ar fi putut fi al lui cu atâta ușurință și atât de repede tânjea să fie *al lui* chiar și acum.

Dacă n-ar fi venit Toby... Tot corpul ei era obsedat de întrebare, ardea să știe răspunsul. Își lăsă mâinile în jos, așezându-le pe pântec.

O bătaie ușoară în ușă o smulse din aducerea-aminte și din șifonier... din nou. Se ridică în capul oaselor.

– Lucy, sunt eu.

Lucy trase zăvorul și întredeschise ușa. Sophia stătea în coridor, îmbrăcată într-un neglijeu de mătase albastră. Părul ei auriu era desfăcut, curgându-i peste umeri în valuri line.

– Pot să intru?

Lucy deschise ușa cu o invitație tăcută, și Sophia intră.

– Am venit să văd dacă te simți mai bine, spuse ea repezindu-se spre marginea patului. Se uita cu îndoială la glezna peste care Lucy avea un ciorap. Apoi privirea ei urcă până la obrajii îmbujorați ai lui Lucy. Dar îndrăznesc să spun că așa este, adăugă ea ridicând o sprânceană. Zâmbi. De fapt, arăți chiar foarte bine.

Lucy se așează la masa de scris și luă o chiflă de pe tava cu cina. Mușcă dintr-un capăt și mestecă energic. Doamne, ce foame îi era!

– Ai dispărut în după-amiaza asta, o acuză Sophia. Și la fel a făcut și lordul Kendall. Doar nu te aștepți să cred că a fost o coincidență.

Lucy mușcă încă o dată din pâine și ridică din umeri.

Sophia se așeză mai bine pe marginea patului.

– Lucy! Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

– Nu s-a întâmplat nimic.

Sophia se bosumflă.

– Cunosc diferența dintre ceva și nimic, spuse ea lăsându-se în spate pe coate. Iar expresia de pe fața ta nu vine de la nimic.

– Nu-i așa?

Era exact cum bănuise Lucy. O singură privire spre chipul ei, și Sophia știa. Nu va mai putea niciodată să iasă din camera ei. Apoi își aminti că în acea dimineață Sophia pomenise ceva despre o întâmplare „șocantă".

– Păi, povestește-mi despre „ceva", o îndemnă Lucy, și eu îți voi spune dacă după-amiaza asta se potrivește cu definiția.

Sophia se juca agitată cu dantela de la decolteul neglijeului său.

– Să-ți spun despre Gervais?

– Gervais? Deci acel „ceva" avea un nume.

– Era profesorul meu de pictură. Și tutorele meu în arta pasiunii. Ea oftă și se întinse pe pat. Dumnezeiește de frumos. Zvelt și puternic, cu păr negru strălucitor și cu ochi argintii, și degete lungi, sculptate. Am fost îndrăgostită până peste cap de el. Poate că încă sunt.

Lucy se înecă cu bucata de chiflă. Își turnă un pahar de vin roșu și luă o înghițitură zdravănă. Apoi încă una. După ce goli paharul, își duse genunchii la piept și se cuibări pe scaun. Sophia încă stătea întinsă, holbându-se la tavan. Picioarele ei goale se legănau la marginea patului.

– Ei bine? întrebă Lucy. Doar nu vrei să te oprești aici.

– Totul a început cu schițele, spuse Sophia cu privirea în tavan. Făceam un studiu asupra lui David, sculptura lui Michelangelo. Doar o mică schiță în cărbune pe care am văzut-o într-o carte. Nu prea puteam reda mușchii antebrațului și eram cam supărată. Gervais încercase să-mi explice, dar nu putea spune toate cuvintele în engleză, și eu nu am reușit să-i înțeleg franceza. Apoi s-a ridicat brusc, și-a scos haina și și-a suflecat mânecile de la cămașă. Mi-a luat mâna și a așezat-o peste încheietura lui. Mi-a tras degetele peste fiecare centimetru al antebrațului, urmărind fiecare legătură strânsă de mușchi

și tendoane. Era atât de solid, de puternic... Sophia se întoarse pe o parte, sprijinindu-se pe un umăr. O să crezi că sunt păcătoasă, nu-mi pasă. Ai avea dreptate. Sunt păcătoasă. Am vrut să-i rup cămașa de pe el și să-l ating peste tot.

Lucy nu credea deloc că Sophia era păcătoasă. Având în vedere propria reacție din șifonier, o înțelegea perfect pe Sophia. De fapt, modelul de comportament era extrem de liniștitor. Sophia nu era de acuzat, și nici ea. În mod clar, vederea antebrațului musculos al unui bărbat incita o femeie la depravare. Cum altfel se explica inventarea manșetelor?

– Și ai făcut asta?

Sophia zâmbi cu jumătate de gură.

– Nu atunci. Mult mai târziu. Ea urmări cu degetele modelul cuverturii de brocart. L-am desenat, știi. Cu totul.

– Cu totul? Chiar și...

– Da. Și l-am lăsat să mă deseneze și pe mine cu totul.

Lucy își duse mâna la gură și râse în palmă. Și Toby credea că tava de ceai a Sophiei era ingenioasă? Asta ducea cuvântul „realizare" la un cu totul alt nivel de înțelegere.

– Doar nu...

– Oh, ba da. Sophia își duse mâna la inimă. Și după ce m-a schițat, m-a pictat.

– Te referi la un portret? Sau la o miniatură?

– Nu, nu. Nu o imagine a mea. M-a pictat pe mine. Mi-am dat jos toate hainele și m-am întins pe pat, iar el mi-a acoperit fiecare centimetru de piele cu vopsea. A spus că eram albă și netedă ca o pânză albă. Pânza lui. Mi-a pictat cârcei de viță pe burtă... Degetele Sophiei trasară un cerc pe abdomen. Apoi mâna ei atinse curba sânului. Și flori aici... orhidee mov. Își închise ochii și oftă. M-am prefăcut că am gripă și am refuzat să fac baie timp de o săptămână.

Lucy rămase cu gura căscată de uimire. Întrebările îi rămaseră blocate în gât. Atunci când Gervais o umpluse pe Sophia cu vopsea, o mângâiase și *acolo?* Și oare simțise ea aceeași durere insuportabilă și minunată pe care o simțise Lucy... și pe care o simțea chiar și acum? Iar domnul și doamna Hathaway nu auziseră niciodată de însoțitoare?

Sophia se răsuci din nou pe spate și își împreună mâinile deasupra inimii în chinurile agoniei romantice.

– Oh, Gervais, oftă ea. M-a iubit. Chiar m-a iubit. *Je t'aime,* spunea el. *Je t'adore, ma petite.* O spunea din nou și din nou în timp ce...

Vocea Sophiei se stinse, iar lui Lucy îi veni să țipe.

– În timp ce... ce?

Sophia îi aruncă o privire superioară.

– Nu știi?

– Păi... da, bine. Lucy roși. Vreau să spun, ați fost prinși?

Dumnezeule din ceruri, și Lucy se gândise că *ea* era compromisă. Puțină pipăială într-un dulap nu era nimic pe lângă o relație fierbinte cu un tutore. Și francez pe deasupra! Înalta societate nu i-ar ierta niciodată asta Sophiei, dacă s-ar fi aflat. Cele douăzeci de mii de lire ale ei ar fi fost egale cu zero. Dacă un astfel de scandal ar deveni vreodată public, nu ar mai dori-o nici un gentleman din lumea bună.

Lui Lucy i se ridică părul de pe ceafă. Toby nu ar mai dori-o.

– Oh, nu, spuse Sophia. Nu am fost niciodată descoperiți. Ne-am certat, și l-am alungat.

– V-ați certat? De la ce?

– Sir Toby ceruse permisiunea să mă curteze, iar părinții meu erau încântați la culme. Eu eram disperată. I-am spus lui Gervais că vreau să fugim împreună și să ne căsătorim. Am fi putut să avem o căsuță pe malul mării. Să ne petrecem zilele pictând și nopțile făcând dragoste pasională. Propria noastră bucățică de paradis. Dar Gervais a refuzat, se cutremură Sophia.

– Dar de ce, dacă te iubea?

– El punea la îndoială devotamentul meu. Spunea că voi ajunge să regret că m-am măritat cu el – și că durerea scandalului și sărăcia ne vor umbri bucuria. I-am spus că se înșela. L-am rugat, l-am implorat și am țipat și l-am sărutat... dar nu l-am putut face să se răzgândească. Așa că l-am gonit. Își acoperi fața cu mâinile. Oh, Gervais! murmură ea. *Mon cher, mon amour.* Iartă-mă!

Lucy își turnă încă un pahar de vin roșu. Sophia își luă mâinile de la ochi și le puse pe lângă corp.

– Am gustat pasiunea, Lucy, spuse ea cu o voce firească. Și acum, că am făcut asta – nu știu cum voi îndura o căsătorie insipidă, de conveniență. O să-mi fac un amant, presupun. Dar până și ideea pare atât de... *gauche.*

– Nu simți nici o pasiune pentru Toby, spuse Lucy luând o înghițitură atentă.

– Cum aș putea? El zice că ține la mine, dar abia dacă se uită la mine. Un sărut pe mână, câteva cuvinte drăguțe din când în când... Totul atât de cântărit, de adecvat. Nimic din dorință adevărată. Sophia se ridică. Nu am mari așteptări. Nu sper la genul de pasiune

brută, animalică, pe care am cunoscut-o în brațele lui Gervais. Asta nu se poate întâmpla decât o singură dată în viață.

– Adevărat? Lucy strâmbă din nas. Doar o dată?

– Măcar dacă Sir Toby mi-ar arăta o rază de speranță. Sophia își ridică picioarele pe pat și le trase sub ea. Un singur gest de romantism pur, neîncătușat. Asta e tot ce îmi doresc. Să-și arunce haina de pe el. Să mă ia în brațe. Să mi se înmoaie genunchii. Dar nu, niciodată, nici măcar o dată. Speram atât de mult că momentul va veni în această după-amiază. Nu m-am ascuns deloc, știi. Am numărat până la zece și m-am dus înapoi în salon.

– Serios? Și ce-ai făcut?

– Cel mai rușinos lucru pe care ți-l poți imagina. M-am oferit să-l ajut să numere. El doar a zâmbit. I-am spus: „Nu trebuie să tragi cu ochiul", și apoi m-am aplecat peste divan până când aproape că mi-au scăpat sânii din rochie. Și el și-a pus mâinile la ochi! M-am apropiat de el, i-am luat mâna și i-am ținut-o într-a mea. Eram atât de îndrăzneață, și știi ce-a spus el? Ce subiect i-a venit mai întâi în minte?

– Geometria?

– Mai rău! Tu!

– Eu? Lucy își răsuci capul. Sau poate camera se rotea în jurul ei. Oricum ar fi fost, ea voia să se învârtă pentru totdeauna. Își înclină paharul de vin pe buze și goli băutura rămasă în el.

– Da, tu. El doar m-a strâns puțin de mână și a spus: „Hai să o găsim pe Lucy". În acel moment, te-am urât cu adevărat. Sophia se uită la ea, apoi își îndreptă privirea spre carafa pe jumătate plină de la cotul lui Lucy. Ai de gând să-l bei pe tot de una singură? Aproape că nu te-aș urî la fel de mult dacă mi-ai da și mie.

Lucy zâmbi. Sophia Hathaway era bine-venită să o urască oricât de mult dorea. Atâta timp cât Toby nu o făcea. Umplu paharul de vin și i-l dădu Sophiei, care-l bău dintr-o singură înghițitură lungă și i-l întinse pentru încă unul.

– Tot ești înainte, răspunse Sophia văzând privirea amuzată a lui Lucy.

Lucy turnă din nou, gândurile învârtindu-i-se ca vinul din pahar. Toby nu simțea nici o pasiune pentru Sophia. Sophiei nu-i păsa de Toby. Iar Gervais... Gervais era răspunsul la o rugăciune. Un semn de sus. Ar fi greșit să ignori un semn, își spuse Lucy. Cu adevărat păcătoasă.

– Oh, Gervais, se lamentă Sophia la al doilea pahar de vin roșu. Dacă aș putea... Oh, dar este imposibil. Trăim în lumi diferite.

– Nimic nu este imposibil, dacă îl dorești suficient de tare. Trebuie să-i scrii. Lucy dădu la o parte tava pe care se afla cina. Deschise sertarul mesei de scris și scoase o coală de hârtie și o pană.

– Să-i scriu? Sophia se uită brusc în sus. O scrisoare? Ce idee! N-aș putea.

– De ce nu? Lucy destupă călimara cu cerneală.

– Doar că... el nu este... Chiar nu aș putea. Sophia își rodea unghia de la degetul mare. Oh, dar trebuie.

– Trebuie să o faci. Lucy se ridică de pe scaun și îi întinse pana.

Sophia scutură din cap.

– Nu, scrie-i tu. Îmi vor tremura mâinile.

– Bine. Lucy se așeză la loc și cufundă pana în cerneală. Cum începi?

– *„Mon cher petit lapin"*, dictă Sophia.

– Dacă voi fi eu cea care scrie, va trebui să fie în engleză. Franceza mea este groaznică.

– Foarte bine, oftă Sophia. „Dragul meu iepure mic."

Lucy nu mișcă penița.

– Cu siguranță, glumești.

– Deloc.

– Iepurele tău? Și adaugi un „dragul, și un mic" la asta? Ești sigură că nu vrei să începi cu ceva mai puțin... blănos? „Dragă Gervais" pare să fie o alegere mai potrivită.

– Dar așa i-am spus mereu, insistă Sophia. Iar dacă scrisoarea este de mâna ta, și în limba greșită, trebuie să știe că este de la mine cumva.

Lucy ridică din umeri.

– „Dragul... meu... iepure... mic", spuse ea, mâzgălind cuvintele pe măsură ce le rostea. Și apoi?

– „Iartă-mă, dragul meu", continuă Sophia ridicându-se iar într-un cot și gesticulând teatral cu paharul de vin. „Regret cearta noastră mai mult decât ai putea ști. Sir Toby nu înseamnă nimic pentru mine. Doar tu ești..."

– O clipă, o întrerupse Lucy. Vorbești prea repede. Ea scrise cu furie. „Doar... tu... ești..." Gata, continuă!

– „Doar tu ești dragostea mea. Nu te pot uita. Mă gândesc întruna la tine în fiecare zi, iar chipul tău îmi umple visele în fiecare noapte. Tânjesc după tine. Tânjesc după atingerea ta. Când închid ochii,

trupul meu își amintește de căldura mâinilor tale." Făcu o pauză ca să ia o înghițitură mare de vin. „Când beau vin, buzele mele își amintesc de sărutul tău."

– Oh, asta e foarte bine, spuse Lucy cufundând peniță.

– Mulțumesc. Acum mi-a venit. Sophia își studie paharul. Ăsta este un vin foarte bun.

– Continuă!

Sophia se opri o clipă înainte să vorbească:

– „Să nu te îndoiești de sentimentele mele profunde sau de statornicia dragostei mele. Vino la mine, te implor! Fă-mă să fiu a ta în toate privințele!"

Lucy își înăbuși un râs mic.

– Ce? întrebă Sophia.

– Doar că... mă gândeam că el a făcut deja asta. Te-a făcut să fii a lui în toate privințele.

Sophia scutură din cap.

– Oh, Lucy, spuse ea atotștiutoare. Sunt atât de multe lucruri pe care nici măcar nu le-a încercat încă.

Lucy făcu ochii mari. Își întoarse atenția înapoi la hârtie.

– „Te voi aștepta în această noapte", continuă Sophia „și în fiecare noapte după aceea". Așteptă ca Lucy să se oprească din scris. „Toată dragostea mea...", nu, așteaptă! „Toată dragostea mea nemuritoare și veșnică... A ta și doar a ta..." Semnează, „micuța ta varză".

– Doamne! Lucy se uită peste umăr la Sophia. Mai întâi iepuri și acum varză?

– Sună minunat în franceză.

– Presupun că trebuie să te cred pe cuvânt.

– Chiar sună. *Ton petit chou.*

Lucy clătină din cap.

– Varză să fie. Suflă ușor peste hârtie până se uscă cerneala, după care o împături. Adresa?

Sophia îi dădu o adresă pe care Lucy o scrise întocmai. Se întoarse spre Sophia, ridicând carafa și o sprânceană, iar aceasta îi întinse cu nerăbdare paharul. Lucy turnă jumătate din vinul rămas. Restul îl bău ea direct din carafă.

– *A notre sante*, spuse Sophia ridicându-și paharul la buze. *Et amour*. Goli paharul și îl lăsă să-i alunece din mână în timp ce se întinse pe spate. Cred că m-am îmbătat.

Lucy râse.

– Și eu cred.

Apoi Sophia se întoarse pe burtă și își îngropă fața în antebraț. Umerii îi tremurau. Lui Lucy îi luă mai mult de câteva momente ca să-și dea seama că nu râdea, ci plângea în hohote.

– Sophia? Lucy se așeză cu blândețe pe pat. Se întinse și o mângâie cu stângăcie pe umăr, căutând în minte câteva cuvinte de consolare. La naiba! Încă ceva ce nu știa să facă. Nu știa mare lucru despre consolare – nici să ofere și nici să primească.

– Oh, Lucy, ce se va alege de mine?

– Păi, vei fugi cu Gervais. Veți avea căsuța voastră pe malul mării. Veți picta, veți face dragoste. Iepuri, varză. Vei fi extraordinar de fericită.

– Dacă te-aș putea crede.

Sophia își ridică ușor capul. Nasul și ochii îi erau roșii. Pufni zgomotos.

– Crede-mă, spuse Lucy. Se întinse pe pat lângă Sophia, cu mâinile sub bărbie. Oricum nu vrei să te măriți cu Toby. Dacă va face chiar și cea mai ușoară formă de răceală, o să se ducă în pat și o să se vaite de parcă ar fi cât pe ce să moară de febră tifoidă. Îți va lua zestrea și o va cheltui doar pe cizme noi. Sau o va pierde la cărți. Nu e bun de nimic la cărți.

– Oh, nu mă face să-mi placă de el! Sophia zâmbi și își șterse obrajii. Totul părea atât de diferit înainte, nu-i așa? Când eram fetițe? Când ne imaginam ceva și ni-l doream atât de tare și credeam cu tot sufletul nostru că va deveni realitate. Trase cuvertura la o parte și se băgă în cearșafuri. Când eram mică, spuse ea scoțându-și părul auriu peste pernă, aveam o păpușă din porțelan pe care o chema Bianca. Și am știut întotdeauna că Bianca putea deveni reală. Doar dacă îmi ascultam doica și îmi mâncam tot terciul, și credeam cu tot sufletul meu, ea avea să prindă viață într-o zi. Ar fi mers și ar fi vorbit și s-ar fi jucat cu mine ca o fetiță adevărată. Fruntea ei se încreți. Nu s-a întâmplat niciodată, bineînțeles. Dar este ciudat... încă nu sunt sigură de ce. Există răspunsul evident – pentru că Bianca nu fusese niciodată mai mult decât o bucată de porțelan și câteva bucăți de pânză. Dar am rămas într-un fel nesigură. Poate pentru că nu mi-am mâncat niciodată tot terciul.

Lucy trase de cealaltă margine a cuverturii și se strecură dedesubt.

– Când eram mică, obișnuiam să cred că, dacă îmi închideam strâns ochii și îmi doream destul de tare, îi voi deschide și mă voi trezi în Tortola.

Sophia închise ochii și își frecă nasul de pernă. Vocea ei devenise moale de la vin și de la somn.

– Tu erai mai curajoasă decât mine. Eu mă gândeam la Veneția.

Capitolul 12

Lucy întredeschise ușa și trase cu ochiul pe coridor. Lacheul care stătea vizavi de camera mătușii Matilda era sprijinit de perete, peruca sa pudrată atârnându-i într-un parte. Lucy tuși încet, dar omul nu se mișcă. Dacă asculta cu atenție, îi putea auzi ritmul slab al sforăitului.

Ea păși pe coridor și închise ușor ușa în urma ei, lăsând-o pe Sophia cu visele ei îmbibate cu vin. Mișcându-se cât de repede posibil fără să stingă lumânarea, o luă de-a lungul holului. Își ținu privirea pe covorul ponosit până ajunse la capătul scărilor.

Papucii lui Lucy atingeau ușor lemnul jerpelit, în timp ce cobora în liniște scările. Cu un hop agil, evită cea de-a treia treaptă de jos. Știa că trosnește, și chiar mai tare decât de obicei atunci când vremea era ploioasă.

Se opri la capătul de jos al scărilor. Nu mai ploua atât de tare, dar vântul vâjâia mai aprig ca niciodată. Un curent ca de gheață trecu pe lângă gâtul ei. Preț de o clipă strânse scrisoarea între dinți și își trase șalul mai bine pe umeri. Uneori, conacul Waltham părea construit mai degrabă din dantelă decât din piatră și mortar.

Se strecură în biroul lui Henry. Din foc nu mai rămăseseră decât niște cărbuni cenușii care acopereau încăperea într-o lumină roșie slabă. Lucy puse sfeșnicul pe biroul din nuc noduros. Rămase pe loc pentru câteva momente, clipind și așteptând ca ochii să se adapteze la lumina slabă. În fața ei se afla o tavă aurită pe margini, precum și o mulțime de plicuri sigilate care așteptau să fie duse la poștă a doua zi.

Lucy deschise primul sertar din dreapta sus al biroului și începu să scotocească prin el. Sertarul era plin de pene de scris, registre contabile și corespondență mototolită. În cele din urmă, degetele ei găsiră bucățica de ceară pentru sigiliu pe care o căutau. O ținu deasupra lumânării până când ceara roșie se înmuie și începu să curgă, apoi ea picură un sigiliu mare roșu peste clapeta scrisorii.

Ținu scrisoarea bine întinsă în palma ei și suflă ușor ca să se răcească ceara. Asta era. Viitorul ei. Stând chiar acolo în palma ei, deghizat într-o bucată nevinovată de hârtie și câteva mâzgăliturі de cerneală. Se aplecă să o așeze pe tavă lângă celelalte scrisori, dar ceva o făcu să se oprească.

Și dacă Gervais nu venea?

Lucy se îndreptă și strânse scrisoarea la piept.

Poate că instinctele sale nobile vor triumfa.

Poate că nu o mai iubea pe Sophia.

Poate că se mutase la o altă adresă.

Odată ce scrisoarea era pusă la poștă, aceasta va dispărea. Viitorul lui Lucy ar fi în mâinile unui pictor francez cu o înclinație pentru varză. Dacă era s-o creadă pe Sophia, acele mâini erau mai degrabă capabile... și totuși.

Nu trebuia să o pună la poștă, înțelese Lucy. Doar trimiterea ei într-o direcție greșită ar servi mai bine scopului ei. Trebuia doar să-i arate scrisoarea lui Toby și planul lui de a se căsători cu Sophia ar dispărea instantaneu. Cele douăzeci de mii de lire ar atrage doar douăzeci de mii de bețe ascuțite în ochi. Nici o tavă de ceai vopsită nu ar putea schimba acest fapt.

Dar i-ar frânge Sophiei inima. Și ar fi compromisă.

Încăperea era rece și expusă curentului, dar Lucy era leoarcă de transpirație. Își simțea creierul fierbinte și confuz. Ceva era în neregulă cu ea. Își apăsă dosul palmei de frunte. Poate că era bolnavă. Pesemne avea meningită, pentru că nu putea să gândească deloc. Nu putea gândi ce să facă, iar asta era o situație care îi cerea cu siguranță să facă ceva. Nu-i așa?

Lucy simțea cum se destrăma în bucăți, cu voința împărțită. Senzația era cu totul necunoscută și foarte alarmantă. Era ceva mai rău decât meningita. Era vorba de nehotărâre. Nehotărârea nu-i stătea în caracter, își spuse Lucy. Ea știuse întotdeauna ce dorea și știa mereu cum să obțină acel lucru. Nu stătea indecisă în camere răcoroase în mijlocul nopții când putea sta la căldură și comod în patul ei, având vise dulci care în curând aveau să devină realitate.

Dar din nou, ea nu-și ținuse niciodată viitorul în palmă. Dacă simțea nehotărâre acum pentru prima dată, putea fi din cauză că aceasta era prima decizie adevărată cu care se confruntase vreodată. Și nu era asta ceea ce își dorise întotdeauna? Să aleagă?

Lucy se gândi la opțiunile pe care le avea. Se gândi dacă să expedieze scrisoarea. Se gândi să o strecoare sub ușa lui Toby. Se gândi

să o arunce în foc și să o privească cum se transformă în cenușă. Văzu cu ochii minții fiecare variantă sperând ca măcar una să pară cea corectă.

Dar nici una nu păru corectă, și nici simplă.

Acum o săptămână ar fi știut ce să facă. Acum o săptămână, îndoiala era ceva străin pentru Lucy, la fel ca prietenia sau sărutul. Înainte, fiecare bucățică din ea – inimă, minte, trup, suflet – trăia pentru un singur scop. Pentru o singură persoană. Apoi dăduse buzna în dormitorul altui bărbat, și Sophia apăruse în al ei – și undeva, la mijloc, se întâmplaseră o sută de lucruri teribile și minunate. Dintr-odată, fiecare bucățică din ea – inimă, minte, trup, suflet – crescu mai mare, mai puternică, cu nevoi, dorințe și cerințe proprii.

Și acel singur scop – acea singură persoană – nu mai era suficient pentru a ține toate bucățile la un loc.

Își îngădui să gândească cuvintele de neconceput. Să le lase să bolborosească afară din interiorul ei și să se insinueze ușor prin fisurile hotărârii ei. Doar aici, în întuneric, unde se putea răzgândi și unde le putea retrage fără să fie confuză.

„Nu sunt îndrăgostită de Toby."

Inima ei continuă să bată. Lumânarea continuă să ardă. Pământul nu se deschise și nu o înghiți-se cu totul. Încercă din nou cuvintele, mai tare de această dată, dar ușor. Doar o șoaptă rotindu-se prin aer ca fumul de lumânare.

„Nu sunt îndrăgostită de Toby."

Era atât de ușor. Prea ușor. Aproape că râse tare de această absurditate. De această ușurare. Lucy se simțea de parcă petrecuse ani la rând agățându-se de o funie pentru viața ei, urcându-se și răsucindu-se în aer cu fiecare adiere nestatornică – doar ca în cele din urmă să-și dea drumul și să cadă doi centimetri și să aterizeze pe teren solid.

Sau pe abanos solid.

Lucy își întoarse privirea spre ușă. Dincolo de ea, pe partea cealaltă a coridorului, era firida umbrită care ascundea șifonierul ei. Doar că nu mai era șifonierul ei, știa bine. Era șifonierul *lor*.

Nu mai avea unde să se ascundă.

Și chiar dacă se aștepta pe jumătate – chiar dacă avea, fără îndoială, sens –, când Jeremy apăru în cadrul ușii, o văzu și se opri, Lucy fu complet luată pe nepregătite. Dacă ar fi știut ce undă de șoc îi va trimite prin tot corpul simplul fapt de a-l vedea, ea s-ar fi ținut cu mâinile de birou. Dacă ar fi anticipat cât de minunat va arăta

el – îmbrăcat într-o haină închisă la culoare, aruncată neglijent peste o cămașă descheiată, cu părul negru răvășit – ea ar fi aprins mai multe lumânări. Iar dacă Lucy ar fi avut cea mai vagă bănuială că acest bărbat îi va transforma planurile în haos, voința, în apă și genunchii, în terci, ea nu s-ar fi strecurat în camera lui să îl sărute în acea noapte, în urmă cu mai puțin de o săptămână.

Ar fi făcut-o cu ani în urmă.

Șalul îi căzu pe podea.

Inima lui Jeremy bătea gata să-i sară din piept.

Ea purta aceeași rochie. Chiar și în lumina slabă a unei singure lumânări, el o recunoscu. Ar fi știut-o și în întuneric. Aceeași muselină verde-deschis pe care o desfăcuse înfometat de pe corpul ei și pe care o legase la loc cu mișcări nervoase pline de regret. Când înțelese, corpul său reacționă repede, violent. Gura i se uscase. Pieptul i se întărise. Precum și pantalonii săi.

Ea purta aceeași rochie. Nu se îmbăiase. Toate locurile pe care le atinsese el, toate locurile pe care le sărutase... ceva din el persista încă. Pe ea. Înăuntrul ei.

Ea nu se spălase de el.

Și, Doamne, nu arătase niciodată mai frumoasă. Lumina pâlpâitoare o săruta pe obraji, pe frunte, pe buze. Părul ei se rostogolise pe un umăr într-o cascadă castanie. Pielea ei absorbea lumina lumânării și strălucea. Sau poate că lumânarea sorbea frumusețea ei și ardea.

– Oh, spuse ea în cele din urmă. Tu ești.

– Așteptai pe altcineva?

– Nu. Privirea ei se mișcă pentru o clipă, dar apoi se întoarse spre el. Nu chiar.

Jeremy dorea să se apropie, dar picioarele nu i se mișcau. Venise aici intenționând să plece, dar știa că nu putea face nici asta. Ar fi stat pe acea bucată de podea până când s-ar fi stins lumânarea, sau ar fi răsărit soarele, sau pereții conacului s-ar fi prefăcut în praf la picioarele lor.

Nu pleca nicăieri.

– Ce faci aici? întrebă ea cu o voce răgușită de căldură.

Ea voia să știe ce căuta el acolo. Jeremy se opri, gândindu-se ce să răspundă. Nu părea înțelept să-i spună exact ce căuta el acolo, în acel moment precis. Să spună „mi te imaginez goală?" Sau poate „îmi amintesc de moliciunea buzelor tale pe pielea mea?"

Probabil că ea nu ar fi dorit să audă „îmi strâng mâinile în jurul amintirii sânilor tăi".

Își drese vocea și își lăsă mâinile pe lângă corp. Nu, probabil era înțelept să-și limiteze răspunsul la ceea ce intenționase să facă acolo. Înainte să o vadă pe ea și rochia pe care nu o schimbase, avea alte gânduri.

– Intenționam să-i las un bilet lui Henry.

– Aveai de gând să-i lași lui Henry un bilet.

El încuviință.

– Dar acum nu faci asta.

El clătină din cap.

– Nu.

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Ești tu aici. Era o parte din adevăr. Întreaga ei ființă, „tu ești aici, și nu aș putea suporta să fiu în altă parte".

Ea înțepeni. Ochii i se îngustară.

– Ei bine, atunci am să ies. Te las cu biletul tău.

Se ridică de la birou. Cu hârtia între dinți, se aplecă să-și ia șalul de pe jos.

El ajunse lângă ea înainte să înțeleagă că făcuse un pas.

– Nu.

Ea se ridică și își puse șalul pe umeri. Cu hârtia prinsă încă între dinți, își scoase părul de sub șalul ei din lână gri perlă. În cele din urmă apucă din nou scrisoarea în mână.

– Nu ce?

– Nu pleca!

Un fir de păr îi rămase în gură, iar ea îl suflă să iasă afară.

Jeremy simți miros de vin.

– Am să plec. Nu este nevoie să te burzuluiești la mine.

Se întoarse cu spatele, dar el o prinse de încheietură.

– Nu pleca! Cuvintele ieșiră forțat din gâtul lui.

Fața ei se îmblânzi.

– Oh!

Se uită la mâna lui în locul unde o apucase de încheietură. Îi dădu drumul brusc. El voia să apuce mult mai mult decât încheietura, tânjea să o tragă în brațele sale. Dar nu va face asta. Nu putea privi cum fugea din nou de el.

– Vreau doar să spun că, spuse el îndreptându-și haina, presupun că ai venit aici cu un anume motiv.

– Intenționam să trimit o scrisoare. Ea ridică hârtia îndoită.

– Aveai de gând să trimiți o scrisoare.

Ea încuviință.

– Dar acum nu faci asta.

Ea se lovea gânditoare cu scrisoarea de buza de jos.

– De fapt, nu sunt destul de hotărâtă.

Fără să se gândească, el se întinse și îi luă scrisoarea din mână. Dacă avea de gând să continue să o atingă în acel fel de buză, el va trebui să o sărute. Fără să implice nici o decizie. Pur și simplu. Bineînțeles, acum că ținea hârtia în mâinile lui, Jeremy își dădu seama că nici nu avea nevoie să-l provoace o scrisoare. Ea era prea aproape. Atât de aproape, că tânjea să o guste. Ar avea gust de vin. Se gândi să facă un pas înapoi. Dar nu îl făcu.

– Tu nu scrii scrisori, spuse el trecându-și degetul mare peste sigiliul inegal de ceară.

Senzația îi aminti instantaneu de pielea încreștită a sfârcului ei. Respirația începu să i se precipite. Trebuia să se dea un pas înapoi. Nu putea.

– Nu scriu scrisori. Este a Sophiei. Este foarte îndrăgostită. Vrea să fugă.

– Cu Toby?

Lucy își mușcă buza.

– Nu.

Jeremy rupse sigiliul și desfăcu hârtia. Ea nu depuse nici un efort ca să-l oprească. El citi cu atenție conținutul și o împături la loc înainte să o strecoare în buzunarul de la piept al hainei sale.

– Nu poți face asta, Lucy. Nu te voi lăsa.

– De ce nu? Dacă Sophia este îndrăgostită de un alt bărbat, nu merită să fie fericită? Dacă este îndrăgostită de un alt bărbat, Toby nu merită să afle?

Ochii ei verzi erau inocenți, dar Jeremy îi văzu roșii.

– Nu te preface că este vorba despre ei. Tu nu dai doi bani pe ceea ce merită Toby sau Sophia. Aici e vorba doar despre tine. Tu crezi că, dacă dispare Sophia din peisaj, Toby s-ar întoarce la tine. Nu o va face.

Ochii ei licăreau, și își ridică bărbia.

– De ce n-ar face-o? Pentru că nu sunt elegantă și bine-crescută? Pentru că nu am zestre?

– Pentru că... spuse el brutal, luând-o de umeri. Lâna moale a șalului ei îi aluneca pe sub degete. Pentru că nu am să-l las.

Se apropie de ea, micșorând distanța dintre ei până când reverul hainei lui atinse corsajul rochiei ei. El aștepta. Ea nu se dădu înapoi. Încet, tandru, își coborî o mână de pe umăr pe gâtul ei, înfășurându-și degetele cu părul ei și adăpostindu-le la ceafă. Făcu un cerc mic cu degetul mare, mângâind pielea mătăsoasă de după urechea ei. Ea suspină undeva adânc, iar sunetul îl înmuie. Buzele ei pătate cu vin se desfăcură, iar limba se repezi afară să le umezească.

Se aplecă spre ea. Lucy deschise larg ochii.

– Oh, nu!

Jeremy se retrase de parcă l-ar fi ars. Își eliberă strânsoarea de pe umărul ei. Mâna lui deveni moale în părul ei. Își îndepărtă capul mai departe.

Apoi mâinile ei se aflau în jurul gâtului lui, trăgându-l înapoi.

– Nu-l lăsa.

Lucy îi trase buzele pe buzele ei. Trecuseră doar câteva ore de când îl gustase ultima oară? Simțea că trecuseră luni. Ani.

Și simțea că era corect. Foarte corect. La naiba cu scrisoarea și cu toată lumea. Acest lucru, doar acest lucru era corect.

Buzele lui erau ferme și calde pe ale ei, dar nemișcate. Și închise. Una din mâinile lui alunecă pe umărul ei, cealaltă, undeva pe ceafă. Lucy le putea simți căldura, dar nu și greutatea. Nici atingerea lui. Știa că el ezita. Se lupta cu sărutul, cu dorința lui. Ea putea simți lupta din pieptul lui, cum creștea și scădea lângă ea.

Lucy îi trase buza de jos în gură, sugând-o ușor. El icni undeva adânc în pieptul său, iar sunetul o făcu îndrăzneață. Îi prinse buza cu dinții și i-o mușcă. Mai tare.

Buzele lui se desfăcură. În sfârșit. Ea își strecură limba în gura lui, care avea gust de whisky și de ușurare. Ea se cuibări în haina lui deschisă și își presă sânii de pieptul lui. Iar când mâinile lui ezitară încă, ea îl apăsă pe umeri și sări. Sări de pe podea – și nu mai reveni jos, pentru că el o prinse în brațele sale. Exact așa cum ea știa că o va face.

Oh, da! În sfârșit. O mână puternică petrecută în jurul taliei sale. O mână cuprinzându-i capul. Buzele lui mișcându-se pe gura ei iarăși și iarăși. Limba lui dezmierdând-o pe a ei. Fiecare bucățică a trupului său solid și încălzit se apăsa pe ea, susținându-i greutatea. Raiul. Era noapte și întuneric, iar sărutul lui era pur și simplu raiul, dar Lucy nu vedea stele. Vedea nori. Nori albi pufoși, și un cer albastru, senin. Ca ochii lui. Picioarele ei n-ar mai atinge niciodată

pământul. Ar pluti pe acest nor pentru tot restul vieții sale. Mai mult decât atât.

Își prinse picioarele în jurul taliei lui. Mâna lui coborî să-i cuprindă fesele și o trase puternic spre mădularul lui. Ea tot nu vedea stele. Devenise o stea, în cădere liberă prin dorința întunecată, explodând în lumină albă fierbinte și în flăcări. El o lăsă pe birou, cu picioarele ei încă prinse în jurul său. O sărută pe gât acum, urcând cu limba până la ureche.

Apoi se trase deoparte. Se aplecă peste ea, îmbrățișându-se cu mâinile ei. Lumina lumânării ajungea doar pe o parte a feței sale. Arăta jumătate bărbat, jumătate umbră periculoasă – iar Lucy îl dorea cu totul.

– Atinge-mă, șopti ea. Dumnezeule din ceruri, atinge-mă înainte să ard biroul ăsta!

El tresări.

– Tu auzi ceva?

Lucy auzea multe lucruri. Își auzea inima bătându-i în piept și pulsul tunându-i în ureche. Îi auzea respirația aspră, neregulată. Își frecă șoldurile de ale lui. Iată! Auzi un icnet.

El își închise ochii și își încleștă maxilarul. Apoi auzi și Lucy. Pași deasupra lor. Nu doar câțiva, ci mulți. Pași care năvăleau pe scări. Trosnetul celei de-a treia trepte.

– Nu din nou, spuse ea acoperindu-și fața cu mâinile. Începe să devină ridicol. Își desfăcu picioarele din jurul, lui iar el făcu un pas înapoi. Ei bine? întrebă ea ridicându-se. Ce facem?

El ridică din umeri, trecându-și o mână prin păr.

– Ai putea să te ascunzi sub birou.

– Ești nebun? Asta este casa mea. Nu mă ascund sub birou. Dacă se ascunde cineva sub birou, acela vei fi...

El îi puse mâna la gură. Vocea lui era joasă și răgușită, iar ea o simți vuind prin ea, în jos pe piept până între coapse.

– Ascunde-te sau nu te ascunde. Fă ce dorești. Dar orice ai face, fă-o repede!

El își îndepărtă mâna. Se uitară unul la altul. Lucy se cutremură. Își deschise gura să-l ocărască, dar el i-o reteză din nou. De această dată cu un sărut brutal și posesiv.

– Nu, spuse el cu vocea răgușită când se desprinse de buzele ei. Nu te ascunde!

Capitolul 13

Atunci când Henry intră în biroul său, Jeremy ședea la birou și ascuțea o pană de scris la lumina unei singure lumânări. Lucy era cocoțată pe un colț al biroului, studiind o hârtie la lumina dată de niște cărbuni incandescenți. Dacă Henry ar fi fost un tutore atent, poate că s-ar fi supărat că prietenul său și sora sa erau singuri într-o încăpere la o oră nepotrivită din noapte, evitând deliberat să se privească. Ar fi observat că aveau hainele șifonate, părul răvășit și respirația greoaie. Ar fi văzut că hârtia pe care o ținea Lucy în mână era goală.

Dar Henry nu era atent. Nici tutore nu prea era.

– Oh, bun, spuse el. Sunteți amândoi treji.

Lucy se holbă la fratele ei. Avea pantalonii trași pe sub cămașa de noapte și o pelerină pe deasupra. Părul lui șaten-închis stătea în toate direcțiile.

– Jem, vino cu noi, spuse Henry. Lucy, du-te și găsește-o pe Marianne! Ea caută prin toată casa.

Lucy se uită la Jeremy. El pur și simplu clipi spre ea, cu o expresie goală.

– Haideți odată, zise Henry nerăbdător. Nu cred că a ajuns prea departe. Cel puțin ploaia s-a oprit, dar vântul ăsta e dat naibii.

– Mătușa Matilda, spuseră Lucy și Jeremy în același timp.

Jeremy îl urmă pe Henry, oprindu-se la ușă pentru a-i arunca lui Lucy o privire de despărțire, intensă și greu de citit. Lucy își puse șalul pe umeri și luă lumânarea înainte să iasă pe hol.

Marianne o salută din capătul de jos al scărilor. Sophia cobora treptele, tivul neglijeului său albastru de mătase atingându-i picioarele goale.

– De cât timp lipsește? întrebă Lucy.

– Nu știm sigur, spuse Marianne. Își înnodă șnururile de la halat cu mișcări smucite. Îngrijitoarea ei a plecat de la ea la zece, iar acum e trecut bine de miezul nopții. Henry a luat toții bărbații afară să o caute.

– Două ore, tremură Sophia. Ar putea fi la jumătatea drumului spre sat până acum.

Lucy se uită la Sophia și își puse un braț pe umerii lui Marianne.

– Sunt sigură că nu este așa. Probabil că a intrat într-o cameră nefolosită și a adormit. O vom găsi.

– Eu voi continua să o caut pe aici pe jos, spuse Marianne. Se întoarse spre Sophia. Domnișoară Hathaway, ai fi atât de drăguță să cauți prin camerele de la etaj împreună cu Lucy?

– Desigur, răspunse Sophia. O voi lua și pe Kitty.

– Mulțumesc.

Lucy urcă câte două scări deodată, urmată de Sophia care alerga în spatele ei. Se îndreptă spre coridorul estic, unde se aflau camerele de oaspeți. Cele mai multe dintre ele erau folosite în acel moment, dar câteva rămâseseră goale. Poate că o vor găsi pe mătușa Matilda chircită între un divan și husa de praf.

– Lucy! Sophia o apucă de cot când intrară într-o cameră nefolosită.

Lucy o îndepărtă și începu să ridice cearșafurile de pe mobilier și să verifice dulapurile. Sophia o încolți lângă o bibliotecă.

– Lucy, unde ai plecat? Ce-ai făcut cu scrisoarea?

Lucy se opri. Îi trebui o clipă ca să-și amintească la ce scrisoare se referea Sophia. Îi mai trebuiră câteva clipe ca să-și amintească locul unde se afla – buzunarul de sus al hainei lui Jeremy, ascunsă perfect între straturile de material, cuibărită pe pieptul lui tare. Apoi îi luă un minut destul de lung ca să-și revină de la acea imagine.

– Nu ai lăsat-o pentru poștă, nu-i așa? Sophia o apucă de umeri. Spune-mi că nu ai făcut asta.

– De ce? Nu voiai să o fac?

– Bineînțeles că nu!

– Dar cum rămâne cu Gervais? De unde va ști să vină după tine, dacă nu va primi scrisoarea de la tine?

Sophia scoase un oftat sugrumat.

– Gervais nu va veni niciodată după mine. Gervais nu există.

– Ce?

– Nu există. L-am inventat. Profesorul meu adevărat de pictură este un încrezut chel pe care îl cheamă domnul Turklethwaite. Mai degrabă mi-aș pune vopsea în ceai decât să-i ating antebrațul, ca să nu mai zic de alte părți ale corpului, se cutremură Sophia.

Lucy era uluită.

– Dar scrisoarea...

– A fost ideea ta! exclamă Sophia. Credeam că propuneai puțină distracție, la fel cum ai propus să le scriem piraților scrisoarea aceea. Credeam că ai înțeles. Fața ei se îndulci. Toată vorbăria aceea despre

a dori ceva atât de mult, încât să devină realitate... Lucy, credeam că ai înțeles.

– Am înțeles, spuse ea, gândindu-se la propria dragoste nebună pentru Toby. Lucy luă mâna prietenei sale și o strânse. Chiar înțeleg. Oh, dar cum ai putut inventa o astfel de poveste sordidă? Desenul... pictatul! Iepurii și verzele!

– Vinul, își dădu Sophia ochii peste cap. Și, ca să fiu cinstită pentru o clipă, invidia.

– Invidia?

– Da, bineînțeles că invidia. Tu ajungi să fii sărutată pe sub copaci și îți faci de cap prin dulapuri, iar eu primesc lecții de geometrie!

Lucy zâmbi în sinea ei. Probabil că nu era momentul să-i spună Sophiei că tocmai fusese sărutată și în biroul lui Henry.

– Dar dacă Gervais nu este real, întrebă ea, atunci a cui este adresa pe care mi-ai dat-o?

– A modistei mele. Sophia se crispă și dădu drumul umerilor lui Lucy. Oh, voi fi compromisă, se plânse ea punându-și o mână peste ochi.

– Nu vorbi prostii! Numele tău nu apare în scrisoare. Nici măcar nu are scrisul tău.

Sophia își descoperi ochii.

– Ai dreptate. Dar este genial! Madam Pamplemousse vinde mai multe bârfe decât rochii. Acea scrisoare va ajunge în foile de scandal, și toată Anglia va fi înnebunită să afle cine a scris-o. Vom fi subiect de bârfă prin saloane toată iarna. Vom fi scandaloase! O luă pe Lucy de mâini. Oh, spune-mi că ai trimis-o la poștă!

– Nu am trimis-o.

– Bine, atunci dă-mi-o! O voi trimite chiar eu cu poșta.

– Nu pot. Lucy trecu pe lângă ea și ieși din încăpere. Păși pe coridor și intră în camera următoare. Clanța zdrăngăni în mâna ei. Era încuiată. Se întoarse și sări când văzu nasul Sophiei la trei centimetri de al ei.

– Cum adică nu poți? Unde este?

– Păi...

Lucy fu salvată de o serie de strigăte bărbătești care se auzeau în curte. Traversă coridorul și intră în prima cameră descuiată. Se grăbi la fereastră și o deschise cu o smucitură. Lacheii alergau prin curte, fluturând torțe și strigând unul la celălalt.

Sophia puse o mână pe umărul lui Lucy și se aplecă peste ea, întinzându-și gâtul.

– Probabil au găsit-o...

Lucy plecă de la fereastră și se îndreptă spre ușă. Apoi încremeni. Aceasta era camera lui Jeremy. Focul era aproape stins. Patul nu era deranjat, cuvertura rămăsese perfect întinsă. Nu existau obiecte personale în jur. Nici o carte pe noptieră. Nici o sticluță care aștepta să fie umplută la bar. Nici o lavalieră care să atârne de colțul oglinzii. Doar două obiecte în toată camera care să-i trădeze șederea.

Două valize, așezate cu grijă lângă ușă.

El pleca.

– Ei bine, hai să mergem atunci, o trase Sophia de cot.

Iar Lucy o urmă indiferentă.

Bineînțeles, se gândi Lucy când se grăbeau pe coridor. Bineînțeles că pleca. Atunci de ce i-ar fi lăsat un bilet lui Henry în mijlocul nopții?

– Ce se întâmplă? Kitty apăru pe coridor, frecându-și ochii cu o mână ca să-și alunge somnul și strângându-și gulerul de la halat cu cealaltă.

– Mătușa Matilda, îi strigă Sophia peste umăr când trecură pe lângă ea. S-a rătăcit din nou. Toți bărbații sunt afară să o caute.

Lucy și Sophia începură să coboare scările, și Kitty se grăbi după ele.

– Așteptați! strigă ea. Sophia se opri, după care încetini și Lucy. Se uitau la Kitty. Aceasta pufni. Ei bine, nu am de gând să rămân aici de una singură. Își puse o mână în șold și se sprijini de balustradă.

– Atunci vino și tu, spuse Lucy ridicând din umeri, continuând să coboare scările.

Serios, se gândi ea. Kitty era nesuferită. Ai fi crezut că rata invitația la o petrecere în grădină.

Lucy conduse afară surorile prin ușa masivă a conacului. I se făcu instantaneu frig. Vântul bătea direct prin șalul ei subțire și prin rochie. Lumina lunii se strecura printr-o dantelă de nori, iar ea clipi ca să-și adapteze ochii la strălucirea difuză de argint. Lucy își împreună brațele peste piept și se grăbi să urmeze șirul de lachei care duceau torțe în grădină. Se întoarse ușor și o observă pe Marianne alăturându-se celorlalte doamne.

O cuprinse groaza în timp ce mergeau prin grădină în spatele semnalelor călăuzitoare cu flăcări. Groaza și rușinea. Pentru că, deși ar fi trebuit să fie extrem de îngrijorată pentru mătușa Matilda, adevărata sursă a groazei lui Lucy era imaginea celor două valize din dormitorul lui Jeremy. El pleca.

Papucii lui Lucy se udară și își simți picioarele ca niște blocuri de gheață care se târau sub ea. O usturau de durere. Restul corpului îi era amorțit. El pleca, iar vântul hibernal se simțea ca briza oceanului în Tortola în comparație cu răceala care-i cuprinsese inima.

Lacheii care purtau torțele își făcură drum prin gardul viu, adunându-se în cele din urmă în jurul unei lespezi de piatră cu o fântână în mijloc. Ignorând frigul, nimfa și satirul dansau în vara lor perpetuă, trupurile lor de bronz fiind erodate de intemperii. Stând așezată pe marginea fântânii, mătușa Matilda tremura acoperită de o haină neagră mare. Haina lui Jeremy.

Lucy și Marianne se repeziră spre mătușa Matilda.

– Sărăcuța de ea, spuse Marianne punându-și brațul în jurul umerilor bătrânei.

Lucy își strânse mătușa într-o îmbrățișare feroce și o ținu așa mai mult decât și-ar fi propus. Mirosul obișnuit al mătușii Matilda, impregnat cu arome de mirodenii, ciocolată și tabac, amestecat cu mirosul lui. Lucy își adânci fața în reverul hainei, care mirosea a piele, pin și o dulce amânare. Poate că voia să plece, dar nu o făcuse încă. Nu putea pleca fără să-și ia haina.

– Cât timp crezi că a stat aici? întrebă Sophia ivindu-se de după umărul lui Lucy. Cred că a înghețat de frig.

Lucy căută una dintre mâinile fragile ale bătrânei în mâneca largă a hainei lui Jeremy.

– E înghețată. Începu să frece între palme degetele reci și osoase.

Se uită în jur. Bărbații stăteau pe marginea terasei, discutând cu servitorii. Kitty se duse lângă Felix și îl asaltă cu întrebări. Lucy abia dacă își dădea seama că Henry gesticula cu o torță și spunea ceva despre o saltea și pături. Atenția ei era în mare parte atrasă de o siluetă înaltă din umbră, aflată în spatele fratelui său. O siluetă cu umeri largi evidențiată de cămașa albă care strălucea în lumina lunii. Nu îi putea vedea chipul, dar îi putea simți privirea asupra ei, arzând prin frigul de la miezul nopții.

Apoi Toby ieși din umbră și pătrunse în cercul de lumină.

Oh, slavă Domnului, se gândi Lucy. Slavă Domnului că știa deja că nu-l iubea. Pentru că în cei opt ani pe care îi petrecuse admirându-i frumusețea fizică, Toby nu arătase niciodată mai splendid. El purta o manta care era desfăcută în față și care îi dezvăluia pieptul gol. Lumina torței făcea ca fiecare mușchi neted și detaliu al trunchiului să pară bronzat. Părul lui șaten-auriu era răvășit de vânt și sălbatic.

Arăta magnific și păgân, ca o statuie de grădină adusă la viață. Lucy se simți păgână doar uitându-se la el.

Lângă ea, Sophia icni:

– Oh, spuse ea. Vai!

Toby trecu pe lângă Felix și se îndreptă direct spre Sophia. O măsură din cap până în picioare, privirea lui zăbovind peste câteva zone dintre ele.

– Dumnezeule mare, uită-te la tine! Clătină ușor din cap și își ridică iar ochii la chipul ei. Cred că ai înghețat de frig.

Sophia încuviință ușor din cap. Privirea ei avu partea ei de rătăcire și zăbovire peste pieptul lui gol.

Toby își dădu haina jos și o așeză pe umerii Sophiei. El rămase gol până la talie în vântul aspru al nopții, dar Lucy putea jura că văzuse aburi ieșindu-i din corp.

– Mai bine? o întrebă el răgușit pe Sophia.

Ea încuviință din cap.

– Simți căldură?

– Pretutindeni, respiră Sophia. Se holbă la el, vrăjită. Peste tot... mai puțin la picioare.

Toby se uită în jos unde picioarele goale ale Sophiei stăteau pe dalele reci. Fără să spună un cuvânt, o ridică pe Sophia în brațe și o lipi de pieptul său. Mătasea albastră a neglijeului ei curse ca o cascadă pe brațele lui, iar părul ei auriu se întinse ca un evantai peste umărul lui gol.

– E mai bine?

Sophia încuviință din nou și scoase un mic sunet pițigăiat, probabil de confirmare. Toby îi privi chipul și înghiți greu.

– Oh, la naiba, spuse el, de parcă ar fi fost poezie. Și apoi o sărută.

Lucy știa că reacția politicoasă ar fi fost să se uite în altă parte. Să studieze aleea pavată de sub picioarele ei. Să admire gardul viu în formă de lebădă. Să privească cerul nopții. Dar o reacție politicoasă era prea mult pentru ea în acel moment. Stătea cu gura căscată. Și din moment ce nimeni din jurul ei nu remarcase dalele de piatră sau gardurile vii sau stelele de deasupra capului, presupuse că nu era singura.

În cele din urmă, mătușa Mathilda rupse tăcerea uimită:

– Minunat!

– Felix! Kitty își înghionti soțul în coaste. Nu crezi că ar trebui să faci ceva?

Felix își închise gura și se uită la soția lui.

– Oh, foarte bine. Își scoase haina și i-o întinse.

Kitty clătină din cap și se uită la el de parcă era nebun.

– Doar nu vrei să te iau în brațe? întrebă el, cu o expresie nesigură. Nu sunt sigur că eu...

– Nu eu. Făcu un semn cu capul spre Toby și Sophia. Ei.

Înțelegerea făcu o călătorie lentă către fața lui Felix.

– Corect, spuse el încet. Apoi, puțin mai tare: Hmm.

Toby și Sophia rămaseră cu buzele unite și indiferenți la tot ce era în jur.

Felix își ridică vocea.

– Am zis, Toby.

Nici un răspuns.

– Toby! strigă el mai tare.

Toby își întrerupse sărutul fără tragere de inimă. Își ținu ochii închiși și fruntea apăsată de cea a Sophiei.

– Ce este, Felix?

Felix se fâstâci.

– Îmi pare rău că te întrerup, omule, dar cred că e momentul să-ți amintesc că aceea pe care o ții în brațe este cumnata mea. Felix prinse privirea cu subînțeles pe care i-o aruncă Kitty. Ai avea ceva să o întrebi?

– Așa e. Toby își deschise ochii și se îndepărtă de chipul îmbujorat al Sophiei. Își drese vocea: Domnișoară Hathaway, începu el ținând-o mai bine în brațe, au trecut multe luni de când vă admir eleganța și frumusețea... Privirea lui zăbovi pe formele ei. Caracterului dumneavoastră. Atașamentul pe care îl simt față de dumneavoastră trece dincolo de... Se uită din nou la buzele ei și se opri. Dincolo de...

Sophia zâmbi și râse ușor.

– Oh, la naiba, spuse el din nou sprijinindu-și capul de al ei și îndepărtându-i râsul de pe buze. Te căsătorești cu mine?

Sophia nu putea rosti un răspuns nici dacă și-ar fi dorit să o facă. Toby îi ținea buzele ocupate. Buzele, și – după cum arătau lucrurile – și limba. Dar reuși cumva să scoată un sunet înăbușit de acceptare. Într-adevăr, se gândi Lucy, întregul corp al Sophiei trăda acceptarea.

– Bine, atunci, spuse Felix. S-a stabilit. Continuați!

De parcă lui Toby sau Sophiei le-ar fi păsat vreun pic de permisiunea lui. Dacă mai continuau în felul acesta, Henry ar fi trebuit să trimită un lacheu după un vicar și după un permis special, și nu după

saltea și pături. Lucy își spuse încă o dată că ar fi trebuit să se uite în altă parte. Dar, având în vedere tăcerea generală, se părea că nimeni nu se uita în altă parte.

Dar cineva o făcea. Cineva se uita la *ea*. Și intensitatea fierbinte a privirii o făcu pe Lucy să ardă cu senzații contradictorii. Se simți dezbrăcată până la piele și expusă frigului. Se simți încălzită. Se simți prinsă de piatra de sub ea, și totodată ca și cum ar fi alergat în brațele lui. Într-o clipă se simți amorțită de șoc, în următoarea clipă fiecare părticică din corpul ei conștientiză ce se întâmplă. Privirea lui o ținea pe ea ca întreg și o rupea în bucăți, iar inima lui Lucy bătea atât de tare, încât se temea că se va frânge.

Inima ei se frângea.

Jeremy privea cum visul ei de-o viață se spulbera în fața ochilor ei. Indiferent cât de tare se holba sau cât de mult voia Lucy să se uite în altă parte, ea nu o făcea. Ochii ei erau ațintiți asupra expunerii imbecile a ardorii și pieptului gol a lui Toby. Ea se întoarse extrem de palidă. Apoi se clătină. Se cutremură de frig, dar el văzu luciul transpirației de pe fruntea ei.

Inima ei se frângea, iar el nu putea face nimic. Ea nu era sora lui. Ea nu era logodnica lui. Nu era a lui, și asta era toată problema.

Oricare dintre ceilalți – puteau face ceva, dar nu făcură. Nu-i păsa nimănui. Toby, un măgar egocentric, șovăise săptămâni întregi în privința acestei cereri în căsătorie, așteptând momentul perfect, pe care îl alesese acum, dintre toate momentele. Felix, care ar fi trebuit să-l arunce în fântână pe Toby, măgarul egocentric, pentru că se purtase grosolan cu cumnata lui, avea tupeul să râdă. Iar pe Henry, cel mai vechi prieten sau nu, Jeremy îl ura. Nu avea nici o scuză ca tutore și era doar o imitație slabă a unui frate. Inima și speranțele surorii sale erau rupte în bucăți în fața lui, și el era ori prea prost ca să observe, ori prea insensibil ca să-i pese.

– Hai să mergem atunci, spuse Henry. Hai să ne întoarcem în casă! Mai am puțin și îngheț de tot dacă mai stau aici.

Lucy și Marianne o luară pe mătușa Matilda de câte un braț și o ajutară să se ridice în picioare. O foaie albă zbură pe pământ.

– Ce-i asta? Kitty se aplecă să o ridice. O întoarse și ridică sigiliul rupt. Nu are nici un nume. Desfăcu scrisoarea, iar Jeremy simți cum stomacul i se strânse într-un nod. Ochii ei începură să parcurgă pagina și își duse o mână la gură. Oh, Doamne! Ochii i se deschiseră larg.

– Ce este? întrebă Felix. Încercă să se uite peste umărul ei, dar Kitty se întoarse. Ea citi mai departe. Oh, vai, spuse ea cu buzele arcuite într-un zâmbet de felină.

Felix îi luă hârtia din mână. O ținu la o lungime de braț și își încruntă sprâncenele.

– Dragul... meu... ridiche... mică?

– Nu, nu. Kitty luă hârtia departe de soțul ei. Scrie „iepure", nu „ridiche", nătărăule!

Felix ridică din umeri.

– Mie mi se pare că scrie „ridiche".

– Oh, Felix, e clar că nu vezi bine. „Dragul meu iepure mic", citi Kitty cu voce tare, împungând cu degetul fiecare cuvânt.

Jeremy se uită la Lucy. Lucy se uită la Sophia. Iar Sophia se ținea de gâtul lui Toby cu teroare în ochii ei larg deschiși. Își mușcă buza și clătină ușor din cap spre Lucy.

– Dă-mi-o mie, spuse Henry pe un ton iritat, lăsând-o pe mătușa Matilda cu soția lui și îndreptându-se spre Kitty, care-i puse fără tragere de inimă scrisoarea în mâna întinsă. Acesta o luă și scutură cutele de hârtie cu o mișcare simplă din încheietură. Își coborî torța ca să aibă mai multă lumină să citească. Nu e de mirare că nu o puteai descifra. Este scrisul lui Lucy. Și scrie iepure. Cu siguranță e iepure. El scutură hârtia din nou.

Jeremy se uită înapoi la Lucy. Acum ea avea expresia terorii în ochii larg deschiși.

– „Dragul meu iepure mic", citi Henry cu voce bubuitoare. „Iartă-mă, dragul meu." Dragul meu? Aruncă o privire amuzată pe hârtie și continuă. „Regret cearta noastră mai mult decât ai putea ști. Sir Toby nu înseamnă nimic pentru mine. Doar tu ești..." Se opri din citit și se uită la Lucy, cu sprâncenele ridicate.

– Henry, oprește-te, îl rugă ea.

– „Doar tu ești dragostea mea", continuă el rânjind și adoptând un ton de fetiță.

– Henry, îl avertiză Marianne.

Lucy se uită speriată la Jeremy. Acesta își trecu ambele mâini prin păr. Dezastru! Era ca și cum s-ar fi uitat cum era aruncat un călăreț de pe cal fără să poată face nimic să-l oprească. Neajutorarea îl amărea ca bila. Ce putea face? Nu îi putea spune pur și simplu că era scrisoarea Sophiei.

Ar fi trebuit apoi să-i explice de unde știa că era scrisoarea ei și ar fi compromis două doamne în mai puțin de un minut. Nu era chiar așa de libertin.

– „Nu te pot uita", continuă Henry cu vocea lui înaltă și batjocoritoare. „Mă gândesc întruna la tine în fiecare zi, iar chipul tău îmi umple visele în fiecare noapte."

Jeremy se străduia cu disperare să-și aducă aminte conținutul exact al scrisorii. Poate că nu era atât de condamnabil pe cât își amintea. Poate că Henry ar râde pur și simplu și ar spune că sunt fantezii de fete.

– „Tânjesc după tine", continuă Henry. „Tânjesc după..." Rânjetul i se stinse. Gura i se strânse într-o linie. „Tânjesc după atingerea ta"?

Jeremy gemu. Erau compromise.

Henry parcurse restul scrisorii, bolborosind mai multe fraze condamnabile pe măsură ce citea.

– „... trupul meu își amintește de căldura mâinilor tale... Când beau vin, buzele mele își amintesc... Vino la mine, te implor!... Fă-mă să fiu a ta în toate privințele... varză!" Henry ridică scrisoarea și o scutură spre Lucy. Ce înseamnă asta?

– Henry, te rog, îl imploră ea aruncând o privire spre Sophia. Putem discuta asta înăuntru?

– Nu, cred că e mai bine să discutăm despre asta acum.

Lucy clătină din cap.

– Henry, nu înțelegi. Nu este reală. De disperare, vocea ei devenea stridentă. Nici măcar nu este a mea!

Sophia își îngropă capul în umărul lui Toby. Kitty prinse încântată brațul lui Felix.

Lucy își îngropă fața în mâini. Șalul îi alunecă de pe umărul aplecat, iar Jeremy privi marginea aurie a gâtului ei făcându-i-se ca pielea de găină. Să-l ia naiba pe Henry! Ei îi era frig și avea inima zdrobită, iar Jeremy era exasperat. Se amestecau toate în interiorul lui – nevoia de a o proteja, dorința de a o poseda. În pieptul lui se băteau mânia și dorința, făcându-i inima să bată într-un ritm furios. Nu voia nimic mai mult decât să se ducă la ea. Să o acopere. Să o încălzească. Nu avea o haină, dar avea trupul său. Avea mâinile și buzele, și limba.

– Ei bine, dacă această scrisoare nu e a ta, atunci a cui este? întrebă Henry.

Jeremy păși în față, luă calm scrisoarea din mâna lui Henry și spuse singurele cuvinte care contau. Cuvintele care răsunau în mintea și inima lui de aproape o săptămână:

– A mea.

Capitolul 14

Lucy își descoperi fața. Nu. Doar nu...

Oh, ba o făcuse.

Jeremy stătea lângă Henry cu scrisoarea în mână, având o expresie mai gravă și mai hotărâtă decât văzuse ea vreodată la el. Iar asta spunea ceva.

Felix îi trase scrisoarea din mână, râzând.

– E bună asta, Jem. De parcă vei fi tu vreodată „ridichea mică" a lui Lucy.

– Iepure. Amenințarea slabă din vocea lui Jeremy ar fi trimis un iepure-de-câmp să se ascundă în vizuina sa. Luă scrisoarea înapoi, dar în clipa următoare, Henry i-o smulse din nou din mână.

– Haide, termină cu gluma!

Henry netezi scrisoarea de partea din față a hainei sale și apoi o duse aproape de ochi.

– Tu chiar te aștepți să credem că Lucy este... varza ta mică?

Jeremy își încleștă maxilarul. Închise ochii și îi deschise din nou.

– Mie chiar îmi place varza.

– Serios? întrebă Felix. Mereu am crezut că este o chestie teribil de dulce. Desigur, nu este atât de rea când este fiartă cu puțină carne de porc sărată. Sau murată, și așa este bună. Dar... au!

Kitty își trase cotul din coastele soțului ei.

Lucy prinse în sfârșit privirea lui Jeremy. „Ce ai de gând să faci?" părea să-i spună.

El îi aruncă o privire serioasă, impenetrabilă. Apoi se întoarse.

Lucy clătină din cap. Nu putea înțelege. Jeremy tocmai se condamnase la o viață de tachinare fără milă. Henry, Toby, Felix nu l-ar lăsa niciodată să trăiască din cauza acelei scrisori. Glume nesfârșite cu iepuri vor fi făcute pe seama lui. Nenumărate feluri de mâncare cu varză vor fi servite în cinstea sa. Dar Jeremy acceptase oricum. Își asumase scrisoarea aceea cu prețul demnității sale, iar Lucy știa că mai degrabă ar fi trecut prin foc. Aceasta fie era cel mai stupid gest la care asistase ea vreodată, fie cel mai romantic.

Poate ambele.

Henry citi cu atenție scrisoarea din mână:

– „Fă-mă să fiu a ta în toate privințele", citi el. Își ridică ochii din scrisoare și se uită la Jeremy cu o expresie sceptică. Spui că este scrisoarea ta, Jem. Nu crezi că înseamnă că trebuie să răspunzi pentru ea?

Jeremy încuviință. Inima lui Lucy bătea nebunește în piept. Să răspundă pentru ea? La ce se referea Henry? Cu siguranță, nu erau atât de idioți să se ia la bătaie? Sau să se dueleze? Ideea aceasta îi îngheță măduva în oase. Își strânse șalul bine cu mâinile. Jeremy nu putea trage într-un fazan nici de la șase pași. Nici măcar într-unul care era deja mort.

Dar privirea pe care i-o arunca Henry lui Jeremy era neîncrezătoare, nu ucigașă. Și, se asigură Lucy, chiar dacă ar fi crezut că Jeremy o compromisese, Henry nu l-ar provoca niciodată la duel. Pur și simplu nu ar fi fost cinstit.

Henry împături scrisoarea cu un aer ciudat de degajat, orice urmă de glumă dispărându-i de pe față.

– Îți asumi cu adevărat responsabilitatea pentru asta? Și toate implicațiile?

– Îmi asum responsabilitatea pentru ea. Jeremy trecu lângă Lucy, atât de aproape, încât ea îi putea simți căldura. Apoi el adăugă cu o voce scăzută: Era și timpul să o facă cineva.

Ochii lui Henry se aprinseră.

– Ce naiba ar trebui să însemne asta?

Lucy voia cu disperare un răspuns pentru exact aceeași întrebare. Și răspunsurile la câteva întrebări de-ale ei. Apucă manșeta lui Jeremy și trase până când își coborî și el privirea spre ea. Ochii lui o străpunseră cu intensitatea lor albastră și senină, lăsând-o complet fără suflu ca să mai fie în stare să spună ceva. „Ce faci?"

El o luă de cot și o întoarse puțin mai departe de grup.

– Îmi pare rău, Lucy! Știu că nu este ceea ce ți-ai dorit. Dar este singura cale.

– Care este singura cale?

Singurul răspuns al lui Jeremy fu să o întoarcă înapoi cu fața spre Henry. Cei doi bărbați se uitau unul la celălalt în tăcere. Lucy găsi în cele din urmă o fărâmă de curaj, apoi își potrivi tonul:

– Vrea să-mi spună unul dintre voi ce mama dracului se întâmplă?

Jeremy lăsă mâna jos ca să o cuprindă pe a ei.

– Ne căsătorim, spuse el fără să-și ia privirea de la Henry.

– Ce? Lucy încercă să-și desfacă degetele de ale lui Jeremy, dar el o strânse și mai tare.

Smucind-o mai aproape, el îi ascunse mâna la brațul său. Lucy privi uimită, cum degetele ei cuprinseră singure antebrațul lui. Ca și cum locul lor era acolo.

Jeremy se uită în cele din urmă în jos la ea.

– Ne căsătorim, repetă el. Vocea lui bubuia prin corpul ei, transmițându-i mici fiori de-a lungul pielii, care nu aveau nimic de-a face cu frigul.

– Ne căsătorim?

Lucy simți cum i se scurgea tot sângele din cap. Cu cât insista mai mult să repete acea idee ridicolă, cu atât era mai ușor să și-o imagineze. Dar asta nu rezolva nimic. Dacă ar putea măcar să vorbească singuri, i-ar explica să scrisoarea nu era plină decât cu minciuni și vin roșu. Reputația Sophiei, logodna lui Toby – nimic nu era pus în pericol și ca să fie nevoie să salveze demnitatea lui Lucy. Și cu siguranță că Jeremy nu credea că era o cauză care să merite o cerere în căsătorie.

Nu că ar fi cerut în mod special ceva.

Își strânse degetele pe brațul lui Jeremy, agățându-se cu disperare de idee.

– Dar... dar eu nu am nimic de spus în privința asta? N-ar trebui să fim lăsați singuri puțin? Eu nu-mi amintesc să fi acceptat vreo cerere!

– Este puțin cam târziu pentru romantism, Lucy. Henry ridică scrisoarea împăturită și o îndreptă spre ea cu o privire mustrătoare. S-ar părea că ți-ai dat deja consimțământul.

„Spune ceva", își zise Lucy. Acesta era momentul să spună adevărul. Trebuia doar să-i spună lui Henry, nu și celorlalți, că scrisoarea nu însemna nimic altceva decât fanteziile unor fete care băuseră prea mult vin. Cu siguranță că Sophia nu avea de gând să iasă în față și să spună adevărul – probabil se gândea că această turnură a evenimentelor ar face-o pe Lucy extrem de fericită.

Dar nu era așa. Sau era? Sigur că „extrem de fericită" s-ar simți mai mult ca lumina soarelui de vară sau ca o ploaie de petale de trandafiri. Nu ca un arici care sapă vizuini în stomacul ei. Nu fericirea era motivul pentru care se simțea Lucy topită lângă brațul lui Jeremy. Doar că noaptea era rece, iar el era cald.

Cald. Și puternic. Oh, și extrem de frumos! Privirea ei urcă spre marginea maxilarului lui, umbrită de noapte și de fire de păr.

Buzele lui pline, puternice, întunecate în lumina lunii. Îi privi respirația răsucindu-se în vapori când întâlnea aerul rece. Ca un sărut dizolvându-se în noapte.

Lucy se scutură. Trebuia să se opună. Ideea în sine era lipsită de noimă. Oricare ar fi fost noțiunile deplasate de datorie sau decență care îl făcuseră pe Jimmy să revendice acea scrisoare – ce legătură aveau cu ea? Ea nu era o lady. Cu siguranță, nu era genul de lady cu care s-ar fi căsătorit un conte. Ea nu era elegantă, nici bine-crescută și nici bogată. Singurele ei calități erau ochii mari și dinții drepți. Dacă nu ar fi coborât cu scrisoarea aceea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. El și-ar fi lăsat biletul pentru Henry și apoi...

Și apoi ar fi plecat cu totul.

Își împachetase deja lucrurile. Se cutremură din nou la amintirea celor două valize. Dacă protesta acum, nu mai avea nici o șansă. El ar fi plecat. Iar la lumina zilei, și-ar fi dat cu siguranță seama de absurditatea acestei scene. L-ar fi înfiorat gândul că aproape se însurase cu o fetișcană fără zestre.

„Spune ceva", strigă în sinea ei. Dar vocea pur și simplu nu o asculta. Strânsoarea lui Lucy se înteți pe brațul lui. Nu era pregătită să îl lase să plece.

Uitându-se cu neîncredere la ceilalți, Henry îl abordă pe Jeremy cu o voce joasă:

– Ești sigur că această scrisoare îți aparține, Jem? Nu ar fi în regulă ca o simplă neînțelegere să decidă tot restul vieții tale, să știi. Pentru numele lui Dumnezeu, tu ești conte.

– Da, răspunse Jeremy cu o voce fermă. Fermă și minunat de sobră și hotărâtă, și suficient de puternică pentru a alunga toate obiecțiile din mintea lui Lucy. Sunt conte. Iar Lucy va fi contesă.

Tăcere.

Lucy simțea cum toată lumea se holba la ea. Nimeni nu spunea un cuvânt. Serios, se gândi. Era mai mult decât nepoliticos. După modul în care se uitau la ea cu gura căscată, lumea ar fi crezut că el anunțase ceva cu adevărat șocant. Ceva de genul „Lucy este spionul lui Napoleon", sau „Lucy mai are șase luni de trăit", sau „Lucy a hotărât să învețe să cânte la harpă".

Lucy își ridică bărbia. Ei bine, acum îi era imposibil să protesteze. Acum era o chestiune de mândrie.

Marianne își reveni prima.

– Două logodne într-o noapte. Cât de interesant! Se ridică de pe marginea fântânii și veni lângă Lucy. Cât de minunat, spuse ea sărutând-o pe Lucy pe obraz.

Ceilalți bolborosiră cuvinte care sunau vag a felicitări.

– Și când va avea loc fericitul eveniment? întrebă Henry.

– Vineri, spuse Jeremy.

– Vineri! Vinerea asta? Peste două zile?

Această izbucnire ar fi speriat-o mult mai puțin pe Lucy dacă ar fi venit de pe buzele ei.

– Vineri, repetă el fixându-l cu privirea pe Henry. Voi merge dimineață în oraș pentru permisul special.

Henry avea o expresie pe care Lucy nu o mai văzuse niciodată pe fața lui. Nu era batjocoritoare, nici îndoielnică, nici cinică sau crispată. Pur și simplu goală.

– Foarte bine.

– Va trebui să mă trezesc foarte devreme, atunci, spuse Jeremy uitându-se în jur la restul grupului. Vă rog să mă scuzați!

Bărbații încuviințară.

Jeremy desfăcu mâna lui Lucy de pe brațul lui și se întoarse spre ea. Hotărârea sculptă o brazdă adâncă pe fruntea lui, iar ochii îi străluceau atât de sincer, încât erau albaștri precum cerul. Lucy înțelese dintr-odată că fără să spună da – fără ca măcar să fie întrebată – devenise cumva logodită. Urma să se mărite. Cu el.

Întreaga sa viață până în această seară, proporțiile colosale ale viitorului ei – toate acestea vociferau pentru acceptarea acestei scurte bucle de timp, rezonau cu senzația plăcută a pielii lui pe pielea ei. Lucy își ținu răsuflarea. Pulsul ei bătea un vuiet monoton în ureche, și fiecare bătaie răsuna o viață. Acest singur moment palpitant, terifiant, întinzându-se pentru totdeauna.

– Ai grijă, Lucy! Jeremy se aplecă și îi dărui un sărut cald pe degete. Nu voi lipsi mult. Apoi îi dădu drumul la mână și porni spre casă, lăsând-o singură.

Lucy își dădu seama, prea târziu, că ar fi trebuit să spună ceva în semn de rămas-bun sau măcar să-i întâlnească privirea înainte ca el să plece. Ar fi trebuit să-l urmărească plecând și să păstreze această amintire în memorie. Dar nu se gândise la nici unul dintre aceste lucruri. Fusese prea preocupată să se holbeze prostește în jos, la mâna ei. Mâna pe care i-o sărutase.

Iar când, în sfârșit, se afla din nou în patul ei holbându-se la tavan și dorindu-și să fi scos de la el o privire oarecum liniștitoare sau

un singur cuvânt puțin mai blând decât „vineri", ea suflă în lumânare, se întoarse pe o parte și își așeză obrazul pe mâna aceea. După care făcu cel mai prostesc, copilăresc și ridicol lucru imaginabil.

Își sărută mâna.

Capitolul 15

Trecură două zile.

Foarte încet.

Fuseseră câteva ore grăbite de foșnetul mătăsii și al acelor de cusut. Sarcina de a-și împacheta lucrurile umplu o jumătate de duzină de cufere și cea mai mare parte a unei după-amiezi. Dar chiar și când avea mâinile ocupate, rotițele frenetice din mintea lui Lucy întinseră fiecare secundă într-o eternitate. Trecut, prezent, viitor – creierul ei încerca cu disperare să le apuce pe toate trei la un loc și să se lege în ceva care să semene cu certitudinea.

Retrăi fiecare minut pe care îl petrecuse în compania lui Jeremy – fiecare dispută, fiecare privire, fiecare masă.

Fiecare sărut.

Încercă să-și imagineze ce ar fi putut face chiar în acel moment – călărea la Londra, făcea rost de permis, se întâlnea cu avocații.

Se cufunda în cada lui.

Apoi mintea ei se aventură mai departe în golul neexplorat al viitorului și rătăci acolo ore întregi. Primăvara la Londra, vara la mare, iernile la moșia lui Jeremy – a cărei amplasare Lucy își dorea foarte mult să și-o poată aminti.

Un an întreg de nopți petrecute în pat.

În fiecare minut – trează sau adormită – Lucy se gândi la tot ce se întâmplase în ultima săptămână și la tot ce o aștepta în față. În amintirea ei, Jeremy arăta atât de incredibil de chipeș, încât se temea să nu fie dezamăgită atunci când își va face apariția. Fusese atât de hotărât în acea noapte în grădină, dar oare va fi la fel după două zile de separare? Ea aștepta să se întoarcă în orice moment și își imagină evenimentul într-o mie de feluri, minunate sau nu.

Când ieși joi dimineață să călărească, știa că el nu avea cum să se fi întors până atunci. Dar se uită oricum la orizont după silueta lui. Și-l imagină galopând spre ea pe armăsarul lui, bărbatul și animalul

mișcându-se ca un întreg. Putere, eleganță și o cerere în căsătorie – îndreptându-se spre o singură destinație.

Îndreptându-se spre ea.

Apoi, la micul dejun, și-l imagină apăsând clanța și fixând-o cu aceeași privire rece dezaprobatoare pe care i-o aruncase în dimineața de după ce se sărutaseră prima oară. El se uitase la pielea ei măslinie, la rochia ei nepotrivită și la cerceii mamei sale și văzuse impostorul din ea. Apoi se răsucise pe călcâie și plecase.

Mai târziu, Lucy stătea pe un scaun în dormitorul ei în timp ce camerista ei cosea poalele unei rochii împrumutate. În imaginația ei, Jeremy dădu buzna pe ușă, rupse rochia de pe ea, aruncând-o pe pat fără să spună un cuvânt. Icnetul involuntar scos de Lucy la această viziune atrase atenția cameristei, dar ea pretextă că se înțepase cu un ac.

Și în acea după-amiază, când lumina soarelui începea să pălească, Lucy se plimbă prin livadă. Se rezemă cu spatele de un păr și închise ochii. Stătu acolo minute lungi, așteptându-l pe el să o găsească. Așteptându-i sărutul.

Apoi după-amiaza deveni seară și Lucy începu să-și facă griji că el nu va mai veni deloc. Suferi în tăcere în timpul cinei. După aceea, refuză să joace cărți și se retrase într-un colț al salonului, ascunsă în spatele unei cărți. Încercă să-și imagineze ce putea să-l rețină. Poate că nu reușise să facă rost de permis. Poate că se răzgândise complet – își venise în fire și înțelesese că nu putea face contesă dintr-o fetișcană ciudată și fără un ban. Poate că armăsarul său se împiedicase în întuneric, iar el zăcea într-un șanț de pe marginea drumului, uitându-se la stele și șoptindu-i numele cu ultima respirație.

Lucy își închise cartea cu zgomot și se scutură. Acel al treilea „poate" era un gând oribil. Și era cu adevărat oribil și greșit să îl prefere celui de-al doilea.

Apoi privi în sus, și el era acolo. Stând în pragul ușii, purtând o pelerină șifonată și cizme lustruite, și cu expresia lui de nepătruns pe chip. Pentru prima dată în două zile, zgomotul rotițelor din mintea lui Lucy avu motiv să se oprească. Iar focul din pântecul ei prinse viață.

Dacă el arăta incredibil de frumos în amintirea ei, acum arăta imposibil. Oh, dar nu frumos era cuvântul potrivit. La o față frumoasă se putea uita oricine cu bucurie, admirând pur și simplu trăsăturile ideale și simetria plăcută. Și deși trăsăturile lui erau la fel de puternice și de echilibrate ca întotdeauna, asta, asta era ceva cu totul

diferit de frumos. Nu era nimic agreabil sau fără temei la el. O singură privire aruncată spre el, și stomacul ei începu să se agite și să sară ca un dop de plută aruncat într-un pârâu. Abia dacă putea să se uite la el, dar cu greu reușea și să-și întoarcă fața de la el.

Și cu siguranță nu crescuse zece centimetri în înălțime în două zile. Cu siguranță el părea așa doar pentru că ea era așezată și el stătea în picioare. Dar părea atât de înalt și de bine făcut, că abia încăpea în cadrul ușii, atât de solid și puternic, că ar fi putut fi piatra de temelie a întregii case. Lucy clipi și își mușcă interiorul obrazului doar ca să fie sigură că nu visa.

După ce salută din cap jucătorii de cărți, Jeremy se apropie de locul unde stătea ea, lângă șemineu. Abia venise de la grajduri, își dădu seama Lucy. Când se aplecă să-i ia mâna, ea mirosi vântul aspru care zăbovise în părul și în hainele sale. Mâna îi era rece când o ridică pe a ei, iar buzele lui erau un amestec curios de gheață și căldură atunci când îi sărută degetele. Privirea lui o întâlni pe a ei doar pentru un moment scurt. Dar suficient de mult ca Lucy să citească aceeași combinație ciudată de răceală și căldură amestecate la un loc.

– Lucy, spuse el simplu.

Ca și cum ar fi vrut să confirme să nu intrase în salonul greșit din conacul greșit și sărutase mâna altei doamne.

Apoi îi dădu drumul mâinii, își îndreptă spatele și se răsuci pe călcâie. În acel moment, Lucy își prinse mâna între coapsă și perna fotoliului. Dar cotul îi tremura în continuare, vuindu-i prin piept în cel mai înspăimântător mod.

Henry se ridică de la masă și își trase jiletca pe el.

– Am vorbit cu vicarul. Va veni aici mâine la zece.

– Bun, răspunse Jeremy. I-am spus avocatului meu să întocmească documentele. Dar aș prefera să le discutăm dimineață, dacă ești și tu de acord. A fost o zi lungă și tânjesc după o baie.

– Și o băutură tare, presupun. Henry se așeză la loc și își ridică mâna de cărți. Ne vedem dimineață atunci.

Jeremy se îndepărtă de ei, apoi se întoarse spre ea.

– Lucy, spuse el din nou dând scurt din cap. După care plecă.

Lucy stătea cu mâinile în sân cufundată în fotoliu. Ce fusese asta? Își petrecuse două zile visând și temându-se de acest moment, iar acum venise. Și trecuse. Și în afară de un mic sărut care îi transformase brațul în jeleu, se părea că nu avea să primească o perspectivă a stării de spirit a lui Jeremy până când nu își făcea apariția dimineață ca să se însoare cu ea. În cele mai bune și mai rele închipuiri

ale ei – fie că o respingea, se arunca la picioarele ei sau o țintuia în pat –, cel puțin știuse cum stăteau lucrurile între ei.

Și ce știa ea acum? I se confirmase, de două ori, că el își amintea numele ei. Înțelesese că el încă intenționa să se însoare cu ea, atâta tot.

Încă o noapte de reflecții și presupuneri se întindea la nesfârșit în fața ei. Dacă ar fi existat câteva răspunsuri pe care să le găsească în fisurile din tavanul ei, Lucy știa că le-ar fi ghicit până atunci. Cu siguranță avea să înnebunească până dimineață.

Cu baia pregătită, Jeremy își dădu jos haina și lavaliera înainte să înceapă să-și desfacă manșetele. Auzi ușa deschizându-se și întoarse capul să vadă un vârtej familiar de catifea și bucle castanii. Lucy închise ușa, se întoarse și se sprijini pe ea, strângându-și cu mâna rochia la gât.

– Trebuie să-ți spun ceva.

Mâna lui Jeremy îngheță. Tocmai își sufleca mânecile, dar acum începuse să le dea din nou jos.

– Să înțeleg că vrei să anulezi?

La naiba! El nu intenționase să spună asta.

Fruntea ei se încreți.

– Tu vrei?

– Eu am întrebat primul.

– Da, dar tu ai deschis subiectul. Te-ai răzgândit?

– Lucy, sunt aici. Am permisul special și documentele pentru căsătorie. Am călărit trei ore în întuneric. Nu m-am răzgândit.

– Oh, se sprijini ea mai bine de ușă. Nu am venit ca să anulez.

Se simți extraordinar de ușurat. Mușchii încordați de la atâtea ore de călărit și zile de incertitudine începură să se detensioneze.

Jeremy își frecă ceafa, clătinând ușor din cap. Ea voia să știe dacă el se răzgândise. Cum putea să se răzgândească, când nici măcar nu-i trecuse așa ceva prin minte? El nu gândea. El acționa. El pretindea. Și cel mai supărător dintre toate, el *simțea*.

S-ar fi putut întoarce în acea după-amiază. Își terminase treaba cu avocatul său în dimineața aceea și făcuse rost de permis cu o zi înainte. Scrisorile pentru care își pierduse toată după-amiaza puteau foarte bine să fie scrise de la conacul Waltham, sau chiar cu o săptămână mai târziu, la drept vorbind. Dar își mâncase timpul cu ele, așteptând să plece până când cerul se întunecase și ziua aproape se scursese.

Și când ajunsese, simțise nevoia să o vadă imediat. Dar după aceea se simțise în egală măsură tentat să plece. Ea nu îi adresase nici măcar un cuvânt, iar asta îi convenise. Pentru că, nedându-i ocazia să vorbească, ea nu putuse să spună nu.

Dar acum ea era aici și nu voia să anuleze nunta. Lui Jeremy îi venea să o sărute până o lăsa fără simțire. Dumnezeule mare, îi fusese destul de greu să se abțină în salon, cu șase persoane care îl priveau. Și iat-o acum din nou în halatul acela blestemat din catifea roșie. Singuri. În dormitorul lui. De pe buze îi ieși un suspin.

Ea îl auzi.

– Poate că ar fi bine să plec. Trebuie să fii obosit.

– Sunt obosit, răspunse el cu sinceritate. Și tu ar trebui să pleci. Înainte să o faci, am ceva pentru tine.

– Da?

Un zâmbet surprins i se răspândi pe față, și Lucy se depărtă de ușă îndreptându-se spre el.

Jeremy își vârî mâna în buzunarul hainei care atârna pe spătarul unui scaun. Scoase o cutiuță de catifea și i-o întinse. Ea se uită, dar nu făcu nici o mișcare să o ia.

– Ce este?

– Păi, o metodă sigură de a afla ar fi să o deschizi.

El îi ridică mâna și i-o întoarse, apoi îi puse cutia direct în palmă. Ea se uită fix la cutie, după care în sus la el cu sprâncenele ridicate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lucy. Nu o să te muște. Îi luă cutia din mână și o deschise chiar el. Este un inel de logodnă. M-am gândit că ar trebui să ai unul. Își aruncă privirea la ceasul de pe polița șemineului. Deși, având în vedere că au mai rămas doar unsprezece ore din logodna noastră, acum pare puțin caraghios.

Ea se uită lung la inelul din cutie. Un rubin rotund strălucea ca un cărbune pe catifeaua neagră, flancat de diamante strălucitoare. Tot nu făcu nici o mișcare să îl ia. În cele din urmă, Jeremy scoase cercul gros din aur din locașul său și aruncă cutia pe masă. Îi luă din nou mâna și îi împinse inelul pe deget.

– Cred că ar fi trebuit să aleg un smarald ca să se asorteze cu ochii tăi. Dar, pur și simplu, mi-a rămas în minte culoarea roșie.

Îi eliberă mâna. Lucy făcu un pas spre foc și ridică inelul la nivelul feței. Își răsuci ușor mâna înainte și înapoi, inspectând nestematele la lumina focului. Mâneca stacojie a halatului se adună în jurul cotului ei gol.

Sângele lui Jeremy se adună în vintre.

– Dacă nu-ți place, o să-ți cumpăr altul, spuse el.

– Altul? se uită ea la el cu ochii larg deschiși. Ai face asta, nu-i așa?

El ridică din umeri.

– Câte unul pentru fiecare deget, dacă dorești.

– Nu am nevoie de altele. Nu am nevoie nici de acesta. Zâmbi și arcui o sprânceană. Dar de acum nu mi-l vei mai putea lua niciodată. Se uită în jos la mâna ei și își agită degetele din nou. Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos.

„Nici eu", se gândi Jeremy. Lumina focului îi poleia liniile profilului și trecea prin părul ei, presărând o aură roșie ca rubinul peste buclele ei. Gâtul ei se curbă grațios spre inel, iar ochii îi străluciră de încântare. Pe de-o parte, arăta ca o coțofană, iar pe de alta, ca Fecioara Maria.

Se uită brusc la el.

– Sophia nu are un iubit.

Jeremy clipi.

– Ce?

– Asta am venit să-ți spun. Cuvintele îi ieșeau grăbite din gură. Scrisoarea aceea – conținea doar minciuni. E doar rezultatul imaginației ei bogate și al consumului de vin roșu. Nu a fost compromisă de nimeni. Îi pot explica totul lui Henry. Nu trebuie să ne căsătorim.

El se opri.

– Lasă-mă să fiu sigur că te-am înțeles. Tu crezi că m-am oferit să mă însor cu tine ca să salvez reputația Sophiei?

– Păi, și logodna lui Toby. Este prietenul tău, nu-i așa?

Jeremy se strâmbă. Chiar și acum, când era logodită cu el și purta inelul lui, ura sunetul acelui nume pe buzele ei. Dar poate că s-ar supăra mai puțin să audă numele lui Toby dacă măcar o dată – o singură dată – Lucy l-ar rosti pe al lui.

– Prietenia noastră nu merge atât de departe.

– Oh! Ea se uită din nou la inel. Atunci de ce faci asta?

El ocoli în mod deliberat întrebarea ei, îndreptându-se spre bar.

– Așa cum am mai spus. Poate că aceasta nu este cea mai convențională logodnă, dar mi se părea potrivit ca tu să ai un inel.

– Nu la inel mă refer. Ci la asta, spuse ea privind în sus și făcând un semn în spațiul dintre ei. De ce te căsătorești cu mine?

Jeremy oftă.

– Lucy, nu reputația Sophiei este pusă în pericol. Ci a ta. După ceea ce aproape s-a întâmplat în șifonier... și aproape s-a întâmplat în biroul lui Henry... am o datorie față de tine, ca gentleman.

– O datorie, repetă ea paralizată.

– O obligație. De onoare.

– Onoare, se îndreptă Lucy. Deci asta înseamnă că tu ești doar nobil, atunci.

– Da. Sau nu.

Jeremy așeză un pahar pe masă și îl umplu cu whisky. Puse dopul la carafă și se întinse după pahar. Dintr-odată, Lucy apăru lângă umărul lui.

– M-am purtat destul de josnic, asta este problema. Și îmi pare rău că trebuie să plătești tu pentru asta. Dar este singura cale.

Lucy se încruntă, îi luă paharul din mână și sorbi gânditoare.

– Dar cu siguranță nu este. Ceea ce aproape s-a întâmplat în șifonier... ceea ce aproape s-a întâmplat în biroul lui Henry... Nu știe nimeni, doar noi doi.

– Și mai este și ceea ce s-a întâmplat în livadă. Ne-au văzut Toby și Sophia. Ei ar putea să-i spună lui Henry.

– Și crezi că lui Henry i-ar păsa?

Jeremy expiră lung.

– Nu contează dacă îi pasă sau nu. Ar trebui să-i pese. Ar trebui să ne căsătorim. Este ceea ce se cuvine să facem.

Lucy se uită neîncrezătoare.

– Nu am fost niciodată o persoană care să facă ce se cuvine.

Jeremy scoase un alt pahar și destupă din nou carafa, încercând să-și țină mâna nemișcată în timp ce lichidul de culoarea chihlimbarului curgea încet în pahar.

– Dacă vrei să știi, mai există un motiv pentru care mă căsătoresc cu tine. Unul care nu are nimic de-a face cu datoria sau onoarea.

– Și care ar fi acela?

Se uită la ea cu o privire fixă.

– Ceea ce aproape s-a întâmplat în șifonier... Ceea ce aproape s-a întâmplat în biroul lui Henry... Făcu o pauză. Am vrut să se întâmple.

O roșeață teribilă se răspândi de la gâtul ei până în vârfurile urechilor. Luă o înghițitură destul de mare de whisky.

– Tu... sorbi ea din nou. Tu mă vrei.

– Da.

Își mută privirea în altă parte, apoi o întoarse la el.

– Mă vrei.

– Da, repetă Jeremy nerăbdător. De câte ori vrei să auzi?

Nu de prea multe ori, speră el. Doar rostind acel cuvânt, văzând-o cum se îmbujorează... *Dorința îl năpădi, întărindu-i mădularul.* Ca și cum faptul că recunoștea cu voce tare ar fi fost o chemare la arme.

Ceva se schimbă în ochii lui Lucy. Privirea i se ascuți, concentrându-se asupra lui cu o intensitate enervantă. Își puse jos paharul de whisky, iar sticla întâlni lemnul lustruit cu clinchetul răsunător al unei decizii. Îl apucă de mâna pe care el o ținea încă pe carafă.

– Nu vreau să aud, spuse ea cu vocea la fel de caldă și de înșelătoare ca fumul. Degetele ei trecură peste încheietura lui, acea torță caldă și moale aproape prea ușoară ca să fie reală. Ca un vis frumos. Îl prinse de braț și îl trase ușor până când el lăsă carafa. Vreau să simt. Îi luă mâna într-ale ei. Ai observat, întrebă ea cu sfială întorcându-i palma, că suntem întotdeauna întrerupți în cele mai nepotrivite momente? Ea începu să traseze cercuri lenețe în palma lui.

Mădularul lui Jeremy zvâcnea la fiecare vârtej al degetului ei.

– Lucy, nu! Cuvintele ieșiră strangulate, răgușite. Își drese glasul și adăugă autoritate în voce: Nu putem. Nu ar trebui.

– De ce nu ar trebui? Așa cum ai spus și tu, peste unsprezece ore vom fi căsătoriți. Un zâmbet obraznic i se răspândi pe față, încadrat de gropițe cochete. Și apoi nu voi mai avea șansa de a fi o seducătoare nerușinată. Ce păcat ar fi! Am citit o carte și toate cele.

Îi ridică mâna la buze și sărută vârful fiecărui deget, unul câte unul. Când ajunse la degetul lui mare, limba ei țâșni afară dintre buze și tremură peste vârf.

Jeremy gemu. Ce fel de carte blestemată citise ea?

– Lucy, spuse el serios. El intenționa ca vocea să sune ca un avertisment, în schimb ieși mai mult ca o rugăminte. Își desfăcu mâna din strânsoarea ei și o puse pe umărul ei. Încerc să mă comport onorabil. Nu suntem căsătoriți încă. Ne aflăm în casa fratelui tău. Nu îi voi face asta. Nu îți voi face asta.

– Chiar dacă îți cer să o faci? Ochii ei verzi sclipiră. Urmează să ne căsătorim. Poate că datoria este un motiv suficient pentru tine. Dar nu și pentru mine.

Frica îi sfârteca inima. Jeremy își strânse mâna pe umărul ei. Ea nu avea să scape de el acum.

– Nu este doar o datorie. Tocmai ți-am spus.

– Mi-ai spus. Și am auzit. Dar chiar acum... Își puse mâinile pe pieptul lui, iar el tresări de plăcere. Vreau să simt.

– Vrei să simți, repetă el încet.

– Da.

Jeremy o luă de talie și o trase spre el. Buzele ei se desfăcură cu un geamăt, iar el le acoperi cu ale lui. Îi devoră gura, împingând adânc cu limba. Adânc, ca s-o simtă prin gustul ascuțit de whisky. Mai adânc, ca să bea din dulceața de dedesubt. Îi era al naibii de foame de ea. Lacom. Flămând. Se simțea ca un om care nu mâncase de zile întregi.

– Iată, spuse el ursuz, ținând-o strâns pe vârful tare al erecției sale. Poți să simți asta?

Ea încuviință din cap.

– Bun. Îi eliberă talia. Mâinile îi căzură pe lângă corp. Acum pleacă.

Ea clătină din cap. Chipul îi era îmbujorat, iar ochii, încețoșați. Ea îi ridică o mână.

– Acum simte-mă tu pe mine, spuse ea trăgându-i mâna pe rotunjimea sânului ei.

Jeremy știa că n-ar fi trebuit. Dar la dracu', nu se putea abține. Degetele lui se mișcară din proprie inițiativă, frământându-i ușor pieptul prin materialul gros al halatului. Senzația catifelei moi alunecând peste carnea și mai moale îl aduse aproape de nebunie.

Trebuia să se oprească, își spuse el. Se vor căsători mâine. Putea să aștepte încă o noapte. Avea de gând să facă asta corect, în ordinea potrivită. Căsătorie, apoi pat. Bestia, primitivul din el, ar fi putut să înceapă chiar atunci, dar Jeremy hotărâse că va acționa gentlemanul din el. Lucy nu merita mai puțin.

Dar degetele lui frământau încă rotunjimea ascunsă de catifea. Gâfâitul ei îi spuse că îi găsise sfârcul. Îl mângâie din nou, tachinând cercul plat de carne într-un vârf încordat. Tachinând rămășițele zdrențuite ale sănătății sale mintale.

Jeremy închise ochii, căutând urmele reținerii sale. La naiba, nimic nu-l făcea să reacționeze așa. Mai ales o femeie. Autodisciplina, puterea voinței, hotărârea nu erau doar cuvinte goale pentru el. Erau un mod de viață. Reprezentau felul în care supraviețuise cât timp trăise tatăl lui și cum se bucurase de succes după moartea acestuia. Îl făceau să fie diferit de colegii lui netrebnici care pierdeau averi în tripourile și bordelurile din Londra. Îl făceau să fie un amant căutat de femeile care nu doreau dragoste. Îl făcuseră cine era.

Dar ea îl făcuse să uite. Îl făcuse să uite complet cine era. Și cu cât stătea mai mult acolo – masându-i carnea cu palma, frecându-i

sfârcul, ascultându-i suspinele – cu atât îi era mai greu să-și amintească. Dacă exista un singur motiv pentru care el nu ar fi trebuit să o arunce în pat în acel moment, Jeremy nu putea să și-l amintească.

Apoi ea se îndepărtă brusc. Exact la timp. El își recăpătă rămășițele zdrențuite ale stăpânirii de sine. Ar fi vrut să o tragă înapoi, dar se înfrână. Cu greu.

Ea se holbă la el cu pleoapele grele de oboseală. Buzele îi erau umflate și roșii. Gâtul i se roti într-o mișcare senzuală, aruncându-i părul înapoi peste umeri. Își duse mâna la cordonul de la halat și îl desfăcu.

Oh, Doamne, se gândi Jeremy. Știa foarte bine ce se afla sub halat. Cămașa aceea de noapte închisă până la gât și cu o duzină de nasturi. Dorise să rupă acea cârpă de pe ea încă din acea noapte. Visase de mai multe ori că făcea asta.

El trebuia să se opună. Cuvintele i se blocară în gâtlej. Se holbă fermecat cum își desfăcea cordonul. Apoi catifeaua stacojie căzu la picioare ca focul iadului, iar Jeremy știu că era blestemat, blestemat, blestemat. Nu purta nici o cămașă virginală de noapte închisă până-n gât. Nu mai purta nici o cămașă de noapte.

Era doar Lucy.

Fiecare părticică din el dorea să meargă la ea, dar picioarele îi erau încătușate de podea. Maxilarul i se mișca, dar nu putea vorbi. Dacă ar fi existat vreun sunet în încăpere, în afară de bătăile sălbatice ale pulsului său, el nu l-ar fi auzit. Ea îl vrăjise complet. Îl făcuse să fie nemișcat, surd și mut.

Dar se îndurase de el și nu îl orbise.

Își petrecuse o perioadă îndelungată în ultimele două zile imaginându-și-o goală pe Lucy. Strânsese o cantitate mare de dovezi ca să-și formeze o imagine mentală. Știa cum se simțea la pieptul lui. O atinsese aproape peste tot, chiar dacă pe întuneric. Dar nimic nu îl pregătise pentru imaginea superbă a trupului ei.

Trupul ei nu semăna cu al nici unei alte femei pe care o văzuse. Și văzuse o mulțime de femei dezbrăcate. Da, fie că erau doamne, curtezane sau artiste, în comparație cu Lucy, toate aveau în comun o finețe aproape indolentă. O fragilitate care părea oarecum falsă. Lucy era rotunjoară în anumite locuri și subțire în altele. Lumina focului îi contura liniile sculpturale ale umerilor și ale brațelor. Sânii erau rotunzi și fermi, abdomenul, îngust și plat. Șoldurile mlădioase, minunat curbate se lărgeau cu niște coapse ferme, musculoase. Era forță și delicatețe. Putere și îndurare.

O zeiță.

Apoi ea își întinse brațele și îl chemă la ea. Iar el o auzi. Chiar și prin ceața groasă a dorinței, o auzise – pentru că ea se adresase direct inimii lui. Picioarele îl purtară spre ea înainte ca el să mai apuce să respire. Într-o clipă, se duse și o ridică în brațe. După o secundă, se rostogoleau în pat. Și cum o coborâse în cuibul moale din perne, ea îi șopti din nou cuvântul pe care tânjea parcă de o veșnicie să-l audă ieșindu-i de pe buze. Singura chemare simplă pe care nu putea să o refuze.

– Jeremy.

Capitolul 16

Lucy căzu pe spate pe pat, greutatea corpului unui bărbat presându-i pieptul, în vreme ce o povară masivă îi era luată de pe umeri.

„Slavă Domnului că a funcționat", se gândi ea. După asta, nu mai avea alte atuuri în mână. Mai exista oare vreo modalitate prin care să se simtă mai goală decât atât? Dacă da, ea o simțise. Pentru un moment teribil de lung, începuse să se îndoiască că el va reacționa în vreun fel.

Dar în cele din urmă o făcuse, și într-un mod foarte palpitant. Acum buzele și limba lui reacționau peste tot pe ea. Și ceva fierbinte și tare reacționa sigur pe coapsa ei.

El era peste tot în același timp. O mână îi frământa sânul, alta îi cuprindea fundul, gura făcea lucruri de nedescris în adâncitura moale de sub ureche. Își înțepeni coapsa între picioarele ei, și ea icni când simți pantalonii moi din piele și mușchii tari apăsați pe carnea ei delicată. El stătea peste ea. O plăcere dulce, dureroasă se răspândi în sus prin pântecul ei și în jos spre degetele de la picioare.

– Jeremy.

Numele lui ieși de pe buzele ei din nou și din nou în timp ce el îi acoperea gâtul cu săruturi fierbinți. Era important să îl rostească cu voce tare, din același motiv pentru care venise în camera lui, pentru care îi luase mâna să i-o pună pe sân și își dăduse fără rușine rochia jos. Ca el să știe – ca ea să știe – că nu era o jucătoare pasivă în această întorsătură a evenimentelor. Nimeni nu o putea obliga să-și strecoare un inel pe deget, cu atât mai mult unul de logodnă. Poate că nu avusese parte de o cerere în căsătorie, dar avea dreptul la alegere.

Și îl alesese pe *el*.

– Oh, Jeremy, suspină ea în urechea lui.

El îi mângâie sfârcul cu degetul mare și trecu cu dinții peste lobul urechii, și întregul ei trup începu să murmure de dorință.

Își duse mâinile pe spatele lui, savurând senzația de mușchi puternici pe sub pânza moale. Apoi își înfipse mâinile în țesătură și îl trase sălbatic ca să fie aproape de el. Disperată să simtă căldura pielii lui. Aproape îi ridicase cămașa până la umeri, când el se retrase brusc. El se așeză pe călcâie, încălecându-i piciorul.

Mâinile lui Lucy îi căzură pe piept, acoperindu-i sânii. Îl privi cum își strânge cămașa, și-o scoate de pe cap și o aruncă deoparte.

Ea își lăsă privirea să rătăcească asupra lui. Încet. Cu lăcomie. Posesiv. Era al ei. Cu totul al ei, în noaptea aceasta și după aceea. Fiecare strat de mușchi. Părul negru și creț de pe piept care cobora până la buric și mai departe de atât. Și proeminența fascinantă care pulsa în partea din față a pantalonilor săi. Lucy era extrem de tentată să se uite. Cu ceva efort, își mută atenția înapoi la chipul lui, încadrat cu păr negru, ciufulit și cu niște ochi albaștri senini, care acum erau întunecați de dorință.

Întunecați și foarte concentrați asupra mâinilor ei. Sau în jurul acestora. Trecură câteva momente până să priceapă Lucy că probabil nu imaginea mâinilor ei îl captivase, ci mai degrabă ce era sub ele. Își lăsă palmele să alunece încet pe lângă ea, dezvăluindu-și sânii.

El înghiți în sec.

Sfârcurile ei se întăriseră.

Se uită fix la ea. Sfârcurile i se întăriseră sub privirea lui, strângându-se în vârfuri încordate, dureroase, îndreptate spre el, implorând după mâinile lui, după gura lui, după limba lui. Dacă el nu înceta să se uite și nu începea să o atingă cât mai repede, Lucy simțea că ar fi înnebunit cu siguranță.

Se întinse după el, plimbându-și palmele în sus pe marginile groase ale brațelor lui și lăsându-și degetele să-i atingă ușor pieptul. El gemu și se aplecă peste ea, prinzând-o între coatele sale. Lucy icni când simți căldura lui învăluitoare. Punându-și mâinile în jurul gâtului lui, își îndreptă buzele spre el.

El se împotrivi brusc.

– Nu am făcut baie.

Expresia lui era atât de adorabil de sinceră, încât lui Lucy îi veni să râdă.

– Nu mă deranjează. Îi trase capul în jos spre ea și își frecă obrajii de maxilarul lui. Firele aspre care abia ieșeau din barbă foșniră pe pielea ei. Îl sărută cu gura deschisă până aproape de ureche. De fapt, șopti ea lingându-i lobul urechii, îmi place.

Ea inspiră adânc, îmbătându-se de mirosul lui. Mirosul după care tânjise timp de două zile nesfârșite. Mirosul puternic de șa și de whisky, și de vântul nopții bătând prin crenguțe de pin. Își îngropă fața în gâtul lui, își plimbă limba până la tendonul rigid de acolo, gustând sarea și moscul. Apoi îl sărută până sus pe gât, binecuvântând lumea pentru că îi dăruise acest bărbat nespălat. *Acest* bărbat, care călărise din greu prin întuneric pentru ea, aducând bijuterii și vântul, și sudoarea trupului său.

Îl simți înghițind și tensionat când ea îi adulmeca gâtul. Ea își lăsă capul să cadă pe pat. Ochii lui o fixară cu o privire sălbatică, aproape bestială.

– Lucy.

Numele ei se rupse parcă din pieptul lui ca o amenințare sau ca o rugăciune. Apoi căzu peste ea, țintuind-o sub greutatea lui, iar ea înțelese prea târziu ce fusese cu adevărat.

Un avertisment.

El îi tăie respirația. La propriu. Pieptul lui îl zdrobi pe al ei, aplatizându-i sânii dureroși și scoțându-i aerul din plămâni. Limba lui îi umplea gura, împingând, cerând și furându-i chiar și icnetul ei de uimire. Apoi șoldurile lui se lăsară peste ea, făcându-și loc între picioarele ei, cuibărindu-se în leagănul dintre coapsele ei, iar ea uită să mai respire. Uită să mai gândească.

El își împinse șoldurile pe ea, gemând adânc din gât. Pantalonii din piele se frecau peste coapsele ei interioare. O căldură intensă pulsa între picioarele ei. El se împinse din nou, și din ea țâșni plăcerea. O bucurie ascuțită, sfâșietoare.

Deodată, el se îndepărtă de gura ei și se sprijini într-un cot.

– Lucy... înghiți greu între respirațiile gâfâite. Înțelegi ce urmează să se întâmple? Ți-a explicat cineva?

Lucy râse.

– Bineînțeles. În carte era explicat totul.

Vocea lui deveni mai gravă.

– Totul?

Între nota de pericol delicios din vocea lui și felul în care locurile ei intime pulsau la fiecare silabă, Lucy începu să se întrebe dacă *Memoriile unei lăptărese desfrânate* nu fuseseră puțin cam vagi. Dar,

indiferent de detalii, ea știa că înțelesese destul de bine conceptul de bază.

– Jeremy, aceasta este o fermă. L-am ajutat pe Henry mulți ani la înmulțirea copoilor. Am înțeles modul în care se realizează împerecherea.

Acum era rândul lui să chicotească.

– Da, ei bine, între un bărbat și o femeie este puțin altfel.

– Pentru că se face față în față?

El zâmbi ușor. Mai degrabă cu viclenie, se gândi ea.

– De obicei.

Înainte ca Lucy să aibă ocazia de a se gândi la această replică, el continuă:

– Nu actul în sine face ca totul să fie diferit. Ci ceea ce se întâmplă înainte.

– Înainte?

El o sărută în jos pe gât, jucându-se cu limba în adâncitura de la baza gâtului ei.

– Trebuie să te fac să fii pregătită pentru mine, murmură el.

– Cred că... Vocea ei se stinse când el o mușcă ușor de umăr. Cred că sunt pregătită.

Era complet goală, în patul lui, sub el. Cum putea fi mai pregătită de atât? Își prinse picioarele în jurul lui.

– Sunt pregătită.

Singurul lui răspuns fusese un râs înăbușit pe gâtul ei. Apoi se lăsă mai jos, ducându-se cu gura în jos spre pieptul ei, iar Lucy nu avea de gând să-l întrerupă.

– *Te rog*, se auzi ea suspinând.

Degetele ei alunecară în părul lui, încurcându-i și răsucindu-i pletele groase și întunecate.

El îi luă sfârcul în gură, iar plăcerea o cuprinse imediat. Limba lui făcea cercuri pe mugurele de carne, insistând asupra vârfului. Lucy se arcui spre el, apucându-l mai tare de păr. El își strânse buzele în jurul ei și o trase spre el, făcând-o să scoată un sunet adânc din piept. Îi sugea sfârcul cu lăcomie, tachinându-l și lingându-l fără milă, până când ea începu să se zvârcolească. Și chiar atunci când Lucy începuse să creadă că el nu se va opri niciodată – și începuse să creadă că nu o va deranja – el îi eliberă sfârcul.

Își lăsă apoi limba să urce pe cealaltă pantă a sânului ei, spre vârful ascuțit, dureros.

Și o luă de la început.

Lucy renunță. Încetă să se mai lupte cu plăcerea. Aceasta își pierduse marginile ascuțite și devenise lichidă, iar ea o lăsă pur și simplu să curgă. O lăsă să înoate prin ea în curenți sinuoși, arcuiți. Simți cum se învolburează în degetele de la mână și în jos la degetele de la picioare, și sus în vârfurile urechilor sale. Tremura pe măsură ce se rostogolea mai repede, prinse impulsul și se grăbi înapoi să se adune între coapsele ei. Ea abia dacă se auzea murmurând cuvinte. Poate numele lui. Sau al ei. Habar nu avea.

Dar când el plecă de lângă sânul ei și începu să lase o cărare șerpuitoare de săruturi pe burta ei, tăcu. Pluti în derivă în jos cu el, copleșită de plăcere. El se cufundă între coapsele ei, lărgimea umerilor lui împingându-le să se desfacă. Respirația lui îi gâdila buclele moi și carnea fragedă pe care o păzeau. Îi simți degetele despărțindu-le cu blândețe. Și apoi bucuria fierbinte, incitantă, a limbii lui.

Oh, Doamne!

Oh, Doamne! Oh, Doamne! Oh Doamne! Cu siguranță că acea carte nu menționase așa ceva. Despre asta, și-ar fi amintit. Acest lucru l-ar fi subliniat. Limba lui se mișca peste ea, iar Lucy strigă tare. Destul de tare.

El se ridică într-un cot.

– Lucy, șșșt! Ne poate auzi cineva.

Ea încuviință din cap, iar el se aplecă să o guste din nou. Limba lui dansa peste carnea ei fragedă, iar plăcerea trecea prin ea într-un val mare, strălucitor. Strigă tare din nou. Mai tare. El îi puse o mână la gură.

– Nu mă pot abține, șopti ea când el se ridică iar. Este numai vina ta, să știi.

Acum degetele lui se aflau în ea, mângâind-o. Își trecu degetul mare în cercuri strânse, dezordonate peste acel loc greu de suportat, strălucitor. Capul ei căzu înapoi pe pernă.

Oh, Doamne!

– Vrei să mă opresc? întrebă el, alunecând un deget în ea.

– Dumnezeule, nu!

Degetul lui se adânci mai mult, mișcându-se încet înainte și înapoi. Lucy gemea sprijinindu-se pe dosul palmei.

Apoi el se așeză lângă ea, sărutând-o în sus pe tot corpul, întinzându-se lângă ea. O căldură mare îi pulsa pe șold. Limba lui intră în urechea ei. Podul palmei lui se legăna pe ea în timp ce degetul i se mișca înainte și înapoi, înainte și înapoi, iar Lucy... Lucy era pregătită. Era gata, dispusă, dornică, pregătită. Un lichid fierbinte

de anticipare îi curgea prin vene. Ea se cufunda prin întuneric și necunoscut, și umezeală, și fierbințeală, și era pregătită, pregătită, pregătită. Pregătită să se întâmple ceva. Pregătită să nu se termine niciodată. Niciodată. Valuri de plăcere treceau prin ea. Inundând-o, umplând-o. Mâna îi căzu de la gură și un strigăt neajutorat ieși din adâncul pântecului ei, sfâșiindu-i gâtul. El îi prinse buzele cu ale lui și îi luă strigătul în el. Bucurie, confuzie, frustrare, teamă – ea le turnă pe toate într-un singur strigăt lung, încântător. Iar el le luă pe toate. Luă tot ce-i dădea ea, bându-l, cercetând adânc cu limba ca să nu lase nimic în urmă.

El o mângâie încet când ea se lăsă înapoi pe spate. Înapoi la ea însăși.

Oh, Doamne!

Trupul ei se simțea minunat de lipsit de vlagă, dar imediat îi apărură în minte întrebări neliniștite. Cum putea el să-i știe corpul atât de bine – să amestece atât de ușor senzații pe care ei îi luase șaisprezece ani să le descopere? Unele pe care nu le descoperise deloc? Cum avea ea să-i învețe secretele, să-l pregătească și ea pe el? Și aceasta chiar era doar pregătirea? Ce plăcere minunată avea să urmeze în continuare?

Atât de multe întrebări, iar ea nu avea cuvinte ca să le rostească. Când în sfârșit crezu că poate avea încredere din nou în ea, își încercă vocea:

– Jeremy?

– Da?

– Cum se numește... lucrul acesta care tocmai mi s-a întâmplat?

El făcu o pauză.

– Păi, există câteva cuvinte pentru el.

– Doar câteva? se minună Lucy. Aș fi crezut că există sute. Poate că nici câteva mii nu ar fi de ajuns.

El îi mușcă în joacă urechea.

– Ce? Nu ai citit în cartea ta?

Lucy îl bătu pe umăr cu palma.

– Parcă am discutat despre limitele învățării din cărți.

El o mușcă în continuare de lobul urechii. Ea suspină și își trecu vârful degetelor peste mușchii puternici ai brațului lui.

– Și ți se poate întâmpla și ție?

Lucy simți pe șoldul ei zvâcnetul lui de excitare.

– Da, șopti el pe gâtul ei.

– Dar nu s-a întâmplat... Nu încă.

– Nu.

– Atunci de ce stai pur și simplu acolo? Ea îl împinse ușor și se întoarse să-i întâlnească privirea. Cum poți să reziști?

Un hohot strangulat de râs se desprinse din pieptul lui când se ridică în genunchi.

– Cu mare efort.

Lucy se rostogoli pe partea ei și se întinse spre legăturile pantalonilor lui. Mâna ei trecu peste protuberanța rigidă din față. Sări. Era fascinată. Se ridică în cot, desfăcându-i nasturii cu cealaltă mână. În cele din urmă preluă el sarcina, desfăcând ultimii nasturi și împingând pantalonii în josul șoldurilor. Lăsându-i mâna liberă să exploreze.

Iar ea nu își imaginase niciodată ceea ce avea să descopere. Duritatea și puterea, da. El era tare și puternic, în general. Dar nu visase niciodată la moliciunea delicată. Catifea moale și ușor striată. Ca urechea unei pisicuțe. Își lăsă palma să alunece pe toată lungimea. El se smulse din mâna ei, iar Lucy îl prinse tare între degete. Astfel încât să nu poată scăpa.

El expiră greoi. Un sunet aspru, ușor periculos.

– Lucy, nu trebuie să facem asta. Putem aștepta. Își închise ochii puțin, apoi îi deschise din nou. Eu pot să aștept.

– Pentru ce? Îl mângâie din nou, iar el scoase un mârâit scăzut din adâncul gâtului. Tu mă vrei, nu-i așa?

Îndepărtându-i mâna, el își dădu jos pantalonii și se întinse pe o parte, cu fața spre ea, uitându-se în ochii ei cu o privire atât de profundă, de intensă. Tot trupul lui Lucy se cutremură. Spațiul îngust dintre corpurile lor era inundat de energie, iar când mâna lui se întinse să-i cuprindă fața, simți șocul până în tălpi.

– Doamne, Lucy, spuse el ușor. Nu-ți poți imagina cât de mult te-am dorit.

– Nu pot? Ea veni mai aproape de el, până când îi atinse cu sfârcurile pieptul. Spune-mi, șopti ea, plimbându-și mâna de-a lungul mușchilor și peste rotunjimea încordată a feselor lui.

El se cutremură când ea strânse ușor.

– Nu sunt suficiente cuvinte. Întinse mâna să o apuce de păr și îi înclină capul pe spate ca să o poată acoperi cu săruturi pe tot gâtul. Aș avea nevoie de mai mult decât câteva, șopti el, mișcându-și limba în jos. Câteva mii s-ar putea să nu ajungă.

– Atunci arată-mi! Lucy își prinse picioarele în jurul lui și se rostogoli pe spate, trăgându-l cu ea. El rămase între picioarele ei,

căutând-o cu mădularul și pulsând căldură înăuntrul ei. Plăcerea răsună prin ea când se arcui spre el, iar gemetele lor se amestecară într-un sărut imperios.

El își odihni fruntea pe fruntea ei.

– Lucy, nu pot...

Respirația lui o lovi peste față, fierbinte și densă ca aburul. Înghiți din greu. Lucy îl putea simți acolo, apăsând pe intrarea în ea. Pregătit să o facă să fie a lui.

– Nu există cale de întoarcere din asta, spuse el cu vocea încordată. Dacă nu este... Dacă nu ești...

El încă se înghiontea mai aproape, alunecând puțin în ea. Ea se arcui în jurul lui. Se arcui pentru el. El scrâșni din dinți.

– Doar împinge-mă la o parte.

Ea își întinse mâinile spre șoldurile lui și trase.

– Niciodată.

Și apoi el era în ea, iute, brusc și puternic. Umplând-o, întinzând-o. El rămase acolo, nemișcat, deasupra ei. În ea. Pieptul lui respirând peste al ei, fiecare luptând pentru o gură de aer.

– Nu te doare? întrebă el.

Ea scutură din cap.

– Ar trebui?

– Eu... nu știu.

Această mărturisire o făcu pe Lucy să intre puțin în panică.

– Cum adică nu știi? întrebă ea, împingându-i umerii până când el se ridică să se uite în ochii ei. Spuneai că ai fost un crai! Nu-mi spune că e pentru prima dată când ai...

– Bineînțeles că nu este. Jeremy își încleștă maxilarul. Dar nu m-am culcat niciodată cu o fecioară. Și mi s-a dat de înțeles că este dureros.

Lucy îl privi întrebătoare.

– Pentru femeie, clarifică el.

– Oh!

Lucy închise ochii și rămase tăcută, reflectând. Trecând prin senzațiile copleșitoare ca să judece dacă se califica vreuna ca fiind dureroasă. De parcă ar fi simțit că sunt subiectul cercetării, mușchii ei interiori se strânseră în jurul lui. El gemu.

– Nu mă doare, spuse ea. Simt...

– Ce simți?

– Asta-i tot, își deschise ea ochii. Simt. Își desfăcu degetele din jurul brațelor lui și îl mângâie pe gât. Te simt pe tine.

El se legănă ușor pe ea.

O plăcere deosebită îi inundă corpul. Da, îl simțea. Și era minunat.

Se retrase ușor și intră iar în ea, mai mult de data asta. Până în miezul ei. Lucy îl ținea strâns de gât și strigă în urechea lui.

Întregul lui corp se încordă, iar Lucy se întrebă pentru un moment dacă făcuse ceva greșit. Apoi Jeremy se uită în jos la ea, căutând cu privirea și fiind nerăbdător, iar Lucy se îngrijoră brusc. Îl durea pe *el*, înțelese ea. Îl durea să știe că ar putea-o răni pe ea.

– Nu mă doare, îl asigură între respirațiile neregulate. Doar tu.

El o ținu strâns, tandru, în timp ce corpul ei învață să se potrivească cu al lui, odihnindu-și fruntea pe fruntea ei și lăsându-i un sărut ușor pe obraz. Și când se retrase puțin și intră din nou, Lucy își înăbuși strigătul, transformându-l într-un geamăt. El intră în ea iar și iar. Ea își îngropă fața în umărul lui și simți durerea dulce apărând din nou.

El se mișca mai repede și mai tare, iar ea începu să se miște odată cu el, arcuindu-se la fiecare împingere cu un geamăt de încântare. Auzi un icnet puternic. Probabil era al ei, dar el nu îi reproșă nimic. Erau amândoi extrem de grijulii. Ea îl simți cum începe din nou – acea revărsare minunată de plăcere care se ridica din adâncul ei, și din al lui. Respirația lui deveni neregulată. Până când se rupse barajul, și potopul o luă, și se înecară împreună în extaz.

El se prăbuși peste ea, adâncind-o în pat cu greutatea lui. Plutiră împreună, doar respirând. Iar Lucy încercă să adune bucățile trupului său, care fuseseră împrăștiate ca niște crengi după o furtună. Găsi un picior încolăcit în jurul lui. Iar câteva degete erau încurcate în părul lui.

Și chiar când începu să creadă că se afla încă întreagă acolo, rearanjată oarecum, începu un alt potop. Acesta nu începu din pântecul ei sau din al lui. Începu în inima ei. Un diluviu ciudat și puternic de emoție se porni și umplu fiecare părticică a trupului ei până tremură de teribila corvoadă de a-l stăpâni. Și nu se oprea. Doar continua să vină. Nu exista nici o amânare. Curgea în râuri mari până în membre și înainta în valuri prin miezul ei care încă fremăta. Îi umfla buzele și îi bubuia în urechi și îi umplea ochii. Și era prea mult, imposibil de oprit.

Se scurse în sufletul ei.

Capitolul 17

– Vai, te urăsc!

Sophia se aplecă să vadă inelul de logodnă de pe degetul lui Lucy cu o expresie de invidie fascinată.

– Trebuie să fii mereu cu un pas în fața mea, nu-i așa? întrebă ea dând la o parte mâna lui Lucy.

Lucy rămase la masa de toaletă privind-o pe Sophia în oglindă cum se plimbă de colo-colo. Deasupra ei, camerista Sophiei murmura amenințări violente având gura plină cu agrafe. Buclele lui Lucy, asemenea gândurilor ei, erau deosebit de indisciplinate în această dimineață. Miniona cameristă franțuzoaică era neînfricată. Atacă cu o hotărâre galică, smucind și răsucind șuvițele castanii într-o coafură sofisticată pentru nuntă.

„Nunta." Scalpul lui Lucy se înfioră la acest gând. „Nunta ei."

– În primul rând, bifă Sophia pe degete, ești cu mult înaintea mea în ceea ce privește săruturile. Apoi eu ajung să mă logodesc în grădină, într-un mod cu totul scandalos. Cineva ar putea crede că am avut un avantaj în fața ta de cel puțin o oră, dar nu. Zece minute mai târziu, te logodești *tu* în grădină. Ești pe cale să te căsătorești chiar înainte să apuce tata să-și dea consimțământul. Și acum m-ai bătut chiar și cu inelul. Eu nu îl voi avea pe al meu până când nu îl recuperează Toby din Surrey. Și chiar și atunci, nu va fi nici pe jumătate atât de frumos.

Lucy zâmbi la tirada îmbufnată a prietenei sale.

– Îmi dai voie să-ți reamintesc, spuse ea, că nu m-aș fi logodit *sau* că nu m-aș fi căsătorit, *sau* nici nu *aș fi* purtat un inel de logodnă dacă nu ai fi inventat scrisoarea aceea ridicolă?

– A fost ideea ta. Sophia se opri la fereastră și se rezemă iritată de geam. Și nu sună atât de rău. Ți-am făcut o mare favoare. Se jucă agitată cu ciucurele de la draperia de culoarea chihlimbarului. Ești dezgustător de fericită, nu încerca să pretinzi altceva.

– Foarte bine, spuse Lucy. Nu o voi face.

Luă de pe masa de toaletă unul dintre cerceii de opal ai mamei sale și zâmbi reflexiei sale când și-l puse în ureche și îl închise bine. Lucy se înfioră amintindu-și de senzația plăcută a dinților lui Jemmy

mușcându-i lobul. Sfârcurile i se întăriră instantaneu, împingând mătasea corsetului de culoarea fildeșului.

Oare chiar trecuseră doar câteva ore de când plecase din patul lui? Parcă trecuseră săptămâni. Doamne, îi era dor de el! Chiar mai rău decât îi fusese cu o seară înainte, după două zile interminabile. Doar gândindu-se la el, simți o durere surdă în piept. Și o căldură între coapse. Amintiri fugare o necăjeau ca pâlpâirile focului în întuneric. Mâinile lui pe sânii ei. Limba lui în urechea ei.

– Uită-te la tine, spuse Sophia. Ești atât de fericită că te-ai înroșit. Dacă nu te-aș fi cunoscut, aș fi crezut că ai febră.

Lucy se strâmbă și își presă mâna pe frunte într-o suferință prefăcută.

– Și, continuă Sophia străbătând încăperea ca să ajungă în spatele ei, Domnul să ne ajute pe toți, trebuie să fie captivant. Schimbă priviri cu Lucy prin reflexia oglinzii. Un zâmbet reticent îi apăru pe față. Sunt chiar fericită pentru tine.

Camerista înfipse ultimul ac de păr în șuvițele ridicate.

Lucy se ridică și se roti ușor, pentru evaluarea Sophiei.

– Arăți minunat, spuse Sophia, stând mai în spate ca să judece efectul. Culoarea fildeșului se potrivește cu tenul tău. Rochia îți vine de minune. Abia dacă-și va da seama cineva că este modificată.

Lucy se duse în fața oglinzii lungi și își cercetă imaginea. Mătasea de culoarea fildeșului stătea pe trupul ei ca încă un rând de piele, iar corsetul fusese strâns să dezvăluie cât mai mult din decolteu. Fusta cădea din talie, trasându-i curba șoldurilor înainte de a se drapa până la podea. Cerceii de opal îi atârnau din urechi, iar nestematele îi străluceau pe degete. Părul îi era ridicat și răsucit în stil clasic grecesc și legat cu o panglică de mătase. Șuvițele care atârnau libere nu erau dezordonate, ci în bucle aranjate cu atenție, menite să atragă ochiul în jos, spre forma elegantă a gâtului ei.

– Gândește-te, spuse Sophia. Peste câteva ore vei fi contesă.

Lucy privi cum reflexia din oglindă păli. Contesă? Ea? Cuvintele „Lucy" și „contesă" nu păreau să aparțină aceluiași timp. Ele abia dacă păreau să aibă loc în aceeași încăpere. Lucy își dădu seama brusc că ea nici măcar nu întâlnise vreodată o contesă. Cum ar fi putut ea deveni una? Inima începu să-i bată în corset și simți nevoia să fugă și să se ascundă în șifonier.

Dar nu se putea ascunde de *el* acolo.

Lucy se studie în oglindă și respiră adânc, examinându-și din nou reflexia. Aceeași ochi verzi priveau dintr-o față în formă de inimă,

încadrată de pometi impetuoși și de sprâncene negre. Pielea ei măslinie se îmbujoră ușor, iar atunci când zâmbi, dinții ei străluciră într-un rând drept. Până la urmă, ea rămânea tot Lucy.

Și chiar și cu cerceii mamei și cu rochia împrumutată, ea simți, pentru prima dată în viață, că era frumoasă. Încetă să se mai îngrijoreze că s-ar putea împiedica în pantofii cu toc sau că ar putea călca pe fusta grea, căptușită cu satin. Centrul echilibrului ei se schimbă cumva. Stilul ei exista încă pe sub mătase, dar mai puternic decât ieri. Acoperit de sărutări și susținut de pasiune. Suficient de puternic încât să ducă formidabila povară a eleganței.

Încă o îngrozea să devină contesă. Dar Lucy se gândi că va reuși să se descurce cu asta, atâta timp cât ea va fi contesa lui.

– Zici că rochia a fost făcută pentru tine, spuse Sophia.

– Sunt norocoasă că am aproape aceeași măsură ca Marianne.

– Tu ești norocoasă în general. Vocea Sophiei deveni melancolică.

Lucy își privi prietena, simțind o mică urmă de vinovăție. Toți cei aflați la conacul Waltham petrecuseră ultimele două zile pregătindu-se pentru neașteptata ceremonie. Orice celebrare a logodnei Sophiei se pierduse în agitația pregătirilor de nuntă. Și deoarece fusese atât de absorbită de propriile gânduri, Lucy abia dacă vorbise cu prietena ei. Ultima lor conversație adevărată avusese loc la o sticlă bună de vin roșu.

– Tu nu ești fericită? întrebă Lucy.

Gura Sophiei se strâmbă.

– Cred că sunt.

– Ai avut cu siguranță momentul tău de pasiune, nu-i așa? Lucy arcui o sprânceană și apucă veselă încheietura Sophiei. Pasiune cu pieptul dezgolit, nu așa. Chiar și lui Gervais i-ar fi fost greu să egaleze asta.

Sophia își mușcă buza și zâmbi.

– Oh, da. Un moment pasional, într-adevăr. Își trase încheietura din strânsoarea lui Lucy și își duse mâinile la piept. Apoi se încruntă. Doar că...

Lucy se opri un moment mai lung înainte să intervină.

– Ce?

– Toby mă adoră. Mă venerează chiar. Vorbește întruna numai despre asta.

– Și asta e ceva rău?

– Știu, știu. Pare ridicol să mă plâng pentru că sunt obiectul unui devotament atât de înflăcărat. Se duse spre pat și se așeză pe margine.

Și presupun că nu mă deranjează să aud că sunt frumoasă. Dar când începe să compună ode despre puritatea și perfecțiunea mea, nici măcar nu mai recunosc femeia pe care o descrie el. Nu sunt deloc sigură că sunt eu. Dacă ar ști cu adevărat cum sunt eu în interior... Zâmbi ironic spre Lucy. Frumusețea nu merge mai departe decât o reflexie în oglindă.

Lucy se ridică de la masa de toaletă și se cocoță cu grijă pe pat lângă Sophia. Mătasea de culoarea fildeșului se așeză în jurul ei ca un nor.

– Dar aceasta este minunea, nu crezi? Faptul că el vede calități în adâncul tău – lucruri frumoase, ascunse, despre care tu nici nu știai că se află acolo.

Cum ar fi pasiunea, se gândi ea. Și tandrețea. Eleganța de a purta mătase și bijuterii. Și acea plăcere perfectă și minunată pe care i-o arătase el noaptea trecută. Cea pe care i-o oferise de trei ori, și pentru care ea scosese de la el trei nume diferite – unul dintre ele fiind chiar franțuzesc. Abia acelea erau lecțiile de vocabular de care s-ar bucura o fată. Poate că ar putea deveni totuși o lady. Ea oftă încet.

Ochii Sophiei se măriră atunci când îi studiară chipul lui Lucy.

– Să fii blestemată, Lucy Waltham, spuse ea cu o privire atotștiutoare. Iată-te din nou! Acum chiar te afli înaintea mea.

Lucy își lăsă privirea în podea. O roșeață fierbinte îi cuprinse obrajii și pieptul. Bineînțeles că Sophia *ar fi știut* doar uitându-se la ea. Nu ar fi știut toată lumea? Poate că a reușit să ascundă ceea ce s-a întâmplat prima oară, dar a doua oară? Oh, Cerule sfânt, a doua oară. Serios, ar fi fost un miracol dacă nu ar fi *auzit* tot conacul ceea ce s-a întâmplat a doua oară.

Lucy își roase unghia de la degetul mare.

– Este chiar atât de evident?

– Bineînțeles că este! Se poate vedea pe toată fața ta! Sophia înfipse un deget în brațul lui Lucy. Tu, acuză ea, ești îndrăgostită cu adevărat.

– Oh! Lui Lucy îi căzu mâna în poală. Oh, asta!

„Îndrăgostită? De Jeremy?"

– Nu încerca să negi, spuse Sophia. Ești o mincinoasă groaznică. Trebuie să mă lași ca într-o zi să-ți dau lecții de înșelăciune, Lucy. Este o realizare mult mai mare decât broderia, de departe.

Lucy nu avea de gând să nege. Intenționa să se îndrăgostească nebunește de el în curând. Ea doar aștepta un moment liber ca să-și pună mintea să o facă. În același fel în care se decisese pentru Toby.

Își va pune mintea și voința să se concentreze asupra sarcinii de a-și iubi soțul. Dincolo de rațiune, dincolo de argumente.

Dar nu își pusese mintea să facă asta. Voința ei nici măcar nu fusese consultată. Orice ar fi fost lucrul pe care îl simțea, venea dintr-un strat fundamental al ființei sale. Dincolo de rațiune, dincolo de argumente. Îl iubea în același fel în care plămânii ei respirau sau inima îi bătea în piept. Și într-adevăr, acum, că Lucy era conștientă de asta, fiecare suflare și bătaie de inimă rezona cu adevărul elementar.

„Îl iubesc pe Jeremy."

Fu copleșită de revelația aceasta ametitoare. Lucy se întrebă care parte din ea știuse mai întâi. Mâna ei, atunci când i-o sărutase în acea noapte? Brațele ei, când îl trăseseră în șifonier? Poate buzele ei, când o sărutase sub părul din livadă? Sau poate chiar picioarele ei, când o conduseseră în acea noapte la ușa lui, și nu la a lui Toby?

Lucy își lăsă capul în jos și zâmbi, îndoindu-și degetele de la picioare în pantofi. Picioare foarte deștepte.

Sophia își trase nasul.

Lucy se uită la ea și văzu ochii prietenei sale umplându-se cu lacrimi.

– Oh, nu este nimic, spuse Sophia, clătinând din cap. Se uită în sus la tavan și își duse un deget la coada ochiului. Doar că mereu plâng la nunți. Tu nu?

– Nu, răspunse Lucy cu sinceritate. Și până la urmă, eu nu plâng. Niciodată.

Sophia își trase din nou nasul și își îndreptă umerii.

– E bine atunci, spuse ea strălucind. Mă bucur că nu ți-am cumpărat batiste ca dar de nuntă. Se ridică și se îndreptă spre un pachet învelit în hârtie. O să-ți placă. Zâmbetul ei se lărgi când desfăcu firele înnodate. Îndepărtă hârtia dezvăluind o cascadă spectaculoasă de mătase stacojie. A fost făcut pentru Kitty înainte de nunta ei, dar ea crede că este țipătoare și vulgară. E potrivit pentru o femeie frivolă, zicea ea. Sophia desfăcu un neglijeu roșu ca focul. Eu, desigur, am crezut că este perfect. Ea presă cămașa de noapte de corpul ei și se așeză la oglindă. Decolteul cădea într-un mod dramatic, iar pe o parte, o crăpătură mare urca aproape până la șold. Bretelele subțiri și tivul erau din dantelă neagră, completând astfel neglijeul scandalos.

– Există și halat asortat.

Fermecată, Lucy se întinse să atingă materialul lucios. Îi curgea ca apa printre degete.

– Bietul Felix, nu? Sophia ridică o sprânceană și coborî vocea. Și norocosul conte de Kendall. O s-o rupă de pe tine, sunt sigură. Și când o să te văd data viitoare, vreau să aud fiecare detaliu palpitant.

Lucy râse. Îi va fi dor de genul elegant de nebunie al Sophiei.

– Știi, și eu am un cadou pentru tine.

– Serios?

Lucy se duse la comodă. Deschise un sertar, dădu la o parte o grămadă mare de ciorapi și ridică fundul fals ca să scoată de acolo obiectul ascuns.

– O să-ți placă, spuse ea aruncându-i Sophiei un zâmbet viclean când îi întinse cadoul ei. Este o carte.

– După aceea o vei duce la Corbinsdale?

Henry își propti o cizmă pe birou și se lăsă pe spate în scaun. Frunzărea hârtiile pe care le pregătise avocatul lui Jeremy.

Jeremy încuviință.

– Până la începerea sezonului.

– Lucy oricum va prefera să stea la țară. Ea nu va veni la tine cu nici o zestre, dar măcar nu te va costa mult. Nu va trebui să cheltuiești sume mari pe bijuterii sau rochii. El chicoti. Nu mi-o pot imagina pe Lucy trăncănind despre o sală de bal.

Jeremy își smuci manșeta.

– Poate că ai putea, dacă i-ai fi permis vreodată să participe la vreun bal.

Henry îi aruncă o privire peste mănunchiul de hârtii. După care își reluă lectura în tăcere.

În timp ce Henry citea, Jeremy se gândea la sarcina de a o îmbrăca pe Lucy pentru primul ei bal. Părea o ocupație mai sigură decât ceea ce făcuse în ultima jumătate de oră, adică imaginându-și-o goală pe Lucy. I-ar fi ținut trupul gol pentru cea mai mare parte din noapte, și doar câteva hârtii și un vicar stăteau între el și bucuria de a o vedea dezbrăcată pentru tot restul vieții. S-ar putea crede că era în stare să-ți țină gândurile și excitarea în frâu în următoarea oră. Dar ar fi o greșeală. Și faptul că se întâlnise cu Henry în biroul lui – același birou din nuc noduros pe care el și Lucy aproape că îl lustruiseră cu trei seri înainte – nu îl ajuta deloc.

Închise ochii. Nu exista nici un loc sigur unde să-și lase privirea să zăbovească. Sulurile de pergament îi aminteau de pielea ei. O privire aruncată la corespondență, cu sigiliul bombat și roșu, făcu să-l furnice degetele de dorința de a-i simți sfârcurile. Și tabloul

cu pana cufundată în călimară îi duse cu gândul în locuri în mod vădit obscene.

Nici o femeie nu îi făcuse asta vreodată. Jeremy cunoscuse pofta trupească. Cunoscuse eliberarea dulce a dorinței satisfăcute. Și curând după aceea, cunoscuse melancolia inevitabilă. Plictiseala. Satisfacția leneșă care persista zile sau săptămâni – până când o nouă cucerire îi agita sângele.

Ei bine, tânjise după Lucy. O dorise cu o nevoie febrilă dincolo de orice trăise el vreodată. Iar acum, îi cunoștea bucuria sublimă a trupului. De două ori. Se desfătase cu muzica dulce a strigătelor ei de dragoste în timp ce o ajuta să aibă orgasm. De trei ori. Nu avusese nici o reținere față de el, nu îi arătase nici o teamă. Doar pasiune inocentă și o încredere oarbă care îi făcuseră inima să-l doară de la frumoasa îndurare. El dorise să fie blând, și reușise – oarecum – prima dată. Dar a doua oară... Cerule... A doua oară! Reacția ei pasională și strigătele ei ascuțite îl făcuseră să renunțe la toată blândețea și îl făcuseră să se împingă din nou și din nou în locul ei strâmt și alunecos până când se pierduse complet.

Și era mai mult decât satisfăcut. Iar în ceea ce privește apatia sau plictiseala, Jeremy bănuia că acele două cuvinte fuseseră eliminate definitiv din vocabularul său. După ce plecase din patul lui, el se cuibărise pe cearșafurile unde rămăseseră căldura și parfumul ei dulce, și o visase în culori strălucitoare, luminoase. Se trezise excitat și râvnind-o de parcă nu ar fi făcut dragoste niciodată. Gustase fiecare centimetru din ea, dar tânjea după mai mult. Jeremy se îndoia că se va sătura vreodată de ea.

Dar începând cu – aruncă o privire ceasului său de buzunar – următoarele patruzeci de minute, ambiția vieții lui era să încerce.

– Tu chiar vrei să faci asta, nu-i așa? Henry flutură grămada de hârtii spre el.

– Cum? Jeremy se trezi din reverie.

– În ultimele două zile am tot așteptat să te eschivezi. Să te retragi. Dar tu vrei cu adevărat. Henry oftă din greu și aruncă hârtiile pe birou. Nu te pot lăsa, Jem.

– Nu mă poți lăsa să ce? Dacă există vreo problemă cu hârtiile, poate fi remediată cu ușurință.

– Nu mă refer la hârtii, omule. Nu te pot lăsa să te însori cu Lucy. Este absurd, continuă Henry. Mă uit la hârtiile astea – proprietăți, conturi, titluri... Nu poți vorbi serios când spui că vrei să faci asta.

Pe Jeremy nu-l interesau hârtiile. Nici titlurile, proprietățile, conturile. Singurul lucru pe care îl dorea era să alunece din nou în paradisul fierbinte, catifelat, unde nu conta nimic din toate astea. Unde uita de toate. Unde uitase cum îl cheamă, până când îi reaminti ea printre gemete zgomotoase.

Henry își dădu jos piciorul și se aplecă peste birou.

– Jem, știu că ți-am cerut să-i acorzi puțină atenție lui Lucy. Nu voiam să ajungi să te însori cu ea. Este o fată bună, dar nu este genul de soție pe care ți-ai dori-o.

Jeremy simți că vede roșu în fața ochilor. Îi venea să-l fugărească pe Henry cu propriul lui cuțit de corespondență.

– Tu ești conte, continuă Henry. Ar trebui să te căsătorești cu o femeie dintr-o familie cu tradiție. Cu cineva cu bani, cu relații. Te-ai ținut departe de căsătorie mai mult decât oricare dintre noi. Și nu cred că doar pentru că nu ai găsit țărăncuța fără zestre potrivită.

Furia care alerga prin sângele lui Jeremy ajunsese la punctul maxim de panică. Îi apărură broboane de transpirație pe sub lavalieră. Respiră adânc și încet, și se forță să-și păstreze vocea neutră.

– Henry, sunt logodit cu Lucy. O să mă însor cu ea.

O bătaie ușoară în ușă fu precedată de un scârțâit al ușii. O voce familiară întrebă:

– Marianne mi-a spus că vrei să mă vezi?

Jeremy se ridică și se întoarse, tocmai la timp ca să o vadă pe Lucy plutind în cameră pe un nor de mătase de culoarea fildeșului. După care uită cu totul să respire.

Mai întâi îi observă părul – abundența de bucle închise încoronându-i capul, și cârlionții care îi atraseră privirea mai jos. La obrajii, pe sub a căror piele aurie translucidă apăruse o îmbujorare rozalie. Panta delicioasă a gâtului ei gol. În jos unde ar fi trebuit să se afle decolteul rochiei. Mai jos, unde se afla de fapt decolteul – unde mătasea de culoarea fildeșului stătea prinsă de carnea caldă și dulce ca un vis.

Jeremy ar fi crezut că nu putea arăta niciodată mai frumoasă decât fusese noaptea anterioară, în patul lui. Și într-adevăr, nu era. Dar se afla al naibii de aproape. Și exista o emoție complet diferită la această frumusețe. Îl mișcase într-un mod nou și ciudat. Lucy arăta extraordinar când era dezbrăcată și foarte iubită, desigur. Dar aceea era o imagine privată, doar pentru ochii lui. În această dimineață, ea îi va sta alături înaintea omului și a lui Dumnezeu deopotrivă, strălucind ca un înger. Nimeni nu se putea uita la ea fără să fie

impresionat de drăgălășenia ei. Aceasta nu era dorința care îi ieșea din piept, înlocuindu-i respirația din plămâni.

Era mândrie.

– Bună dimineața, Jeremy. Zâmbi spre el cu o sclipire timidă în ochi.

Jeremy dădu din cap în loc de răspuns, neavând încredere în vocea lui. Dar în sinea lui, fu de acord că, într-adevăr, era o dimineață bună. Pentru prima dată de când plecase din patul lui, începu să-și imagineze și altceva în afară de nopți pline de pasiune – o viață întreagă de dimineți plăcute. Și când se gândi că așa avea să-și înceapă fiecare dimineață, auzind acele cuvinte picurând dulce de pe buzele ei, știind că acel zâmbet era doar pentru el – această dimineață specială deveni și mai bună.

– „Bună" nu cred că este cuvântul potrivit pentru a o descrie, se ridică Henry. Lucy, mă bucur că ești aici. Intră, ia loc!

Ea clătină din cap, netezindu-și fusta de la rochie.

– O să se șifoneze.

– Cum vrei. Henry ridică din umeri și se aruncă din nou în scaunul său. Dar nu va mai trebui să te preocupe această rochie. Tocmai îi explicam lui Jem că am să vă fac amândurora o favoare și am să pun capăt chiar acum acestei farse.

– La ce te referi? întrebă Lucy. Ce farsă?

– Asta! Henry gesticulă spre amândoi. Această logodnă. Această nuntă.

Lucy îi aruncă lui Jeremy o privire uimită.

Jeremy își drese vocea:

– Henry, nu cred...

Henry respinse obiecția.

– M-am tot gândit la asta. Nici măcar nu știe nimeni despre logodna voastră, în afară de noi opt. Mă gândesc că Felix și Toby își pot face doamnele să-și țină gura. Reputația lui Lucy nu va avea de suferit. O voi duce în oraș la primăvară și va avea parte de sezonul ei. Amândoi veți fi liberi să vă căsătoriți când și unde doriți. Și toată lumea va fi fericită.

Fericită? Omul ăsta era scrântit la cap? Jeremy nu putea da un nume exact sentimentului de amărăciune care îi apăruse în piept, dar era sigur că nu era vorba despre fericire.

– Henry, ascultă! Nu am nici o intenție să mă retrag. Mă voi însura cu Lucy. Am o obligație față de ea și față de tine.

Henry se încruntă.

– Vrei să mă scutești de generozitate? Știu că scrisoarea aceea ridicolă nu era a ta. Se ridică de pe scaun și ocoli biroul, completând micul lor triunghi. Vocea i se îndulci. Jem, ești cel mai bun prieten al meu. Lucy, ești singura mea soră. Pun pariu că vă cunosc pe fiecare mai bine decât oricine. Și știu că sunteți în stare să vă înnebuniți unul pe celălalt.

Expresia de pe fața lui Lucy se schimbă din uimire în indignare.

– Henry... nu știu la ce te referi.

– Ba sigur că știi! De opt toamne ați fugit unul de celălalt. Vă așteptați să cred că v-ați schimbat deodată? Henry făcu un pas spre sora lui și își coborî vocea. Și dacă Jem nu se va supăra că o spun, Lucy – în toți acești ani nu i-ai văzut decât partea amabilă. Crezi că este foarte sobru când se află la conacul Waltham? Acesta este viitorul tău soț în vacanță. Aici, este puțin rece. În restul anului, este un ghețar veritabil. Aruncă o privire nimicitoare în direcția lui Jeremy. Există mai multe lucruri despre el decât știi tu, Lucy.

Era o declarație destul de adevărată. Atât de adevărată, încât Jeremy nu era deloc sigur cum să răspundă. Pur și simplu stătea acolo, înghețat, așteptând răspunsul lui Lucy.

Fruntea ei se încruntă când își muta privirea de la unul la altul.

– Sunt sigură că sunt multe, spuse ea. Și sunt la fel de sigură că sunt mai multe și despre mine decât știe el. Ceea ce mă face să fiu confuză, Henry, este motivul pentru care te preocupă acest lucru.

Henry se întoarse la biroul său.

– La naiba, Lucy, bineînțeles că mă preocupă. Nu-ți dai seama că majoritatea oamenilor ar profita de șansa de a-și mărita sora cu un conte? Încerc să fac ceea ce este mai bine pentru tine.

Iar aceasta fusese crăpătura care spărsese gheața.

Jeremy scoase un râs aspru.

– Ei bine, asta ar fi o noutate. Haide, Henry! Nu ai făcut niciodată ce este mai bine pentru ea. Trebuia să o trimiți la școală, să o duci la oraș, să aibă parte de cultură și societate. Au trecut mulți ani de când ar fi trebuit să fie scoasă în lume. Și acum pretinzi că știi ce este mai bine pentru ea?

Se duse lângă Lucy și își puse mâna pe spatele ei mic. Era vital, într-un fel, să o atingă în acel moment. Să o revendice. Își imagină cum ea se lăsă ușor pe mâna lui.

– Lucy nu a avut niciodată oportunitățile și siguranța pe care ar fi trebuit să le aibă, continuă Jeremy. I le pot oferi eu. Pot avea grijă de ea.

Lucy se îndepărtă de atingerea lui.

– Cine spune că am nevoie de cineva ca să aibă grijă de mine?

Henry își ignoră sora, fixându-și privirea asupra lui Jeremy.

– Oh, da. Tu ai bani. Asta vrei să spui? Nu trebuie să-mi reamintești că poți cumpăra și vinde conacul Waltham doar cu mărunțișul pe care-l ții sub pernele din landoul tău. Și oricare altă doamnă ar fi încântată să profite de contul tău bancar. Dar aici vorbim despre Lucy. Pe ea nu o interesează bijuteriile sau mătăsurile, sau luxul.

– De unde știi? întrebă Jeremy. Tu nu i-ai oferit așa ceva! Poate că i-ar plăcea să fie acoperită de bijuterii. Poate că s-ar bucura de viața unei contese.

– Oh, chiar așa? Henry se întoarse spre sora lui cu un zâmbet strâmb pe față. Chiar vrei să fii contesă, Lucy? Gândește-te bine! O contesă nu-și poate petrece toată după-amiaza cățărându-se prin pomii din livadă. O contesă nu poate scoate câinii de vânătoare afară și să se întoarcă cu fustele pline de noroi. O contesă nu merge la pescuit.

Lucy se încruntă.

– Cred că o contesă ar trebui să poată face ceea ce îi place. Se uită la Jeremy. Nu-i așa?

Jeremy oftă. Acesta nu era cel mai bun moment sau loc pentru această conversație, dar presupuse că trebuia să se întâmple în cele din urmă.

– Nu, Lucy. Henry are dreptate. Corbinsdale este... ei bine, nu este conacul Waltham. Nu te poți comporta acolo așa cum ești obișnuită să te comporți aici.

– La ce te referi? Își încrucișă mâinile la piept. De ce nu?

Jeremy își puse mâinile în șold, încercând să găsească cel mai bun mod de a explica. Să se însoare cu ea însemna să o ia sub protecția lui. Nu doar oferindu-i totul din punct de vedere material sau scutind-o de câteva săptămâni în care să-l vadă pe Toby cum îi dă târcoale Sophiei – însemna să o păstreze în siguranță din punct de vedere fizic. El nu își revenise încă de când o văzuse rănită de acel laț blestemat din urmă cu trei zile, ca să nu mai vorbim de cursa ametitoare din livadă sau de baia în râu. Gândul că Lucy ar putea fi liberă pe domeniul Corbinsdale, cu toate acele stânci și maluri abrupte, ca să nu mai vorbim și de arendași... Ei bine, Jeremy nu se putea gândi la asta. Era de neconceput.

– Vei fi prea ocupată, spuse el. Vei avea o gospodărie de administrat, servitori de controlat. Este o proprietate foarte mare.

„Una dintre cele mai mari din Anglia", se abținu el să adauge.

– Da, dar a funcționat destul de bine și fără o contesă timp de mulți ani, nu-i așa? Și sunt sigură că până și o contesă își poate scoate calul la un galop din când în când. Sau să facă o plimbare prin pădure când are chef.

Jeremy își strânse pumnii. Dacă exista un singur lucru pe care Lucy nu avea voie să-l facă, acela era să rătăcească prin pădurile din Corbinsdale când avea chef. Pierduse deja prea multe pentru acea pădure blestemată. Își simți genunchii ciudat de slăbiți, dar își drese bine vocea.

– Nu, Lucy. O contesă nu poate. Nu contesa mea, în orice caz.

Și chiar dacă știa că nu o va impresiona absolut deloc, îi aruncă Privirea ca să fie sigur.

Lucy se trase înapoi de parcă fusese pălmuită.

– Ei bine, spuse ea încet. Poate că Henry are dreptate. Poate că nu sunt deloc potrivită să-ți fiu contesă. Poate că ar trebui să uităm totul despre asta.

Acum era rândul lui Jeremy să se crispeze. Să uite totul despre asta? Imposibil. Putea trăi mai mult decât Matusalem, dar nu putea uita niciodată noaptea trecută. Căldura gâdilătoare a respirației ei în urechea lui, senzația de satin a coapselor ei înfășurate peste șoldurile lui. Bucuria miraculoasă de a-și turna sămânța adânc în ea, făcând-o să fie a lui pentru totdeauna.

Și iat-o aici. Acum era a lui. Nu conta nici un pic dacă ea ținea sau nu la el, dacă ea voia să fie contesă sau actriță, sau spioană pentru rege. Era a lui, iar el nu va renunța la ea.

– Este prea târziu, spuse Jeremy încet. Nu-i așa, Lucy?

Îi văzu ochii licărind cu înțelegere. Apoi Henry păși între ei.

– Nu, nu este prea târziu, spuse el. Vezi? Începe deja. Jem, tu trăiești ca să comanzi oamenii din jurul tău. Lucy, tu nu suporți să ți se spună ce să faci. În mod ciudat, mi se întâmplă să țin foarte mult la voi amândoi. Și nu vreau să vă văd încătușați într-o căsătorie nefericită doar de dragul decenței.

– Nefericită sau nu, ne vom căsători. Și nu are nimic de-a face cu decența, spuse Jeremy cu subînțeles. Absolut nimic.

Henry își aranjă partea din față a vestei. Își miji ochii.

– Să știi că aș putea refuza să îmi dau consimțământul. Nu a împlinit vârsta.

Jeremy expiră încet și încercă o abordare mai puțin subtilă.

– Henry, nu poți. Tu nu înțelegi. Lucy este compromisă.

– Tocmai am discutat toate astea. Uită de scrisoarea aia blestemată. Putem înăbuși orice pălăvrăgeală care ar putea continua. Abia dacă știe cineva din societate numele ei, darămite să-i mai pese să bârfească despre ea.

Jeremy înaintă, până când se aflară aproape nas în nas. El vorbi încet și clar, cu vocea aproape șoptită:

– Henry, ascultă ce-ți spun! Lucy este compromisă.

Lucy se repezi lângă el și îl apucă de mânecă.

– Jeremy, te rog, nu...

Fără să-și întoarcă privirea de la Henry, Jeremy se eliberă din strânsoarea ei.

– Lucy este compromisă de mine. Trebuie să ne căsătorim. Ar putea fi însărcinată.

Capitolul 18

Lucy îl privi pe fratele ei schimbându-se la față. Chipul lui bronzat mai întâi se albi, după care se înroși foarte tare. În cele din urmă, se întoarse încet spre ea.

Ea nu putea suporta să-i întâlnească privirea.

– Oh, Lucy. E adevărat? Cu... cu el?

Ea îi evită privirea, se strânse în brațe și făcu un semn mic din cap.

Henry blestemă și plecă de la fereastră.

– Aici? În casa mea? Când naiba s-a întâmplat asta?

Jeremy oftă.

– Aș putea răspunde la asta, dar nu cred că tu chiar vrei să știi.

Henry blestemă din nou, continuând să se plimbe.

– Cum s-a întâmplat asta?

– Având trei copii, ar trebui să știi de mult acest lucru, spuse Jeremy. Când Henry se opri brusc și se uită la el, adăugă: Mă căsătoresc cu ea, Henry. O să îndrept lucrurile.

– O să îndrepți lucrurile? Eu... Tu... Henry se îndreptă spre Lucy. Doamne, Lucy! Nici nu-mi pot găsi cuvintele. Sunt atât de... Își încleștă și își descleștă mâinile. Atât de...

– Mânios, interveni ea uitându-se în covor. Dezamăgit de mine.

– Îmi pare atât de rău! O apucă de umăr, iar ea se uită în sus, în ochii lui verzi strălucitori. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi zis că îi venea să plângă. Lucy, îmi pare atât de al naibii de rău! Nu ar fi trebuit să se întâmple asta.

Șocată, ea îi acceptă îmbrățișarea aspră, cu un singur braț.

– Henry, este... este atât de drăguț din partea ta. Acum urma o propoziție pe care ea nu se aștepta niciodată să o rostească. Dar mă bucur că nu ești mânios, pentru că eu sunt foarte...

– Oh, sunt mânios. Nu doar pe tine.

Îi dădu drumul și se întoarse spre Jeremy.

– Este sora mea. Și am crezut că erai prietenul meu. Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de om o compromite pe sora prietenului său?

„Unul care este sedus fără rușine." Lucy își mușcă buza. Poate că ar trebui să-l apere pe Jeremy, dar cum putea începe să-i spună adevărul lui Henry?

Pumnii lui Henry se strânseră.

– Să mă ajute Dumnezeu, Jem. Simt o dorință puternică de a...

Jeremy se întoarse spre el.

– Fă-o odată!

Și înainte ca Lucy să aibă ocazia să protesteze – sau să se gândească dacă măcar își dorea să protesteze –, Henry îi trase un pumn în burtă lui Jeremy. Lucy tresări din cauza bufniturii. Simți amar în gură...

Jeremy își puse mâna pe birou și se sprijini pe el, respirând încet.

– Te simți mai bine? scrâșni el uitându-se în covor.

Henry se îndreptă spre fereastră.

– Nu.

– Ei bine, începu Jeremy încă o respirație, înseamnă că suntem doi.

– Trei. Lucy se înecă în acel cuvânt. Ea nu știa pe care dintre cei doi bărbați îl rănise mai mult. Și nici nu putea decide care dintre ei merita o pondere mai mare a furiei sale. Tot ce știa era că această ceartă se îndrepta spre dezastru și, dacă nu înceta în acel moment, lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel. Vă rog să vă opriți, spuse ea, înainte să spuneți lucruri pe care nu le veți mai putea retrage.

Henry se uita pe fereastră, cu privirea rătăcită.

– Tocmai mi-am dat seama de ceva, Jem. Te-aș putea ucide.

Lucy închise ochii.

– Aș avea tot dreptul să te provoc la duel, continuă Henry pe un ton rece. Toată lumea știe că ești un țintaș care nu valorează nici cât o ceapă degerată. Te-aș putea împușca în locul în care stai.

Inima lui Lucy se opri.

– Henry, nu!

Jeremy vorbi fără să țină cont de protestul ei.

– Da, ai putea. Dar te-aș ruga să nu o faci. Dacă nu pentru mine, pentru Lucy. În cazul în care este însărcinată.

Henry nu spuse nimic. Bătu cu degetul pe suprafața mată a ferestrei.

Jeremy își îndreptă spatele.

– Voi avea grijă de ea, Henry. După cum merită.

„După cum merită?" Lucy își înăbuși un râs amar. Oare merita această umilire? Merita să-i vadă pe cei doi bărbați pe care îi iubea, cei mai buni prieteni din copilărie, întorși unul împotriva celuilalt cu violență? Și cel mai rău, ea fiind motivul care îi despărțea?

Henry se uită la Jeremy cu o privire rece.

– Nenorocitule! Îndrăznești să sugerezi că îi va fi mult mai bine cu tine pentru că îi poți cumpăra rochii frumoase, inele și trăsuri? Ai distrus-o! Acum va trebui să se mărite cu tine. Ai lăsat-o fără posibilitatea de a alege. Nici să nu îndrăznești să te uiți de sus la mine și să te comporți de parcă îi faci familiei Waltham o mare favoare.

Se îndreptă spre ușă și o deschise.

– Henry, stai!

Henry se opri în prag. Jeremy respiră adânc.

– Ai dreptate. Este numai vina mea. Purtarea mea față de voi amândoi este de neiertat. Îi aruncă lui Lucy o privire scurtă și se uită înapoi la Henry. Îmi pare foarte rău. Aș anula totul dacă aș putea.

Cuvintele lui o loviră pe Lucy ca un pumn în burtă.

Henry se întoarse să-l privească pe Jeremy în ochi.

– Și când te gândești, spuse el, că pentru un moment, așteptam cu nerăbdare să te numesc fratele meu.

Tresărind, Jeremy se sprijini din nou pe birou. Lucy se holbă la el, nemișcată, amuțită de șoc, mânie și durere. Și cumva, această tăcere amară dintre cei trei se simțea mai rău decât o ceartă, era o pedeapsă mai mare decât loviturile.

În cele din urmă, Jeremy termină cu o voce slabă:

– Îmi pare rău, Lucy.

Clătinând ușor din cap, Lucy se retrase.

– Așa cum ai spus și tu, Jeremy, este prea târziu.

Trecu pe lângă mâna întinsă a fratelui ei și ieși din încăpere. Dar cuvintele lui Jeremy o urmară pe coridor, răsunând cu fiecare sunet scos de pantofii ei cu toc pe parchet. „Aș anula totul dacă aș putea."

Lucy se clătină și se prăbuși pe peretele lambrisat.

Avuseseră o noapte plină de pasiune descătușată. Ea descoperise o plăcere de neimaginat în brațele lui. Iar după plăcere, o pace binecuvântată. O făcuse să se simtă dorită și prețuită, și în siguranță. Frumoasă, pentru prima dată în viața ei. El îi mângâiase fiecare părticică a corpului și îi ajunsese la inimă.

Iar el ar anula totul dacă ar putea.

Se repezi pe scări spre camera ei, trântind ușa după ea. Își duse mâinile la burtă, disperată să înăbușe suspinele care i se ridicau în gât. Ea nu va plânge.

Jeremy nu pretinsese niciodată că o iubește, își aminti ea. El spusese doar că o dorește. Iar acum o avusese. Pe ea, Lucy – o fetișcană incorigibilă, fără titlu, relații sau zestre care să merite. Nici măcar o tavă de ceai pictată. El o dorise și o avusese, iar acum trebuia să se însoare cu ea. Nu pentru el, ci în eventualitatea că va exista un copil.

Era prea târziu.

Oh, cât fusese de proastă! Tachinându-l în tot acest timp cu săruturi și replici, ciobindu-i acea înfățișare rece, crezând că găsise ceva ascuns în interiorul lui. Ceva interesant, irezistibil. O pasiune sălbatică, pe care doar ea o putea scoate la suprafață.

Chiar mai rău, ea își închipuise că găsise o latură secretă a ei. Nu fata impertinentă, ci o femeie alături de care el dorea să-și împartă viața. O doamnă, potrivită să poarte mătăsuri și bijuterii. Și, în ciuda tuturor dovezilor contrare, unele calități ascunse care o făcuseră demnă de titlul de contesă.

Dar nu era adevărat, pentru că el nu o iubea. Ea îl iubea, dar el nu o iubea. El ar anula totul dacă ar putea.

Ea nu ar face-o.

Lucy trase adânc aer în piept. În ciuda deznădejdii care punea stăpânire pe toată ființa ei, știa că ar fi făcut totul la fel. Ar fi devenit o seducătoare deșănțată, exact așa cum plănuise de la început. Ar fi prins un soț în laț. El era al ei acum, și afurisită să fie dacă îl va lăsa să plece.

Și astfel, o jumătate de oră mai târziu, Lucy stătea în fața vicarului într-o rochie împrumutată și cu cerceii mamei sale, rostind cuvintele „Da" și „până când moartea ne va despărți", cu o voce mai slabă decât cea cu care îmboldea de obicei caii de la trăsură. Jeremy, cu fața lui

trasă și palidă, abia dacă se uită la ea. Henry, care stătea în spatele lui, refuză să-i întâlnească privirea. Vicarul, mâhnit probabil pentru fiul său plin de coșuri, menținu o atitudine de melancolie pioasă cât timp bolborosi cuvintele ceremoniei.

Când Jeremy îi luă mâna și îi puse pe deget o verighetă groasă de aur, Lucy simți cum i se scurge tot sângele din cap. „Respiră", își zise ea. Ea nu fusese niciodată o plângăcioasă, iar acum nu era momentul să înceapă.

Inspiră adânc, ținându-și respirația. „Îl iubesc."

Expiră încet, și inima i se strânse. „El nu mă iubește."

Înainte și înapoi, respirație cu respirație, adevărurile în tandem se învârteau în mintea ei tot restul ceremoniei. Inspiră, expiră. „Îl iubesc, el nu mă iubește."

Apoi vicarul binecuvântă mâinile lor împreunate, invocă puterea sfântă și îi declară soț și soție. Mâna lui Jeremy i-o strânse foarte ușor pe a ei. Lucy se uită în sus și îi întâlni ochii albaștri, întrerupându-i pentru o clipă litania.

„Îl iubesc."

„El nu mă iubește..."

„Încă."

Jeremy abia dacă se putea uita la ea. Chiar și palidă și tremurând, și probabil foarte furioasă, Lucy încă îi lua respirația. Și să respire îi era destul de greu în acel moment, având stomacul încă înnodat din cauza pumnului lui Henry.

Cum de ajunsese totul să fie atât de greșit? În ultimele două zile, Jeremy își promisese că o va face fericită pe Lucy, că o va proteja de Henry și Toby, și de alți idioți nesimțitori. Dar acum își dădea seama că fusese o minciună. Adevărul era că fusese înnebunit de dorință și mânat de furie și că nu se gândise deloc la fericirea ei. Insistase asupra logodnei lor, insistase ca această ceremonie să aibă loc numaidecât, fără să se oprească vreodată să se gândească la nevoile lui Lucy. Ea venise la el noaptea trecută neliniștită și plină de îndoieli, căutând alinare în plăcerea fizică. El știa asta. Nu își petrecuse el ani în șir făcând la fel? Ar fi trebuit să-și înfrângă pofta trupească și să o trimită de acolo. Dar nu o făcuse, iar acum cea care avea să plătească va fi Lucy.

Un nou spasm de durere îi răsuci intestinele. „Idiot nesimțitor!"

Imediat după ce vicarul terminase ce avusese de făcut și ceremonia luase sfârșit, Jeremy se aplecase să-și sărute mireasa. Dar

pe măsură ce se apropia, buza de jos a lui Lucy tremura mai tare. Și în ultima clipă, el își lipise buzele de obrazul ei. Și-ar fi dorit cu disperare să o ia în brațe, să sărute încruntarea de pe buzele ei și să îndrepte cumva lucrurile.

După ce semnară actele, și oamenii îi felicitară, ea pe Henry îl căuta. Henry care o consola. Fratele și sora se retraseră departe de restul mulțimii și stătură liniștiți de vorbă câteva minute – la sfârșitul cărora, Henry o trase într-o îmbrățișare sobră.

Jeremy se apropie de ei.

– Lucy, spuse Henry cu ochii verzi plini de emoție, dacă vei fi vreodată nefericită, nu trebuie decât să-mi spui. Ești întotdeauna bine-venită la conacul Waltham. Scrie-mi și voi veni îndată după tine. Îi aruncă o privire lui Jeremy. Casa ta va fi întotdeauna aici.

– Casa ei este acum la Corbinsdale, spuse Jeremy. Și ar fi bine să ne îndreptăm spre ea. Ignorând privirea de piatră a lui Henry, Jeremy se adresă soției sale: „Soției sale." Crezi că poți fi gata de plecare într-o oră?

Lucy încuviință.

– Atunci ne vedem la trăsuri.

Două ore și jumătate mai târziu, Lucy ieși în sfârșit din conac. Jeremy observă cu dezamăgire că ea schimbase rochia de mătase de culoarea fildeșului și acum purta o rochie de culoarea salviei și o pelerină cafenie îmblănită. Era mai potrivită pentru călătorie, presupuse el. Dar mult mai interesante decât tipul de țesătură care îi acoperea brațele erau cele două pachete care se zvârcoleau sub ele. Ea ținea ascuns la fiecare cot câte un cățeluș agitat.

În urma ei venea o procesiune aparent fără sfârșit de lachei. Fiecare ducea câte un cufăr sau un turn de cutii de pălării, la care se adăuga unul mai nefericit care strângea o pisică mârâită. Un rândaș apăru brusc din direcția grajdurilor, ținând-o pe Thistle de frâie. Și tocmai când Jeremy începuse să-și spună că mireasa lui intenționa să ia cu ea fiecare creatură binecuvântată de la conacul Waltham, fusese adus afară cel mai curios bagaj de până atunci.

– O aduci și pe mătușa Matilda?

Bătrâna ieșise afară din conac. Lucy aruncă un cățeluș agitat în brațele lui Jeremy, eliberându-și o mână ca s-o susțină pe mătușa ei.

– Bineînțeles că o aduc și pe ea. Nu o pot lăsa aici, nu-i așa? Știi că Henry nu este în stare să aibă grijă de ea cum trebuie.

– Da, bine... Jeremy nu știa cum să se opună. Putea să-i atragă atenția că nu discutaseră această chestiune. Dar până la urmă, el nu-i

oferise lui Lucy nici o ocazie să discute despre ceva. Își drese vocea. Mătușa ta e bine-venită, desigur. Eram doar surprins. Se uită în jos la cățelul care îi făcuse o gaură în mănușa lui cea nouă. Și câinii?

Lucy își scutură capul.

– Mă tem că ei sunt singura zestre pe care o am. Mi s-a dat de înțeles că vor deveni niște vânători excelenți de vulpi. Se trag din cei mai buni câini ai lui Henry.

Jeremy înmânână câinele unui lacheu în livrea.

– La cufere, îl direcționă el.

– Oh, nu! strigă Lucy, ținând la piept ghemul de blană canin. Trebuie să meargă cu noi, desigur! Altfel vor fi teribil de speriați.

– Lucy, trăsura nu este mai veche de șase luni. Tapițeria arată în continuare ca nouă.

Ea își ridică bărbia.

– Și...?

El respiră adânc.

– Și... cred că este destul de mare să găzduiască doi cățeluși. Și o pisică. Și pe mătușa ta. Se opri. Dar nu și calul tău. În privința asta nu mă poți face să mă răzgândesc. Mă tem că Thistle va trebui să meargă pe jos.

În acel moment, buzele ei se curbară puțin. Lui Jeremy îi crescu inima în piept. Ar fi făcut orice să o vadă pe Lucy zâmbind din nou.

Dar nu putea. Pe măsură ce trăsura mergea pe alee, îndepărtându-i de conacul Waltham, el vedea cum toată bucuria se scurgea de pe fața ei. Lucy își întinse gâtul să arunce o ultimă privire la fațada dărăpănată a casei în stil Tudor, apoi se întoarse spre el.

– Avem mult de mers până la domeniul tău?

– Dacă drumurile sunt uscate, ar trebui să ajungem la timp pentru cina de mâine-seară.

Ea clipi.

– Mâine?

Jeremy afurisi în gând. Probabil că ea nu călătorise pe o rază mai mare de treizeci de kilometri de conacul Waltham, și iată-l pe el ducând-o într-un loc pe care nu îl văzuse niciodată. Ar fi trebuit să o ducă la oraș. Ar fi fost la doar o jumătate de zi depărtare de casă. Dar el lipsise deja de prea mult timp de la Corbinsdale. Dacă ar fi dus-o la Londra, ar fi trebuit să o lase acolo cât era el la moșie. Iar el nu voia să o lase acolo.

El nu voia să plece deloc de lângă ea. Își dori să fi cumpărat o trăsură mai mică, astfel încât să nu fie atât de al naibii de departe,

așezată vizavi de el pe tapițeria neagră plușată. O disprețuia pe fragila și micuța mătușă Matilda pentru că îi luase ceea ce ar fi trebuit să fie al lui, adică locul de lângă Lucy. Ura creatura blănoasă ghemuită în poala ei, care se bucura de dezmierdările degetelor ei moi. Și chiar dacă ar fi stat lângă ea, nu i-ar fi plăcut materialul hainelor lor pentru că interveneau între pielea ei și a lui.

Fiecare centimetru de spațiu dintre ei ar fi fost cu un centimetru prea mult. Singurul gând care îi păstra întreagă sănătatea mintală pe tot parcursul călătoriei interminabile era acela că o va ține în brațe în acea noapte, cu nimic – cu nici măcar un centimetru de spațiu sau obiect de îmbrăcăminte – între ei. El plănuise, cu detalii sfâșietor de vii, cum o va săruta și o va mângâia până când obrajii i se vor îmbujora din nou și scânteia nerușinată avea să i se reaprindă în ochi. Poate că aceasta nu era căsătoria pe care și-o dorise ea. Poate că el nu va putea să-i ofere tot ce merita ea. Dar Jeremy jurase să fie generos cu ea și să-i ofere tot ce putea – confortul material și plăcerea fizică. Și soția sa aproape că îl omorâse când ajunseră la han în acea seară și îi spuse că intenționa să-și petreacă noaptea – noaptea nunții lor – dormind în odaie cu mătușa ei.

– Îmi pare rău, șopti ea la ușa camerei lor. Nu știam că ne vom opri peste noapte. Știi cum pleacă și se rătăcește. Trebuie să rămân cu ea.

– Ești sigură? Pot pune doi lachei de pază pe coridor. Patru, dacă vrei. Una dintre fetele care servesc la han poate sta cu ea.

Jeremy își dădu seama că părea disperat. Nu îi prea păsa.

Lucy își mușcă buza, evitându-i privirea.

– Suntem într-un loc străin. S-ar putea să se trezească și să fie confuză. Nu pot să o las singură.

„Nu poți să mă lași singur", vru el să protesteze. Niciodată în viața lui Jeremy nu se așteptase să invidieze o invalidă bătrână care purta turban. Dar la naiba, o invidia. Era înnebunit și gelos.

– Desigur, spuse el printre dinți, stăpânindu-și irascibilitatea copilărească din glas.

Desigur.

Ea nu voia să fie lângă el. El nu se putea apropia destul de ea, iar ea nu dorea nimic altceva decât să stea separați. Și nu era ca și cum el o putea învinovăți. El o grăbise în această căsătorie și o luase repede de lângă familia și casa ei. Ea are nevoie de timp, își spuse Jeremy. Are nevoie de spațiu.

*

Lucy avea mai mult decât suficient spațiu. Prea mult spațiu, se gândi ea a doua zi de dimineață, în timp ce trăsura se hurducăia pe drum. Drumul era denivelat și plin de pietre și urme adânci de roți, iar ea era aruncată ca o minge de biliard dintr-o parte în alta a trăsurii. Mătușa Matilda stătea întinsă pe bancheta din fața ei, dormind cât dură întregul calvar, așa cum doar cei foarte tineri sau cei imposibil de bătrâni sunt în stare să o facă. Dacă Jeremy nu ar fi insistat să meargă călare împreună cu însoțitorii în livrea, ar fi fost lângă ea, ținând-o strâns în brațele lui solide. Nu că și-ar fi dorit să o facă.

Lucy abia dacă își înțelesese propriul comportament din ultimele douăzeci și patru de ore. Începând de la cearta cu Henry, ea funcționa într-o stare vecină cu panica. Abia rezistase în timpul ceremoniei. După aceea, se agățase cu disperare de fratele ei, îmbrățișându-l cu o adorație de fetiță pe care credea că o depășise de mult. Tandrețea lui neașteptată o surprinsese, precum și promisiunea lui de a veni după ea oricând dorea. Lucy nu știa dacă să-l binecuvânteze pentru bunătatea lui sau să-l blesteme pentru convingerea lui evidentă că viitorul ei nu avea să fie altfel decât nefericit.

Când venise timpul să plece de la conacul Waltham, ea se panicase încercând să ia cu ea cât mai multe lucruri. Haine pe care nu le purtase niciodată, cărți pe care nu le citise și toate aceste ființe, atât blănoase, cât și cu turban.

Apoi evitase compania soțului ei în noaptea nunții. Se gândi la expresia de pe chipul lui când se despărțiseră noaptea trecută – acea privire încordată care dădea ordine, chiar dacă cuvintele spuneau altceva. Văzuse dorința din ochii lui, auzise tonalitatea profund senzuală din vocea lui. Amintirea o făcea să tremure chiar și acum.

Să tremure și să se încrunte. Se pare că trecuse de standardele exigente ale lui Jeremy de fiecare dată când se apropiau de un pat – sau de un birou, sau de un șifonier, sau de un copac. De ce voia el să-i schimbe comportamentul în toate celelalte privințe? Se părea că el o voia pe adevărata Lucy în dormitor, dar, oriunde altundeva, dorea ca ea să se schimbe.

Ar fi trebuit să-l asculte de la bun început. „Un bărbat nu vrea să se coboare ca să iubească. El vrea să ajungă mai sus, să fie cât mai înalt. Își dorește ceva mai mult decât o femeie. Vrea un înger. Un vis."

Lucy se cufundă în pernele trăsurii cu un râs ironic. Dacă el credea că ea își va asuma cu bucurie rolul unei contese sfioase, va trebui să se gândească mai bine. Nu va merge niciodată. Măcar atât învățase și ea din faptul că alergase după Toby. Dacă Jeremy și-ar fi dorit

o doamnă elegantă, atunci ar fi trebuit să se însoare cu una. Era prea târziu acum, într-adevăr.

Mângâie pisica durdulie care se întindea în poala ei. Numai dacă ar fi putut să înceteze să-l iubească, se gândi Lucy. Să-și ia inima înapoi prin simpla forță a voinței. Dar se părea că voința ei nu avea nici un cuvânt de spus în această privință. Iubirea îi pulsa în sânge, îi umplea fiecare răsuflare. Imposibil de evitat, ireversibilă. Ceva se schimbase în interiorul ei, și nu avea să mai fie niciodată la fel.

Nimic nu va mai fi la fel. Nici viața ei, nici casa ei, nici relația ei cu Henry. Și acel cerc de prieteni care se forma în fiecare toamnă, oferindu-i lui Lucy protecție și afecțiune – se destrămase pentru totdeauna. Ce îi mai rămăsese?

Nimic, cu excepția celei mai mici și mai iraționale licăriri de posibilitate. Își închise ochii, amintindu-și acel moment din timpul cununiei când mâna lui Jeremy se închisese caldă și puternică peste mâna ei, iar ea simțise un fior ciudat în piept. O sclipire mică de optimism, răzbătând prin deznădejde.

Se gândi că putea fi speranța.

Lucy deschise ochii și oftă. Nu știuse niciodată să spere. Dar se părea că sosise momentul să învețe.

Drumurile fuseseră uscate și scoseseră un timp bun în a doua zi a călătoriei lor. Cu toate astea, zilele fiind scurte la sfârșitul toamnei, era întuneric beznă când ajunseră la Corbinsdale Abbey.

Servitorii casei îi întâmpinară cu aplauze politicoase. Doamna Greene, menajera, făcu un pas în față.

– Milord, spuse ea făcând o reverență. Milady. Bine ați venit la Corbinsdale!

Jeremy se uită cum respectabila menajeră o privea pe Lucy cu curiozitate. Își drese glasul. Își mută repede privirea înapoi la el, puțin vinovată.

– Camerele sunt pregătite, milord.

– Mătușa doamnei a venit să locuiască împreună cu noi. Jeremy i-o prezentă pe mătușa Matilda. O puteți instala în Apartamentul Albastru. Va avea nevoie de două îngrijitoare.

Ochii doamnei Greene se lărgiră, dar își reveni repede.

– Foarte bine, milord. Cina este gata să fie servită oricând doriți.

– Într-o oră, atunci.

Cu un semn din cap îi dădu de înțeles menajerei că putea să plece.

Jeremy le conduse pe Lucy și pe mătușa ei în sus pe scări. De îndată ce ajunseră pe palier, o mulțime de lachei intrară imediat în acțiune la parter, grăbindu-se să care cuferele și bunurile lor în sus pe scara de serviciu. În momentul în care ei urcară ultima treaptă și o luară pe coridor, o cameristă îi aștepta în fața Apartamentului Albastru. Cuferele mătușii Matilda erau aliniate deja lângă ușă. Când intrară în cameră, un lacheu tocmai îndepărta ultimul cearșaf care acoperea un divan.

– Dumnezeule! exclamă Lucy. Cât de eficient!

Cu mâinile împreunate și cu turbanul îndreptat, mătușa Matilda inspectă noua ei locuință. La ferestre erau draperii de catifea bleumarin, iar mobilierul era tapițat cu un imprimeu *Toile de Jouy* albastru cu alb. Paravane pictate cu scene pastorale cu ciobănițe nubile înconjurau șemineul mare.

– Minunat!

Jeremy îi oferi lui Lucy brațul și o conduse de-a lungul coridorului.

– Acestea sunt camerele noastre, spuse el invitând-o în camera de zi. Un foc trosnea în șemineu, aruncând o strălucire de chihlimbar peste mobilierul din mahon franțuzesc și tapiseriile medievale. Această cameră de zi este comună. Apartamentul meu este la dreapta, iar camerele tale sunt pe acolo. El indică ușa din stânga sa. Lucy încuviință, cu ochii larg deschiși. Ți-am angajat o cameristă. Cea mai bună pe care o poți găsi la Londra.

– Înțeleg, spuse ea încet.

Jeremy abia dacă putea recunoaște expresia de pe fața soției sale. Dacă nu ar fi știut că era imposibil, ar fi spus că Lucy arăta copleșită. O conduse spre camerele ei.

– Ce-ar fi să stai puțin să te reîmprospătezi și să te schimbi pentru cină? Trebuie să-ți fie foame.

Lucy zâmbi, semănând puțin din nou cu ea însăși.

– Foame este puțin spus. Sunt lihnită.

El râse.

– În regulă. Atunci să fii repede gata.

Patruzeci de minute mai târziu, Jeremy intră în camera de zi, spălat și îmbrăcat într-un costum negru de seară. Rămase în prag, uitându-se la soția lui. Lucy stătea într-un fotoliu tapițat, privind absentă la foc, cu bărbia sprijinită în palmă. Era îmbrăcată cu o rochie de mătase galben pal, iar părul îi fusese pieptănat și răsucit într-un coc simplu. În această postură, fără să știe că era observată, arăta minunat și vulnerabilă, și cu totul deznădăjduită.

Un val de neliniște crescu în pieptul lui Jeremy. Aceasta era prima lor noapte în noua lor casă ca soț și soție, iar covorul în formă de medalion care se afla între ei putea la fel de bine să fie un ocean. Pentru prima dată în viață, Jeremy își dori să fi avut talentul de a fi fermecător. Nu se putea abține să nu-și imagineze că niște cuvinte bine alese, rostite pe un ton armonios, conciliant, ar fi îndreptat lucrurile. Dar Jeremy habar nu avea care puteau fi acele cuvinte.

Suspină. Toby ar fi știut.

Lucy îi remarcă prezența și se ridică, un zâmbet forțat încordându-i chipul. Cu o încuviințare mută, Jeremy îi oferi brațul său. În orice caz, era bucuros că îi putea oferi măcar atât. Siguranța unei căsătorii, o casă întreținută bine, o masă rafinată. Nu era tot ce își putea dori o soție, știa și el, dar erau lucruri de care orice femeie avea nevoie.

El le însoți pe cele două doamne la parter spre sufragerie. Cum intrară, Lucy înghiți cu zgomot. Masa lungă, dreptunghiulară era încărcată cu argintărie, porțelanuri și pahare de cristal cu marginile aurite. O jumătate de duzină de lachei în livrea erau aliniați de fiecare parte a încăperii. Jeremy o conduse pe Lucy spre capătul mesei. Un lacheu îi trase scaunul în spate. Când ea vru să se așeze, servitorul împinse scaunul spre masă. Lucy se prăbuși în scaun cu un icnet uimit. Se îmbujoră ușor. Lacheul păși înapoi spre peretele lambrisat.

Jeremy se hotărî să o ajute chiar el pe mătușa Matilda să se așeze în stânga lui Lucy. Apoi el parcurse lungimea mesei ca să-și ocupe locul de la capătul opus. Făcu un semn spre un servitor, iar supa le fu servită.

– Ce fel de supă e aceasta? Lucy își cufundă prudentă lingura în castronul ei. Nu știam că supa poate să aibă această nuanță de roșu.

Jeremy gustă.

– Supă de homar, confirmă el.

O urmări pe Lucy sorbind precaut din lingura ei. Ea înghiți încet, trecându-și limba peste buza de jos. Apoi se uită la el, cu ochii strălucindu-i de încântare pentru prima dată în acea zi.

– Oh, oftă ea cu o voce șoptită. Oh, Jeremy!

Jeremy aproape că-și scăpă lingura.

Ea luă încă o înghițitură.

– Mmmm, murmură ea, închizându-și ochii în extaz. Este pur și simplu divină.

Șervetul din poala lui se agită.

În timp ce Lucy savura suspinând de plăcere al doilea castron de supă, Jeremy era dureros de excitat. Era sigur că fața lui trebuie să fi fost roșie ca homarul. Dar nu se termină acolo. Lucy își exprimă încântarea cu un entuziasm neîngrădit la fiecare fel care urmă. Și fuseseră șapte feluri. Jeremy nu era sigur dacă dorea să-și sugrume bucătarul francez sau să-i dubleze salariul. El abia dacă reușea să înghită ceva, apetitul lui fiind eclipsat de un gen cu totul diferit de foame.

Apoi veni desertul.

Jeremy nu mânca niciodată desert. Prin urmare, nu avea nimic de făcut decât să-și privească soția mâncându-și desertul – o delicatesă din cireșe, blat și ciocolată preparată după o rețetă din cartea de bucate a diavolului însuși.

– Oh! Doamne! exclamă ea după ce luă prima înghițitură. Oh, e divină! Își linse crema din colțul gurii. Jeremy, trebuie să guști din asta.

Se aplecă înainte, oferindu-i o priveliște completă asupra sânilor ei moi.

Jeremy îi făcu semn servitorului să-i mai toarne vin.

Dumnezeule mare! Dacă nu erau lacheii aliniați la perete și mătușa Matilda, Jeremy s-ar fi târât până în capătul mesei, și-ar fi ridicat-o de pe scaun și ar fi posedat-o chiar acolo, lângă bolul cu smântână. Dădu repede băutura pe gât, sperând ca lichidul din pahar să poată stinge focul din mădularul lui.

Aceasta era o idee imbecilă, se dojeni el un moment mai târziu. Nimeni nu arunca băuturi spirtoase pe o vâlvătaie. Când Lucy mai luă o gură plină de ciocolată, cei doisprezece servitori și mătușa senilă începură să arate ca obstacole surmontabile. Dorința animalică, brută din el voia să prindă viață, hrănindu-se cu vin și gemete de încântare, crescând tot mai mult cu fiecare minut.

El trebuia să cucerească Bestia. Ea era obosită și supărată și se afla pentru prima dată departe de casă. Îl refuzase noaptea trecută, și el nu avea de gând – își spuse el cu asprime – să pună presiuni asupra ei. Henry ar fi bucuros să o ia înapoi la conacul Waltham, dacă ea i-ar cere asta. Dacă Jeremy o presa acum, se putea să o alunge pentru totdeauna. Nu, Lucy era orice, dar nu era o curtezană sau o femeie de probă, însă nici inocentă nu mai era, de asemenea. Când ea îl va dori – dacă îl va dori –, va veni la el. Exact așa cum făcuse până atunci.

Prin ce forță supremă a voinței adunase suficiente rezerve de maniere pentru a o escorta calm pe soția lui înapoi în camerele ei,

Jeremy nu putea spune. Iar ea nu va ști niciodată ce efort depusese el ca să-și facă vocea să pară calmă și timidă când îi ură noapte bună.

– Trebuie să fii obosită. Îi desfăcu el mâna din jurul brațului său. Odihnește-te cât de mult vrei dimineață! Voi avea grijă să nu fii deranjată.

– Mulțumesc, răspunse ea, cu o notă ironică în voce. Cred că voi dormi mai bine astfel. Știind că nu voi fi deranjată.

Și iată că apăruse respingerea față de el. Rapidă și tăioasă, și extrem de clară. El o sărută rapid pe obraz. O gustare mică, mai dulce decât orice amestec pe care oricare bucătar francez și-ar fi dorit vreodată să-l facă.

– Somn ușor, atunci. Spuse el.

Cel puțin unul din ei urma să aibă parte de el.

Capitolul 19

Nimic nu strică mai bine o dimineață perfectă de toamnă decât atunci când te trezești și ești contesă.

Lucy se ridică în patul enorm cu baldachin și își întinse brațele fără vlagă. Ea nu cercetase prea mult apartamentul noaptea trecută. Camera fusese destul de obscură, iar starea ei de spirit era de asemenea întunecată. Chiar și în această dimineață, lumina se zbătea să treacă prin geamul ferestrei. Draperiile argintii grele absorbeau toată căldura și energia din lumina soarelui, permițând doar o iluminare discretă. Încăperea părea învăluită într-o ceață din interior.

Ridicându-se din pat, se duse la fereastră și trase draperiile. Lumina soarelui o orbi, și – de îndată ce se opri din clipit – o priveliște uluitoare își făcu apariția în fața ochilor ei. La conacul Waltham, câmpurile și tufărișurile acopereau dealurile joase ca o plapumă mototolită – confortabilă, domestică. Locul acesta era sălbatic. Falezele stâncoase blocau orizontul, un defileu îngust forma o cărare spre pădure. Bolovanii punctau peisajul rural, ieșind din pământ ca niște dinți gigantici.

Peisajul o chema afară – ba mai mult, cerea să fie explorat. Și cine era Lucy să refuze? După ce își îmbrăcă în grabă costumul de călărie, Lucy observă pe birou o punguță de catifea și o hârtie împăturită. Ridică punguța, o scutură ușor și auzi zornăitul unor monede. Biletul

era de la domnul Andrews, administratorul, în care scria că aceștia erau banii ei de buzunar pentru luna următoare. Lucy desfăcu șnurul și goli conținutul punguței pe masă.

La naiba!

Era de trei ori mai mult decât suma pe care o primea de la Henry într-un an. Lucy se holbă plină de resentimente la grămada de bancnote și monede. Era absurd, știa. Cele mai multe doamne ar fi fost încântate să primească o astfel de alocație generoasă. Dar pentru Lucy, banii se simțeau ca un test pe care îl picase deja. Ce naiba avea să facă cu toți banii ăia? Câte bonete și panglici își poate cumpăra o femeie? Se îndepărtă de masă, dintr-odată disperată să iasă pe ușă.

– Bună dimineața, milady. Menajera făcu o reverență din pragul ușii. Sper că ați reușit să vă odihniți.

O cameristă se strecură înăuntru, cu o tavă de argint cu micul dejun, pe care o așeză pe o masă din apropiere.

Menajera continuă:

– Excelența Sa a spus că veți dori să vă uitați peste conturile gospodăriei. Să mă întorc peste o oră cu registrele contabile?

Oh, acum Lucy chiar voia să fugă.

Ea încuviință tăcută, dar de îndată ce menajera cu boneta de dantelă dispăru, Lucy înșfăcă două chifle unse cu unt de pe tava cu micul dejun și se îmbarcă într-o aventură eroică.

Trebuia să-și găsească drumul de ieșire din Abbey.

Mândria și nevoia de a se furișa o opriră să le ceară servitorilor să o ghideze, cu siguranță Jeremy părăsise deja casa sau ar fi putut să dea peste el la a treia ei trecere pe coridor. Cu toate astea, reuși în cele din urmă să iasă din casa mare printr-o ușă din spate – și după ce trecu de grădinile de legume și de-a lungul unei alei de pământ, norocul îi surâse.

Grajdurile.

Thistle ar putea fi oarecum obosită după călătorie, dar o plimbare de plăcere era exact ce își dorea Lucy. Jeremy nu putea să nu fie de acord – ea avea să călărească chiar și pe o șa pentru femei. Dar când ajunse la grajduri și începu să caute prin staule după iapa ei dragă, Lucy se uită în zadar. Thistle nu era nicăieri. Când îi ceru grăjdarului să-i găsească iapa, el o dirijă spre un armăsar alb strălucitor cu coapse sculptate în marmură și cu panglici împletite în coamă.

Panglici!

– A fost îngrijit doa' pentru dumneavoastră, milady. Domnul a spus ca Paris să fie pus deoparte doar pentru folosirea dumneavoastră.

– El știe?

Lucy scrâșni din dinți. Una era ca Jeremy să îi vâre pe gât bani de buzunar și să îi pună în cârcă registre contabile, dar să o înlocuiască pe iubita ei Thistle cu acest filfizon cabalin? Era insuportabil.

– Să-i pun șaua pentru dumneavoastră, milady?

– Nu, nu va fi necesar.

Fumegând, Lucy dădu cu piciorul într-o scândură ieșită din partea de jos a staulului.

Ceva din partea cealaltă lovi înapoi. Intrigată, Lucy merse încet până la următorul staul. Acolo se afla un magnific mânz negru, lovind, horcăind și nechezând nărăvaș. Nările animalului fremătară când Lucy întinse mâna și o mirosi brutal înainte să îi muște degetele cu nerăbdare.

„Diavol", citi Lucy pe mica placă de deasupra staulului în care se afla mânzul. Perfect. Zâmbi în sinea ei și se întoarse spre grăjdar.

– Îl voi lua pe acesta în schimb.

Jeremy își încetini calul când ajunse pe malul cu pietriș. Râul se unduia printr-o vale îngustă aici, rostogolindu-se peste vârtejuri mici, sub o mantie de frunze căzute. Pe celălalt mal, faleze abrupte ieșeau din marginea râului. Aflorimente stâncoase și copaci înclinați le acopereau fața. Totul părea cam la fel cum își amintea.

Dar se simțea diferit, într-un fel.

Avusese aceeași senzație ciudată și în acea dimineață când cercetase câmpurile vestice împreună cu Andrews. O miriște de orz arăta aproape ca una de grâu în urmă cu câțiva ani. Câte un șanț nou de irigație se vedea ici și colo, dar nu exista nimic care să se fi schimbat atât de tare, încât să poată explica sentimentul pe care îl avea, acela de a privi Corbinsdale cu alți ochi.

Nu era tocmai un sentiment de optimism. Peisajul nu arăta mai liniștit sau mai confortabil, acum că adusese acasă o contesă. Până acum, căsătoria în sine fusese o afacere destul de nesigură. Dar, deși mintea lui Jeremy era încă frământată de probleme, existau și probleme *noi*. Și, prin urmare, lumea, și în special aceste păduri, părea – nu neapărat mai bună – dar diferită. Nu putea să stăruie asupra tragediilor din trecut, când avea de rezolvat o criză conjugală în prezent. Poate că acum atât el, cât și domeniul Corbinsdale erau pregătiți să privească spre viitor.

Apoi o trosnitură ascuțită îi atrase atenția lui Jeremy spre falezele abrupte. Și se trezi înapoi în coșmarul vârstei de douăzeci de ani.

– Lucy?

Jeremy nu voia să creadă că silueta care urca pe malurile prăpăstioase de pe partea cealaltă a râului era soția lui. Dar ar fi recunoscut oriunde acel costum roșu de catifea și grămada dezordonată de bucle castanii. De fapt, recunoscu el cu un geamăt chinuit, cine altcineva putea fi?

– Lucy! strigă el din nou, îndemnându-și calul spre râu.

Dacă ea îl auzise, nu luase în seamă chemarea, și continuă să urce pe panta stâncoasă. Doamne, Dumnezeule! Dacă se rostogolea de acolo, cu acei bolovani de jos...

Ea dispăru pe după celălalt capăt al unui afloriment ascuțit. Inima lui Jeremy o luă la goană când își îndemnă calul să o ia la galop. El ocoli cotul râului...

Și apoi inima încetă să-i mai bată.

Ea mergea în sus spre schit.

Schitul, cabana veche de câteva secole cocoțată pe marginea stâncoasă, fusese construit de călugării abației ca un loc de rugăciune solitară și reflecție. Făcută din pietre și ridicată ca să țină terenul în pantă, micuța locuință arăta ca o parte naturală a falezei. Un coș subțire de fum se ridica spre cer. Două ferestre cu geamuri erau negre de la funingine. Pentru oricine altcineva, trebuie să fi părut o imagine inofensivă, chiar romantică. Fără îndoială că pentru Lucy ar fi o invitație irezistibilă de a explora locul. Existase un timp în care și Jeremy crezuse acest lucru.

Dar nu și acum.

Jeremy coborî de pe cal, aterizâ până la genunchi în apa rece ca gheața și începu să urce faleza după ea.

– Lucy! strigă după ea, ducându-și palmele pâlnie la gură. Lucy, ce naiba crezi că faci?

De această dată ea îl auzi și se uită deodată în sus. Jeremy își blestemă imbecilitatea. Nu ar fi trebuit să-i atragă atenția de la picioare. Lucy călcă pe o piatră desprinsă și își pierdu echilibrul, legănându-se periculos deasupra. Jeremy începu să simtă groaza în piept. Agitând brațele, Lucy se prinse de buza unei roci proeminente.

– Stai acolo! îi ordonă Jeremy.

„Dumnezeule bun, fă-o să asculte" spuse el pe jumătate blestemând, pe jumătate rugându-se, când își reluă urcușul. Măcar o dată în ceea ce părea sortit să fie o viață scurtă, dă-i lui Lucy mintea să asculte o comandă simplă.

În cele din urmă ajunse lângă ea, respirând greu și slăbit de spaimă. Iar soția lui avea îndrăzneala să arate rece, calmă și nedrept

de frumoasă, aruncându-i cel mai dulce zâmbet pe care îl văzuse în trei zile.

– Hei, Jeremy! Nu-i așa că este o zi frumoasă? Își înclină capul în sus spre schit. Hai să-l explorăm împreună, vrei?

– Nu.

Lucy clipi, fiind în mod evident surprinsă de vehemența răspunsului său. Jeremy ocări. Luă o gură de aer și încercă din nou.

– Se află într-o stare avansată de degradare, spuse el neconvingător. Ar putea fi periculos.

– Oh, sunt sigură că este în regulă. E din piatră, nu? Arată ca și cum se află de secole acolo. Mă îndoiesc că s-ar prăbuși dacă am încerca.

Jeremy își drese vocea astfel încât să se potrivească cu Privirea:

– Am spus nu.

De data asta, ea se încruntă. Bun. Cel puțin prinsese mesajul.

– Nu este nimic interesant acolo, îți jur! Dar dacă trebuie neapărat să-l vezi, va trebui să aștepți o altă zi. Mai întâi îl voi pune pe Andrews să verifice în ce stare se află. Nu a mai fost nimeni pe acolo de mulți ani.

De douăzeci și unu de ani, mai exact. De când el și Thomas se jucaseră acolo în copilărie. De când cabana micuță fusese punctul de așteptare pentru expedițiile pescărești și campaniile militare, și țintele ocazionale ale căutărilor arthuriene. Din noaptea în care doi băieți fugiseră afară din casă în căutarea unei comori uitate de la schit, dar se întorsese numai unul.

Un nechezat ascuțit îi atrase atenția lui Jeremy spre malul râului de mai jos. Privi cum acel diavol de mânz negru rătăcea prin pădure, trăgând frâiele în urma lui. Fără să mai fie văzut vreodată, fără îndoială. Se întoarse spre soția lui.

– Ai călărit... calul acela... până aici?

– Ei bine, aș fi călărit-o pe Thistle, răspunse ea aprig. Dar se pare că a fost declarată nepotrivită pentru o contesă.

– Diavolul este cu atât mai nepotrivit, și o știi și tu. Mă mir că nu te-a aruncat din șa.

Se uită la soția lui. Costumul ei de călărie se desfăcu la mijloc, și putea întrezări rotunjimea netedă a unui sân ieșindu-i din corsaj cu fiecare respirație nervoasă. Era exact genul de observație pe care ar fi trebuit să o evite. Jeremy își mută privirea și o luă pe Lucy de mână, călăuzind-o înapoi în josul pantei.

– Unde sunt escortele tale? întrebă el.

– Te referi la cei doi servitori pe care i-ai angajat să stea la trei metri în spatele meu și să mă facă să o iau razna? I-am mituit ca să mă lase în pace. Îi aruncă o privire satisfăcută. Le-am dat din banii mei de buzunar.

– Ei bine, sper că le-ai dat suficient cât să-și cumpere pâine toată iarna, răspunse Jeremy, ajutându-și soția să coboare ușor printre bolovani. Pentru că tocmai i-a costat posturile lor. Lucy, nu vei mai pleca să călărești – sau să te plimbi, sau să conduci, sau orice altceva – neînsoțită. Nu vei pune șaua pe alți cai decât pe cei aprobați de mine. Sau nu vei mai ieși afară deloc.

Ea scoase o exclamație ofensată.

– Nu mă poți ține pur și simplu închisă în acea casă, precum un personaj negativ dintr-o melodramă!

– Oh, nu pot? Jeremy fluieră, și calul său se aruncă în râu și veni lângă el. Lucy, am să încetez să mai fac pe personajul negativ când vei înceta și tu să faci pe nebuna.

Ea se strâmbă, iar spaima stinse focul din ochii ei. Un mic junghi de vinovăție îl înțepă între coaste, dar nu avea de gând să se oprească acum. Nu când în sfârșit avea să ajungă la ea. Lucy trebuia să înțeleagă că el nu glumea și că nu avea de gând să o dea jos de pe stânci în fiecare zi a căsniciei lor. Inima lui pur și simplu nu suporta asta.

Jeremy apucă hățurile armăsarului său și le prinse de oblânc.

– Nu poți face și tu ceva... ceva feminin, măcar o dată? Dispui de fonduri nelimitate, de un întreg personal de servitori. Planifică meniurile pentru cină. Redecorează casa. Brodează o pernă sau două. Ia trăsura până în sat și cumpără ceva de care nu ai nevoie. Învață să fii o lady, pentru numele lui Dumnezeu!

Tăcere.

Ochii aceea verzi se ațintiră asupra lui ca două pușți cu cremene. Două petice purpurii îi apărură pe obraji. Buzele i se desfăcură – pentru a oferi o replică usturătoare, fără îndoială – și în clipa dinainte ca el să se piardă complet și să reducă la tăcere buzele soției sale cu propriile buze, Jeremy își înfășură mâinile în jurul taliei soției sale și o ridică pe cal. Apoi se urcă pe șa în spatele ei, luă hățurile într-o mână, cu cealaltă își ținu soția, și dădu pinteni calului.

– Te duc acasă. Acum.

Lucy era amorțită din cauza șocului.

Bine, nu amorțită. I-ar fi plăcut să fie complet amorțită – astfel și-ar fi păstrat toată concentrarea asupra furiei, în loc să fie atât

de supărător de distrasă de senzația brațului lui Jeremy în jurul taliei ei, sau a pieptului lui apăsând cald și puternic pe spatele ei.

Nu-și dăduse seama cât de mult tânjise după atingerea lui.

Lucy nici măcar nu se putea decide dacă era mai supărată pe el sau pe ea. El nu spusese nimic nou sau surprinzător – ci doar puțin mai tare decât o făcuse în biroul lui Henry. El dorea ca ea să se schimbe, să devină o doamnă bine-crescută. Acest lucru o înfuria, chiar o și întrista – dar măcar atâta lucru știa și ea.

Nu, cu siguranță că era mult mai supărată pe ea. Pentru că nu se putea abține să nu se sprijine de el. Închizându-și ochii, ea se topi în forța lui, inhalând mirosul lui masculin și blestemându-și corpul pentru că era trădător. Fiecare galop al calului îi alimenta dorința, iar când acesta schimbă brusc ritmul, și ea alunecă, el o trase brutal spre el. Acum, prinsă cu putere între coapsele lui, Lucy nu putea ignora mădularul lui excitat apăsându-i fundul.

Ei bine, era evident că acea parte din el o găsea suficient de feminină.

Se frecă de el și îi auzi respirația oprindu-i-se în piept. O căldură îi cuprinse corpul. Un cuvânt, o atingere – chiar și o privire aruncată sugestiv peste umăr, și Lucy știa că putea prelua frâiele acestei lupte și să modifice complet destinația lor. Și era extrem de tentant să renunțe, să satisfacă acea dorință fierbinte, lichidă, care îi curgea prin vene.

Dar ar fi doar o victorie deșartă. Măcar atât învățase și ea. Pentru că sub dorința ei exista un rezervor adânc, neexplorat de emoție – iar sub a lui, doar regrete. Poate că o dorință adâncă, permanentă, ca soția lui să se apuce de brodat sau să comande un tapet nou. Lucy simți pregnant inutilitatea acestor lucruri – și totuși, tentația creștea. Tânjea să-i simtă corpul întins peste ea și își imagină – chiar și pentru câteva minute – faptul că legătura mergea mai adânc de piele lângă piele. Începea tot mai mult să simtă această dorință ca pe o necesitate.

Lucy se așeză mai bine, îndepărtându-se de el. Închise ochii, căută în sinea ei până când găsi vârful tăios al mâniei sale și își încleștă pumnii strâns în jurul ei. El o luase din casa ei, de lângă familia ei, din cercul ei de confort. Tot ceea ce îi mai rămăsese era independența, și afurisită să fie dacă avea să renunțe la ea. Ea nu făgăduise să renunțe la toată mândria începând cu ziua nunții lor, și nici nu-și amintea vreun jurământ legat de broderie. Poate că el era capabil

să-i restricționeze mișcările, dar nu o putea schimba pe ea doar prin simplu fapt de a o ține închisă în casă.

Nu, își zâmbi Lucy. Ea putea declanșa un întreg haos din interiorul a patru pereți de piatră.

Când se întâlniră din nou la cină în seara aceea, Lucy privi chipul lui Jeremy. El scrută platourile cu mâncare de pe masă. Friptură de vânat, rață confiată, legume pasate, miel înăbușit, păstrăv sotat. Erau exact aceleași feluri de mâncare servite cu o seară înainte, inclusiv farfurioara cu smântână închegată.

– Lucy, menajera nu te-a consultat în privința meniului de la cină?

– Ba da.

– Și nu ai avut nici o sugestie? Nu ai cerut nici un alt fel de mâncare?

– Nu, spuse Lucy așezându-se. Nu mi-am putut imagina o masă mai rafinată decât cea pe care am avut-o aseară. Așa că, atunci când menajera m-a întrebat ce feluri de mâncare prefer, pur și simplu i-am cerut aceleași lucruri încă o dată.

Și avea de gând să facă același lucru a doua zi, și în ziua următoare, și în cealaltă și în fiecare zi din viitorul apropiat. Asta avea să-l învețe minte să nu mai ceară ca ea să planifice meniuri. Mâine va vedea ce va rezolva în privința broderiei.

– Aceleași feluri de mâncare?

O privire ciudată îi traversă fața.

Mai multă reținere, se gândi ea, decât neplăcere.

– Inclusiv desertul?

– Oh, mai ales desertul. Lacheul desfăcu șervetul cu zgomot și i-l așeză în poală. Să începem?

Ea avea de gând să-l omoare. Jeremy era sigur de asta.

Soția lui intenționa să-l eviscereze în fiecare zi flirtând cu vătămarea corporală chiar în fața sa. Ca apoi seara, să-i devoreze stăpânirea de sine, mușcătură cu mușcătură. Și ar face-o cu zâmbetul pe buze.

Ar fi un miracol dacă el ar supraviețui o lună acestei căsnicii.

Soția lui luă încet, seducător, o gură de supă, iar Jeremy simți o foame crescând în interiorul lui, care nu avea nimic de-a face cu mâncarea. Acestea creștea cu fiecare fel de mâncare ulterior. Fiecare mic suspin și geamăt de încântare care ieșea de pe buzele lui Lucy aluneca direct pe masă și de acolo ateriza în poala lui. Până la momentul în care ajunseră la desert – la sfârșitul căruia, Lucy își scoase limba

ei umedă și roz ca să lingă ultima rămășiță de ciocolată de pe linguriță – el se temu că avea să-și dea drumul în pantaloni.

Când ea își anunță dorința de a se retrage mai devreme, Jeremy se simți ușurat. Fiecare oră petrecută în compania ei începea să fie un chin. Ea era acum mai puțin accesibilă și mai ispititoare decât înainte să se căsătorească. Înainte de căsătorie, el nu știa ce anume lipsea. Avea o idee vagă, desigur. Dar acum că știa cu adevărat – acum că formele corpului ei erau gravate în amintirea lui și mirosul pielii ei absorbit în sângele lui –, fiecare minut pe care-l petrecea în prezența ei era unul pe care tânjea să-l petreacă în interiorul ei.

Ar putea aștepta după ea, își spuse el. De fapt, nu avea de ales. După discuția lor din această dimineață, el aproape că se așteptase să o găsească scriindu-i o scrisoare lui Henry în acea după-amiază. Dar nu, ea părea hotărâtă să rămână. Până atunci. El ar face bine să se înarmeze cu răbdare, se pare, și să învețe să-i placă supa de homar. Dar așteptarea era un chin. Un chin pur, dulce și agonizant.

Și erau căsătoriți doar de trei zile.

Capitolul 20

Iar chinul era abia la început.

După aproape o săptămână în care i se tot întorsese spatele, în care mâncase supă de homar și în care observase proliferarea unor ace care ieșeau din fiecare scaun sau fotoliu, Jeremy se trezi într-o dimineață din cauza unei bufnituri puternice.

Urmate de un țipăt.

Coborând repede din pat, își înșfăcă halatul și și-l puse pe el în timp ce traversa cu pași mari dormitorul și anticamera. Trase și deschise ușa camerei de zi și fu întâmpinat de alt țipăt ascuțit.

Jeremy clipi. Lumina puternică a soarelui inundă încăperea și îl orbi. Trecură câteva momente înainte ca ochii lui să se adapteze suficient la lumină și să discearnă imaginea din fața lui. Cea care țipase era camerista, care stătea în mijlocul camerei frământându-și mâinile. La fereastră, Lucy zăcea pe podea, încurcată în metri întregi de catifea argintie, care servise recent ca draperie.

– Ce naiba se întâmplă aici?

Camerista își puse mâinile la gură și se tângui în ele. Jeremy trecu pe lângă ea și se îndreptă spre soția lui.

– Lucy, te-ai rănit? Ești tâmpită? Ești nebună?

Ea își dădu la o parte părul de pe față și se uită în sus la el. Ochii ei avură asupra lui același efect ca lumina soarelui, un minut mai devreme.

Era orbitor de frumoasă.

Jeremy blestemă de moarte în sinea lui. Abia dacă își văzuse soția toată săptămâna – ea rămăsese închisă în camerele ei încă din acea primă dimineață, păstrându-și spectacolul de seară pentru cină. Și era pentru prima dată de la nunta lor când îi văzu părul desfăcut, curgând în jurul umerilor în acele valuri castanii amețitoare. Era prima oară când îi vedea urechile înroșindu-i-se, de parcă doar pasiunea și mânia le putea face așa. Și acel foc provocator din ochii ei – era o scânteie care putea aprinde iasca. Dorința îi arse ușor firele de păr de pe piept în timp ce își croia drumul spre mădularul lui.

El începu să respire din nou și întinse o mână spre ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici?

– Schimb draperiile, pufni ea, ignorându-i mâna. Începu să se descâlcească singură din materialul greu în care era înfășurată. Tu ai spus că ar trebui să redecorez.

– Da, dar acum? Înainte de micul dejun?

– Cum își poate savura cineva micul dejun în acest... în acest mormânt? Își desfăcu un ciucure din jurul încheieturii mâinii. Zici că încă suntem în Evul Mediu aici.

– Nici nu e nevoie să iei micul dejun aici, răspunse Jeremy. Există un salon pentru micul dejun, dacă ai dori vreodată să ieși din camera ta și să îl găsești.

Lucy îl ignoră și smuci neînduplecată o bucată de material gri. Când nu reuși să o tragă, Jeremy văzu că materialul era prins sub un scaun răsturnat. Îl ridică și îl ținu în mâini.

– Stăteai în picioare pe scaun? întrebă el. Aruncă scaunul deoparte, iar acesta aterizâ cu zgomot. Camerista țipă din nou. Stăteai în picioare pe scaun și trăgeai draperiile în jos cu mâna?

Nici un răspuns. Lucy se descâlci din catifeaua voluminoasă și acum își aranja halatul în jurul ei. Era îmbrăcată cu același halat stacojiu care îi chinuise visele. Ea se uită puțin la el și apoi își mută numaidecât privirea.

Jeremy stătea deasupra, coborându-și vocea la un mârâit.

– Dacă dorești ca draperiile să fie date jos, cere-le servitorilor să o facă. Nu te urca pe un blestemat de scaun ca să cazi și să-ți rupi gâtul.

– Nu mi-am rupt gâtul. Nu mi-am rupt nimic.

– Atunci de ce mai stai pe podea?

Lucy închise puțin ochii, apoi se uită în sus la tavan.

– Se poate să-mi fi scrântit glezna.

Blestemând încet, Jeremy se aplecă și îi ridică halatul până la genunchi. Glezna ei stângă era roșie și ușor umflată.

– La naiba, Lucy!

– Nu e nimic, spuse ea. Doar ajută-mă să mă ridic, trebuie să merg la...

Cu încă o ocară mormăită, Jeremy o luă în brațe și dădu să o ducă în dormitorul ei.

– Nu mergi nicăieri.

– Jeremy! Ce faci? Lasă-mă jos în clipa asta, bru... Ea se răsuci în strânsoarea lui, zbătându-se să se elibereze.

El își întări prinsoarea în jurul coapsei ei.

– Brută zevzeacă ce ești! strigă ea.

Camerista își reluă jalea, iar Jeremy îi aruncă Privirea.

– Trimite după doctor, spuse el direct.

Lucy îl bătu cu pumnul în umăr.

– Jeremy, nu! Lasă-mă jos! Sunt foarte bine, să te ia naiba!

Jeremy o ignoră și îi porunci cameristei:

– Acum!

Femeia ieși repede din încăpere, luând scâncetele ei enervante cu ea. El o duse pe Lucy prin anticamera ei în dormitor, așezând-o pe marginea patului.

– Chiar nu era necesar, clocoti ea aruncându-și cuvertura peste picioare. Nu am nevoie de nici un doctor.

Ochii ei scăpărau de furie, iar pieptul ei se ridica cu fiecare respirație rapidă, superficială.

Jeremy se sprijini pe mâini în timp ce se întinse spre trupul ei, imobilizând-o între brațele sale. Putea mirosi parfumul dulce de pere și de miere al părului. Putea gusta din veninul de pe buzele ei roșii și bosumflate.

Și putea auzi cuvintele ei tăioase răsunându-i în urechi. „Nu am nevoie de nici un doctor." Spunea că nu avea nevoie de doctor. Nu avea nevoie de bani de buzunar sau de o garderobă nouă sau de o supă care are altă culoare în afară de roșie. Și cel mai sigur – își

amintea zilnic de asta – nu avea nevoie de ajutorul lui. Jeremy începea să se satură al naibii de tare să audă că Lucy nu avea nevoie de nimic de la el.

– Îți voi spune eu de ce ai nevoie. Ai nevoie să stai chiar aici, în acest pat. Ai nevoie să fii văzută de doctor. Trebuie să încetezi să faci munci fizice pe care ar trebui să le facă servitorii. Și trebuie să începi să te menții sănătoasă și întreagă pentru mai mult de două zile.

– Dar, Jeremy...

– Și... se aplecă mai mult până când ajunseră nas în nas. Până când simți căldura mânioasă a corpului ei. Trebuie să înveți să ai puțină cuviință. Când suntem singuri, mă poți face în câte feluri josnice vrei. Dar în compania sau în fața servitorilor, mi te vei adresa cu „milord".

Ea pufni indignată. Jeremy se ridică, se răsuci pe călcâie și se întoarse în camera lui trântind ușa după el. Doar într-o fracțiune de secundă. Dacă ar mai fi deschis gura o singură dată ca să protesteze, această brută zevzecă ar fi trebuit să o sărute ca să i-o închidă.

Lucy se strâmbă când mâinile îi mișcară glezna cu bruschețe.

– Deci tu ești doctorul?

– Bineînțeles că nu. Tânăra femeie se cocoță pe marginea patului și aruncă o privire tăioasă. Doi ochi căprui larg deschiși o studiară batjocoritori. Tatăl meu este doctorul. Eu îl ajut având grijă de cazurile minore când este ocupat cu tratarea persoanelor grav rănite. Așa cum este cazul de azi-dimineață. Un bărbat și-a pierdut jumătate de mână la moară. Ea își trase nasul, iar pistruii împrăștiați pe nasul ei părură a se aduna la un loc. Presupun, spuse ea flexând piciorul lui Lucy înainte și înapoi, că ești de părere că ar fi trebuit oricum să vină la tine, deoarece ești doamna conacului.

– Nici pe departe, răspunse Lucy, fiind luată prin surprindere de ostilitatea evidentă. I-am spus soțului meu că nu am nevoie de doctor. N-a stat să asculte argumentele.

Tânăra femeie își îndepărtă cu dosul mâinii o șuviță de păr de culoarea chihlimbarului.

– Lorzii rareori o fac.

– Cum te cheamă?

– Hetta Osborne.

– Eu sunt Lucy Waltham... Trescott.

Domnișoara Osborne o privi cu sprâncenele ridicate. După care se uită prin dormitor. Draperiile smulse de la ferestre zăceau grămadă pe podea. Mobila era împinsă alandala lângă șemineu.

– Redecorez, îi explică Lucy neconvingătoare.

– Văd și eu.

Nu, nu vedea. Nu era posibil să vadă. Nimeni nu putea înțelege ce anume o făcuse pe Lucy să răvășească totul în apartamentul ei, ca o femeie nebună, trăgând draperiile de la ferestre și tapiseriile de pe pereți. Ea știa doar că după o săptămână de izolare autoimpusă, visase ceață. O ceață groasă, întunecată, sufocantă, care îi umplea plămânii și îi intra în urechi și se strângea în jurul gâtului ei – și, când se trezise încurcată în cearșafuri, o cuprinsese o nevoie disperată de lumină. Lumină strălucitoare și aer curat.

Domnișoara Osborne îi roti glezna într-o parte, apoi în cealaltă.

– E foarte bine, serios, spuse Lucy.

Durerea de la gleznă se ameliorase la scurt timp după ce căzuse. Întâlnirea ei cu Jeremy – de la aceea ar fi avut nevoie de puțin timp să se vindece. Mai întâi, de imaginea lui înfășurat în halat de casă – bucata de piept gol încadrată de materialul albastru-închis; picioarele lui goale, sculptate, care ieșeau de sub tiv. Era evident că era îmbrăcat sumar pe dedesubt. Poate nu purta nimic. Oare dormise dezbrăcat? se întrebă Lucy. Desigur, așa făcuse și în noaptea în care dormise ea lângă el, dar... chiar și când era singur? Și în nopțile ce aveau să vină cum o să poată să doarmă întrebându-se asta?

Ca și cum vederea picioarelor *lui* nu fusese suficientă să-i distragă atenția, atunci el îi ridicase halatul ei și îi atinsese glezna în felul acela incitant, posesiv. Oh, și apoi afișarea magnifică a forței brute – aruncând scaunul deoparte, ridicând-o în brațe de parcă era un fulg, aplecându-se peste ea deasupra patului. Lumina strălucitoare și aerul curat fuseseră uitate instantaneu. *El* era cel după care tânjea ea.

– Te-a durut? întrebă domnișoara Osborne deodată.

– Nu. De ce întrebi?

– Ai gemut.

Lucy simți cum se îmbujorează.

– Da?

Blestemat fie bărbatul, chiar și după ce o mustrase, ea nu se putuse concentra asupra cuvintelor lui. Fusese prea ocupată cu fanteziile. Ea ar fi vrut să-și strecoare mâinile înăuntrul acelui halat desfăcut, să ajungă la umerii lui lați și să-l tragă în jos peste ea. Până la sfârșitul discursului său, când pomenise de absurditatea aceea cu „milord".

Cât de enervant! Și enervant de excitant. Lucy închise strâns ochii și oftă.

– Nu este nimic în neregulă. Domnișoara Osborne dădu drumul gleznei pe pat. Îi aruncă lui Lucy o privire piezișă când își luă mănușile. Cel puțin nu în privința gleznei.

Lucy se ridică în capul oaselor și o studie pe tânăra femeie. Domnișoara Osborne era îmbrăcată cu o fustă cu model și o jachetă de culoarea curry-ului. Câteva ace de păr îi țineau părul blond-închis într-un coc simplu, și nu purta bijuterii sau panglici. Nu putea să fi fost cu mult mai mare decât Lucy, dar afișa un aer de profesionalism demn de invidiat. Își trase mănușile cu mișcări precise, eficiente.

– Ce-ar fi să rămâi la ceai? întrebă Lucy. Ai bătut atâta drum.

– Mulțumesc, nu. Domnișoara Osborne se ridică, luându-și geanta neagră. Sunt deja în urmă cu programul, și drumul înapoi este lung. Trebuie să vizitez o femeie gravidă și să tratez o rană infectată. Există unele persoane în acest ținut care au probleme adevărate, îți dai seama.

Lucy zâmbi. În sfârșit, cineva din Corbinsdale care nu o privea cu un dispreț voalat. Cel al domnișoarei Osborne era pe față. Și ceea ce era și mai bine, nu făcuse nici o reverență și nu-i spusese nici măcar o dată „Lady Kendall". Și tocmai îi oferise lui Lucy singurul remediu de care avea nevoie cel mai mult – o scăpare.

– Dacă mă aștepți să mă îmbrac, te voi duce eu, spuse Lucy.

Dacă domnișoara Osborne o tratase cu dispreț pe Lucy, faetonul lăcuit și perechea de ponei negri erau motiv de batjocură totală. Ca să nu mai vorbim de cei doi însoțitori în livrea care le urmau de la o distanță cuviincioasă. Cu toate astea, ea nu părea să regrete oferta acestei curse. Iar când Lucy începu să mâne iute atelajul pe drum, respectul domnișoarei Osborne pentru ea crescu de zece ori. De la „aproape nimic" la „poate puțin".

Se simțea minunat să fie în sfârșit afară, inhalând aerul proaspăt de toamnă. Lucy conduse trăsura până în fața căsuței unui mic arendaș. Patru copii ieșiră afară alergând, urmați de mama lor rotofeie care mergea legănându-se. Lucy cotrobăi în spatele banchetei după unul dintre coșurile pe care îi ceruse bucătarului să le pregătească. Un zâmbet îi încălzi fața rece de la vânt. Nici Jeremy nu o putea învinovăți pentru această ieșire. Asta era ceea ce făcea Marianne, vizita fermierii cu coșuri de alimente și dulciuri pentru copii. Lucy se simțea deja puțin ca o contesă.

Se întoarse înapoi la copii, anticipând țipetele de bucurie pe care aveau să le provoace bunătățile aduse de ea. Dar nu erau nicăieri. Domnișoara Osborne coborâse din trăsură și toată lumea intrase în căsuță fără ea.

Bine.

Lucy se dădu jos din faeton, ținând coșul atârnat de braț, și porni spre ușa căsuței. Se strecură înăuntru, zâmbind amabil. Din locurile lor de la măsuța din casă, domnișoara Osborne și femeia însărcinată o priviră cu precauție.

– Noi nu am făcut cunoștință, spuse Lucy aruncându-i o privire rece domnișoarei Osborne, dar eu sunt Lady Kendall.

Femeia însărcinată se holbă la ea cu gura căscată.

– Și v-am adus un coș, adăugă cu vioiciune. Lucy se răsuci în jur, ținând coșul către copii. Sunt dulciuri în el, îi ispiti ea, legănând coșul în fața ei.

Copiii se îndepărtară, înghesuindu-se îngroziți într-un colț. Cel mai mic, un blonduț care nu putea să fi avut mai mult de doi ani, se agăță de piciorul surorii sale și începu să plângă.

– În regulă, spuse Lucy, dându-se încet în spate. Nu trebuie să te superi. O să-l las pe masă, vezi? Ea așeză coșul pe masă.

– Vă mulțumesc, milady. Răspunsul femeii abia dacă se auzise, iar ochii ei rămaseră mohorâți.

– Cu plăcere. Lucy își împreună mâinile în fața ei. Domnișoară Osborne, cred că voi aștepta în faeton.

Tânăra femeie nu-și întoarse privirea de la pacienta ei.

– Da, probabil că așa e cel mai bine.

După un sfert de oră, domnișoara Osborne se întoarse la trăsură cu mica ei geantă. Ei bine, se gândi Lucy, lucrurile nu merseseră așa cum plănuise. Oricum, refuză să-și arate dezamăgirea în fața domnișoarei Osborne. Bineînțeles că micuții erau speriați de o doamnă elegantă care era o străină pentru ei. Având în vedere că fosta Lady Kendall murise în urmă cu câțiva ani, și sănătatea i se degradase cu mult înainte de asta, copiii nu aveau de unde să știe cum se comporta o contesă. La următoarea vizită, vor trage cu toții de fustele ei.

Merseră mai departe la următoarea căsuță. De această dată, Lucy nu îi permise domnișoarei Osborne să o lase în urmă. Ea luă coșul și o urmă pe tânăra femeie până la locuința cu acoperiș din stuf. Aceasta bătu la ușă, și fură primite într-o încăpere mică și întunecată. Lumina care pătrundea prin singura fereastră îi dezvăluia pe cei doi ocupanți ai camerei. Un băiat, care nu avea mai mult de doisprezece

sau treisprezece ani, ținu ușa deschisă având o mână bandajată. Pe patul îngust făcut din paie subțiri, o fată tânără stătea cuminte, cu picioarele încrucișate sub o fustă ponosită din lână maro.

– Albert, Mary. Aceasta este Lady Kendall.

Ușa se trânti puternic în spatele lor. Lucy se întoarse să-l privească pe băiat.

– Ce? întrebă el, observând dezaprobarea domnișoarei Osborne. Sigur Alteța Sa regală aici de față nu se așteaptă să fac o plecăciune?

– Ce-ți face mâna? întrebă domnișoara Osborne schimbând subiectul.

Băiatul ridică din umeri, holbându-se încă la Lucy.

– Mai bine, presupun. Încă mă doare ca naiba, dar nu pare să mai facă puroi.

Domnișoara Osborne își așeză geanta pe măsuță și o deschise.

– Atunci hai să ne uităm la ea! Vino să stai jos!

Ea îi făcu semn cu o înclinare a capului. Albert se supuse, în tot acest timp privind-o pe Lucy cu toată suspiciunea și disprețul pe care le poate aduna un băiat de doisprezece ani.

Lucy se hotărî să-și concentreze eforturile sale caritabile asupra lui Mary. Traversă încăperea – din doar câțiva pași – și se așeză pe pat lângă ea. Părul aspru al copilei îi atârna în jurul feței în bucle sălbatice, încâlcite. Doi ochi mari căprui se uitară la Lucy de pe o față slabă și palidă.

Lucy zâmbi. Mary răspunse cu un rânjet știrb.

– Câți ani ai, Mary?

Fata continua să zâmbească.

– Ea nu vorbește, strigă Albert de la masă și se strâmbă când domnișoara Osborne îl apăsă pe rană.

– Dar mă înțelege. Nu-i așa, Mary?

Mary încuviință din cap. Ridică o palmă deschisă, cu degetele ei osoase desfăcute larg.

– Ai cinci ani?

Fata încuviință, iar zâmbetul ei deveni și mai larg.

Lucy desfăcu coșul din poala ei.

– Ce noroc! Am aici un biscuit special făcut pentru o fetiță de cinci ani. Ea ridică un fursec în formă de cerc. Îți plac biscuiții, Mary?

Fetița smulse biscuitul din mâna lui Lucy și îl duse la gură.

– Nu-l mânca, Mary. Vocea lui Albert era sugrumată de durere. Este un biscuit de la Kendall. Probabil că este otrăvit.

– Otrăvit! De unde ți-a venit o astfel de idee? Bineînțeles că nu este otrăvit.

Ea nu putea înțelege care era originea acestor idei ridicole, dar începeau să o calce pe nervi. Una era ca Lucy să aibă gânduri lipsite de respect despre propriul soț, și cu totul altceva să audă că era defăimat de niște oameni complet străini.

Lucy se întoarse către fată.

– Poți continua, Mary! Mănâncă-l pe tot! Fata strânse nesigură biscuitul în mână. Sau, spuse Lucy cu blândețe, poți aștepta să-i întrebi mai întâi pe mama și pe tata, dacă asta te va face să te simți mai bine.

– Ei nu au nici un părinte. Domnișoara Osborne tamponă rana lui Albert cu o cârpă înmuiată într-un lichid înțepător.

Albert scrâșni din dinți.

– Tatăl meu nu este mort.

– Poate că nu este. Dar nu se află aici să rezolve această problemă, nu-i așa? Domnișoara Osborne înfășură o bandă de in subțire peste palma lui Albert. Poți mânca biscuitul, Mary. Ea întrerupse obiecția lui Albert cu o privire. Nu este otrăvit.

Mary devoră biscuitul într-o clipită, apoi întinse ambele mâini ca să mai primească. Până în momentul în care domnișoara Osborne termină de pansat mâna lui Albert, Mary mâncă trei biscuiți, o bucată de brânză tare și cea mai mare parte dintr-un copan rece de pui. Lucy își dori să fi adus un coș mai mare. Era evident că micuța era subnutrită. Se uită la Albert. Și el arăta destul de sfrijit.

Când se ridicară să plece, Lucy căută prin poșeta ei un șiling și i-l întinse lui Albert.

– Iată, spuse ea. Să-ți cumperi niște biscuiți. Mary i-a mâncat deja pe toți.

Albert pufni.

– Nu, vă mulțumesc, Excelența Voastră. Se duse la ușă și o ținu deschisă, îndreptându-și spatele și abordând o postură bărbătească. Nu accept acte de caritate din partea unui Kendall.

Lucy își ridică sprâncenele.

– Oh, nu accepți acte de caritate de la Kendall? Se apropie de băiat, privindu-l direct în față. Sfidarea din ochii lui nu șovăi. Lucy simți cum un zâmbet îi gâdila colțurile buzelor. În urmă cu opt ani, ar fi putut vedea și ea o expresie identică într-o oglindă. Bine atunci, spuse ea evaziv, vei accepta un pariu de la un Kendall?

Ea luă un măr din coșul de pe masă și ieși afară. Îi făcu un semn lui Mary, iar fata alergă fericită după ea.

– Mary, șopti ea punând mărul în palma fetei, vrei să alergi și să pui ăsta pe gardul de acolo? Ea înclină capul spre marginea gardului din piatră care stătea să cadă în apropiere. Repede acum, și vei găsi în el un șiling pentru tine.

Fetița făcu ceea ce fusese rugată, iar Lucy o recompensă după cum promisese.

– Este un șiling bine meritat, spuse ea cu voce tare, aruncându-i o privire băiatului mai mare. Ea își îndreptă spatele și se uită la el, întinzându-i mâna. Acum, despre acel pariu. Albert, pot să împrumut praștia ta? Ea făcu un semn spre curelușa din piele care ieșea din buzunarul lui.

El privi chiorâș spre ținta îndepărtată, apoi se uită la ea neîncrezător.

– Nu poți să o lovești.

– Dacă ratez, îți datorez un șiling. Iar dacă nimeresc ținta...

Albert pufni.

– Dacă nimeresc ținta, repetă ea cu răceală, trebuie să accepți o jumătate de coroană. Ea luă bucata de piele din mâna băiatului și se aplecă să aleagă o piatră potrivită de pe cărare.

– Facem pariu? întrebă ea, potrivind piatra în praștie.

El încuviință.

Lucy se uită scurt la domnișoara Osborne, care părea să urmărească scena cu mare amuzament. Lucy simți o mică mustrare de conștiință. Pesemne nu se cădea ca o contesă de Kendall să facă pariuri cu băieți încăpățânați. Dar, la naiba, rutina de „doamnă rafinată" nu părea să păcălească pe nimeni. Fără îndoială că nu făcea ca Mary să poată cumpăra mai multă pâine.

Privirea domnișoarei Osborne o întâlni pe a ei. Lucy ridică din umeri și zâmbi. Ochi mărul, trase de praștie cu o simplă mișcare din încheietură și îi dădu drumul.

Mărul explodă într-un nor de pulpă albă. Albert rămase cu gura căscată.

Lucy căută o jumătate de coroană în poșetă. I-o întinse băiatului împreună cu praștia.

– Dacă de mândrie ești preocupat, Albert – data viitoare, acceptă binefacerea. Te va costa mai puțin.

Albert clipi. Se uită în jos la monedă și la praștie, apoi la gard, apoi din nou la Lucy. Aruncând o privire amuzată în direcția lui Lucy, domnișoara Osborne se întinse și îi ciupi urechea.

– Albert, cuvintele pe care le cauți cred că sunt „Da, milady".

– Ai o problemă.

Jeremy își ridică surprins privirea din scrisoare. De ce trebuia să fie el surprins, nu știa. După cearta lor din acea dimineață, își petrecuse ziua așteptând – la naiba, chiar anticipând – iminenta revărsare a mâniei lui Lucy. Cel puțin, observă el din pașii ei hotărâți, glezna părea să i se fi vindecat.

– Am o problemă? repetă el.

– O problemă serioasă. Țăranii arendași te urăsc.

Jeremy se lăsă pe spate în scaun. Ea voia să vorbească despre țărani?

– Da, știu.

– Nu, vreau să spun că ei chiar te urăsc! Când este rostit numele Kendall, bătrânii scuipă pe jos. Mamele își amenință copiii cu numele tău. „Fă cum spun eu, sau îi spun lordului Kendall să vină să te ia și să te ducă la orfelinat." Oamenii te disprețuiesc.

– Și ți se pare că asta este o problemă.

– Bineînțeles! Ție nu?

El oftă, așezându-și pana pe birou.

– O problemă este ceva ce pot încerca să repar. Acest lucru este mai mult decât o realitate. Dacă te face să te simți mai bine, pe tatăl meu îl urăsc ei cu adevărat. Pe mine mă antipatizează foarte tare. Până acum.

– Azi am fost să vizitez câțiva săteni, iar copiii fugeau de mine de frică!

– Ai fost să vizitezi săteni? Cu cine?

– Cu domnișoara Osborne, fiica doctorului. Și cu o escortă în spatele nostru. Ochii ei verzi se aprinseră. Milord.

Jeremy își frecă tâmplele. Știa că urma să i-o întoarcă.

– Ascultă, Lucy, în legătură cu azi-dimineață...

Ea îl întrerupse cu o mișcare nerăbdătoare din mână.

– Azi am întâlnit doi copii care cel mai probabil sunt orfani. Mama lor este moartă, cel mai sigur, iar tatăl lor a fost deportat în Australia. Poți ghici crima lui?

Da, se gândi Jeremy. Avea o idee destul de clară.

– A prins în capcană o amărâtă de potârniche ca să-și hrănească soția bolnavă și copiii. O pasăre a însemnat o sentință de deportare. Se înroși de indignare. Prinse cu dinții vârful unei mănuși și trase de ea.

Jeremy se ridică de pe scaun și ocoli biroul ca să stea alături de ea.

– Lucy, tatăl meu a fost un lord foarte aspru. El era în mod special necruțător cu braconierii. Este regretabil, dar nu există nimic care să poată schimba situația acum.

– Dar tatăl tău este mort, spuse ea, dându-și jos și cealaltă mănușă. Tu ești lordul acum. Sunt sigură că tu nu vei ajunge să lași orfani copii săraci doar de dragul unei potârnichi. Ea își dezlegă boneta și o aruncă pe un scaun din apropiere. Cu toate astea, oamenii încă se tem de tine, te disprețuiesc. De ce nu înțeleg că tu nu ești ca tatăl tău? Că tu ești bun și generos și nicidecum un om plin de ură?

Jeremy se sprijini de birou, cu capul învârtindu-i-se. Se simțea beat, buimac. Poate că era din cauză că soția lui continua să arunce de pe ea articole de îmbrăcăminte ca o dansatoare de la operă. O urmări, cu totul absorbit, cum ea își dezleagă pelerina îmblănită cu degete agile și o aruncă neglijent peste celelalte. Era prea mult să spere că poate continua cu cizmele, cu ciorapii, cu rochia și cu cămășuța. Dar un bărbat putea visa.

Și apoi, poate că din cauza cuvintelor ei simțea cum se învârte camera. Afirmase despre el că era bun? Generos? Pe parcursul unei zile, trecuse de la „brută zevzeacă", la „nicidecum plin de ură"? Dacă această tendință continua, până mâine va începe să recite poezii. Și cumva, cele mai ciudate și ametitoare descrieri din toate erau acele cuvinte rostite la întâmplare, „tu nu ești ca tatăl tău". De parcă ea ar ști.

– Te deranjează atât de tare ceea ce cred țăranii arendași despre mine?

– Bineînțeles! Ea se rezemă de birou lângă el. Pentru că, dacă te urăsc pe tine, mă urăsc și pe mine!

Jeremy chicoti. Ah, da. Trebuia să-și fi dat seama că exista un motiv sensibil în spatele acestei veritabile revărsări de afecțiune.

– Îmi pare rău, Lucy, dar părerea lor despre mine nu cred că se va îmbunătăți prea curând. El se ridică și se îndreptă spre fereastră, privind peisajul denivelat. Trebuie să înțelegi, aici nu este conacul Waltham. Acolo, un om poate arunca un pumn de semințe pe pământ și să culeagă o recoltă bogată cinci luni mai târziu. Aici este un pământ

tare. Un sol pietros, udat inegal. Recolta de grâu a fost un eșec anul acesta. Anul trecut a fost orzul. Eu încerc să fac acum ceea ce ar fi trebuit să facă tatăl meu cu ani în urmă – să îmbunătățesc pământul, să schimb culturile. Să irig zonele aride, să le drenez pe cele umede. Dar ca să reușim să punem în aplicare reformele, a trebuit să-i constrângem pe țărani să coopereze. Ei se opun schimbării. Presupune mai multă muncă pentru ei, cu un risc crescut. Așa că li s-a spus că trebuie să cultive folosind practicile prescrise de administrator sau le voi anula contractul. Se întoarse spre Lucy. Îți poți imagina foarte bine că acest lucru mă face mai degrabă nepopular. În cele din urmă, ei vor culege roadele, dar acum... acum, mă urăsc.

Lucy oftă, punându-și mâinile în sân.

– Ne urăsc pe noi.

Se încruntă de frustrare și se bosumflă. Jeremy se gândi să remedieze ambele condiții traversând camera și sărutând-o lung. În schimb, se aplecă peste pervazul ferestrei. Pentru că ea făcuse camera să se învârtă cu acel cuvânt minuscul.

„Noi."

Capitolul 21

– Deci aceasta este salonul pentru micul dejun.

Jeremy își ridică privirea din ziar, cu sprâncenele ridicate. Evident că era surprins să o vadă, dar – speră Lucy – în mod plăcut.

– Salonul nostru pentru micul dejun, spuse el cu o expresie amuzată. Da. Mă bucur că în sfârșit ai hotărât să îl cauți. Poate vrei mai târziu să faci un tur să vezi restul casei?

Lucy zâmbi.

– Cred că da.

Până la urmă, nu era ca și cum putea sta închisă pentru totdeauna în apartamentul ei. Excursia de ieri nu se potrivise exact așteptărilor ei, dar prima experiență a responsabilităților de contesă nu fusese întru totul amară. De fapt, simțea mai degrabă că voia mai mult.

Ea luă o plăcintă de pe bufet și înconjură încet camera, oprindu-se să studieze un portret agățat deasupra șemineului. Părea să existe o asemănare vagă cu soțul ei. Trăsăturile generale păreau să fie la fel – umeri lați, statura dreaptă. Acei ochi albaștri care-ți făceau inima

să stea în loc erau redați destul de bine. Dar părul lui Jeremy era negru ca abanosul, nu avea acea culoare castanie. Și maxilarul său – artistul îi pictase greșit maxilarul. Era mult prea rotunjit.

– Portretul nu seamănă prea bine cu tine.

Ceașca lui Jeremy se ciocni de farfurioară.

– Asta pentru că acela nu sunt eu.

– Atunci cine este? Nu poate fi tatăl tău, hainele sunt prea moderne.

– E fratele meu.

Lucy se întoarse să se uite la soțul ei în locul unde era așezat la masă, punând sare pe un ou cu mișcări calme. De parcă o rugase pur și simplu să-i dea untul.

– Ai un frate?

– Am avut. Am avut un frate. A murit când eram mic.

Lucy se uită la tânărul din portret.

– Câți ani avea?

– Când a murit? Eu aveam opt, și el avea unsprezece. Mâna lui Jeremy se opri cu solnița în aer. Aproape doisprezece.

– Dar acesta este portretul unui bărbat tânăr, nu a unui băiat de unsprezece ani.

– Da, ei bine, poți da vina pe fantezia mamei mele pentru asta. Ea nu a încetat niciodată cu adevărat să-l jelească pe Thomas. Puse solnița jos și luă furculița. Așa îl chema. Thomas. Luă o mușcătură din ou și o mestecă încet.

Lucy își scrâșni dinții cu frustrare.

În cele din urmă, el înghiți și se uită la ea. Lucy își înclină capul și își ridică sprâncenele.

– Continuă, te rog.

– Ea, mama mea, a comandat în fiecare an câte un portret nou cu el. Până când a murit, desigur. Astfel încât să-l poată privi ca și cum putea să apară, ca și cum ar fi trăit.

Asta, decise stomacul lui Lucy, era o idee cu totul scabroasă. Însă nu părea să afecteze deloc apetitul soțului ei. El se întinse după altă bucată de pâine prăjită. Lucy înghiți în ciuda nodului din gât.

– Și când a murit mama ta?

– Acum patru ani.

Ea calculă pe degete.

– Așadar, dacă tu ai douăzeci și nouă, ca Henry... Fratele tău este mort de aproape douăzeci de ani, minus patru... Asta înseamnă că există șaisprezece portrete ale lui Thomas în această casă?

Jeremy întinse unt pe pâinea prăjită.

– Dacă nu le punem la socoteală și pe cele pictate înainte să moară. Probabil că în total sunt peste douăzeci.

Doamne, Dumnezeule, se gândi Lucy. Probabil că existau mai puține portrete cu prințul regent de la St. James. La drept vorbind, probabil că în catedrala St. Paul existau mai puține picturi cu Hristos.

– De ce a murit? A avut friguri?

– Nu, el a fost... A fost un accident. Jeremy își puse cuțitul jos cu un zăngănit monoton. Se încruntă. Este o poveste lungă.

Lucy își puse o mână în șold.

– Păi, va părea și mai lungă dacă mă obligi în continuare să storc informații de la tine picătură cu picătură. Ar fi mult mai ușor pentru amândoi dacă o spui mai repede.

Ea merse înapoi spre masă și se aplecă peste umărul lui. El se uita nemișcat la pâinea prăjită din mâna lui.

– Să știi că până la urmă o să aflu. Nu mă face să mă duc să-i întreb pe servitori.

– Chiar vrei să o asculți? Vocea lui se întunecă. Aruncă pâinea prăjită pe farfurie și își îndoi mâna.

Lucy își dădu ochii peste cap.

– Nu. Te rog să nu-mi spui. Îmi place la nebunie suspansul gotic. Ea suspină și își puse mâna pe cotul lui. Da, Jeremy. Chiar vreau să o aud.

– Foarte bine, atunci. Se ridică de la masă, o apucă de mână și aproape că o târî afară din încăpere.

Jeremy mergea cu pași mari de-a lungul coridorului. Ritmul său era atât de alert, încât Lucy era forțată să facă trei pași pentru unul de-al lui. El o trase pe coridor, prin foaier, pe un hol extrem de lung și în cele din urmă într-o galerie îngustă, cu finisaje de marmură, unde un șir de portrete masive, cu ramă aurie părea să se estompeze pur și simplu mai degrabă în depărtare, decât să aibă un capăt. Când Jeremy se opri în mijlocul galeriei, Lucy aproape că se ciocni de spatele lui.

– Acesta, spuse el întorcând-o, a fost tatăl meu.

Îi eliberă mâna și păși spre pictura mare, pătrată.

Lucy îi urmări privirea. Portretul trebuie să fi fost pictat când tatăl era aproape de vârsta lui sau poate puțin mai în vârstă. Aceleași trăsături reci îi marcau fața, mărginită de riduri slabe care aveau să se adâncească odată cu vârsta. Postura dezinvoltă, încrezută a bărbatului contrasta cu expresia lui serioasă. Era îmbrăcat cu o haină

neagră împodobită cu un blazon auriu împletit și nasturi, și ținea un tricorn la subsuoară. Cealaltă mână stătea pe capul unui tigru.

Un tigru cât se poate de adevărat. O fiară sălbatică, cu dungi portocalii, care-și arăta colții. Lucy nu știa aproape nimic despre pictură, dar recunoștea măiestria artistică atunci când o vedea. Când o simțea în sânge. Pictura era fermecătoare. Ea vedea blana cu dungi a tigrului zbârlindu-se, percepea puterea brută unduindu-se prin mușchi. Să stea în fața acestei picturi însemna să simtă pericolul și primejdia, și frica irațională. Și să simtă un val de recunoștință plină de resentimente pentru acest bărbat arogant, a cărui postură dominantă și privire albastră de gheață păreau să fie singurele lucruri care o împiedicau să fie mâncată cu totul.

Lucy se apropie mai mult de soțul ei.

– Tigrul pe care-l vezi acolo se află acum în sala mare, așezat deasupra șemineului. Tatăl meu l-a împușcat în India și l-a adus aici – împreună cu capul unui elefant. Tatăl meu era un vânător pasionat. El a populat pădurile din jurul casei cu tot felul de creaturi. Nu doar potârnichi și fazani, dar și mistreți sau cerbi. El privi pe fereastră peste umăr. Aceasta este una dintre ultimele păduri din Anglia unde se mai poate vâna cerbul. Se întoarse înapoi la portret. Vânătoarea era totul pentru el. Prin urmare, aceasta trebuia să însemne totul pentru fiii lui. Mi-a pus o muschetă în mână înainte să pot ține bine o lingură. Ne lua pe mine și pe fratele meu la partide de vânătoare de o zi și ne-a inițiat în arta tragerii la țintă.

– Arta tragerii la țintă? Umerii lui Lucy se ridicară de râs. Înseamnă că trebuie să fi fost o mare dezamăgire.

– Am fost. În multe feluri.

Schimbarea expresiei lui era subtilă, dar de necontestat. O cută subțire îi traversă fruntea, și maxilarul i se încordă aproape imperceptibil. Lucy ar fi vrut să se dea cu capul de pereți. Era o idioată. O neroadă insensibilă, nepăsătoare și cu creier de găină. Hotărî să nu mai rostească nici un cuvânt.

– Îmi pare rău. Bine, n-o să mai rostească nici un cuvânt în afară de acestea.

– Să nu-ți fie. Expresia i se înăspri. Îmi făcea mare plăcere să-mi dezamăgesc tatăl. Nu eram foarte atașat nici de el, nici de vânătoare. Dar Thomas era opusul meu, iar eu îl idolatrizam pe Thomas. Noi doi am fi fugit afară din casă la orice oră ca să mergem să hoinărim prin pădure.

Se întoarse și se îndreptă spre șirul de ferestre înalte, pașii săi lenți răsunând pe marmura lustruită. Lucy îl urmă, uitându-se afară

la grădina rotundă, împrejmuită și la pădurile dese din depărtare. Copacii se cățărau pe malurile abrupte din depărtare ca spectatorii dintr-o arenă, fluturând steaguri tomnatice galbene și roșii.

– Nu eram singurii care hoinăream printre copaci. Pădurile bine aprovizionate se dovedeau irezistibile pentru braconieri. Unii veneau în bande organizate, punând capcane pentru a vinde apoi captura la Londra sau la York. Și apoi mai erau țăranii, care pur și simplu voiau să pună puțină carne pe masă. Tatăl meu trata ambele categorii în mod egal. Orice braconier de pe terenul Kendall primea pedeapsa maximă permisă de lege – închisoare, muncă silnică și chiar și deportarea. El le ordona pădurarilor săi să pună capcane pentru oameni și capcane cu arme de foc.

Lui Lucy i se puse un nod în stomac. Henry îi descrisese metodele crude la care recurg unii proprietari de terenuri pentru a descuraja braconajul. Capcane pentru oameni, cum ar fi capcanele mai mici folosite pentru prinderea vânatului, în care fălci metalice ascuțite erau concepute să prindă piciorul unui om. O astfel de întâlnire cu o capcană pentru oameni putea lăsa pe cineva mutilat, dacă era norocos. Dacă ar fi avut ghinion, rana s-ar fi infectat și ar fi murit. Desigur, moartea era obiectivul unei capcane cu armă de foc – o pușcă încărcată susținută de un fir întins. Braconierul – sau oricine altcineva – care se împiedica de fir era împușcat instantaneu.

Lucy avu un sentiment ciudat că știa încotro se îndrepta această poveste. Putea foarte bine să-l scutească de dificultatea de a o spune.

– Și care dintre ele a fost, cu Thomas?

– O armă de foc.

– Și tu erai cu el?

El se uită pe fereastră, fără să clipească.

– Da.

Lucy își reînnoi rapid jurământul de tăcere. Orice cuvânt ar fi reușit să rostească ar fi fost lipsit de eleganță. Încercă să-și imagineze cum ar fi fost dacă avea opt ani și și-ar fi văzut fratele împușcat ca un animal. Apoi își reveni, blestemându-și imaginația.

Era ca și cum el îi auzise gândurile.

– Nu am văzut cum s-a întâmplat. Aruncă o privire piezișă spre ea. Vocea îi deveni blândă. Era întuneric, și eu căzusem în spatele lui. Am auzit doar împușcătura.

Cuvintele sunau ca o poveste neadevărată. Lucy suspectă că el le spusese doar ca să-i menajeze sentimentele. Dumnezeu să-l

binecuvânteze, funcționase. Puțin. Dar ideea în sine îi crea un gol în stomac.

– Și apoi?

Se întoarse spre ea cu o expresie goală.

– Și apoi a murit.

Lucy clătină din cap.

– Nu, mă refer după aceea. Ai spus că este o poveste lungă. Există douăzeci de portrete ale lui Thomas în casa asta. Moartea lui nu poate fi sfârșitul poveștii, e doar începutul.

Jeremy se întoarse la fereastră și expiră ușor. Umerii lui largi se ridicară sub haină. Lucy învăță repede ce însemna acea mișcare. Pentru Jeremy, o mișcare din umeri nu era doar o ridicare și o coborâre lenește a acestora. Era o acțiune puternică – o explozie de forță brută, abia stăpânită. Iar când umerii lui se ridicară, ea practic putea auzi scârțâitul ruginit al armurii dintre ei. O carapace grea, dintr-un metal argintiu, pe care un copil o construise ca să se protejeze de durere. Lucy știa armura. O susținuse chiar și ea puțin.

De asemenea, știa că armura avea crăpături. Făcu un pas spre el.

– Este o poveste lungă, repetă ea. Și da, Jeremy, chiar vreau să o ascult.

El o sfredeli cu o privire de gheață. Lucy refuză să clipească. Dacă el credea că o putea speria cu Privirea aceea a lui, se înșela.

– Și apoi...?

El se uită pe fereastră.

– Și apoi s-a schimbat totul. Tatăl meu fusese întotdeauna aspru. Orice fel de inimă a avut, aceasta a murit cu Thomas. După moartea fratelui meu, el a dublat capcanele pentru oameni și i-a autorizat pe vânătorii săi să-i împuște pe loc pe cei care-i încălcau teritoriul. Clătină din cap. Eram supărat pe el pentru moartea lui Thomas. El era supărat pe mine pentru că eu fusesem cel care supraviețuise. Dar nu mă putea ignora prea mult, din moment ce eu eram moștenitorul. Și-a dublat eforturile de a mă modela să fiu ca el, și eu am rezistat fiecărei încercări. Mama mea...

Se întoarse spre portrete și făcu semn spre portretul unei femei cu trăsături delicate, cu mâneci împodobite cu dantelă și bucle pudrate, acestea fiind la modă în urmă cu vreo treizeci de ani.

– Ea a fost întotdeauna fragilă. Moartea lui Thomas a distrus-o. S-a retras în camerele ei și a intrat într-un doliu permanent. Nu putea suporta să se uite la mine, pentru că eu îi aminteam doar de fiul pe care-l pierduse. Tatăl meu vorbea cu mine doar ca să mă critice.

Mama nu putea vorbi cu mine fără să izbucnească în lacrimi. Și eu... Din nou acea ridicare din umeri. Am fost trimis la școală. Își închise maxilarul și aruncă o privire piezișă spre Lucy. Până la urmă nu este o poveste chiar așa de lungă. Dar ai ascultat-o. Nu e nevoie să te duci să întrebi servitorii.

Jeremy se întoarse și schimbă priviri cu ea, așteptând în mod clar reacția ei.

Reacția ei. Mai multe tipuri de reacții se luptau în interiorul ei să iasă la suprafață, și toate implicau o explozie de energie fizică. Prima dată avu un impuls irațional de a se răsuci pur și simplu pe călcâie și de a fugi. Să fugă și să se ascundă. Cel de-al doilea gând, la fel de copilăresc, a fost să ridice vaza de porțelan de pe o masă din apropiere și să dea cu ea de perete. Cea de-a treia reacție care îi venise în minte era să alerge spre soțul ei, să se urce pe el ca într-un copac și să-l sărute până uita cum îl cheamă, și mai ales până uita că avusese parte de o astfel de familie îngrozitoare.

Dar nici una dintre acestea nu păreau să fie reacții potrivite pentru o contesă. Mai mult decât atât, Lucy știa că Jeremy nu avea nevoie de vreuna dintre ele. Ochii lui erau limpezi și de neclintit. Provocând-o să fugă departe sau să cadă pradă mâniei. Interzicându-i să-i fie milă de el. Și dacă situațiile s-ar fi inversat, Lucy știa că mila era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ea.

Așadar, ea respinse toate cele trei impulsuri și încă o mulțime care veniră împreună cu acestea. Și apoi, pentru că aerul stătut și tăcerea dintre ei amenințau să o sufoce, ea folosi tot acel calm câștigat cu greu ca să pronunțe o singură silabă rotundă.

– Oh!

Gura lui se îmblânzi ușor. Ea avea bănuiala teribilă că el și-ar fi putut deschide buzele ca să dea un alt detaliu sumbru. Disperarea îi dezlegă limba.

– Asta este tot, atunci?

El clipi.

Lucy afișă un zâmbet forțat.

– Nici un dement nebun încuiat în turn?

El clătină ușor din cap.

– Nici copii bastarzi care să curețe ceapă în cămară?

Colțul gurii lui se ridică.

– Nu.

– În regulă atunci. Și eu care așteptam ceva cu adevărat îngrozitor.

Fața lui se relaxă. Iar ea se simți ușurată. Nu era o distanță mai mare de treizeci de centimetri între ei. Era o distanță prea mare, iar Lucy se hotărî să o reducă la cinci centimetri. Îl luă ușor de braț și îl întoarse din nou cu fața spre portretul tatălui său.

– Când eram mică, spuse ea, obișnuiam să mă întind pe podeaua din foaier și să mă uit în sus la portretul tatălui meu. M-aș fi uitat la el ore întregi, doar ascultând.

– Ascultând?

Lucy încuviință din cap.

– Îmi spunea povești lungi, fantastice. Despre copilăria lui sau despre a mea. Câteodată povestea despre Tortola.

– Dar... Privirea lui Jeremy deveni confuză. Tatăl tău nu a murit înainte să te naști?

– Oh, ba da. Când el continuă să se holbeze pur și simplu la ea, Lucy hotărî să râdă de lipsa lui de imaginație. Am găsit, spuse ea încet, și poate ai găsit și tu... – își înclină capul spre șirul de portrete – că aceste lucruri parcă vorbesc cu mine într-un fel, fie că vreau, fie că nu. Și este mult mai liniștitor să-mi imaginez că au de spus lucruri plăcute. Bunăoară, continuă ea trăgându-l spre un portret al unui domn nespus de urât purtând însemne regale bleumarin, tatăl tău îmi spune că în ziua în care te-ai născut a fost extrem de ușurat că nu aveai urechile unchiului tău Frederick. Urechi ca aripile de liliac. Sigur îl îngroziseră când era mic. Iar mama ta spune că pur și simplu a fost bucuroasă că nu ai ieșit cu pielea încrețită și portocalie, pentru că în întreaga perioadă de sarcină ea nu a mâncat nimic altceva decât peltea de gutui.

Jeremy clătină din cap.

– Lucy, când ai întrebat mai devreme dacă există vreun nebun închis în turn, nu mi-am dat seama că intenționai să candidezi pentru postul respectiv.

Ea îl ignoră și îi zâmbi dulce. Trăgându-l ușor de braț, îl conduse mai departe la un alt portret al lui Thomas.

– Acum, acest tânăr chipeș se plânge că este îngrozitor de greu să bântuie douăzeci de portrete în același timp. El ne imploră să reducem numărul la trei sau patru.

– Poți face cum vrei, Lucy. Tu ești stăpâna acestui domeniu. Este casa ta acum.

– A mea? se miră ea și îl apucă mai strâns de braț. Oh, dragule! Am tot avut impresia destul de reconfortantă că este *a noastră*.

El se uită în jos la ea, arcuindu-și ușor colțurile buzelor. Era o simplă încercare a unui zâmbet și cel mai minunat lucru pe care îl văzuse Lucy în ultima săptămână.

– Așa și este. Își puse mâna peste a ei. Cred că am văzut destul din casa noastră pentru o dimineață. Ai dori să mergem să călărim? Cred că Thistle s-ar bucura de puțină mișcare.

– Pot să o călăresc pe Thistle? își ridică ea o sprânceană. Dar trebuie să am doi lachei în spatele meu?

– Nu, își lărgi el zâmbetul. Nu ai nevoie de o escortă dacă ești cu mine.

– Oh! Dumnezeule din cer, în acel moment el arăta amețitor de frumos. Dar Lucy reuși cumva să adune câteva fire de gânduri și să le împletească în ceva cu înțeles. Ei bine, asta are mai mult sens acum.

– Ce anume are sens?

– De ce nu doreai să mă luați și pe mine în excursiile de vânătoare. Se rezemă de brațul lui când se întoarseră și ieșiră din galerie. Toată vorbăria aceea despre mine că eram doar o fetiță și că era periculos – imaginează-ți, chiar vorbeai serios!

– Ce, tu credeai că eram pur și simplu sever?

– Da, desigur, răspunse ea ridicând din umeri. În primul an când te-am cunoscut sau poate și în al doilea – am crezut că ai fost adus pe acest pământ doar ca să mă enervezi.

El ridică din sprâncene.

– Și după doi ani?

– Oh, atunci mi-am dat seama care era adevărul, spuse ea când ieșiră din încăpere. Am fost adusă pe pământ ca să te enervez eu pe *tine*.

Dacă micul dejun fusese o surpriză plăcută, cina din acea seară a fost un dezastru.

Lucy privea în tăcere din capătul mesei cum soțul ei împingea mâncarea din farfuria sa. Fericită că terminase supa, ea luă o înghițitură zdravănă de vin, clătindu-și gura de rămășițele fine de sare și de grăsime. Nu-și putea da seama cum putea Jeremy să suporte fiertura din coadă de bou.

– Până la urmă te-ai săturat de supa de homar, nu-i așa? întrebă el, în timp ce tăia o bucată de carne de oaie.

– Nu chiar.

Lucy înfipse furculița într-o bucată de morcov, dar îi sări din farfurie și zbură prin cameră. Se uită în sus îngrozită. Atenția lui Jeremy rămase concentrată asupra bucății sale de carne. Cu toate astea, ea nu îndrăzni să se uite în stânga, pentru că era destul de sigură că proiectilul nimerise un lacheu. Din fericire, mătușa Matilda lua cina în camera ei în seara aceea, altfel ea ar fi fost nefericita țintă.

– Doar că... Ei bine, m-am gândit să solicit felurile de mâncare preferate de *tine*.

După discuția din galerie în acea dimineață, Lucy se simțise ca o fată cu vederea slabă căreia tocmai i se dăduseră ochelarii. Pentru pregătirea plimbării lor, Jeremy verificase de două ori dacă curelele de la șaua ei erau sigure, îi ordonase cameristei să-i aducă lui Lucy mănuși călduroase și îi aruncase mai multe priviri fixe decât putuse număra. Și toate aceste mici gesturi care cu o zi înainte i s-ar fi părut pur și simplu arogante, Lucy înțelegea că acum erau... tot arogante, dar la bază erau protectoare.

El avusese parte deja de prea multă durere. Și nu voia să o vadă și pe ea rănită.

Oare era de mirare că ea nu văzuse asta? Lucy nu era obișnuită deloc să fie protejată – având doi părinți morți și un tutore ca Henry, ea învățase să se descurce singură. Grija lui Jeremy era complet inutilă. Dar era, de asemenea, și înduioșătoare, și Lucy dorea, într-o mică măsură, să o accepte. Să îi mulțumească pentru ea. Să încerce.

– Înțeleg. Jeremy luă o bucată de carne în gură și o mestecă. Apoi bău o gură de vin și o întrebă: Și cine te-a informat despre preferința mea pentru carnea de oaie fiartă?

– Una dintre îngrijitoarele mătușii Matilda. Doamna... Lucy își flutură mâna prin aer, ca și cum ar fi evocat numele din eter.

– Doamna Wrede?

– Da. Doamna Wrede. I-am cerut să-i dea ea meniul bucătarului, din moment ce a spus că te cunoaște de mulți ani.

Jeremy sorbi din nou din vinul său.

– Într-adevăr, așa este. Ea a fost dădaca mea. M-a ținut cu o dietă constantă de fierturi, oaie fiartă, cartofi, terci...

Lucy suspină. Cât de idioată fusese! Doamna Wrede îi dăduse meniul preferat al lui Jeremy, dar de când avea el cinci ani. Lucy ar fi putut la fel de bine să-i toarne lapte, în loc de vin roșu. Ea își puse coatele pe masă și își îngropă fața în mâini.

– Îmi pare foarte rău!

– Să nu-ți pară rău. Jeremy își tamponă buzele cu un șervet din pânză. Să fiu sincer, oricum nu îmi este foarte foame. Făcu semn să se ia restul de feluri de mâncare. Hai să sărim direct la desert, vrei? Lasă-mă să ghicesc, zâmbi el. Budincă de seu?

Lucy își sprijini bărbia în mâini.

– Nu am cerut nici un desert, spuse ea pe un ton tânguitor.

– Nu avem desert? Păru uimit. De ce-ai face asta?

– Ție nu-ți place să mănânci desert.

– Din contră, spuse el cu o voce joasă care îi provocă lui Lucy furnicături în urechi. Este felul meu preferat al mesei. Așteptam cu nerăbdare să vină desertul.

– Dar...

Lucy se opri, neștiind ce să răspundă. Ce spunea el acolo? Că, deși în opt ani nu văzuse niciodată să-i treacă de buze vreo bucățică de prăjitură cu cireșe sau vreun jeleu de coacăze, el se trezise deodată că vrea budincă de seu? De unde putea – de unde putea ghici o contesă așa ceva?

Își puse mâinile în poală.

– Îmi pare rău. Nu avem desert.

El își puse șervetul deoparte.

– Foarte bine atunci, spuse el ridicându-se în picioare. Este târziu. Sigur vrei să te retragi.

Lucy se uită la mâinile ei, trecându-și degetul mare peste pielea bătătorită din palme.

– Am spus că o să stau cu mătușa Matilda. Cred că îi este puțin dor de casă.

– Da? Vocea lui era înceată. Înțeleg. Atunci o să poruncesc să vi se aducă sus niște ciocolată.

Ei rămaseră într-o tăcere incomodă timp de câteva minute. Lucy nu putea suporta să se uite la el. Părea mizerabil de nedrept faptul că starea ei de spirit, existența ei, fericirea vieții ei erau acum legate iremediabil de el. Și ea – dintre toate fetișcanele nesupuse din Anglia, ea – tânjea după aprobarea lui și dorea cu disperare să-i facă pe plac, dar totul părea sortit eșecului chiar și în această mică încercare. El îi dăruise bijuterii și bani de buzunar și știa să-i trimită ciocolată, și ce îi oferise ea? Oaie fiartă, când el dorea budincă de seu.

Exista o singură modalitate prin care îi putea face plăcere lui Jeremy și prin care își demonstrase cea mai mică competență – actul pe care tânjea să-l repete, pe care și-l amintea când se trezea în pat,

la care visa în fiecare noapte. Ea sperase atât de tare că discuția lor din acea zi, destăinuirea intimă și istorisirea pe care el i le împărtășise, ar fi putut conduce la intimități de altă natură.

Dar nu.

Era vorba despre locul acesta, conchise Lucy în acea noapte în timp ce stătea întinsă în pat singură. Această abație rece, tăcută ca un mormânt, populată de fantomele familiei lui și de propriii lui demoni. Înainte să vină la Corbinsdale, Lucy nu apreciase niciodată cât de mult se impregnase bucuria în conacul Waltham – felul în care fiecare cameră rezona cu amintiri plăcute, și vacarmul vesel al câinilor, al copiilor și al servitorilor cărora li se permisese să fredoneze. În această casă, nu exista nici un zgomot, nici o căldură, nici o bucurie. Era un antidot pentru ardoare, dacă existase vreodată așa ceva.

Iar afară, dincolo de hotarele domeniului, nefericirea nu făcea decât să crească. Fiecare bărbat, femeie și copil de pe o rază de cincisprezece kilometri ocăra pe oricine purta numele de Kendall. Acest lucru putea cu greu face un om să fie dornic să procreeze. Poate aceasta era motivul pentru care Henry o tot lăsa pe Marianne însărcinată, bănuia Lucy. Fie că recolta era bună sau rea, arendașii lui îl adorau pentru felul său sociabil și pentru generozitate.

Se gândi la obraznicul de Albert și la satisfacția de a-i da peste cap așteptările. Și la Jeremy – la durerea pierderii fratelui său, agravată de pierderea afecțiunii părinților săi. Întregul Corbinsdale era o proprietate lăsată orfană. Lucy recunoscu acea combinație familiară de sfidare exterioară și dorință tăcută pentru afecțiune oriunde mergea – la arendași, la personal, la propriul soț. Poate că nu putea schimba draperiile sau planifica meniurile ca o doamnă adevărată, dar Lucy știa ceva despre orfanii posaci. Până la urmă, și ea fusese unul dintre ei.

Poate că, se gândi Lucy în sinea ei, ea chiar avea un oarecare potențial ascuns și îngropat de a deveni o doamnă adevărată. Poate că Jeremy nu îl văzuse, dar asta nu însemna că ea nu-l putea scoate singură la suprafață. Se putea să nu fie genul de contesă pe care și-l dorise. Cu siguranță, nu era genul de contesă la care se aștepta Corbinsdale. Dar poate, doar poate, ea era exact genul de contesă de care aveau nevoie.

Și apoi îi veni – tocmai coborâse de sub baldachinul brodat al patului ei, ca și cum ar fi fost lăsată de un înger trecător sau dezvăluită într-un vis – Ideea. Modalitatea de a rezolva ambele probleme în același timp – să aducă această casă la viață și să-i facă pe arendași

să-l iubească pe soțul ei. Ideea genială care o va aduce în atenția lui Jeremy, în patul lui și în inima lui.

O idee perfectă nu avea cum să dea greș.

Capitolul 22

Și nu ar fi dat greș, dacă Jeremy nu ar fi întârziat la cină.

Lucy stătea pe scaun în sala mare a conacului, bătând cu degetele în farfuria goală care trebuia să fie a soțului ei. Starea ei de spirit alterna între îngrijorarea pentru siguranța lui și supărarea că venea acasă atât de târziu. El nu lipsise la nici o cină de când se căsătoriseră. Acum, în seara aceasta, dintre toate serile, el întârzia. Seara pe care o planificase atât de atent de atâtea zile.

Totul fusese extrem de ușor. Ea doar îi menționase lui Jeremy într-o dimineață la micul dejun că i-ar plăcea să invite câțiva oaspeți la cină. Poate vinerea viitoare? El fusese atât de plăcut surprins, încât chemase imediat menajera și o instruise să îndeplinească orice ordin dat de Lucy.

Desigur, probabil că acesta nu era chiar dineul pe care și-l imagina el.

Unde putea fi? Lucy încercă să se gândească, dar era destul de greu să aibă un gând coerent între muzicieni, mica armată de servitori și zgomotul tacâmurilor. Lucy zâmbi. Vuietul asurzitor din această seară va răsuna zile întregi prin conac. Poate săptămâni. Adio tăcere rece și sinistră!

Ciuguli puțină friptură de vită din farfuria ei. Ea comandase feluri simple de mâncare și destul de multe. Mesele lungi întinse în mijlocul încăperii erau încărcate cu platouri cu carne prăjită, cartofi fierți, plăcinte de vânat, budinci, cârnați și pâine cu unt proaspăt. Bărbații, femeile și copiii așezați de-a lungul meselor păreau să nu se plângă de nimic. Mâncarea dispărea cu o viteză foarte mare, și fetele care aduceau carafe cu bere făceau întruna drumuri de la bucătărie în sală.

Hetta Osborne își croi drum prin mulțimea de oameni veseli. Zâmbetul lui Lucy se lărgi.

– Mă bucur atât de tare că ai putut veni! strigă ea peste gălăgie.

– Tatăl meu! strigă Hetta înapoi, înclinându-și capul spre un bărbat cu păr cenușiu care purta ochelari și un frac negru. El făcu o plecăciune, iar Lucy făcu o reverență ținându-se de fustele noii sale rochii. Modista o terminase cu numai o zi în urmă – era toată din mătase, într-o nuanță de mac roșu, pe care camerista ei o numea *coquelicot*, cu o împletitură aurie în talie, și un decolteu pătrat adânc, care îi scotea în evidență forma sânilor.

– Albert și Mary? murmură Lucy.

Hetta clătină din cap.

– Ei nu vor veni. Albert a avut un mesaj pentru tine dacă vrei să-l auzi. A spus: „Spune-i Excelenței Sale că poate să-și..." Vocea Hettei se pierdu în zgomotul din jur.

– Nu te aud!

– Nici eu! Hetta trecu lângă Lucy și îi strigă în ureche: Ar trebui să te bucuri că am venit – mă îndoiesc că această seară se va termina fără cel puțin câteva vânătăi!

Lucy râse. Deci bărbații se îmbătaseră puțin. Și câteva femei, de asemenea. Arendașii înfometați erau arendași nemulțumiți. Oamenii bine hrăniți și băuți aveau tendința să se uite cu ochi mai buni la gazdele lor, se gândi Lucy. Totul făcea parte din plan.

Așa, ca servitorii care începură să dea la o parte mesele din mijlocul încăperii.

– Și acum? întrebă Hetta.

– Jocuri, apoi dans.

– Jocuri?

– Concursuri de putere și îndemânare. Lupte cu mâinile... ridicări...

Servitorii începură să așeze baloturi de paie în capătul îndepărtat al sălii, sub ochii mereu vigilenți ai trofeelor împăiate care aparținuseră răposatului conte. Doi lachei intrară ducând ținte, iar încă unul îi urma cu arcuri și săgeți.

– Tir cu arcul? strigă Hetta. În interior?

– Doar nu le puteam cere să tragă cu pușca, nu-i așa?

Hetta se holbă la ea.

– La anul, explică Lucy ca să-și liniștească prietena, vom avea casa recoltei la momentul potrivit al anului. În aer liber – cu copertine și cabine și cercuri pentru copii.

Oaspeții se mutară pe marginile sălii, producând zgomote de entuziasm. Lucy îl căută din nou pe Jeremy în mulțime. În zadar. Porni

fără tragere de inimă către mijlocul încăperii. Acesta trebuia să fie momentul lui, să-l ia naiba!

Mulțimea făcu liniște. O sută de perechi de ochi se fixară asupra ei. Lucy își drese glasul, simțindu-se deodată puțin agitată. Ar fi trebuit să bea și ea puțină bere.

– Vă mulțumesc că ați venit, începu ea. Este o onoare să vă urez bun venit în calitate de oaspeți la Corbinsdale Abbey. Sper că v-a plăcut mâncarea.

Aplauze entuziaste și urale răsunară pe tavanul boltit al sălii. Lucy zâmbi.

– Îmi cer scuze pentru întârzierea Excelenței Sale, dar sunt sigură că ni se va alătura în curând. Între timp, am pregătit câteva concursuri care să vă distreze înainte de începerea dansului. Vom începe cu tragerea la țintă, iar campionul va fi răsplătit cu generozitate. Ea scoase o punguță mică și o scutură, zornăind monedele dinăuntru. Mulțimea chiui. Cine va fi primul care își va testa îndemânarea? întrebă ea.

– Eu. Un tip înalt, voinic, cu o barbă roșcată stufoasă făcu un pas în față, iar mulțimea izbucni în urale. Își ridică brațele, amplificând și mai mult uralele.

O mare parte dintre invitați începură să-i scandeze numele. Lucy nu putea înțelege exact, dar suna ca „Hanson".

Un tânăr subțire fu împins de către prietenii săi în mijlocul camerei. Un al treilea își croi drum prin mulțime, un ins negricios, îndesat, care avea niște mănuși mari în mâini și o expresie gravă.

– Excelent, strigă Lucy, ridicându-și mâinile și cerând liniște. Le făcu semn servitorilor, iar aceștia împărțiră arcuri și săgeți celor trei bărbați. Ținta voastră va fi aici, spuse ea, îndreptându-se spre capătul sălii lângă intrare, vizavi de baloturile de paie. Fiecare bărbat va avea trei săgeți, și cine va avea cea mai mare precizie va câștiga punguța.

Cei trei își ocupară locurile și începură să-și potrivească săgețile în arcuri.

– Dar, milady, strigă bărbatul pe nume Hanson. Nu știu dacă punguța este o recompensă suficientă. Nu credeți – se uită la mulțime pentru sprijin – că ar trebui să îndulciți suma de bani?

Adunarea izbucni în aplauze sălbatice.

Lucy se încruntă, confuză.

– Și ce sugerezi?

– Cel care câștigă să primească un bonus, milady. Se uită la ea cu un zâmbet lasciv. Un sărut. Mulțimea chiui și reluă scandarea

numelui său. Huliganul cu părul roșcat ridică pumnul în aer, instigându-i mai tare.

Lucy evaluă concurenții. Nici unul dintre ei nu arăta atrăgător în mod special, dar nu știa cum să refuze fără să pară nepoliticoasă. Un pupic pe obraz nu era atât de grav, presupuse ea. Întâlni privirea lui Hanson. Era o pretenție pe care o prevăzuse, își dădu ea seama. O provocare. Și Lucy nu se dădea niciodată înapoi de la vreo provocare. Își ridică bărbia.

– Foarte bine.

Oaspeții urlară atât de tare când auziră aprobarea, încât Lucy se îngrijoră că acoperișul abației s-ar putea prăbuși.

– La semnalul meu, atunci, strigă ea punându-și mâinile în jurul gurii.

Mulțimea se liniști când bărbații traseră corzile arcurilor.

– Trage!

Două săgeți loviră țintele, aterizând cu viteză lângă centru. Cea de-a treia țintă rămase neatinsă. Lucy se uită înapoi la omul negricios și îndesat și văzu că el nu trăsese încă. În schimb, el se lăsă pe spate, eliberând săgeata în sus și spre dreapta.

Vârful acesteia se îndrepta în sus, spre căpriori. Oaspeții icniră și căutară să se ferească, dându-și coate unul altuia. Apoi săgeata ajunse la apogeul traiectoriei și începu să coboare. Undeva în mulțime, o femeie țipă.

O bufnitură.

Săgeata nimeri în capul unui cerb împăiat, străpungând direct unul dintre ochii sticloși.

Mulțimea izbucni în cele mai zgomotoase urale de până atunci. Câțiva bărbați se repeziră să-l bată pe spate pe arcașul necinstit.

Ca să nu fie mai prejos, Hanson potrivi o altă săgeată în arcul său și trase. Vârful intră cu totul în pielea tăbăcită a capului de elefant. Chiriașii o luaseră razna, bătând din picioare și urlând cu veselie.

Acum toți bărbații își potriveau arcurile, iar Lucy începu să se alarmeze din ce în ce mai mult. Nu pentru că îi păsa vreun pic de colecția de trofee a răposatului conte, ci pentru că, cu cât continua mai mult acest lucru, cu atât era mai mare probabilitatea să fie cineva rănit.

– Domnilor! strigă ea. Opriți-vă!

Dar atunci, bărbatul negricios și îndesat trimise altă săgeată în gura unui mistreț, și strigătele lui Lucy fură acoperite de valul răsunător de aplauze. Ea traversă încăperea ca să stea în fața lui

Hanson. Dacă el putea incita poporul la această fervoare, se gândi ea, îl putea și liniști.

Avea dreptate. El coborî arcul. Reduse mulțimea la tăcere ridicând brațul.

– Trebuie să oprești asta, spuse ea cu fermitate. Cineva ar putea fi rănit.

El rânji, măsurând-o din cap până în picioare cu o privire lacomă care îi făcuse pielea de găină.

– Ei bine, milady. Asta înseamnă că ești pregătită pentru sărutul tău?

Arendașii explodară în cele mai tari urale. Chiote și fluierături răsunară din căpriori. Obrajii lui Lucy ardeau de furie. Hanson păși spre ea, iar vacarmul spori. Nu îi va oferi satisfacția de a se da la o parte, jură Lucy. El era doar un bătăuș, iar ea știa cum să trateze bătăușii. De regulă, aceștia se hrănesc cu frică. Dacă refuzi să bați în retragere, ei se vor plictisi repede.

Ea nu va bate în retragere.

Cu toate astea, pe măsură ce Hanson se apropia, și ea era forțată să-și ridice gâtul ca să mențină contactul cu ochii, Lucy recunoscu cu oarecare emoții o altă trăsătură pe care bătăușii o au de obicei în comun.

Sunt foarte mari.

El își țugui gura respingătoare și bărboasă și scoase un plescăit zgomotos. Lucy se strâmbă. Dacă trebuia să treacă prin asta ca să-l sărute, ea o compătimea pe doamna Hanson.

Mulțimea însă nu îi împărtășea repulsia. Ei chiuiau și urlau mai tare ca oricând, până când pereții casei păreau că se cutremură din cauza larmei.

„Nu bate în retragere", își spuse Lucy. „Nu bate în retragere."

O pocnitură puternică sfâșie aerul.

Hanson bătu în retragere.

Arendașii tăcură mâlc. O sută de capete se întoarseră cu fața spre intrare. Jeremy stătea în pragul ușii arcuite, cu o pușcă pe umăr.

O sută de capete se întoarseră în direcția cealaltă, urmărind ținta împușcăturii sale. Un nor de fum se ridică din tigrul rânjit care era așezat deasupra șemineului masiv. Mirosul înțepător de blană pârlită umplu încăperea. Pe măsură ce fumul se risipi, Lucy privi cum apare o gaură rotundă și neagră chiar în mijlocul capului de tigru, ca un al treilea ochi.

Jeremy își coborî arma și se îndreptă spre mijlocul sălii. Fiecare pas răsuna pe podeaua de piatră. Se opri, privindu-l în ochi pe Hanson.

– Pleacă de lângă soția mea, spuse el încet, pronunțând fiecare cuvânt ca o amenințare distinctă, criminală. Apoi își întoarse privirea albastră de gheață către mulțime. Și ieșiți afară din casa mea!

Nimeni nu se mișcă. Nimeni nu respiră.

– Acum!

Mulțumea goli încăperea mai repede decât apa care curge printr-o sită. Într-un minut, Jeremy și Lucy rămaseră complet singuri în mijlocul încăperii.

Lucy își studie soțul din cap până-n picioare. Încălțămintea, care era de obicei lustruită, era murdară de noroi până la jumătatea gambei. Privirea îi urcă spre coapsele lui lungi și musculoase. Cămașa, observă ea, îi era șifonată și udă. Mirosul înțepător de lână sugera că haina sa albastră-închis era, de asemenea, umedă. Nu purta lavalieră, iar părul negru cârlionțat se vedea prin deschizătura cămășii. Barba nerasă îi acoperea gâtul și maxilarul.

Privirea lui rece o aștepta pe a ei când se uită în cele din urmă la el.

Ea nu va bate în retragere.

– Ce naiba crezi că faci? întrebă ea.

– Eu, vorbi el forțat, previn o revoltă. Dar întrebarea mai potrivită ar fi ce naiba crezi tu că faci?

– Îi conving pe arendași să ne placă, imbecilule. Și acum ai venit și ai stricat totul!

Un râs aspru îi ieși din piept. El se întoarse și plecă, aruncându-și pușca pe jos.

Lucy își dădu exasperată ochii peste cap. Se uită în sus la tigrul care încă fumega.

– Cum ai reușit să-l nimerești?

– Ce?

– Tu ești un trăgător groaznic. Nu poți să nimerești un fazan de la șase pași. Cum ai reușit să tragi așa? Ea își ridică privirea către fiara dungată cu trei ochi.

Jeremy trecu în liniște pe lângă ea și ieși din încăpere.

Lucy suspină de indignare și se repezi după el.

– Nu pleca de lângă mine, strigă ea urmărindu-l pe scări. Îl prinse din urmă pe coridor. Așa cum tocmai ai spus-o atât de fermecător în fața tuturor oaspeților noștri, sunt soția ta. Îl urmări în camera

de zi. El coti spre apartamentul lui, dar ea ajunse înaintea lui și blocă ușa.

– Lucy, o avertiză el, cu vocea ca un mârâit, nu mă forța chiar acum.

– Sau ce? întrebă ea pe un ton batjocoritor. O să-mi arunci o privire? Vai de mine! Poate mă ia leșinul.

El expiră spre ea în tăcere. Bărbat exasperant. Bărbat înalt, brunet, visător, exasperant de atrăgător. Părul îi era lipit de cap în plete umede, negre. Cămașa îi atârna pe mușchii tari ai pieptului. Dar căldura corpului său radia prin stratul de răceală umedă, scăldând-o cu un abur ametitor ce mirosea a piele. Lucy se topi în fața ușii, amintindu-și brusc motivul care stătea în spatele dezastrului din seara aceea.

Iubea bruta asta zevzecă.

Lucy trase adânc aer în piept și se calmă.

– Jeremy, nu trebuia să se întâmple așa. Tu trebuia să te întorci la timp pentru cină. Ea mângâie cu vârful degetelor reverul umed al hainei. Totuși, pe unde ai umblat? Am fost îngrijorată de moarte.

Fusese îngrijorată de moarte.

Jeremy clătină din cap cu neîncredere. Lucy nu putea cunoaște înțelesul acestor vorbe. Fusese un lucru foarte bun că ratase cina, sau cu siguranță ar fi ratat-o până la urmă.

El călărise spre casă prin frig și umezeală, dar – ca întotdeauna – gândurile îndreptate spre ea îi ținuseră de cald. După o săptămână cu zile din ce în ce mai plăcute ca soț și soție, răbdarea lui Jeremy ajunsese la sfârșit. Aceasta, își promisese el, avea să fie prima lor noapte la fel de plăcută. Apoi venise acasă să vadă o scenă care îi îngheță sângele – arendași în pragul unei revolte, bărbați trăgând în sala lui, o brută murdară și greoaie, gata să-i atace soția –, iar ea era îngrijorată de moarte. Stând acolo într-o rochie roșie ca diavolul și uitându-se la el cu ochii verzi neprihăniți și dându-se pe lângă el ca o pisică. De parcă nu fusese deloc în pericol în gloata aia. De parcă nu fusese în pericol cu el. Îi venea să o apuce cu fiecare os, mușchi și tendon din corpul său. Să o țină mai aproape sau să o scuture prostește, nici el nu știa. Dar tremura din cauza efortului său mare de a se abține. Ținuse prea mult totul în el, mult prea mult, și se simți periculos de aproape să explodeze.

Degetele ei subțiri se încolăciră în jurul reverului său.

– Ești supărat din cauza cheltuielii? întrebă ea. Nu ar trebui să fii. Am folosit banii mei de buzunar.

Cheltuiala? Acum credea că el era preocupat de cheltuială. Se înșela atât de mult în privința atât de multor lucruri, încât Jeremy nu știa de unde să înceapă să o lămurească.

– Lucy, ascultă-mă!

Ea apucă mai strâns reverul.

– A căzut un pod și m-a prins ploaia. Nu mă interesează nici o cheltuială. Și doar pentru că nu împușc un fazan, asta nu înseamnă că nu știu să trag.

Încreți din sprâncene și își deschise gura ca să vorbească. El îi înfipse un deget sub bărbie, retezându-i vorba.

– Și acum, că ți-am răspuns la toate întrebările tale fără sens, vei răspunde la unele de-ale mele. Ce naiba a fost în capul tău? Că dacă le dai arendașilor de mâncare și dacă îi îmbeți, se va rezolva totul ca prin magie?

Ea clipi.

– Păi... da. De ce nu? Tu trebuia să fii o gazdă bună și generoasă, și ei ar fi văzut că tu nu ești deloc ca tatăl tău. Și apoi le-ar fi plăcut de noi, iar tu... Vocea ei se stinse pe măsură ce își lăsă privirea în podea.

– Ei bine, te-ai înșelat din mai multe puncte de vedere. Semăn foarte mult cu tatăl meu, în prea multe feluri. În fiecare fel care contează pentru ei. Seara asta a confirmat totul. Și oamenii aceia nu au venit aici ca să ne placă. Ei au venit ca să ia de la noi. Ei vor veni să ne mănânce mâncarea și să ne bea berea, nu pentru că se bucură de compania ta plăcută, ci pentru că ei simt că li se cuvine. Pentru că este mâncare și băutură de la Kendall. Au tras în acele trofee pentru că au aparținut tatălui meu. Și acei bărbați voiau să... Cuvintele vulgare i se opriră în gât. Să te sărute – și, fără îndoială, mai mult de atât – pur și simplu pentru că îmi aparții mie.

Ea râse. Un sunet aspru și amar.

El îi cuprinse bărbia în mână, apăsându-i cu degetele pe obraji.

– Nu este ceva de râs, Lucy.

– Nu este? Ochii ei verzi licăriră. Măcar dacă ar fi știut ei. Mă puteau săruta de o mie de ori fără să ia nimic de la tine. Cum ar putea ei fura ceva ce tu ai aruncat deja?

El își retrase mâna de pe fața ei. Ce naiba intenționase să spună cu asta? Gânduri confuze i se învârteau în minte. Se înfurie.

– Noapte bună, milord. Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre camerele ei. El o prinse de cot și o întoarse cu fața la el.

– Nu așa repede, milady, spuse el micșorând distanța dintre ei.

Se luptă să-și păstreze vocea calmă, dar durerea crudă zdrențui tăișul vorbelor lui. Răbdarea lui se apropia de sfârșit. O așteptase, atât de răbdător, cu costuri nu foarte mici ale sănătății sale mintale. El putea aștepta în continuare, dacă știa că se va întoarce într-o bună zi la el. Dar dacă intenționa să-l respingă, el voia să o audă acum.

– Cred că îmi datorezi un bonus. Ai promis un sărut pentru cea mai bună tragere, nu-i așa?

Ea înghiți în sec și se uită la el. Se aplecă foarte ușor sprijinindu-se de corpul său. Rotunjimea fermă a sânilor ei îi atinse pieptul.

– Așa este. Un sărut.

– Un sărut.

El îi cuprinse fața în mâini, o lăsă pe spate și își coborî gura spre a ei. Cu putere. Ea se zvârcoli, dar el o ținu aproape, încurcându-și degetele în părul acela ondulat. Buzele ei erau strânse, iar el își trecu limba peste ele cu o dorință disperată. „Deschide-te pentru mine", se rugă el. „Primește-mă înăuntru!"

Apoi, dintr-odată, mâinile ei se strecurară sub haina lui și urcară în sus, trăgându-l spre trupul ei moale, suplu. Buzele ei se desfăcură pentru a scoate un geamăt ușor.

Era toată invitația de care avea el nevoie. Își înfipse limba în gura ei și sorbi acel geamăt. Sorbi adânc, gustându-i esența – aurie și rece, și dulce, și sălbatică, exact ca perele coapte și mierea. Gura lui se plimbă peste a ei din nou și din nou, și ea îi întâmpină limba cu propria ei limbă.

Ea veni mai aproape. Zvârcolindu-se în haina lui, apăsându-și sânii de pieptul lui, frecându-și soldurile de șoldurile lui. El își ridică o mână între trupurile lor ca să-i frământe sânii. Ea suspină spre gura lui. Mâinile ei se mișcau pe umerii lui, îndepărtându-i haina udă de corp și trăgând-o în jos. Fără să întrerupă sărutul, el își lăsă mâinile să cadă pe lângă el, iar ea îi smulse haina de pe brațe.

Un sărut. Un sărut care să nu se termine niciodată. Nu și dacă îl putea ajuta. Îi cuprinse fața în mâini și îi ținu cu hotărâre gura lipită de a lui, coborând împreună. Mai întâi în genunchi, apoi în jos pe covor.

Apoi ea se afla sub el. Așa de supusă și de dulce, cu trupul arzând de dorință. Degetele ei se plimbau pe sub cămașa lui, lăsând urme de foc de-a lungul cărnii înghețate de pe spinarea lui. Și cuvintele

se rostogoleau prin mintea lui, atât de multe cuvinte pe care dorea să le spună. „Frumoasă" și „minunată", și „dragă", și „suflet" și „te rog". Și „noi", și „pe noi", și „al nostru". Și „ajută-mă", și „ține-mă", și „primește-mă"! Și „nu-mi da drumul", și „să nu pleci niciodată, niciodată, niciodată!"

Dar nu le putea rosti. Nu putea să riște să întrerupă acest sărut. Acest sărut care însemna totul. El îi ridică fustele într-un foșnet de mătase și batist, bâjbâind printre straturile de jupoane căutându-i despicătura. Ea era fierbinte și umedă și se strângea în jurul degetelor lui, iar cuvintele se schimbară în „grăbește-te" și „te doresc", și „nevoie", și „oh, Doamne", și „acum"!

Își desfăcu pantalonii și alunecă în ea, iar ea scânci apăsându-i gura. El se retrase și intră din nou. Ea îl mușcă de buză. El rămase în ea, frecându-se încet de ea. Apoi ea îl luă de gât și își deschise gura ca să-i primească limba. Și își înfășură picioarele în jurul șoldurilor lui și se deschise spre el.

El se pierdu în gura ei și în brațele ei, și în picioarele ei, și în îmbrățișarea ei strânsă și umedă. Din nou și din nou, și din nou. O simți arcuindu-se și încordându-se și zguduindu-se în jurul lui, iar când ea strigă în gura lui, el o sorbi cu totul. Îi gustă plăcerea. Simți cum curgea prin el, trimițându-l pe culmi, spre „da" și „da", și „fericire", și „rai", și „mulțumesc", și „întotdeauna", și a „mea"!

O sărută ușor acum, savurând dulceața limbii ei. Forma plină și netedă a buzei de jos. Colțurile gurii ei, care aveau un gust curios de sare. Sare și amărăciune. Ca lacrimile.

Jeremy întrerupse sărutul și se ridică pe coate. Ea tremura lângă el și își acoperi fața, dar nu putea ascunde adevărul.

Lucy plângea.

Capitolul 23

Lucy nu-și putea opri lacrimile.

Încercase. Luptase împotriva lor cu fiecare bucățică a voinței ei, dar nu le putea opri. Era prea mult. Prea multe emoții se zbăteau în interiorul ei – ușurare, frustrare, dorință, furie, bucurie – frământându-se în acea confuzie întunecată a minții ei. Și apoi, într-un moment limpede, fură toate spulberate într-un val de plăcere deosebită.

Urmat de acea revărsare – același potop puternic pe care îl simțise prima oară când făcuseră dragoste. Un val clocotitor de emoție care izvorî din inima ei și îi curgea prin corp – iar de data asta, dăduse pe afară.

Oh, erau teribile lacrimile. Atât de umede și de tulburătoare. Atât de neajutorate și de slabe. Nu erau lacrimi grațioase, ca ale unei lady. Nu erau picături lente, care se scurgeau de emoție, însoțite de o tragere delicată a nasului. Ochii lui Lucy erau ca gălețile vărsate, iar nasul începu să-i curgă. Umerii îi tremurau, iar pieptul i se zguduia. Își apăsă mâinile pe față, fără nici un rezultat. În interiorul ei erau opt ani care meritau să fie plânși, iar ea fusese destul de puternică să-i înmagazineze, câte unul pe rând. Dar să-i zăgăzuiască pe toți în același timp era imposibil.

– Lucy. Vocea lui părea înăbușită, de departe. Dumnezeule, ce este, Lucy?

Chiar dacă ea știa ce să-i spună, nu ar fi reușit să vorbească. Abia dacă putea să respire. Hohotele de plâns îi sfâșiau corpul, iar lacrimile fierbinți se revărsau printre degete, ajungându-i până la urechi. El se retrase ușor din ea și se rostogoli, iar ea plânse și mai tare, fiind lipsită de căldura și de puterea lui. Simțindu-se pustie și goală, și rece. Se îndepărtă de el întorcându-se pe o parte, ducându-și genunchii la piept.

– Nu plânge, Lucy! Nu suport să te văd plângând.

Șoapta lui chinuită îi rupse inima. Degete subțiri îi mângâiau părul, dar ea se feri de atingerea lui. Și se ura pentru asta, dar nu se putea abține. Era prea expusă, prea rănită, și chiar și cea mai ușoară mângâiere îi zgâria pielea.

– Îmi pare atât de rău, spuse el. Aș face orice. Nu plânge.

Ar face orice, spusese el. Dar el făcuse deja prea mult. O făcuse să îl iubească atât de mult, încât dragostea nu putea fi controlată. El străpunsese până și ultima ei barieră de apărare, iar acum nu mai rămăsese nimic care să-l țină la distanță. Nimic care să poată îndepărta lacrimile.

Și aceste lacrimi erau tot ceea ce încercase Lucy atât de greu și atât de mult timp să evite. Vulnerabilitate. Neajutorare. Nu se putea opri din plâns mai mult decât se putea opri să-l iubească – și ceea ce făcea, cu lacrimile sau cu dragoste, era ceva ce nu putea controla. Stătea pe jos pe podea, ghemuită ca o minge, suspinând. Fără apărare, slabă și întru totul la mila lui.

Și apoi el confirmă ceea ce ea știuse întotdeauna. Nu ieșea nimic bun din lacrimi. Încet, fără să spună nimic, el se ridică în picioare și o părăsi.

O lăsă singură.

Jeremy trebuia să plece. Era o chestiune de autoconservare.

El intră ca o furtună prin anticameră și în sanctuarul dormitorului său, abia reușind să trântească ușa înainte să se prăbușească peste ea.

Un bărbat mai puternic ar fi rămas – ar fi luat-o în brațe ar fi ținut-o strâns și i-ar fi șters lacrimile cu sărutări. Dar în sufletul lui, el nu era un bărbat puternic în acel moment. Când Lucy se îndepărtase de el și izbucnise în plâns, douăzeci și unu de ani de rezistență se evaporară, lăsând doar un băiat vulnerabil. Un băiat de opt ani care asistase la moartea subită, violentă, a fratelui său. Un copil confuz, îndurerat, care avea nevoie de alinarea unei mame, dar care găsise doar lacrimi. Lacrimi care curgeau cu sare și rușine peste rănile proaspete, deschise.

Și durea. Doamne, cât durea!

Jeremy lovi o dată cu pumnul în ușă. De două ori. Dar durerea care îi trecea prin articulațiile însângerate nu făcea nimic să aline suferința care i se răsucea în piept.

Câți ani trecuseră, înainte de a putea intra într-o cameră fără ca mama lui să plângă? De câte ori îi întorsese ea spatele plângând, rugând-o pe dădacă sau pe tutore să îl ia de acolo? Să-l ia din fața ochilor ei pentru că nu se putea uita la el fără să-l vadă pe Thomas.

Thomas era fiul norocos.

Thomas nu va simți niciodată această agonie viscerală chinuitoare, știind că însăși existența lui provoca suferință și durere. Știind că, atunci când ea se uita la el, vedea doar pe cineva care nu era el. Pe cineva pe care nu-l putea înlocui niciodată. Ce putea să facă un băiat, când un simplu cuvânt sau un hohot inocent de râs scăpat în aer putea provoca un potop de lacrimi amare?

El vorbea încet, mergea ușor, stătea departe de ochii mamei sale. Nu râsese niciodată, nu alergase, nu se jucase prea zgomotos, de teamă să nu-i deranjeze liniștea fragilă. El ieșea din casă și mergea să călărească, tare și repede pe câmpuri deschise. Plecase la școală și se înconjurase de prieteni, alinându-se cu veselia lor chiar și atunci când el nu o împărtășea. Își ocupase mintea cu cărți și studii, ca să țină la distanță gândurile neplăcute.

Băiatul crescuse și ajunsese bărbat. Și între Cambridge și Londra, și invitațiile prietenilor săi, el venea rareori acasă. Găsise satisfacția în brațele femeilor care se dezbrăcau de bunăvoie, dar care nu vărsau niciodată lacrimi. Femei care își dăruiau trupurile, dar își păstrau inimile. Femei pe care nu le-ar fi putut iubi niciodată.

Femei pe care nu le putea răni niciodată.

Dar când Lucy se întorsese cu spatele și plânsese, ea îl trezise la viață pe acel băiat. Ea adusese înapoi toată suferința. Și acel copil în vârstă de opt ani, rănit și îndurerat, nu știa cum să ofere protecție sau să consoleze. El știa doar cum să supraviețuiască.

Mergi ușor. Vorbește încet. Stai departe de priviri.

Pleacă.

În săptămânile următoare, ei erau ca două spirite care bântuiau prin aceeași casă. În timp ce Lucy se refugiase în rutina zilnică, Jeremy dispăruse. În biroul său, câteodată. Cel mai des în locuri din afara casei. Revenea mereu pentru cină, întotdeauna la timp. Făcea minimumul de conversație de curtoazie necesară, vorbind pe tonuri reci, măsurate.

Nu mai existau săruturi.

Deși ea și soțul ei abia vorbeau, Lucy găsi puțină consolare într-o formă de comunicare complet nouă.

În scrisori.

Ea primea săptămânal scrisori de la Marianne. Misive vorbărețe, incoerente, pline cu toate detaliile de familie ale vieții de la conacul Waltham. Cele mai recente aventuri ale copiilor sau ale servitorilor, sau ale câinilor. Chiar și în încremenirea apăsătoare a casei, Lucy putea auzi râsete și muzică citind acele scrisori. Le citea de atât de multe ori, încât ajungeau să se subțieze la pliuri.

Sophia trimitea rapoarte entuziaste, expansive, despre planurile ei de logodnă și de nuntă caligrafiate impecabil. La prima citire, Lucy scana rândurile cu un zâmbet larg. A două oară însă, zâmbetul ei dispărea în mod inevitabil. Povestirile Sophiei despre logodna și logodnicul ei erau nespus de vesele. Prea vesele. Lucy avu senzația neplăcută că nu era ceva în regulă. Până la urmă, experiența îi arătase că Sophia avea o imaginație destul de bogată când venea vorba de scrierea scrisorilor. Este suficient să întrebați de Gervais.

Identitatea celui mai fidel corespondent al lui Lucy veni ca o mare surpriză. Henry îi scria de două sau de trei ori pe săptămână. El nu spunea prea multe în aceste misive – câteva observații întâmplătoare

despre vreme sau o actualizare cu privire la recolta de grâu. Poate câteva cuvinte despre câinii de vânătoare. Dar mesajul aflat sub acele câteva fraze scrijelite în grabă era limpede. Lucy răspunse la fiecare scrisoare cu propriul set de observații nonșalante, scriind întotdeauna același răspuns printre rânduri.

„Da, Henry. Și mie îmi este dor de tine."

Lucy învăța să-și măsoare fericirea prin micile surse de alinare. Fiecare zi în care venea o scrisoare era o zi bună, în termeni relativi. În ziua specială în care primea două scrisori, ambele pline cu vești interesante, merita să arboreze un steag.

– Am primit invitația la nunta lui Toby cu Sophia, îi spuse ea lui Jeremy în acea seară la cină. Va avea loc în decembrie.

– Așa devreme? El nu părea să-i împărtășească entuziasmul. Vrei să participăm?

– Păi, da. Bineînțeles.

El luă o înghițitură de vin.

– Foarte bine, atunci.

Lucy apăsă o bucățică de cartof în farfuria ei.

– Mă gândeam... poate ne putem opri să facem o vizită la conacul Waltham, după nuntă.

Tăcere.

Lucy își susținu hotărârea cu o înghițitură de vin roșu.

– Doar că azi am primit și o scrisoare de la Marianne. Este însărcinată din nou. Am fost mereu acolo s-o ajut în timpul celorlalte sarcini și sunt puțin îngrijorată pentru ea. Primele câteva luni sunt întotdeauna cele mai grele. Iar noi vom trece prin apropiere.

Jeremy clătină ușor din cap.

– Lucy, eu și fratele tău nu ne-am despărțit în termeni buni. Cred că o vizită ar cădea prost. Își drese vocea și își ridică furculița din nou. În plus, eu nu pot să lipsesc prea mult. Am treburi la moșie, îți dai seama.

Lucy își lăsă furculița să zăngăne pe masă.

– Treburi la moșie. Da, bineînțeles. Ea putea gusta ironia din vocea ei, și știa că și el trebuia să o audă. Ei bine, era doar o idee.

Jeremy se lăsă pe spate în scaun și se uită la ea. Detașarea rece din privirea lui îi îngheță inima lui Lucy.

– Poate, spuse el calm, ai prefera să mergi singură în vizită. Te pot lăsa la conacul Waltham după nuntă. Trăsurile vor fi disponibile să te aducă înapoi oricând dorești.

Lucy înghiți un țipăt. „Să o lase?" „Să o aducă înapoi?" Ce reprezenta pentru el? Doar un colet enervant care trebuie să fie transportat dintr-un loc în altul?

Se holbă la soțul ei. Cum stătea el acolo, Excelența Sa, ca un monolit în capătul celălalt al mesei. Întotdeauna calm și liniștit. Sugerând separarea lor pe perioadă nedeterminată la felul de pește, cu același ton al vocii cu care ar fi putut vorbi despre vreme. Lucy ar fi vrut să ridice farfuria din fața ei, să o arunce de perete și să urmărească cum se sparge în cât mai multe bucăți, la fel ca inima ei.

În schimb, ea își prinse degetele în jurul piciorului de la pahar și își mușcă buza până când simți gustul de fier din sânge.

– Dacă asta preferi, reuși ea să spună în cele din urmă. Îi voi scrie mâine lui Henry. Se uită în acei ochi albaștri de gheață, căutându-i în privire orice pâlpâire de suferință sau de dezamăgire. Chiar și o sclipire de supărare era bine-venită.

– Poate... înghiți ea încet. Poate că ar trebui să stau până se naște copilul.

Nimic.

– Dacă dorești, răspunse el, întorcându-și privirea spre farfurie. Lucy se uită la el cu neîncredere când el luă o bucată de somon și o duse la gură. Mâine mă duc la Londra.

– La Londra? Mâine?

– Am niște treburi de rezolvat cu avocatul meu, cu privire la alte proprietăți ale familiei. O să călăresc, nu o să iau trăsura, așa că nu voi sta mult. Mă voi întoarce joi.

– Înțeleg.

El pleca mâine la Londra și urma să lipsească cea mai mare parte a săptămânii – și îi aruncase acea fărâmă de informație ca o persoană care aruncă o coajă de pâine unui câine. Lucy presupunea că trebuia să se simtă norocoasă că el se deranjase totuși să o informeze. Ochii o ardeau. Farfuriile înotau în fața ei într-un șuvoi de lacrimi. Clipi cu furie. Nu va plânge.

Își așeză șervetul pe masă.

– Presupun că vrei să te retragi, atunci. Te vei trezi devreme.

El își goli încet paharul înainte să răspundă.

– Într-adevăr.

Lucy îl lăsă să plece.

În dimineața următoare ea se trezi în zori. Chiar și așa, rămase în pat până târziu și nu ieși din camerele ei până când nu fusese sigură

că el plecase. Nu avea nici un rost să-și ia la revedere de la el. După ultima cină, orice cuvinte de rămas-bun ar fi fost inutile.

Casa nu părea mai liniștită în absența lui – cu greu putea fi mai tăcută ca înainte. Dar pentru prima dată, nu era acea tăcere exterioară care o apăsa. Era o încremenire care o durea. Un spațiu gol ciudat, tăcut, pe care l-ar fi putut descrie ca fiind pustiu – doar că nu răsuna nimic acolo. Fiecare bătaie a inimii ei, fiecare cuvânt, fiecare respirație erau atenuate instantaneu, sufocate de această povară de tăcere fără greutate din pieptul ei.

Iar ea nu putea scăpa de ea. Nu se putea târî de sub ea sau să se elibereze de vraja ei, pentru că o purta în interiorul ei. În plimbări lungi, fără țintă. Prin vise întunecate, încețoșate. În jurul zidurilor vaste de piatră ale conacului, pe care le lua la pas în timpul zilei, rătăcind fără scop prin încăperile străvechi.

Într-o după-amiază, în timp ce trecea prin camera de muzică, dădu peste mătușa Matilda.

– Mătușă Matilda! Lucy își puse un braț în jurul umerilor ei. Unde este îngrijitoarea ta? Mirosuri familiare – mirodenii și ciocolată, și tutun – deschiseră o colecție de amintiri dragi. Lucy simți un junghi ascuțit de dor de casă, pentru conacul Waltham. Lasă, spuse ea, îmbrățișând-o strâns pe bătrână. Mă bucur să te văd.

Mătușa Matilda ocoli pianul și îl deschise. Menajera insistase să fie acordat din prima săptămână în care sosise Lucy acolo, indiferent de cât de mult insistase Lucy că ea nu cântă la pian. Mătușa Matilda se așeză, atinse clapele de fildeș și se lansă într-un cântec scoțian plin de viață. Turbanul ei albastru se mișca în ritmul muzicii, și un chicotit de nestăpânit izbucni din gâtul lui Lucy.

Muzică. Râsete. Pentru prima dată în săptămâni.

Ultimele acorduri ale melodiei se stinseră, iar mătușa Matilda își lăsă mâinile în poală. Lucy se duse să se așeze lângă ea pe bancă.

– Mulțumesc, mătușă Matilda. A fost minunat.

Bătrâna doamnă îi zâmbi cu aceeași expresie blajină pe care o avusese în fiecare zi de care-și amintea Lucy. Măcar dacă ar putea împrumuta Lucy acel optimism neclintit. Luă mâna subțire a mătușii între palmele sale.

– Ce se va alege de mine, mătușă Matilda? M-am schimbat cumva. Și nu mă pot întoarce acasă, pur și simplu nu pot. Mi-e foarte dor de conac, dar de el mi-ar fi și mai dor. Își puse ușor capul pe umărul mătușii. Mi-e dor de el acum.

Un cap cu turban se lăsă greu peste al ei, iar Lucy strânse degetele mătușii. Mâna osoasă rămase moale și rece în strânsoarea lui Lucy.

– Mătușă Matilda? Lucy se îndreptă, iar corpul firav al acesteia se lăsă brusc peste ea. Lucy ridică capul bătrânei, apăsând o mână peste obrazul ei umed și rece. Mătușă Matilda?

Capitolul 24

– Va fi bine, nu-i așa? Lucy mergea pe covorul persan din apartamentul mătușii Matilda, înconjurând la nesfârșit modelul albastru și auriu. Trebuie să se facă bine.

Hetta strânse pe rând fiecare mână a mătușii Matilda.

– Lucy, mătușa ta are optzeci și ceva de ani, răspunse ea de pe marginea patului. Să știi că nu va trăi o veșnicie.

– Știu, dar...

– Șșșt! Hetta își puse urechea pe pieptul mătușii Matilda.

Lucy se opri din mers și își ținu respirația până când se îndreptă Hetta.

– Trebuie să accepți adevărul, Lucy. Mătușa ta nu mai are mult de trăit.

Lucy închise ochii și scânci încet.

– Da, continuă Hetta, nu va muri astăzi. Cel puțin din câte îmi pot da eu seama. O ajută pe bătrână se stea în capul oaselor și îi puse câteva perne la spate. De fapt, ea pare să nu fi suferit nici un efect de durată de la micul leșin. Începu să-și pună lucrurile în geanta ei neagră. Trebuie doar să te asiguri că se odihnește. Dă-i niște supă de vită și mâncare solidă, dacă o mănâncă. În cel mai scurt timp va începe din nou să hoinărească.

– Bine. Lucy își trase nasul și și-l șterse cu podul palmei. Îți mulțumesc că ai venit. Să te conduc până afară?

– Nu este nevoie, spuse Hetta pe un ton vioi, ridicându-se în picioare și netezindu-și fustele de culoarea nisipului. Știu pe unde să o iau. Aș putea paria că știu casa asta mai bine decât tine.

– Cum așa?

– Eu practic am crescut aici. Hetta își puse pelerina îmblănită pe umeri și o legă în față. Tatăl meu a fost medicul personal al răposatei Lady Kendall. Nu știai?

Lucy clătină din cap.

– Acesta a fost motivul pentru care el a mutat toată familia noastră de la Londra, explică Hetta. Să trateze „afecțiunea nervoasă" a doamnei Kendall.

– Afecțiunea nervoasă? Lucy îi întinse Hettei boneta.

– Păi, așa a denumit-o tatăl meu. El a fost întotdeauna generos. „Durere incurabilă", ar fi spus chiar doamna. Hetta înnodă panglicile bonetei sub bărbie. Personal, înclinam să cred că era vorba de un „doliu de nesuportat", dar apoi – eu nu am fost niciodată genul milos. Își luă mănușile de pe noptieră. Tatăl meu era convocat aici de fiecare dată când doamna avea vreo criză. De două sau de trei ori pe săptămână. Câteodată zilnic. Eu nu mă supăram, pentru că mă aducea cu el și eu exploram casa în timp ce el îi lua sânge sau îi administra sedative. Își coborî vocea. Ai găsit tapiseria indecentă până acum? Cea cu toate reprezentările păcătoșilor din iad fiind... păcătoși?

Lucy clătină din cap. Ea nu era interesată de tapiserii – nu în acel moment, oricum.

– Lady Kendall avea crize? Ce fel de crize?

– Oh, tot felul de crize. Cu cât erau mai dramatice, cu atât mai bine. Un cuvânt, o privire, o schimbare bruscă a vremii – cea mai mică provocare o făcea să fie isterică. Și apoi o ținea întruna, plângând ore în șir până când o putea calma tata. Nu știu de unde a avut răbdarea să o trateze timp de opt ani. Și ea fusese așa cu mult înainte să venim noi aici. Făcu un pas în spate și începu să-și pună mănușile.

Un fior îi trecu lui Lucy pe spate. Se gândi la propriile lacrimi de neajutorare și la reacția panicată a lui Jeremy. Era de mirare că plecase la Londra? Trebuie să se fi gândit că devenea și ea altă femeie isterică. Poate că ea chiar devenea o altă femeie isterică.

– Tatăl meu a spus că oricui i-ar fi fost milă de ea, continuă Hetta. El spunea că avea o constituție fragilă. Se căsătorise cu un bărbat foarte dur și apoi pierduse un copil. Se uită la Lucy cu un zâmbet strâmb. Dar așa cum am spus, compasiunea nu este punctul meu forte. Așa că, dacă ai de gând să dezvolți o afecțiune nervoasă, mai bine trimiți după tata. Cel mai bun lucru pe care l-ai primi de la mine ar fi o palmă bună peste față și o înghițitură de coniac.

– Cred că am nevoie de ambele. Lucy se lăsă pe marginea patului mătușii sale. Chiar nu știu ce se va alege de mine.

Hetta se uită la ea.

– Oh, nu! Nu-mi cere sfaturi, Lucy. Sunt foarte bună la pus cataplasme, dar nu sunt obișnuită deloc să dau sfaturi.

– Crede-mă, nu sunt obișnuită să am nevoie de ele, răspunse Lucy. Se holbă la tavanul pictat, unde heruvimi cu părul auriu se uitau în jos la ea de după nori albi. Ce caut eu aici? Eu nu aparțin locului ăsta.

Hetta se așeză lângă ea cu un aer resemnat.

– Soțul tău pare să creadă că da. Dacă vrei să știi ce cauți aici, îți sugerez să-l întrebi pe el. Cu excepția cazului în care ai venit cu o grămadă de bani, – se uită la Lucy cu neîncredere – el trebuie să fi avut un motiv să se însoare cu tine.

– Nu am venit cu nici un ban. Lucy se uită la dantela de pe mâneca sa. A trebuit să se însoare cu mine. L-am împins să facă asta.

Hetta izbucni în râs.

– Nu, vorbesc serios, spuse Lucy. Am fost complet nerușinată.

Hetta doar râse mai tare.

Lucy începu să se simtă puțin ofensată.

– Să îți spun adevărul? M-am aruncat în brațele lui ca o... ca o lăptăreasă desfrânată!

După un timp, Hetta își recăpătă respirația și se șterse la ochi cu o mână înmănușată.

– Lucy, te rog! În primul rând, soțul tău este un conte, ridicol de bogat, și – dacă nu te superi de observație – deloc dezagreabil. Nu putea rămâne necăsătorit atât de mult timp fără să învețe să respingă avansurile nedorite. Chiar și din partea lăptăreselor desfrânate. În al doilea rând, continuă Hetta retezând obiecția lui Lucy, nu mi se pare că lordul Kendall este un gentleman care să poată să fie hărțuit. Din contră. Cu siguranță ai observat că a avut nevoie doar de acea încruntare a lui ca să alunge oamenii de acolo. Este considerat a fi mai mult decât intimidant.

– Ei bine, nici eu nu accept să fiu hărțuită, spuse Lucy. Iar pe mine nu mă poate intimida cu acea Privire. A încercat ani în șir, crede-mă, dar pur și simplu îl cunosc prea bine ca să cred că se află ceva în spatele ei. Iar dacă tu crezi că este plăcut să te uiți la el când se încruntă... Ea oftă. Ar trebui să-l vezi când zâmbește.

Hetta se uită lung la ea. Apoi se ridică în picioare și își luă geanta.

– Ei bine, asta-i o ușurare, spuse ea îndreptându-se deja spre ușă. Până la urmă n-aveai nevoie de sfatul meu.

*

– Mă bucur că ești aici, spuse Toby sorbind din vinul lui de Madeira. Ai putea să-mi dai câteva sfaturi.

– Sfaturi? pufni Jeremy. De ce ai vrea tu sfaturi de la mine?

– Păi, ești un bărbat însurat acum, nu-i așa? Nu vrei tu să-mi ții un discurs despre îndatoririle conjugale?

Jeremy suspină. Ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte să vină la club. Bineînțeles, Toby se afla în oraș să facă pregătirile pentru nuntă. Jeremy avea un whisky foarte bun în casa din oraș. De ce nu rămăsese pur și simplu acasă?

– Toby, dacă tot nu știi cum să-ți îndeplinești îndatoririle conjugale, ai nevoie de ceva mai mult decât de sfaturile mele. Îți pot recomanda câțiva tutori capabili, dacă este nevoie.

– Știi că nu mă refeream la asta, chicoti Toby. Voiam să spun, nu ai să-mi dai vreun sfat profund despre îngrijirea și hrănirea unei soții? Toată lumea o face. Felix vorbește numai despre subiectul ăsta. A devenit destul de nesuferit.

Poate că Jeremy ar fi trebuit să stea de vorbă cu Felix.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar îmi voi menține tăcerea mea suportabilă.

– Cum vrei. Toby își goli paharul. Sunt surprins să te văd aici. Ai scurtat puțin luna de miere, nu-i așa?

– Am avut treabă, mormăi Jeremy în whisky-ul lui. Nu era interesat să discute cu Toby despre treburile, proprietățile sau viața sa personală. Mă întorc mâine acasă, adăugă el ca nu cumva să se întindă Toby la vreo invitație nedorită.

Toby îi făcu cu ochiul.

– Abia aștepți să te întorci acasă, presupun.

Jeremy nu știa ce să spună. Adevărul era că nu avea nici o treabă la Londra. Trebuia să fie acasă, așa cum insinua Toby, petrecând luna de miere cu noua lui soție. Dar viața cu Lucy îl termina, cu fiecare cină. El primise exact ceea ce își dorise – o soție liniștită, potrivită – și nu putea să fie mai nefericit. Ea abia părea să mai mănânce și, cu siguranță, o făcea fără nici o bucurie. Se îmbrăca cu rochii noi și purta mănuși de dantelă, părul ei era întotdeauna coafat perfect. Jeremy nu-și putea aminti când o văzuse ultima oară cu părul lăsat până la talie, în acea revărsare de valuri castanii. Nici nu-și putea aminti vreo înjurătură de când... de atunci.

Jeremy își sorbi whisky-ul și înghiți gustul amar al lacrimilor.

Și apoi venise posibilitatea de care se temuse încă din ziua nunții lor. Ea voia să-l părăsească.

Așa că o părăsise el primul.

Londra oferea un număr fără sfârșit de distracții care să-l împiedice să se gândească la Lucy. Dar el se gândea la Lucy mai mult decât o făcuse vreodată. Sau mai degrabă, ea era cu el, în gândurile lui. Oriunde mergea Jeremy vedea imagini pe care își dorea să i le arate ei, experiențe despre care era sigur că s-ar fi bucurat. Baluri, operă, teatru, grădinile Vauxhall. Oh, de ce să se oprească cu distracțiile tradiționale pentru doamne? Cunoscând-o pe Lucy, ea nu ar fi fost satisfăcută până nu ar fi văzut și ea niște meciuri de box.

– Tu nu ar trebui să fii cu logodnica ta? întrebă Jeremy, dorind să schimbe subiectul. Știi tu, să o duci la teatru sau să iei cina cu familia ei?

– Oh, Sophia abia dacă are timp pentru mine zilele astea. Nu o văd prea des, cu excepția cazului în care mă târăște după ea să cumpere dantelă sau să aleagă florile pentru buchetul ei de nuntă. Îți spun, Jem, ai făcut lucrurile așa cum trebuie. Permis, vicar, soț și soție. Totul s-a întâmplat atât de repede, că nu mi-a venit să cred. Nu că aș fi fost surprins.

Jeremy se uită chiorâș la el.

– Nu ai fost surprins?

– Desigur că nu. Am știut că nu fusese deloc „nimic" între tine și Lucy în livadă, indiferent de ce spui tu. Și apoi au existat micile indicii date de Sophia. Iar acea scrisoare a pecetluit lucrurile frumos. Dar știam chiar și înainte de scrisoare – altfel nu aș fi cerut-o pe Sophia așa cum am făcut-o.

Jeremy își schimbă poziția din scaun.

– La ce te referi?

– Haide, Jem! Tu chiar crezi că aș fi făcut-o în fața lui Lucy dacă mai credeam că este încă îndrăgostită de mine? Ce fel de necioplit mă faci să fiu?

Jeremy nu era sigur ce să facă în acel moment. Își bău whisky-ul, sperând să găsească răspunsuri la fundul paharului.

– Nu, am știut, continuă Toby. Am fermecat multe tinere doamne, Jem. Cred că mii. Nu este chiar genul de realizare care să dea sens vieții unui bărbat, dar este singurul talent pe care-l am. Cunosc momentul exact în care le agăț. Acea roșeață care li se întinde pe obraji, și se uită la mine printre gene, cu buzele țuguiate. Este o bucurie de fiecare dată. Dar, la fel de bine cum știu clipa în care se îndrăgostesc de mine, îmi pot da seama – cu cea mai mare certitudine – și de momentul exact în care se retrag. Îi făcu semn chelnerului să mai aducă

un rând. După ce ai avut acea discuție cu Henry în ziua aceea în pădure, am mers cu Lucy spre casă. Undeva între pădure și conacul Waltham, ea a încetat să mă mai iubească. Și nu mă deranjează să ți-o spun, dar nu mi-a picat bine. Opt ani în care fusese îndrăgostită nebunește de mine se terminaseră brusc. Aruncă o privire vinovată spre Jeremy. Cred că am fost puțin gelos.

Jeremy se uită la el.

– Dar totul s-a terminat cu bine la final, spuse Toby, acceptând un alt pahar de vin de la chelner. Tu și Lucy, eu și Sophia. Ar trebui să veniți să ne vizitați la Kent Paștele următor. Să vedeți zambilele sălbatice și restul.

Jeremy se aplecă în față în scaunul său.

– Toby, chiar și tu trebuie să fi observat că Lucy nu a fost tocmai încântată să se mărite cu mine. Eu... Henry... hm, circumstanțele au împins-o să o facă. Nu a avut de ales.

– Nu a avut de ales? râse Toby. Am fost acolo la nuntă, Jem. Nu-mi amintesc să o fi văzut pe Lucy legată, cu căluș la gură sau târâtă la altar. Și aceasta este singura modalitate prin care ar putea convinge cineva o fată să rostească jurăminte împotriva voinței ei. El chicoti în paharul lui. Lucy, „forțată" să se mărite. Asta-i bună!

Jeremy nu băuse decât un pahar de whisky, dar începuse să-l ia amețeala. Nu putea înțelege ce spunea Toby. Îi era frică și să încerce. Chiar dacă – și sublinie în mintea lui pe chiar dacă – era adevărat că Lucy încetase să-l mai iubească pe Toby și începuse cumva să-l iubească pe el, asta însemna un singur lucru. Că Jeremy reușise să facă lucrurile chiar mai prost decât crezuse până atunci.

– Ia spune Toby, zile el trecându-și o mână prin păr. Ce ai de gând să faci când o să treacă farmecele tale asupra Sophiei? Dacă va înceta să te mai iubească?

Fața lui Toby deveni solemnă.

– Nu-mi place să mă gândesc la asta, Jem. Ridică din umeri, și o umbră din acel rânjet îndrăzneț îi reapăru din nou pe față. Presupun că pentru asta sunt bune bijuteriile.

Era un lucru al naibii de nesăbuit să aibă la el bijuterii fiind călare și noaptea. În afară de pericolele evidente de a călări în întuneric – riscurile de a cădea, de a schilodi calul sau de a se rătăci complet – tâlhăriile la drumul mare erau întotdeauna o amenințare. Să ne înțelegem, hoții nu prea se așteptau ca un călăreț singuratic

să transporte o mică avere de nestemate, dar oamenii disperați nu ar fi ezitat să-l omoare doar pentru calul lui.

Dar atunci – Jeremy era el însuși un bărbat disperat. Și oricine ar fi încercat să atingă colierul aranjat cu grijă în buzunarul său de la piept avea să se întâlnească mai întâi cu oțelul rece de la un pistol. Prudent ar fi să se oprească la un han și să-și continue a doua zi călătoria. Nu conta că era întuneric, târziu sau periculos. Era joi, iar el avea de ținut o promisiune.

De fapt, avea de ținut mai multe promisiuni și intenționa să înceapă să le onoreze cum se cuvine.

Îi spusese lui Henry că îi va oferi lui Lucy oportunitățile pe care nu le avusese niciodată. Îi promisese lui Lucy că va face tot posibilul să o vadă fericită. Și jurase în fața lui Dumnezeu că își va cinsti și ocroti soția în fiecare zi a vieții sale. Însă el plecase la Londra, fugind de acele promisiuni ca un băiat în vârstă de opt ani.

Da, ea se întorsese cu spatele la el să plângă, și asta îl duruse. Aproape că îl omorâse, al naibii! Dar lacrimile nu desființau datoria. Poate că el nu-i va putea dărui niciodată ceea ce merita ea cu adevărat, dar asta nu însemna că nu putea să încerce.

Va face ceea ce trebuia să facă de la început. O va aduce pe Lucy la Londra. Se va afla la o jumătate de zi distanță de conacul Waltham – și îi va putea vizita pe Henry și pe Marianne cât de des dorea. O va prezenta la Curte și o va introduce în societate. Vor participa la cât de multe baluri și spectacole de operă și expoziții dorea ea. Ea ar fi putut să-și găsească chiar și o întrebuințare rezonabilă a banilor de buzunar. Iar Jeremy își putea ocupa în cele din urmă locul din Camera Lorzilor. Obligațiile față de soția sa nu erau singurele îndatoriri de care se eschivase. Poate că ar putea face câteva lucruri bune acolo – să muncească la o lege care să interzică folosirea capcanelor pentru oameni. Acesta ar fi un omagiu mult mai potrivit pentru Thomas decât comandarea vreunui portret.

El încercase să nu insiste asupra cuvintelor spuse de Toby în urmă cu o seară. Era prea mult să spere că Lucy ar putea să-l iubească. Își spusese că nu conta dacă era adevărat sau nu – obligația lui pentru ea rămânea aceeași. În ciuda tuturor acestor lucruri, Jeremy se simțea extrem de optimist. Ceea ce, pentru el, era o senzație complet străină. Dar nu una neplăcută. Nici măcar puțin.

Distanța dintre Londra și Corbinsdale Abbey însemna să călărești o zi întreagă, dacă porneai în zorii zilei și schimbai caii la jumătatea drumului. În cazul în care așteptai să se deschidă magazinul

de bijuterii, apoi îți petreceai cea mai mare parte dintr-o oră respingând tăvițe cu bijuterii ieftine și țipătoare înainte ca vânzătorul băgăcios să scoată la suprafață cea mai bună marfă, după care mai pierdeai încă un sfert de oră până când ți se împacheta achiziția – drumul spre casă se derula către seară, iar întunericul făcea ca înaintarea să fie și mai lentă.

Dar era joi, iar el îi spusese lui Lucy că se va întoarce acasă joi. Și, într-un fel, ținându-și acea promisiune rostită la întâmplare, devenise la fel de importantă pentru el ca jurămintele de la nuntă. Poate că pentru ea nu era nici o diferență dacă se întorcea în seara asta sau niciodată, dar pentru Jeremy era important. La fel cum acel colier care atârna în buzunarul de la piept era mai degrabă un cadou pentru ea și un simbol pentru el.

Ea era bijuteria lui. Rară, prețioasă, frumoasă și posesoare a unui foc interior pe care dacă-l lipseai de strălucire sau îl ascundeai reprezenta o crimă împotriva naturii. El nu va aștepta nimic de la ea, nu-i va cere nimic. Acea poftă josnică, sălbatică nu-i va mai scăpa niciodată de sub control. Dar el o va proteja și o va prețui, o va duce într-un loc care îi va permite să strălucească și mai tare. El spera ca acel loc să fie la Londra, intenționa să folosească orice metodă de convingere. Dacă Lucy încă dorea să se întoarcă la conacul Waltham, el putea cumpăra terenul din jur și îi putea construi un conac, cu un grajd plin cu iepe docile și cu cel mai bun bucătar francez pe care îl putea angaja cu moneda englezească.

Era aproape miezul nopții când Jeremy ajunsese în cele din urmă la grajdurile de la Corbinsdale. Lucy sigur se află în pat, se gândi el, predând hățurile unui grăjdar somnoros și îndreptându-se spre casă. În timp ce urca scările câte două deodată se întrebă dacă ar fi trebui să o trezească. Cu siguranță nu în starea actuală, se gândi el cu amărăciune. O zi întreagă de mers călare pe drumuri prăfuite cântărea puțin în favoarea unui bărbat, dacă scopul lui era persuasiunea. Avea să facă o baie bună și apoi o va trezi. Nu o văzuse pe soția lui de cinci zile, și nu credea că poate aștepta până dimineață să o revadă.

Nu trebuia să mai aștepte nici un minut.

Jeremy intră în camera de zi și o găsi pe soția lui dormind ghemuită pe sofaua din damasc de culoarea fildeșului. El traversă camera încet și se așeză lângă ea. Nu se trezi. Jeremy se lăsă jos pe covorul de lângă soția lui, iar picioarele îl lăsară brusc. Nu putea da vina pe epuizarea fizică sau pe oboseala psihică. Lucy era atât de al naibii de frumoasă, încât îl făcuse să cadă în genunchi.

Ea stătea întinsă pe o parte, cu o mână între tapițeria crem a canapelei și pielea aurie a obrazului ei. Genele groase, negre fluturau fermecător în timp ce visa. Părul îi era desfăcut, unduindu-se peste umăr și strălucind aproape roșu în lumina focului. Și cu ce era îmbrăcată – Dumnezeule mare! Era un lucru foarte bun că Lucy dormea, pentru că tot ce era tandru, onorabil, blând, persuasiv în el izbucni instantaneu în flăcări.

O bretea subțire de dantelă neagră alunecă peste forma ispititoare a umărului ei expus, și ochii lui Jeremy o urmări în jos, și mai jos – în locul în care dantela neagră pornea să-i încadreze decolteul dintre sâni. Mătasea roșie atingea ușor carnea plată a abdomenului ei și rotunjimea șoldului, după care se separă într-un alt „v" de dantelă. Șlițul îngust începea din partea de sus a coapsei, apoi se lărgea pe măsură ce cobora de-a lungul piciorului. Mătasea căzu complet la o parte chiar sub genunchi, expunând forma dulce a gambei îngustându-se spre gleznă.

Glezna ei se mișcă.

Un oftat somnoros și îl privi din nou. Ochii de smarald, cu pleoape grele de oboseală și buzele roșii, frumos arcuite și ușor depărtate.

– Jeremy?

Lucy clipi din nou. Poate că visa. Ea îl visase de multe ori așa, venind la ea abia întors de la grajduri – șifonat și neras, cu vântul rece agățat prin păr și haine. Și uneori, în visele ei, el îi șoptea numele în același fel elegant și se întindea ca acum să-i atingă obrazul cu blândețe.

– Vino cu mine la Londra!

Dar el nu spusese niciodată asta în visele ei.

Se ridică într-un cot și se șterse la ochi cu cealaltă mână.

– Ce?

– Vino cu mine la Londra, repetă el, îndepărtându-i o șuviță de păr de pe frunte.

Lucy se scutură, încercând să înlăture ceața somnoroasă în care era încă învăluită.

– Acum?

El zâmbi. Pentru prima dată în câteva săptămâni, el zâmbi. Lui Lucy îi tresăltă inima în piept.

– Nu, nu acum. Dar curând. Casa mea – casa *noastră* din oraș e pregătită. Apartamentul tău este redecorat. Vei avea la dispoziție

o trăsură doar pentru tine și faetonul, desigur. Și orice altceva dorești.

– Dar...

El îi puse un deget pe buze.

– Nu răspunde încă. M-a luat-o gura pe dinainte. Își duse mâna la buzunarul de la piept și scoase o punguță de catifea. Desfăcând șireturile înnodate de la capăt, el spuse: Știu că mi-am neglijat îndatoririle de soț. Vreau să știi că acest lucru se va schimba.

El deschise punguța și goli conținutul în palma lui. Aur filigranat și pietre roșii strălucitoare se spiralau în mâna lui ca un șarpe exotic. Lucy suspină și își duse o mână la gură.

– Să se asorteze cu inelul tău, spuse el trăgându-i mâna de la gură și punându-i colierul în palmă. Vino cu mine la Londra! Nu îți voi cere nimic, îți jur! Doar lasă-mă să am grijă de tine! Orice dorești, orice ai nevoie va fi al tău.

Lucy își luă privirea de la bijuteria din palmă și se uită la soțul ei. Să-l ia naiba! Micul său discurs plin de pasiune făcea ravagii printre cuvintele pe care le repetase cu atâta credință și pentru care rămăsese trează până târziu ca să le rostească. Voia să spună că nu vrea să se întoarcă la conacul Waltham. Că ultimele cinci zile fuseseră o agonie și că nu voia să mai fie niciodată despărțită de el. Va merge cu el în Cornwall dacă i-o va cere. Sau în Australia, sau pe lună.

Dar el dorea ca ea să meargă la Londra. Voia să-i cumpere bijuterii și trăsuri, și să aibă grijă de ea. Nu îi va cere nimic.

Nici dacă ea voia ca el să o facă?

Lucy îl iubea prea mult ca să-l piardă, chiar dacă nu era și ea iubită. Dacă el o dorise atât de tare, încât se căsătorise cu ea, atunci era de ajuns să fie dorită. Așa că își repetase discursul seducător și îmbrăcase acest neglijeu țipător pe care-l primise de la Sophia – până la urmă, ceva similar mai funcționase o dată. Și acum el stătea în genunchi, cu bijuterii și promisiuni și acea frumoasă și sinceră privire albastră a lui. Promițând să nu o dorească deloc. Retrăgându-se înapoi în acea carapace de indiferență. Oferindu-i o viață de nefericire opulentă.

Nu știa ce să răspundă.

Strânse colierul în palmă. Pietrele șlefuite se simțeau ca un lichid sub vârful degetelor.

– Este minunat, Jeremy! Dar nu am nevoie de asta. Și nu am nevoie de trăsuri și nici de un apartament redecorat.

Fruntea lui se încruntă și maxilarul se încordă. Lucy se ridică. Lucrurile începeau să ia o întorsătură neplăcută.

Trăgându-l de rever cu cealaltă mână, ea strecură colierul înăuntru și îl lăsă să cadă în buzunarul de la piept. Apoi își puse ambele mâini pe umerii lui.

– Jeremy, tu nu vezi? Ea înghiți cu greu, uitându-se la privirea lui acum tulburată. Nu am nevoie ca tu să ai grijă de mine. Tot ce am nevoie este...

O bătaie ușoară în ușă o întrerupse. Ușa se crăpă puțin cu un scârțâit și prin deschizătură apăru capul unei servitoare palide ca o fantomă.

– V... vă rog să mă scuzați, milord. Milady. Capul se agită puțin – o mișcare pe care Lucy o luă ca o reverență. M-am gândit... că trebuie să vă spun... Noi credem că ar trebui să știți... Că cineva trebuie să vă informeze...

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce este?

Mâinile lui Lucy alunecară de pe umerii lui Jeremy când acesta se ridică în picioare.

Servitoarea tremura.

– Mătușa doamnei a dispărut, anunță ea. Apoi își retrase capul și ușa se trânti.

Lucy sări în picioare.

– Oh, nu, suspină ea ridicând halatul de mătase roșie care era așezat pe spătarul canapelei. Și-l trase pe umeri și îl legă la talie înainte să se lase pe podea să-și caute papucii.

– Jeremy, trebuie să o găsim. Ea nu cunoaște locul ăsta, și casa este atât de mare. Ar putea fi oriunde. Și este atât de frig, iar ea e atât de fragilă. Dacă se rătăcește...

Lucy își puse papucii și se luptă să stea în picioare, doar ca să se nimerească nas în nas sau mai degrabă nas în gât cu Jeremy.

– Nu-ți face griji! Mâinile lui ajunseră pe umerii ei. O vom găsi, spuse el simplu.

Lucy încuviință, holbându-se prostește la gulerul deschis al cămășii lui.

– Fără îndoială că servitorii au început să caute prin casă, spuse el. Stai aici și ajută-i! Este puțin probabil să fi ieșit afară, dar voi lua câțiva oameni să mergem în grădini, doar ca să fim siguri. Îi ridică fața spre el. O vom găsi. Și apoi ne vom continua discuția.

– În regulă atunci.

Apoi el plecă. Lucy îl auzi coborând scările cu zgomot și dând ordine servitorilor .

Ea traversă coridorul și intră în apartamentul mătușii Matilda. Părea că cel mai bine era să verifice dacă ea lipsea cu adevărat, și nu cumva se ascunsese pur și simplu după draperii. Asta se întâmplase o dată la conacul Waltham – toată casa fusese întoarsă cu susul în jos înainte ca îngrijitoarea ei să o găsească în cele din urmă pe mătușa Matilda ghemuită pe bancheta de la fereastră. Lucy luă camera la pas, deschizând dulapuri și aplecându-se pe sub pat. Apoi se duse la ferestre și trase draperiile.

Nimic.

Sau ceva.

O licărire albă de afară îi atrase atenția. Scrută întunericul. Iat-o din nou. Lumina lunii reflectându-se pe ceva alb și subțire, ca o fantomă. Sau pe cămașa de noapte a unei femei bătrâne. Lucy își lipi fața de geam, încercând să deslușească priveliștea de sub ea. Această fereastră era îndreptată spre partea din față a casei, grădinile se aflau în spate. Mătușa Matilda se îndrepta spre pajiștea ușor înclinată care mărginea pădurea, iar pădurea ascundea valea îngustă, șerpuită, a râului.

Lucy se repezi pe scări și ieși pe ușa masivă, deschisă. Nu exista nici un lacheu acolo. Jeremy trebuie să-i fi luat pe toți în spate, spre grădini. Lucy apucă o lampă de trăsură din cârligul de lângă ușă și se îndreptă spre pajiște. Nu era deloc timp să se ducă să-i caute pe bărbați. Până îi găsea și îi îndrepta în direcția corectă, mătușa Matilda putea să se piardă prin pădure sau, mai rău, să cadă în râul rece ca gheața.

Lucy văzu din nou o licărire de material alb, chiar la marginea pădurii. Își duse mâna la gură să strige, dar renunță. După cum spusese și Sophia, nu prea avea sens să strigi o doamnă surdă. În schimb, Lucy își mări pasul de-a lungul pajiștii, papucii ei de mătase trosnind peste iarba înghețată. Se grăbi spre copacii spre care o văzuse îndreptându-se pe mătușa Matilda și intră în pădure.

Lucy pivotă lampa în jurul ei, scanând printre copaci. Nimic. Se uită în jos. Erau tot felul de urme de picioare. Mici adâncituri de mărimea piciorului unei femei, în noroiul acoperit cu o pojghiță de gheață. Lucy urmări pașii, ținând lampa în sus cu o mână și strângând gulerul halatului cu cealaltă.

Doamne, dar mătușa Matilda se mișca repede. Părea imposibil ca Lucy să o prindă din urmă. Putea auzi deja clipocitul râului.

Urmele se terminau la un afloriment stâncos. Lucy se apropie cu grijă, un nod de spaimă cuibărindu-i-se în gât. Clipocitul râului de jos devenise un vuiet amenințător.

Ținându-se de o creangă cu o mână, întoarse lampa peste margine cu cealaltă, uitându-se în josul malului. Rugându-se să nu vadă pe acolo vreo haină zdrențuită sau o cămașă albă de noapte.

Umărul îi explodă de durere. Lucy se prăbuși înainte cu un strigăt. Lampa îi căzu din mână și se rostogoli în jos, aterizând în râu cu un pleoscăit.

Totul se cufundă în întuneric.

Capitolul 25

Jeremy nu o găsi pe mătușa Matilda.

Mătușa Matilda îl găsi pe el.

Ordonându-le lacheilor să înceapă să caute prin grădini, Jeremy înconjurase intrarea în casă. Mătușa Matilda îl întâmpină în foaier, în picioarele goale și îmbrăcată cu o cămașă de noapte aproape la fel de translucidă ca pielea ei.

Ea își freca picioarele de podeaua de lemn și fredona o melodie plină de viață. Când se uită în sus și îl văzu pe Jeremy, se opri suficient de mult pentru a rosti un singur cuvânt.

– Minunat!

– Lucy, strigă el, conducând-o pe bătrână în sus pe scări. Lucy, am găsit-o! El se uită prin camera de zi și trecu în apartamentul lor. Lucy!

Nici un răspuns.

Jeremy ridică din umeri cu o urmă de teamă. Aruncând o privire ascuțită cameristei din capătul holului, el o conduse pe mătușa Matilda în Apartamentul Albastru. Camerista se grăbi înăuntru după ei, acordând repede îngrijiri doamnei în vârstă.

– Unde este milady? o întrebă Jeremy pe cameristă pe un ton răstit.

– Eu... nu știu, milord. Cred că am văzut-o coborând la parter.

– La parter?

Dar nu avea nici un sens. Dacă Lucy se dusese la parter, de ce nu își găsise mătușa? Jeremy dădu să iasă din cameră, dar îl opri

ceva. Nenorocitele de draperii erau împinse în lateral. Nu e de mirare că bătrâna doamnă plecase să hoinărească. Curentul trebuia să fie rece ca gheața. El se îndreptă spre fereastră și se întinse cu ambele mâini ca să apropie draperiile albastre.

Apoi o văzu.

O lumină mică, făcându-i cu ochiul de la marginea pădurii. Licărind și unduindu-se prin întuneric. Ca o lumină de basm.

Dar Jeremy nu credea în basme. Ceea ce credea, cu o certitudine cumplită, era că atunci când venea vorba despre a hoinări în pericol, soția lui o lua în mod clar pe urmele mătușii sale.

Ieși din cameră în fugă și coborî rapid scările, pentru a doua oară în acea seară. Aceasta părea deja să fie cea mai lungă zi din viața lui, dar fiecare secundă de acum se simțea ca o eternitate. El abia își adună răbdarea ca să intre în biroul lui și să-și ia pușca înainte să iasă afară.

Afurisită fetișcană idioată! Jeremy privi lumina care pâlpâia retrăgându-se în pădure și își grăbi pașii. Acum începuse să alerge, iar colierul greu din buzunar i se izbea de piept la fiecare as. Cum avea el să-și prețuiască și să-și protejeze soția când ea insista să se pună în pericol cu fiecare ocazie?

Și spusese că nu avea nevoie de el. Nu avea nevoie de el să aibă grijă de ea. Ei bine, se gândi el cu amărăciune când începu să treacă printre copaci, cineva trebuia s-o facă. Cu siguranță nu putea avea grijă singură de ea. Când va ajunge din urmă acea lumină care îl tot tachina de la distanță, el va avea de spus un cuvânt sau două despre grijă. Și soția lui va face al naibii de bine să-l asculte.

Jeremy se opri. Pierdu urma luminii. Scrută pădurea în direcția în care o văzuse ultima dată. Noaptea era întunecată, dar norii erau destul de subțiri ca strălucirea lunii să pătrundă prin ei ca o licărire slabă, argintie. Jeremy clipi, adaptându-și ușor ochii la întunericul de nepătruns. Se uită în jos la pământ până își văzu cizmele negre și înțepenite în noroiul presărat cu frunze.

Respirația i se opri în piept. Poate că dacă s-ar fi odihnit încă o clipă, ar fi avut puterea să o strige. Dar el nu trăgea aer în piept doar din cauza efortului. Panica îi prinsese plămânii ca-ntr-o menghină. Nu mai fusese noaptea în această parte a pădurii de mulți ani.

De douăzeci și unu de ani.

Pierduse deja atât de multe în aceste păduri blestemate. Și acum pierduse din vedere acea lumină nenorocită. Vântul rece biciuind

copacii se simțea ca însăși moartea, iar el nu putea respira, nu putea striga. Tot ce putea face era să se mențină în picioare.

Murmurul slab al râului îi ajunse la urechi, și se întoarse instinctiv spre acel sunet. Făcu câțiva pași poticniți în față, apoi se opri din nou să caute lumina. Să asculte.

Un strigăt sfâșie aerul.

Pe Lucy o durea umărul ca naiba.

Dar nu se putea opri să nu se întrebe ce anume o lovise sau de unde naiba venise – pentru că, în acel moment, era prea preocupată să aibă grijă să nu cadă cu capul înainte într-o râpă.

Celălalt braț – cel nevătămat – ținea strâns o ramură de copac, iar ea rămase agățată până când papucii ei găsiră stabilitate pe un afloriment stâncos. Chiar dacă își recăpătase echilibrul, ea se ținu de acea creangă până când respiră adânc de câteva ori. Apoi încet, cu atenție, îi dădu drumul și se întoarse.

Ceea ce văzu o surprinse atât de tare, încât se clătină din nou.

– Albert?

Băiatul păși în față, lumina slabă a lunii conturând un chip nedumerit.

– Excelența Voastră?

– Ce cauți aici? întrebară amândoi la unison.

Nici unul nu se grăbi să răspundă.

Lucy profită de tăcerea reciprocă pentru a-și cerceta atacatorul. Prăștia care îi atârna din mână îi indicase sursa durerii. Ce prostuță fusese! Gândindu-se la modul în care se mișca mătușa Matilda – bineînțeles că nu putea merge atât de repede. Acele urme de picioare nu erau de mărimea unei femei bătrâne, ci erau de mărimea unui băiat. Și nu cămașa de noapte a mătușii sale o văzuse Lucy fâlfâind în depărtare, ci cămașa supradimensionată și zdrențuită a lui Albert. El înotase în ea, în acea cămașă. Îi aparținuse pesemne tatălui său.

Tatăl lui, deportat pentru... Iar Lucy înțelese că nu avea nevoie ca el să-i spună ce căuta acolo. Ea știa deja.

– Braconezi! îl acuză ea.

Băiatul își menținu tăcerea posacă.

Lucy păși spre el.

– Așadar, nu accepți actele de caritate de la Kendall, dar furi de la stăpânul tău când vrei?

– Nu este stăpânul meu. Albert își întoarse capul și scuipă. Oricum, e vina lui că tata este în Australia. Cum altfel aș putea eu și Mary să mâncăm?

– Nu este vina lordului Kendall, ci a tatălui său. Și tu ești destul de mare ca să muncești, nu-i așa?

Albert păși în față cu mult curaj. Se aplecă lângă ea și ridică o piatră mică.

– Muncesc, atunci când este de lucru. Când e vremea de plantat. De recoltat. Dar acum nici un fermier nu are nevoie de mine.

Lucy îl urmări cum puse pietricica în buzunar. Cea care îi lovise umărul, trase ea concluzia. Cum stătea acolo, Albert se uită la rochia ei de mătase cu o expresie care l-ar fi transformat fără nici o îndoială în adolescent.

– Cu ce naiba ești îmbrăcată? întrebă el.

Lucy preferă să ignore întrebarea. De asemenea, preferă să-și ducă brațele la piept și să schimbe subiectul.

– Tu chiar prinzi ceva cu alea? Ea făcu semn spre praștia și piatra pe care le pusese în buzunar.

Albert clătină din cap.

– Nu nimeresc prea bine cu ele.

– Pe mine m-ai lovit destul de bine. Zvâcnetul surd din umărul lui Lucy stătea mărturie.

– Bine, da. Băiatul făcu o pauză, uitându-se cruciș la ea. Dar țintisem să te lovesc în cap.

– Oh!

Lucy se simți deodată puțin amețită. Își îndoi picioarele sub ea și se așeză pe pământ. Și atunci ce faci? Iei prada din capcane?

Albert nu răspunse. Lucy îl văzu lăsând o mână pe lângă corp, ca și cum s-ar fi scuturat de o durere.

– Așa ți-ai rănit mâna, spuse ea. Înainte.

El făcu câțiva pași în spate și se rezemă de un copac.

– Ar trebui să ai mai multă grijă, să știi, îl certă ea. O rană ca aceea se poate infecta cu ușurință. Tatăl meu a murit din cauza unei astfel de răni.

Albert ridică din umeri.

– Oamenii mor din tot felul de cauze stupide.

– Este adevărat. Dar asta nu este o scuză ca să acționezi prostește.

Băiatul pufni.

Fusese un lucru bun că el nu țintea prea bine, se gândi Lucy, deoarece tocmai îi venise o idee genială.

– Vino să lucrezi pentru casă.

– Ce?

– Vino să lucrezi pentru casă, repetă ea.

– Să mă ia naiba dacă o fac!

– De ce nu vrei? Îl voi întreba pe soțul meu – sunt sigură că-ți poate găsi ceva de lucru. Vei avea un venit stabil și nu va mai trebui să cutreieri pădurile noaptea.

– Nu! Vocea lui Albert deveni dintr-odată gravă. Se ridică și făcu pași hotărâți spre locul unde stătea ea pe jos.

– Ba nu-i spui nimic despre mine. Sigur că îmi va găsi de muncă. La orfelinat.

– Nu fi ridicol! Pământul de sub ea era rece ca gheața, iar Lucy își duse picioarele la piept. Îți jur că el nu este așa. Este foarte înțelegător.

Albert pufni în râs.

– Am auzit cât de înțelegător a fost la petrecerea aia a ta.

– Aia a fost... altceva. Doar dă-mi voie să vorbesc cu el! Lasă-mă să te ajut!

– Mulțumesc, Excelența Voastră, dar nu am nevoie de ajutor.

Mâinile lui Lucy se încleștară de frustrare. Ce îi trebuia ca să ajungă la băiatul ăsta? Ea nu încerca doar să fie superioară. Îi păsa de el, ingrat încăpățânat!

– Îți voi spune eu ce îți trebuie ție, spuse ea cu vocea întretăiată. Trebuie să pui bunăstarea surorii tale înainte de propria mândrie. Trebuie să încetezi să mai cutreieri pădurile noaptea, unde cine știe ce pericole te așteaptă. Și trebuie să înveți să fii cuviincios. În particular, poți să mă ocărăști cât vrei, dar în prezența mea, mi te vei adresa cu „milady"!

Urmă o tăcere șocată. Și cele mai multe șocuri erau din partea lui Lucy. Albert s-ar fi putut întreba de unde naiba o mai scosese și pe asta, dar ea știa exact. Dintre toți oamenii, ea îl cita pe Jeremy. Așa se simțise și el oare? Îngrijorat pentru siguranța ei, disperat să ajute, dar frustrat peste măsură când ea refuzase să-l lase?

Și de câte ori îl refuzase ea? Inima lui Lucy se strânse. Lui chiar îi păsa de ea. Întotdeauna o făcuse. Și în tot acest timp, ea fusese o ingrată încăpățânată.

Albert era încă aplecat asupra ei, cu pumnii strânși pe lângă corp, arătând mai degrabă îngrijorat de ceea ce avea să urmeze. Lucy încercă să-și mențină un ton blând și liniștitor. Ca de mamă.

– Albert, ascultă...

Dar ceea ce auziră ei imediat nu era nici blând și nici liniștitor.

– Lucy, nu te mișca! Vocea lui Jeremy tună dintr-un loc nevăzut. Urmată de clicul inconfundabil al unei puști armate.

– Culcă-te la pământ! strigă Lucy, întinzându-se în față.

O împușcătură străbătu întunericul.

Capitolul 26

Lucy îl apucă pe Albert de picioare. El căzu în genunchi și în aceeași clipă se auzi împușcătura deasupra capului său.

Lucy îi eliberă picioarele.

– Fugi! șopti ea. Fugi tot drumul spre casă și nu te opri pentru nimic!

Albert sări în picioare și fugi printre copaci. Câteva secunde mai târziu, Jeremy apăru trăgându-și cu greu răsuflarea.

– Stai! Lucy se împletici să se ridice în picioare și îl prinse pe soțul ei de braț. A dispărut. Nu-l vei prinde niciodată.

Jeremy își trase brațul și își ridică arma la umăr.

– Oh, ba o să-l prind eu imediat. Se îndreptă în direcția în care dispăruse Albert.

Lucy îl apucă iar de braț.

– Stai! Nu poți să mă lași singură aici.

Putea juca rolul doamnei neajutorate dacă era necesar. Își puse brațele în jurul ei și tremură, dar doar parțial, pentru efect.

Jeremy se opri, uitându-se în pădure cu frustrare. Apoi se întoarse spre ea fără tragere de inimă.

– Nu, n-am să te las. O fixă cu o privire feroce. La naiba, Lucy! Ce dracu' a fost în capul tău?

– L-am văzut de la distanță. Am crezut că este mătușa Matilda, așa că... Lucy icni. Mătușa Matilda!

– Este bine, spuse Jeremy cu nerăbdare. Am găsit-o în foaier. O fi ea bătrână și senilă, dar măcar știe mai bine decât tine să nu iasă afară și să hoinărească la miezul nopții în pădure purtând... Își aruncă ochii peste formele ei îmbrăcate în mătase, cu o privire posesivă în care se amestecau mânia și dorința. Lucy, trebuie să încetezi să te comporți într-un fel atât de prostesc. Nu pot fi mereu în preajmă să te salvez.

Lucy simți cum creșteau în ea mândria, ardoarea și încăpățânarea. „Lui îi pasă de mine", își reaminti ea. Trebuia doar să-l calmeze, să-i spună că totul era bine.

– Jeremy, îmi pare rău că te-am speriat! Dar nu aveam nevoie să fiu salvată. Își înfășură halatul strâns peste piept. La naiba, era chiar frig. Nu este ceea ce pare. Aveam situația sub control.

– Sub control! Jeremy lăsă arma să alunece de pe umăr și o aruncă la pământ. Se îndreptă spre ea cu o expresie ciudată, cu ochii aproape negri în noapte. Respirația îi era neregulată și întreruptă, fărâmițându-i cuvintele. Aveai situația sub control. Singură în pădure. În toiul nopții. Cu un criminal violent.

Lucy înghiți.

– Nu era un criminal. Cel puțin nu unul violent.

Era ca și cum el nu o auzise. Se apropie ușor de ea, pas cu pas, până când pieptul lui îl atinse pe al ei. Ea putea simți gustul dorinței în respirația lui. Albastrul ochilor lui era înghițit de negru, și o intensitate sălbatică radia din ei. O ardoare pe care ea doar o întrezărise înainte, pe care o ținuse adânc îngropată. Acum fierbea la suprafață, emanată din el în valuri puternice, zdrobindu-se de trupul ei. Iar trupul ei se trezise să o întâmpine. Să tânjească. Pielea ei prinse viață cu o conștiință deosebită, fiecare fir de păr stând drept.

Lucy nu știa cum să-l calmeze.

Nu voia să o facă.

– Îmbrăcată cu câteva zdrențe din mătase și dantelă.

El agăță cu un deget gulerul halatului și trase, expunând un umăr în noapte. Ea simți degetul lui zăbovind de-a lungul claviculei, apăsând pe scobitura gâtului, apoi trasând linia bărbiei sale, ridicându-i capul spre el.

– Dar nu aveai nevoie să fii salvată. Aveai situația... sub control.

– Da, respiră ea.

El înaintă mai tare, împingând-o cu pieptul lui.

Spatele lui Lucy se lovi de trunchiul unui copac. O apucă de încheietură și îi luă mâna care strângea cămașa de noapte.

– Sub control, repetă el împletindu-și degetele cu ale ei.

Își întări strânsoarea până când oasele încheieturii începură să o doară. Cu o mișcare rapidă, îi trase mâna peste cap și o fixă pe copac cu a lui. Halatul i se desfăcu în talie. Ea icni când simți aerul rece al nopții care îi asaltă gâtul și îi făcu sfârcurile să se întărească pe sub cămașa de noapte.

Cu mâna liberă, el își așeză palma peste unul dintre sânii care tremurau sub mătase. Își trecu degetul peste sfârcul ei tare. Ea icni din nou, de data asta cu plăcere.

– Nu aveai nevoie să fii salvată, spuse el, mișcându-și degetul mare peste mătase, în cercuri mici, înnebunitoare.

Valuri de plăcere treceau prin ea, căldura unduindu-se sub pielea de găină care îi acoperea gâtul, pântecul, coapsele.

Lucy își mușcă buza și închise ochii.

– Uită-te la mine, mârâi el. Uită-te la mine, la naiba! O strânse puțin de sfârc.

Ochii ei se deschiseră.

– Nu ai nevoie de banii mei.

El trase de cordonul de la cămașa de noapte până când dantela delicată cedă. Mătasea alunecă în jos, dezvelindu-i un sân.

– Nu ai nevoie de cadourile mele.

Îi acoperii sânii cu mâna lui caldă și grea, tachinând vârful tare al sfârcului, frecându-l sub degetul mare până când ea scoase un mic țipăt. El își împinse corpul în ea, țintuind-o de copac cu greutatea lui. Căldura mădularului lui pulsa pe pântecul ei.

– Nu ai nevoie de protecția mea, spuse el printre dinți. Mâna lui îi atinse coapsa, adunând materialul, ridicând tivul cămășii de noapte cu mișcări nerăbdătoare. O privi în ochi. La naiba, Lucy, o să ai nevoie de mine! O să te fac să ai nevoie de mine!

Își coborî capul spre sânul ei, luându-i sfârcul în gură.

Plăcerea clocotea în ea – o lumină albă fierbinte arcuindu-se în întuneric. Limba lui se juca peste vârful sensibil, făcând-o să se crispeze cu o durere dulce, chinuitoare. Una dintre mâinile ei rămase fixate deasupra ei, dar îl atinse cu cealaltă, înfigându-și degetele în gâtul lui.

Mâna lui se strânse în jurul șoldului ei, apoi se strecură pe sub mătasea cămășii de noapte, ridicând-o până la talie. Își strânse mâna pe sub coapsa ei și i-o ridică, petrecându-i piciorul peste șoldul lui. Răcoarea de gheață îi intră sub mătase, peste coapse și între picioare. Apoi el își trase șoldurile ușor înapoi, își plimbă mâna peste pântec, apoi își coborî degetele.

Nu mai exista nici un frig, doar foc. Căldură lichidă curgându-i prin vene, pulsându-i în abdomen și în acel spațiu dintre picioare. El strecură un deget în ea. Apoi două. Mișcarea lui era aspră și greoaie, dar ea era umedă și pregătită, și nu era de ajuns. Aproape nu era de ajuns. Degetul lui mare găsi cea mai sensibilă bucată de carne, iar

gura ei se deschise într-un strigăt de uimire. El își apăsă gura peste a ei, umplând-o cu limba. Stimulând-o cu degetele și jucându-se în ea până când ea aproape se prăbuși.

Și apoi dispăru. Mâna lui dispăru. Buzele lui dispărură. Se aplecă peste ea, presându-și pieptul de ea, toată greutatea lui apăsând pe sânii ei dureroși, iar ea se freca de el pentru mai mult.

Îl auzi icnind și încercând să respire, îl simți dibuind nasturii de la pantaloni. Apoi îl simți, fierbinte și tare și mișcându-se cu nerăbdare pe coapsa ei. Ea se arcui spre el instinctiv, dar el o prinse de șold, apăsând-o înapoi. Cealaltă mână a lui se strânse peste a ei, ținându-i încă brațul deasupra capului.

– Spune-mi că ai nevoie de mine. Privirea lui o țintuia, întunecată și limpede precum cerul la miezul nopții.

– Eu...

Vocea ei se stinse. Nu putea gândi ca să vorbească, nu-și putea aminti cum să-și facă gura să formeze cuvinte. Vorbirea nu avea nici un sens. Singurul scop al buzelor ei era să sărute, limba ei exista să lingă și să sugă. Își îngropă fața în gâtul lui și își trecu limba de-a lungul lui. El trase aer în piept cu un șuierat ascuțit și apăsă degetul mare mai adânc în carnea ei.

– Spune-mi că ai nevoie de mine, insistă el. El o tachina cu mădularul, împingând-o cu el, și când se retrase, un suspin strangulat îi ieși din gât.

– Jeremy, strigă ea. Te rog!

– Spune-mi.

– Am nevoie de tine! Doamne, cât de mult avea nevoie de el! Ea nu era nimic altceva decât o masă tremurătoare de dorință care tânjea și avea nevoie. Am nevoie de ti...

El își apăsă gura pe gura ei, retezându-i cuvintele, luându-i aerul. Îi eliberă brațul și îi apucă șoldurile cu ambele mâini și o ridică. Și cu o apăsare rapidă, disperată, intră în ea, umplând-o. Simțind acel vid dureros al nevoii. Ea își înfipse unghiile în gâtul lui și strânse tare. El se retrase puțin, îi înclină șoldurile, și intră iar în ea, împingându-se până în capăt.

Da. Da. Da.

Aici era locul lor. Împreună, în întuneric. În camere cu foc aprins, în grădini umbrite și în șifoniere negre, adânci, de abanos. Luptându-se între ei, luptându-se cu ei înșiși. Luptând să se apropie. Luptând să devină unul.

Își fixă capul pe umărul ei, apucându-i șoldul ca să intre și mai adânc. Mai tare, mai repede. Din nou, din nou și din nou. Până când tensiunea delicioasă care curgea prin ea se încordă la maximum și plesni, eliberând-o în întuneric.

Apoi o trase înapoi în jos cu un geamăt chinuit și cu o înfigere arcuită, finală. Puterea eliberării lui fu simțită de amândoi, și tremurară împreună după aceea. Degetele lui străpunseră carnea coapsei ei, greutatea lui îi zdrobi sânii, iar umerii lui se încordară în încercarea lui de a respira.

– La naiba, Lucy, spuse el cu vocea înăbușită pe umărul ei. Spune-mi că ai nevoie de mine. Își întoarse capul și își lăsă obrazul pe pieptul ei. Spune-mi că ai nevoie de mine pentru că Dumnezeu știe că nu pot trăi fără tine. Îl voi omorî pe bărbatul care încearcă să mi te ia, și să fiu al naibii dacă te voi lăsa să pleci.

Mâinile lui urcară de la șoldurile ei ca să se înfășoare în jurul taliei, strângând-o aproape de el până când îi dărui aerul pe care-l respira.

– Nu-ți voi da drumul.

Ea îi legănă capul așa cum stătea pe inima ei.

– Să nu o faci, șopti ea trecându-și degetele prin părul lui. Să nu-mi dai niciodată drumul.

El nu îi dădu drumul.

Cumva, imediat ce respirația neregulată și bătăile inimii ajunseră la un ritm normal, Jeremy strânse marginile halatului și îi ridică mânecile înapoi pe umeri. Fără să-i dea drumul, el îi trase cămașa de noapte peste talie și o lăsă să cadă până sub genunchi. Se dezbrăcă de haină ținând-o pe Lucy lipită de copac cu trupul lui. Apoi îi strânse silueta tremurând în brațe și aruncă haina în jurul ei ca pe o pătură. Fără să-i dea drumul.

Îi ridică trupul înfrigurat cu un braț și se aplecă să-și ridice arma cu celălalt. Își aruncă arma peste umăr, îi ascunse capul sub celălalt și își făcu drum prin pădure.

El era sleit de puteri, avea inima ușurată, iar casa era prea departe. O duse în brațe către susurul încet al râului. Către schit. El mergea într-un ritm constant, oprindu-se doar ocazional ca să reechilibreze greutatea ei în brațele lui.

Se uită în jos la fața ei, cuibărită la pieptul lui. Ochii ei erau închiși, genele negre odihnindu-se pe curba obrazului său. În lumina lunii, pielea ei strălucea albă și pură, iar buzele ei erau de un roz cenușiu.

Buclele castanii se rostogoleau peste umăr, și dacă el își apleca puțin capul și inhala adânc, simțea mirosul de pere din părul ei.

Era frumoasă. Doamne, cât de mult o iubea!

Și el nu se urâse niciodată mai mult.

Ura de sine creștea cu fiecare pas, făcând să-și adâncească cizmele în noroi. Trăgându-l în jos spre pământ, să se scufunde prin straturile de pietre și foc și să cadă direct în iad, unde îi era locul. Se întorsese de la Londra promițându-i să aibă grijă de ea, să o protejeze. Măcar dacă i-ar mai da ea o singură șansă, el nu o va mai face niciodată să plângă. Toate acele sentimente nobile, și ce făcuse? O țintuise de un copac și o posedase ca o brută ce era.

Lucy avea nevoie de protecție, era clar. Avea nevoie ca el să o protejeze.

Ajunseră la schit. Jeremy dădu un picior în ușă, zdrăngănind zăvorul de lemn din interior.

Ceva din interiorul său zdrăngăni de asemenea. Ceva dureros de aproape de inima lui.

Aerul din căsuță era închis și gros. Nu putea să respire. Îl cuprinse o panică disperată – nevoia de a se întoarce și de a fugi. Evitase locul ăsta douăzeci și unu de ani și intenționa să nu-l mai viziteze niciodată. Dar acum... acum o avea pe Lucy în brațele sale, iar ea nu avea pe nimeni altcineva. Se va confrunta cu asta, pentru ea.

Lumina lunii pătrunse prin ușa deschisă din spatele lui, iluminând ușor cămăruța. Arăta exact așa cum și-o amintea. Un rând de soldați de plumb deasupra șemineului. Uneltele de pescuit împrăștiate pe masa mică. Lângă ușă, două perechi de cizme mici, murdare de noroi. Toate lucrurile erau înghețate în trecut. Doar un strat gros de praf dovedea trecerea timpului.

Jeremy o purtă pe Lucy înăuntru și o așeză pe covorul din fața șemineului, scoțându-i mâna de sub cămașa lui. Ea dormea.

Pieptul lui se strânse de durere. Fiecare respirație trasă se simțea ca un suspin. Aerul stătut era plin de pierderi și de iubire – acele două forțe conectate inexorabil care păreau, pentru el, că nu s-ar putea separa niciodată. Era condamnat să piardă pe oricine iubea, și era condamnat să i se întâmple aici.

Dar avea timp suficient să se jelească mâine. În ziua următoare. În viața cealaltă. În acest moment, soția lui era rece. El alungă gândurile deoparte, punându-și corpul la sarcini mecanice. Concentrându-se asupra unor obiective simple. Lumină. Căldură.

După ce închise ușa cât de bine putu, el o acoperi cu blănuri și îi puse o pătură pliată sub cap. După care aruncă iască și lemne în șemineu. Focul se aprinse repede plesnind și trosnind, și umplând camera cu o căldură dulce și fumurie, și cu o strălucire de chihlimbar. El îngenunche lângă ea, privindu-i pieptul cum se ridica și cobora cu fiecare respirație. Trase și el aer în piept când obrajii și buzele ei își recăpătară culoarea. Se întinse să-i mângâie obrazul, și ea se agită, mișcând din nas la atingerea lui. Îi cuprinse fața în palmă și își trecu degetul mare peste buza ei de jos. Ar fi păstrat pentru totdeauna acest moment. Să-i țină fața în mâini, buzele ei atingându-i degetul cu un sărut secret. Când se va trezi, se va termina totul. Își va aduna câinii, pisica și mătușa senilă și va pleca, luând împreună cu ea tot ce avea mai bun în această viață.

Ea se agită din nou, răsucindu-se pe sub pături. Ochii ei se deschiseră fluturând.

– Jeremy? Numele lui curse de pe buzele ei încet și dens, dulce ca mierea.

Nu va dura, își spuse el. Îl va blestema în curând.

– Lucy, nu te mișca! Își trase mâna de pe fața ei. Doar odihnește-te!

Ea scoase o mână de sub pături și își frecă ochii cu pumnul. Ea putea foarte bine să-i fi tras un pumn în stomac. Se puteau vedea răni roșii, furioase, de-a lungul pielii de la încheietură. Vânătăi de când îi prinsese el brațul și o țintuise de copac. Simți amărăciune. El o rănise, și nu doar acolo. Trebuia să vadă.

Ridică încet păturile, aruncându-le într-o parte. Ea scoase un sunet mic, dar el îi puse un deget pe buze.

– Lasă-mă să mă uit la tine, spuse el dându-i la o parte marginile halatului.

Ea încuviință din cap somnoroasă.

Cămașa de noapte din mătase roșie era lipită de ea și șifonată. Jeremy trase de bucata de dantelă rămasă și aruncă materialul deoparte. Își încleștă maxilarul, înghiți greu și se forță să se uite bine și mult la ceea ce făcuse.

Pe gât și pe umăr avea semne mici, de când îi sărutase, îi supsese și îi mușcase din carne. Între picioare era umflată și roșie, unde își făcuse el loc între picioare și o penetrase ca o fiară.

– Întoarce-te, se înecă el.

Ea ascultă în tăcere, iar el își forță privirea să se uite peste trupul ei din cap până-n picioare, observând fiecare zgârietură și julitură pe care i-o făcuse scoarța de copac pe pielea perfectă, aurie. Avea câteva

semne pe gambe și în spatele coapselor, dar spinarea ei era hașurată de dungi roșii. El urmări în sus curba coloanei.

Și apoi o văzu, și respirația i se opri în piept.

O lovitură rotundă, pe omoplat.

Un cerc de roșu intens, format din carne tare și umflată.

Aceasta nu era o zgârietură. Nu era ceva ce făcuse el. Atinse rana cu vârful degetului, și Lucy se strâmbă.

– El ți-a făcut asta.

Lucy încuviință.

Jeremy se ridică. Își luă haina și se îmbrăcă înainte să se uite după pușcă.

– Ce faci? întrebă ea, întorcându-se pe o parte și sprijinindu-se pe un umăr. Unde te duci?

– O să-l omor. Unde își pusese afurisita aia de armă? Am să-l găsesc pe bastardul ăla nenorocit și o să-l împușc.

Lucy se ridică apucându-și halatul din mătase roșie.

– Jeremy, nu! Nu poți face asta, îl opri ea.

– Te asigur că pot. Pesemne își lăsase pușca afară.

Puse mâna pe clanță, dar ea apăru lângă el și-l apucă de mânecă.

– Este doar un băiat, Jeremy! Îl trase spre ea cu o mișcare bruscă a mâinii. Repetă cu blândețe: Este doar un băiat. Doar un băiat.

Cuvintele îl străpunseră ca o lovitură. Jeremy șopti un blestem. Lucy se întinse să-l ia de cealaltă mână, dar el se dădu înapoi. Nici nu se putea uita la ea măcar.

– Câți... Vocea lui era ca un scârțâit ruginit. Câți ani are?

– Doisprezece. Poate treisprezece.

Jeremy privi tăcut mâna lui Lucy prinsă pe brațul lui. Strânsoarea ei slăbi. La fel și vocea ei.

– Am încercat să-ți explic mai devreme. Îl cheamă Albert. Tatăl lui a fost deportat pentru braconaj. Mama lui este moartă. Are o soră de cinci ani de care trebuie să aibă grijă, și sunt înfometați. S-a speriat de mine în întuneric. Nu îl poți învinui că m-a rănit.

Jeremy îi dădu mâna la o parte și se întoarse cu spatele. Își trecu mâinile prin păr și apoi lovi cu pumnii în masă. O cană de ceramică se rostogoli pe podea. În spatele lui, Lucy scoase un strigăt speriat.

Să-l ia naiba! Încă o lovitură.

Să-l ia naiba! Să-l ia naiba! Jeremy bătu cuvintele în masă din nou și din nou. El nici măcar nu era sigur la care „el" se referea. La tatăl lui, la el – nu conta. Ei erau unul și același. Amândoi distructivi. Amândoi dați naibii.

Se temuse de acest moment douăzeci de ani. Știa de douăzeci de ani că avea să vină. Jeremy își trăise viața în așa fel încât să se distanțeze de greșelile tatălui său. Acea cruzime tăcută, rece, care făcuse dușmani din arendașii lui, o femeie nefericită, din soția sa și o fantomă, din fiul lui cel mare.

Jeremy încercase să reziste chiar și în copilărie. Încercase să înșele soarta. Dacă tatăl lui spunea „Întoarce-te la stânga", Jeremy se ducea în dreapta. Dacă tatăl lui cerea „Mergi mai repede", el încetinea. Nimic din toate astea nu contau la final. El era înapoi în același loc blestemat, plătind pentru aceleași păcate. Arendașii îl disprețuiau, chiar înainte ca el să-i fi alungat cu un pistol. El își împingea soția în copaci și o făcea să dispere.

Apoi seara asta... Dumnezeule! În seara asta, trăsese spre un băiat de doisprezece ani.

Un sentiment de dezgust îl făcu să se îndrepte spre ușă. Trebuia să plece. Trebuia să plece departe de ea, înainte să o rănească din nou.

Lucy îi blocă drumul.

– Jeremy, asta este o nebunie! Doar nu intenționezi cu adevărat să te duci să vânezi un copil.

Jeremy scrâșni din dinți și își lăsă mâinile pe lângă corp. Bineînțeles că nu intenționa să se ducă să vâneze un copil. El nu intenționase să rănească pe nimeni, dar făcuse exact asta. El era fiul tatălui său. Era rece, crud și fără inimă, și nu era sigur pentru el să stea aici și să bată apa-n piuă. Trebuia să plece și trebuia să o facă acum.

– Lucy, dă-te la o parte! Ea își propti picioarele în podea și își încrucișă brațele sfidător.

Jeremy își încleștă maxilarul și se uită urât la ea.

– Mișcă-te! Acum.

– De ce te comporți așa? Lucy își strânse pumnii. Ascultă ce spui – te încrunți și faci amenințări ridicole. De ce? Pentru că tatăl tău trata arendașii în acest mod? Ea îi înfipse un deget în mijlocul pieptului, lovind în rana crudă, deschisă, care era inima lui. Nu face asta! *Poc.* Tu nu ești tatăl tău. *Poc.* Tu ești bun și binevoitor, și generos. *Poc, poc, poc.* Jeremy, oftă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, tu nici măcar nu poți împușca o potârniche aflată la pământ. Tu n-ai face rău nimănui. Pur și simplu nu ești acel gen de om. Ea își întinse mâna pe pieptul lui, mângâind ușor materialul cămășii lui. Vocea i se îmblânzi pe măsură ce îi întâlni privirea.

– Dacă erai așa, nu te-aș fi iubit.

Capitolul 27

Jeremy se uită la ea în tăcere, expresia lui fiind impenetrabilă. Dacă nu ar fi fost bătăile inimii lui pulsând tare în palma ei, Lucy ar fi putut crede că era de piatră.

Sau de gheață.

– Este foarte frig aici.

Lucy dădu un picior în ușă să se închidă și se rezemă de ea. Dacă el avea de gând să plece undeva, mai întâi trebuia să treacă de ea.

– Te înșeli, spuse el.

Ea îi simți vocea vibrându-i în palmă, trimițându-i fiori de-a lungul brațului, până la gât.

– Nu, nu mă înșel. Este mai frig decât în iad. Uite ce e! Ea respiră în spațiul dintre ei. Și se învârti în vapori de ger.

– Te înșeli în privința mea.

– Oh! Ei bine, nu mă înșel nici în privința asta.

El clătină din cap.

– Nu mă face să par că sunt binevoitor, generos sau orice altceva care se apropie de bun. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să știi mai bine. Iar faptul că m-am căsătorit cu tine a fost cel mai egoist lucru pe care l-am făcut în viața mea. I-am spus fratelui tău, mi-am spus și mie că voiam să te protejez. Să am grijă de tine. Vocea lui coborî pe măsură ce se micșora distanța dintre ei. Am mințit.

Privirea lui de piatră rătăci peste chipul ei, peste trupul ei. Respirația fierbinte îi gâdilă urechea când el se aplecă mai aproape.

– Te doream. Mai mult decât am dorit ceva în toată viața mea. Te doream atât de tare, încât nu mai vedeam limpede. Nu puteam dormi noaptea.

Vocea lui tremură, iar Lucy tremură împreună cu ea. Se lăsă pe ușă, împrumutându-i puterea.

– Știam că vrei să te căsătorești din dragoste. Dar te doream și nu mi-a păsat. Și în seara asta, șopti el cu înverșunare, atingând-o cu degetul pe gât, te-am dorit ca în acea după-amiază din livadă. Voiam să te țintuiesc de acel copac și să-ți desfac picioarele și să te penetrez ca un animal. Așa că în seara asta te-am luat și te-am rănit, și nu mi-a păsat.

Degetul lui ajunse în jos, în spațiul dintre sânii ei. Lucy își ținu respirația. Jeremy își dădu mâna la o parte, strânse pumnul și o lovi de ușa din spatele ei. Forța loviturii o făcu să-i clănțăne dinții.

– Așa că nu mă face să par că sunt un om bun. Sunt o brută zevzeacă, așa cum ai spus și tu. Te-am rănit și pe dinăuntru, și pe dinafară, și nici să nu îndrăznești să mă iubești! Lovi ușa din nou. Să nu îndrăznești!

O fixă cu o privire arzătoare. Lucy era recunoscătoare că ușa din spatele ei o susținuse, pentru că fără ea cu siguranță i s-ar fi înmuiat genunchii. Nu îl putea lăsa să vadă. Nu se putea destrăma în bucăți, pentru că el avea nevoie ca ea să fie întreagă.

– Oh, Jeremy! Știi că nu mă dau înapoi de la o provocare. Forțându-și buza să zâmbească pe jumătate, ea se întinse să netezească o șuviță de păr de pe fruntea lui. El închise ochii pentru o clipă, și mărul lui Adam i se agită în gât. Lucy tânjea să-i cadă în brațe și să-l sărute, dar se hotărî să-i cuprindă fața în palmă.

– Te iubesc, Jeremy. Și singurul mod prin care mă poți răni este să ieși pe ușa asta și să pleci.

El își îndreptă spatele. Îi atinse mâna care îi cuprindea obrazul.

– Singurul mod prin care te pot răni? Îi îndepărtă mâna și o lăsă în jos între ei.

Lucy se uită în jos. Zgârieturile acopereau pielea încheieturii sale.

– Uite, spuse el morocănos, scuturând-o de braț. Uită-te în ce hal te-am rănit!

Ea se uită la el cu sprâncenele ridicate.

– Îmi imaginez că nici ceafa nu arată prea bine. Când fața lui nu se îmblânzi, Lucy își dădu ochii peste cap uitându-se în sus. Jeremy, sunt doar câteva zgârieturi. M-a durut mult mai tare când am căzut dintr-un copac, nu când am fost iubită țintuită fiind de unul.

Ochii lui albaștri erau așchii de gheață. Lucy clătină încet din cap.

– De ani tot încerci să mă sperii cu privirea aceea înfricoșătoare, Jeremy. Nu va funcționa niciodată. Crezi că nu știam că se afla ceva sub acea suprafață rece? Bineînțeles că știam. Într-un fel sau altul, întotdeauna am încercat să te provoc să ajungi la ea.

– Nu. El clătină din cap. Lucy, tu nu știi...

– Ba da, știu. Își puse mâna pe pieptul lui. Te cunosc. Știu ce este înăuntru, pentru că este și în mine. Acolo este pasiune și loialitate și mândrie, și dorință, și încă o sută de alte lucruri. Și nu toate sunt bune și nici unul nu este blând. Sunt atât de feroce și de sălbatice,

și intense, încât te sperie. Ți-e frică să lași pe cineva să vadă. Lucy îi strânse cămașa cu pumnul și trase de ea până îi întâlni privirea. Nu le lăsa să te sperie, zise ea și înghiți în sec. Eu le văd. Pe toate. Și pe mine nu mă sperie. Își strecură mâna în cămașa lui, întinzându-și degetele peste inima lui. Aici, înăuntru, se află un bărbat cald, generos, loial și plin de compasiune. Arendașii lui îl vor respecta. Într-o zi, copiii noștri îl vor adora.

Ochii lui se îmblânziră și respiră adânc, ca și cum urma să vorbească.

– Dar nu și eu, adăugă ea.

El rămase uimit.

– Nu și tu?

– Nu. Ea clătină din cap și zâmbi. Eu sunt îndrăgostită de bruta zevzeacă.

Ea își duse degetele de-a lungul pieptului său gol, simțind transpirația fierbinte și mușchii tari, și o inimă îndărătnică bătând.

– Știi, ai o părere destul de exagerată despre farmecul tău dacă tu crezi că m-ai convins să mă căsătoresc cu tine împotriva voinței mele. Și eu te-am dorit. În ziua aceea în livadă. Mai devreme în seara asta. Și în fiecare minut dintre acestea. Am vrut să mă căsătoresc din dragoste și am făcut-o. Te-am iubit din ziua în care m-am căsătorit cu tine. Te iubesc acum. Vocea ei începu să tremure. Te voi iubi mereu și...

– Lucy, icni el, apăsându-și degetul mare peste buzele ei! Oprește-te! Oprește-te!

– Să mă opresc? Ea își retrase mâna. Ce voia el să spună? Să nu mai vorbească? Să nu-l mai iubească? Lucy nu avea de gând să facă nimic din toate astea. Oprește-te tu, spuse ea cu o voce cutezătoare.

Folosind puterea solidă a ușii din spatele ei, Lucy îl împinse în piept cu ambele mâini. El se clătină un pas în spate.

– Nu te mai certa cu mine!

Îl împinse din nou, rezemându-l cu spatele de masă. El își lăsă greutatea pe ea, pierzând într-o clipă zece centimetri din înălțime. Își depărtă larg picioarele și Lucy păși între ele.

Îi întâlni ochii aceia albaștri de gheață, aflați acum cu doar câțiva centimetri mai sus de ai ei.

– Vrei să auzi că am nevoie de tine?

El încuviință – cu o înclinare atât de mică a capului, încât ea se îndoia că o făcuse conștient. Jeremy, eu chiar am nevoie de tine. Am nevoie de tine cu disperare, și asta mă sperie. Nu am nevoie de banii

tăi sau de cadourile tale, sau chiar de protecția ta. Am nevoie de tine. Și în acest moment, în numele a tot ce este sfânt, am nevoie să încetezi să mă mai întrerupi. Am nevoie să mă privești în ochi și să mă auzi când îți spun că te iubesc. Și la naiba, Jeremy, am nevoie să mă crezi.

El își deschise gura să vorbească. Ea îi puse o mână peste buze și își coborî vocea până la un mârâit.

– Nu mă mai întrerupe.

El își închise ochii, oftând resemnat în palma ei. Lucy își retrase mâna. Lăsă însă degetul mare să zăbovească peste curba buzei lui de jos.

– Privește-mă în ochi, spuse ea ușor.

El o făcu.

Cu toată forța acelei Priviri arzând în privirea ei, Lucy șopti:

– Ascultă-mă! Își puse mâinile peste umerii lui, îmbrățișându-l. Te iubesc, Jeremy. El își mută greutatea sub ea, iar ea își înăspri strânsoarea. Crede!

Apoi Lucy îi susținu privirea, se propti pe călcâie și așteptă.

„Încetează", ordonau ochii lui, iar fruntea lui încruntată sublinia acest lucru. „Îți interzic să mă iubești! Dă-te la o parte! Mișcă-te! Acum!"

Ea își clătină ușor capul.

– Știi că acea Privire nu merge la mine. Nu plec nicăieri.

În ochii lui apăru o nedumerire albastră.

– De ce? Vocea lui era aspră, uimită. La naiba, Lucy, de ce? Nu ți-am oferit nici un motiv ca să mă iubești.

– Nu-mi trebuie un motiv. Dar mi-ai oferit multe. Pentru că vrei să mă faci fericită și să mă ții în siguranță. Pentru că mă recunoști și în întuneric. Pentru că, atunci când sunt în preajma ta, fiecare bucățică din mine prinde viață. Pentru că și eu te trezesc la viață, de asemenea. Pentru că... doar așa. Ea își ridică bărbia. Pentru că te iubesc, și tu nu mă poți opri.

Apoi fruntea lui se îmblânzi și privirea lui deveni stăruitoare. Pe Lucy o durea inima.

– Nu-mi cere asta, spuse el cu o voce care scrâșnea puțin. Nu-mi cere să cred. Nu știu ce să fac cu aceste cuvinte. Nu-mi amintesc când le-am auzit ultima dată, dacă le-am auzit vreodată și...

– Și te sperie. Știu.

El înghiți în sec.

– Aș face orice pentru tine, Lucy. Ți-aș oferi orice dorești. Lasă-mă să am grijă de tine! Lasă-mă să-ți cumpăr lucruri! Cere-mi orice altceva, dar nu-mi cere asta.

– Dar asta este tot ce vreau. Ea îl strânse mai tare de umeri. Asta este tot ce am nevoie. Și eu sunt speriată, pentru că o doresc atât de tare. Nu vreau să mi-o spui și tu, nu acum. Dar vreau ca tu să o auzi, și să o crezi, și să fii destul de puternic încât să o suporți.

Ea nu știa de cât timp stăteau acolo, cu privirile blocate. Clipe. Minute. Poate ore.

Dar Lucy nu se va da înapoi și nu îi va da drumul. Îl ținea de umeri și îi susținea privirea. Până când, în cele din urmă, el trase adânc aer în piept și suspină puternic. Ea îi simți umerii musculoși alunecând pe sub mâinile ei, ca și cum s-ar fi scuturat de o greutate mare. Mâini puternice se întinseră să-i cuprindă talia. El închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise din nou. Și era un lucru bun că el o ținea strâns de talie, pentru că genunchii ei se înmuiară în clipa în care îi întâlni ochii albaștri strălucitori.

Iar acum... aceasta era o Privire. Una pe care nici Lucy nu o putea ignora. Cu toată forța cu care privirea lui obișnuită cerea distanță, această Privire îi ajunse la inimă și o trase, smucind-o mai aproape.

Apoi maxilarul lui se calmă, buzele i se desfăcură, și vocea lui adâncă repetă ceea ce spusese deja privirea lui. Câteva cuvinte mici care îi făcură inima lui Lucy să bată mai tare și sângele să-i cânte de bucurie.

– Spune-o din nou!

– Te iubesc, Jeremy.

El tot simți o umbră de îndoială. Dorința de a o împinge la o parte. O spusese prea simplu. De parcă nu exista nimic mai ușor, mai natural în lume. Cuvintele atârnau în aer, atât de mici, așa de goale. Jeremy simți ca și cum ea i-ar fi pus un lucru fragil, delicat, ca de pasăre în mâinile lui mari și stângace, obligându-l să aibă grijă de el. Și să-l ierte Dumnezeu, primul lui impuls era să-l arunce departe. L-ar fi distrus, cu siguranță. În disperarea lui, l-ar fi strâns atât de tare încât s-ar fi spart în o mie de bucăți – și propria lui inimă s-ar fi spart împreună cu el.

Dar apoi îi zâmbi ea, atât de dulce. Obrajii ei se încrețiră cu acea bucurie molipsitoare, neastâmpărată, și el știa că nu ar putea-o îndepărta niciodată. Nu pe ea, nu iubirea ei. El îi va dovedi – și își va dovedi și lui – că putea fi suficient de puternic. El va fi bărbatul care

credea ea că este. El putea legăna acel lucru fragil și mic în mâinile sale și să-i păzească inima ca și cum ar fi fost a lui.

Pentru că, într-adevăr, ei erau unul și același.

Jeremy o strânse la piept, trăgându-i inima aproape de inima lui. Dar simți ceva între ei. Un cocoloș greu de la pieptul lui.

Colierul.

El își luă mâinile de pe talie și bagă mâna în buzunar să-l scoată. La lumina focului, rubinele străluceau ca niște cărbuni încinși.

– Știu că nu ai nevoie de ăsta, spuse el.

Ea clătină din cap.

– Așa este.

– Dar vreau să ți-l dăruiesc. El îi îndepărtă părul de lângă gât. Îmi dai voie?

Ea încuviință ușor, ridicându-și părul într-o parte. El îi fixă colierul în jurul gâtului, atingând-o cu degetele de-a lungul curbei delicate a decolteului ei.

– Ei bine? șopti ea, rulând lanțul cu nestemate cu vârfurile degetelor. Cum arată?

– Arată... geloase.

Ea râse. Era cea mai dulce muzică pe care o auzise el vreodată.

– Nu știam că bijuteriile pot fi geloase.

El dădu solemn din cap.

– Oh, da. Cu siguranță că sunt geloase. Geloase pe tine. Și furioase pe mine, pentru că le-am pus în jurul unui gât atât de frumos. Ele se simt ca niște pietre plictisitoare, diforme, agățate acolo.

Ea râse din nou.

– Jeremy, te rog! Credeam că domnii le cumpără bijuterii doamnelor astfel încât să poată renunța la expresiile frumoase.

El o prinse iar de talie, trăgând-o mai aproape.

– La naiba cu expresiile frumoase! Ești frumoasă, Lucy. Și nu există nici o bijuterie sau expresie destul de frumoasă ca să te egaleze.

Și nu existau cadouri, nici cuvinte suficient de extravagante prin care să-i spună cât de mult o iubea. El va trebui să-i arate în schimb. În seara asta. Mâine. În fiecare zi din restul vieții sale. Ea se simțea atât de adorabilă, strânsă aproape de el, iar el visa deja să o guste. La naiba cu expresiile frumoase! El își va folosi mult mai bine buzele.

Buzele se curbară într-un zâmbet viclean, de parcă îi citise gândurile. Se uită la ea, privind cum i se întindea zâmbetul încet pe față, până sus, aproape de ochii verzi râzători.

– Nu ai de gând să mă săruți?

Își coborî buzele până aproape de ale ei, până când nu mai rămăsese nimic între ei în afară de respirație.

– Da, Lucy. Urmează să te sărut acum. O să te sărut lung și încet, și adânc. Am să te sărut toată noaptea, și mâine, și în fiecare zi pe care mi-o dă Dumnezeu lângă tine.

Ea își ascunse fața în mâinile lui și își atinse buzele de buzele lui.

– Am să te sărut aici, șopti el peste gura ei. El își strecură buzele la urechea ei, lăsând respirația să-i mângâie lobul urechii.

– Și aici, șopti el, frecându-și nasul de părul ei. Lăsându-i capul pe spate, el își ascunse fața în forma dulce a gâtului ei.

– Și aici. Își frecă maxilarul aspru de pielea delicată a gâtului ei, făcând-o să icnească încet.

Apoi el se retrase și se uită în jos la fața ei. Până când ochii ei se deschiseră fluturând cu o mătură de gene negre pe care el le simți trecând pe fiecare centimetru al pielii sale.

– Am să te sărut din creștetul capului, până jos de tot, la vârfurile degetelor de la picioare. Și apoi am să te sărut în sus la întoarcere, și mă voi opri pe la jumătate – ea tremură în brațele lui, și el își strânse coapsele în jurul șoldurilor ei. Și am să te sărut și am să te sărut, și am să te sărut până când îmi vei striga numele.

– Așadar, spuse el stând în picioare. O ridică în brațe cu o mișcare rapidă. Dacă tu – soția mea, inima mea, dragostea mea – mai ai ceva de spus, îți sugerez să o faci acum. El o duse către foc, coborând în jos cu ea, în cuibul de blănuri și pături. Pentru că în următoarele câteva minute, intenționez să-ți țin buzele ocupate într-un mod plăcut, și după aceea – după aceea, îți promit, că vei uita.

Ea își petrecu mâinile în jurul lui, trăgându-l aproape.

– Am doar o întrebare, spuse ea, iar mâna lui se strecură sub forma de mătase din jurul sânului ei.

– Ce anume?

Limba ei suflă ușor în urechea lui.

– Eu când mai apuc să te sărut?

Capitolul 28

După câteva ore și nenumărate sărutări mai târziu, veni dimineața liniștită și luminoasă. Lucy se ridică într-un cot și mângâie părul de pe fruntea soțului ei, văzând că el se uita în sus la tavan.

– La ce te gândești? întrebă ea, punându-și bărbia pe pieptul lui.

El își îndoi brațul în jurul ei.

– Mă gândesc că aș putea sta aici cu tine pentru totdeauna.

Ea zâmbi și îi dădu un sărut pe claviculă.

– Dar, continuă el mângâindu-i părul, mă gândesc că, dacă nu ne întoarcem curând acasă, va veni cineva după noi. Se întoarse cu fața la ea și puse un sărut blând pe buzele ei. De ce întrebi? Tu la ce te gândești?

Lucy înfășură o șuviță de păr în jurul degetului.

– Mă gândesc la Albert.

Jeremy se strâmbă.

– Iar el?

– Ar trebui să-i dai ceva de lucru, spuse ea plimbându-și degetul pe pieptul lui. Atunci el nu se va mai furișa noaptea prin pădure.

– Să-i dau de lucru? pufni Jeremy. Pe naiba îi dau!

Lucy se încruntă.

– Asta a spus și Albert. Nu înțeleg de ce este o idee atât de absurdă. El are nevoie de lucru, sunt sigură că ai ceva pentru el. Mie mi se pare destul de logic.

– Lucy, el braconează pe domeniul meu. Te-a lovit. Îi sărută obiecția de pe buze. Intenționat sau nu, te-a lovit. Îmi va fi destul de greu să-l iert pentru asta. Nu pot să-l și răsplătesc.

– Tu nu vezi? Nu este vorba de răsplata greșelilor lui Albert. Ci despre îndreptarea celor ale tatălui tău.

Oftând, Jeremy se întoarse înapoi cu fața la tavan.

– Nu prea cred, Lucy.

– Ești sigur? Lucy își puse mâna pe pieptul lui, atingându-i sfârcul ușor cu unghia. Pot fi foarte convingătoare atunci când vreau să fiu. Ea urmă același traseu cu limba, iar el gemu. Ce crezi acum? întrebă ea cu obrăznicie.

– Cred... El se întoarse din nou către ea și își puse un braț în jurul ei, trăgând-o aproape. Cred că ai spus că îți place mai mult de mine când nu gândesc.

El o sărută adânc, plimbându-și mâna pe spatele ei până ajunse să o strângă de fund. Ea suspină când el îi ridică piciorul și îl puse peste șoldul lui, trăgând-o tare în jurul mădularului lui excitat. Chiar și după o noapte de pasiune plină de fericire, trupul lui Lucy răspunse cu o promptitudine surprinzătoare. Ea își legăna șoldurile, alunecând pe toată lungimea lui tare și lucioasă de umezeală. O plăcere imensă îi cuprinse tot corpul.

Ea se întinse, își arcui șoldurile și îl călăuzi în interiorul ei umed și extrem de cald. Ușor, ușor. Doar un centimetru. Apoi doi. Întinzând plăcerea la maximum. Mâna lui Jeremy se strânse în jurul șoldului ei. Cu un geamăt slab, intră în ea tare.

– Oh, strigă ea, întrerupând un sărut.

– Doamne, Lucy! Îmi pare rău. Expresia lui se schimbă de la dorință la suferință într-o clipă. Te-a durut?

– Nu fi ridicol! Ea se trase ușor, apoi se împinse din nou în el. Mi-a plăcut. De unde ți-a intrat în cap că trebuie să fii blând cu mine? Sunt încă aceeași Lucy. Sunt încă aceeași fetișcană care poate călări și trage mai bine decât tine. Nu mă voi rupe.

El o sărută pe gât, râzând încet.

– Nu mă poți întrece la călărit.

– Oh, asta a sunat suspect de mult cu o provocare. Îl întoarse pe spate și îl încălecă, intrând în el cu un suspin. Cine te călărește acum, hmm? Ea își îndreptă coloana și își aruncă părul pe spate. Privirea lui căzu pe sânii ei proeminenți. Cu un mârâit puternic, o apucă de șolduri și se împinse în sus.

Lucy icni.

– Asta e!

El se împinse iar.

– Îți place asta, nu-i așa?

– Nu. Adică da.

El se înfipse mai tare.

– Oh, da, suspină ea. Își puse mâinile pe pieptul lui și se aplecă peste el, părul ei căzând în cascadă peste ei ca un cort. Vreau să spun că asta e. De asta te-ai însurat cu mine. Pentru că nu mă voi rupe.

Se holbă la ea nedumerit.

Ea îi răspunse cu un zâmbet sfidător.

– I-ai spus lui Henry, ți-ai spus și ție – ai vrut să mă ții în siguranță. Și aia a fost o minciună. Pentru că, în adâncul sufletului, știai că nu aveam nevoie deloc să fiu salvată. Nici din acest loc, nici de acești oameni – și cu siguranță nu de tine. Îl înghionti cu degetul arătător în mijlocul pieptului. Eu îți pot face față. Vă pot face față tuturor. Poți face tot ce e mai rău și îmi poți da tot ce ai mai bun. Și nu mă voi rupe.

– Nu te vei rupe.

– Nu. Și ai știut asta de când ne-am sărutat prima dată.

El râse. Râse atât de tare, încât ea îi simți bucuria ca un ecou prin tot corpul ei. Era un sentiment divin.

– Nu de la primul sărut, spuse el. Cu siguranță că nu de la primul sărut. El își duse mâinile în sus pe brațele ei, trăgând-o în jos pentru un sărut. Poate la al treilea.

Era o cărare lungă și plină de noroi până la conac. Papucii lui Lucy rezistară doar până la jumătatea drumului. După aceea, o purtă Jeremy în brațe.

Pe măsură ce se apropiau, Lucy se uită la Corbinsdale Abbey cu alți ochi. Fațada clădirii de cărămidă era luminată de soarele dimineții și se trezi strălucind la viață. Pentru prima dată, Lucy se gândi că semăna cu o structură construită pentru slava lui Dumnezeu.

Pentru prima dată, arăta ca acasă.

– Jeremy, oprește-te!

Brațele lui se strânseră în jurul ei.

– Ce este? Nu stai comod? Nu-mi cere să te las jos. Nu-ți voi da voie să mergi desculță prin...

Lucy îi reteză vorba cu un zâmbet.

– Nu vreau să mă lași jos. Ea se uită încet în jurul ei, privind casa luminată de soare și pantele stâncoase, apoi își întinse gâtul să studieze pădurea acoperită cu gheață din spatele lor. Doar că este atât de frumos! Se uită în sus să întâlnească privirea nedumerită a lui Jeremy. Voi merge cu tine la Londra dacă asta este ceea ce vrei. Ești soțul meu și, dacă vrei să locuiești la oraș – sau în Scoția, sau în Egipt, dacă are vreo importanță –, voi veni cu tine. Ea se opri, lăsând tăcerea să-i sublinieze importanța cuvintelor. Nu era un lucru obișnuit ca Lucy să promită unui bărbat că îl va urma până la capătul pământului. Sau în Scoția. Dar sper ca locuința noastră să fie mereu aici. Iubesc acest loc.

– Acest loc? Lucy, am putea locui oriunde vrei tu. Puteam călători în toată lumea dacă vrei. Adică dintre toate locuințele pe care ți le-aș putea oferi, îmi spui că aceasta este casa pe care ți-o dorești?

Ea încuviință.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

– Deoarece aceasta este casa de care ai nevoie. Ea mângâie o șuviță de păr de pe fruntea lui. Nici tu nu ai fi fost aici dacă nu ți-ar fi plăcut. Dumnezeu știe, ai fi putut să o lași în grija vreunui administrator și să nu te mai uiți niciodată înapoi. Jeremy, putem face din Corbinsdale din nou un cămin... să-l umple cu lumină și râsete. Ea își lăsă privirea, apoi se uită la el printre genele coborâte. Și copii.

El se strâmbă.

– Și copii? Aici? El se uită peste umăr spre pădure. Lucy, cum m-aș putea gândi măcar la asta? Este un loc oribil pentru crescut copii.

– Nu este deloc un loc oribil. Este un loc bun. Ea își puse mâna pe obrazul lui și așteptă ca ochii lui să-i întâlnească pe ai ei. Este un loc bun, repetă ea. De asemenea, este denivelat, sălbatic și nesupus, dar de asta îmi place. Este ca noi.

– Noi. El îndepărtă o licărire de emoție. Știi, îmi place să te aud cum spui cuvântul ăsta.

El își coborî capul spre ea, și pentru câteva clipe, Lucy nu reuși să spună nimic. Chiar și când întrerupse el sărutul, toate cuvintele dispăruseră din mintea ei, în afară de unul.

– Jeremy, suspină ea.

– Și ăsta – el o sărută ușor încă o dată – este cuvântul care-mi place să-l aud cel mai mult. El o așeză mai bine în brațe și începu să meargă spre casă. Slavă Domnului că ai încetat să mă strigi cu porecla aceea infernală!

Fruntea lui Lucy se încruntă.

– Chiar am încetat să-ți spun Jemmy, nu-i așa? Curios. Nici măcar nu-mi amintesc când s-a întâmplat.

– Nu-ți amintești? Eu da.

Nota întunecată din tonul lui reverberă prin corpul ei, și dorința răsună înapoi. Lucy începu să se gândească imediat care o fi fost ocazia când se întâmplase asta. Apoi își dădu seama de altceva. Icni.

– Așa îți spunea Thomas, nu-i așa? De asta nu l-ai putut suporta niciodată.

Tăcerea lui și o smucitură scurtă a pașilor săi serviră drept confirmare.

– Vai, dragule! De ce nu mi-ai spus niciodată?

Din nou, el tăcu. Dar Lucy nu avea nevoie de un răspuns. Bineînțeles, el îi spusese de zeci de ori să nu i se mai adreseze atât de informal. El abia ar fi putut să-i explice motivul. Ea își închise ochii și se cuibări la umărul lui, simțind pregnant fiecare exemplu al insolenței sale timp de opt ani.

– Îmi pare atât de rău. Erai mereu atât de sever, atât de corect – nu puteam rezista să nu te tachinez. Nu am vrut niciodată... să te înjunghii în inimă.

El chicoti.

– E puțin cam dramatic, Lucy. Nu-ți cere scuze. Nu aveai de unde să știi. Dacă te face să te simți mai bine, în cea mai mare parte erai

pur și simplu enervantă. Ea îl lovi în joacă pe braț, și el o strânse mai tare. Dar presupun că, într-un fel... nu mi-ai permis niciodată să-l uit. Nu am fost mereu bucuros de asta. Dar acum sunt.

– Asta înseamnă că putem sta aici, la Corbinsdale?

– Înseamnă că... El oftă din greu. Cizmele lui răsunau peste cărarea pietruită pe măsură ce se apropiau de ușa din lemn gros a casei. Lucy, eu nu...

Vocea lui se stinse cum intrară în foaier și o gloată de servitori cu ochii mari se grăbiră să-i întâmpine. Din partea din spate a mulțimii apăru o siluetă foarte familiară, dar și foarte neașteptată.

– Henry? exclamară ei în același timp.

Jeremy o lăsă pe Lucy încet pe podea. Aruncă o privire și încăperea se goli de servitori. Lucy trebuia să admită că folosea și acea Privire la ceva.

Lucy strânse haina lui Jeremy în jurul ei. Henry se apropie încet de ea. Văzu felul răvășit în care arăta și o studie de la părul desfăcut, până la picioarele goale.

– Dumnezeule, spuse el cu vocea tremurând de furie. Ce ți-a făcut? Își întoarse privirea sfredelitoare spre Jeremy. Te omor! Te-am avertizat înainte, iar acum o să te omor. Și... o să-mi placă, adăugă cu nările fremătând.

Henry se îndreptă spre el, cu pumnii strânși. Lucy se aruncă în calea fratelui său.

– Henry, nu! Tu nu înțelegi.

Henry se uită la Jeremy peste umărul ei.

– Ai spus că vei avea grijă de ea, nemernicule! El arătă spre hainele zdrențuite de pe Lucy. Uită-te la ea! Este un dezastru.

Lucy își încleștă maxilarul și lăsă cuvintele să sară peste mândria ei.

– Am avut un mic accident. Știi cât de neîndemânatică sunt. Doar un mic incident în pădure, atât. Jeremy... Înghiți în sec. Jeremy a venit în ajutorul meu. Ar trebui să-i mulțumești. Se uită peste umăr la soțul ei. Și eu ar trebui să-i mulțumesc.

– O să-i mulțumesc să se ducă dracului. Henry aruncă o privire la picioarele ei goale. Ce naiba făceai în pădure aproape dezbrăcată?

Lucy își închise ochii.

– Henry...

Jeremy interveni:

– Îi este frig, Henry. Voi fi foarte bucuros să-ți explic totul. Dar lasă-ne să mergem să ne spălăm și să ne îmbrăcăm, după care

ne vom așeza să luăm micul dejun și vom discuta acest lucru ca niște oameni civilizați.

– Oameni civilizați? Numești asta civilizație? El avansă spre Jeremy, dând-o pe Lucy la o parte. Ești nebun dacă tu crezi că îi voi permite surorii mele să mai petreacă încă un minut în această casă. O voi duce înapoi la Waltham, acolo unde îi este locul.

– Nu poți să o iei pur și simplu, spuse Jeremy, vocea lui începând să fie aspră de furie. Îmi aparține. Este soția mea.

Henry își îngustă ochii.

– Nu și dacă te omor eu. Atunci va fi văduva ta. Se năpustiră unul spre celălalt. Lucy își puse câte o mână pe pieptul fiecăruia, încordându-și brațele să-i țină despărțiți.

– Încetați amândoi! Nimeni nu omoară pe nimeni. Este absurd! Se întoarse spre fratele ei. Henry, de ce ai venit aici?

– De ce crezi că am venit? În clipa în care am primit scrisoarea ta, am poruncit să se pregătească trăsura. Dacă erai destul de nefericită încât să vii acasă, poți veni cu mine acum. Nu trebuie să aștepți până la nunta lui Toby. El se uită la ea un moment înainte de a-și muta privirea lui rece către Jeremy.

Lucy se crispă. Uitase că-i trimisese acea scrisoare în ziua în care plecase Jeremy la Londra. Acum se trezise și el să scoată la suprafață instinctele sale de protecție.

– Henry, nu sunt nefericită.

– Dar scrisoarea ta spunea... De ce altceva ai vrea să vii acasă?

– Să o ajut pe Marianne, desigur.

– Marianne? Henry clipi. Ochii lui verzi trecură de la furie la nedumerire. De ce ar trebui să o ajuți pe Marianne?

– Cu sarcina ei, neisprăvitule! Henry clipi din nou. Lucy se întoarse spre el, punându-și mâinile pe umerii fratelui ei. Este gravidă din nou. Vrei să spui că nu ai aflat de la ea?

El clătină din cap, cu ochii verzi neîncrezători.

– Nu, nu mi-a spus. Se uită în tavan, trecându-și o mână prin păr. La naiba, nu-mi spune nimeni nimic niciodată!

– Felicitări, îi zise Jeremy încet.

Henry îi aruncă o privire. Apoi se întoarse înapoi spre Lucy.

– Deci spui că nu vrei să vii acasă?

Lucy clătină din cap.

– Sunt fericită aici.

Îl simți pe Jeremy apropiindu-se câțiva pași ca să stea în spatele ei. Își puse mâna pe spatele ei, și ea se sprijini de aceasta.

– Ești sigură? întrebă Henry, privind-o cu suspiciune. Pentru că arăți de parcă ai fost în iad și te-ai întors. Aruncă o privire circumspectă către Jeremy. Poate că îți este frică să-mi spui de față cu el. Poate că ar trebui să discutăm despre asta între patru ochi.

Lucy râse.

– Să-mi fie frică? Mie? Henry, abia au trecut câteva săptămâni. Nu cred că m-ai uitat atât de tare încât să crezi asta.

– Nu am uitat nici cât de mult îl disprețuiești. Nici modul în care te-a compromis escrocul. Strigă la Jeremy peste umărul ei: Ar fi trebuit să te provoc la duel. Ar fi trebuit să te împușc mortal.

Cei doi bărbați se repeziră din nou unul către celălalt, și Lucy se chinui iar să-i despartă, cu brațele întinse.

– Încetați amândoi! Vă purtați ca niște copii.

Dar acești doi idioți furioși ale căror piepturi apăsau pe palmele ei nu erau copii. Erau bărbați. Cei doi bărbați pe care îi iubea Lucy cel mai mult pe lume, și cei doi bărbați care ar fi făcut orice pentru ea. Ei țineau la ea, dar țineau și unul la celălalt. Iar Lucy simțea că nu-i mai putea ține împreună la fel de mult cât îi împingea să se despartă.

– Ascultați ce spuneți, zise ea uitându-se în stânga și în dreapta la soțul și la fratele ei. Vă cunoașteți de când erați mici. Ați fost ani în șir cei mai buni prieteni. Ca frații, ce să mai! Își lăsă mâinile să cadă pe lângă ea. Ei bine, acum sunteți cumnați. Lucy se întoarse spre fratele ei. Henry, voi iubi întotdeauna conacul Waltham. Se uită la Jeremy. Bănuiesc că toți o vom face. Acolo am avut un fel de familie în fiecare toamnă. Nici unul dintre noi nu își dorea să se sfârșească. Eu cred... nu, eu știu că de aceea eram atât de disperată să-l împiedic pe Toby să se însoare. Și de ce continua să revină Jeremy an după an, chiar dacă el detesta vânătoarea. Și probabil de aceea nu m-ai trimis niciodată la școală sau la oraș, și de aceea ai tot amânat debutul meu în societate. O umbră de vinovăție străbătu chipul fratelui ei. Își puse o mână pe brațul lui. Este în regulă. Nici eu nu am vrut să plec de lângă tine. Ești fratele meu și te voi iubi mereu. Dar acum Jeremy este soțul meu și casa mea este acolo unde se află el.

Jeremy îl apucă pe fratele său de reverele hainei și îl scutură până când privirea lui căzu asupra ei.

– Henry, oprește-te! Te porți ridicol. Ea vorbea încet, articulând fiecare cuvânt. Vreau să fiu aici. Și nu mă aflu în suferință. Nici măcar vreun pic.

El își deschise gura să riposteze, dar Lucy îl făcu să tacă scuturându-l din nou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Henry! Tu nu vezi că suntem îndrăgostiți nebunește?

– Îndrăgostiți nebunește? pufni Henry. E imposibil. Nu cred asta.

Lucy îi eliberă haina cu un mârâit de frustrare.

Jeremy se mișcă în spatele ei, pieptul lui apăsându-i spatele, și mâinile lui puternice sprijinindu-se pe umerii ei.

– Henry, spuse el. Crede!

Fruntea lui Henry se netezi. Maxilarul său încordat se relaxă. Trase aer în piept ca și cum ar fi vrut să vorbească, apoi expiră cu un oftat.

Chiar atunci, ușa se deschise brusc în spatele lor. Toți trei se întoarseră să vadă un bărbat cărunt, îmbrăcat în haine țesute în casă, ținând de ureche un băiat slăbănog.

Nu orice băiat slăbănog. Lucy icni.

– Albert!

– Am prins corcitura asta umblând printre capcane.

Bărbatul, care presupunea Lucy că era pădurarul, răsuci urechea băiatului. Albert se strâmbă și călcă pe degetul pădurarului.

– Parazit murdar, strigă pădurarul sfâșiind urechea băiatului. O biciuire bună îți va băga mințile în cap. Sau poate preferi câțiva ani de muncă silnică împreună cu tatăl tău? Pădurarul își îndreptă atenția către Jeremy. Ei bine, milord? Ce să fac cu javra asta?

Lucy apucă brațul lui Jeremy. Deschise gura ca să țină o pledoarie plină de zel pentru eliberarea băiatului, dar expresia lui severă o făcu să tacă. El clătină ușor din cap în semn de avertizare.

– Ai încredere în mine, spuse el într-o șoaptă abia auzită.

Lucy își mușcă buza. Se uită la Albert. Băiatul o privea cu atenție, așteptând să vadă cum va reacționa. Nu îl va convinge niciodată să aibă încredere în Jeremy, dacă nu avea ea însăși încredere în el. Luă mâna de pe mâneca soțului ei și îl prinse de mână, intercalându-și degetele cu ale lui. Ea își drese vocea, aruncând o privire ascuțită spre Albert:

– Da, milord.

Jeremy o strânse puțin de mână înainte să-i dea drumul. El se duse spre băiat, îndreptându-și spatele până ajunse la statura lui înaltă. Chiar și îmbrăcat cu o cămașă zdrențuită și cu pantaloni uzați, el tot arăta ca un lord.

Ochii lui Albert licăriră de frică și de mânie. Jeremy se adresă pădurarului:

– Dă-i drumul, ordonă el pe un ton care nu ar tolera vreun argument.

Pădurarul se conformă.

– Este vorba despre o greșeală, continuă Jeremy. Tomkins, am vrut să vorbesc cu tine astăzi, dar se pare că entuziasmul tineresc a luat-o înaintea anunțului meu. Andrews a angajat băiatul ca ucenic al pădurarului. Cred că am discutat că ai nevoie de ajutor suplimentar. Băiatul de aici se va ocupa de capcane.

Tomkins arăta ca și cum ar fi vrut să se opună, dar Jeremy i-o reteză cu o privire. El își întoarse atenția spre băiat.

– Nu trebuia să începi încă, spuse el cu asprime. Ar fi trebuit să aștepți până când domnul Andrews te-ar fi prezentat cum trebuie domnului Tomkins. Presupun că pur și simplu nu puteai să mai aștepți?

Albert se uită la Lucy nedumerit. Ea înghiți nodul neliniștit din gât și dădu din cap încurajator, îndemnându-l în tăcere să accepte această șansă. „Da, milord." Ea șopti cuvintele spre el, adăugând cea mai convingătoare privire a ei. Tăcerea domni un moment îndelungat, iar Lucy văzu cum pe chipul lui Albert se luptau mândria, confuzia și foamea.

În cele din urmă, băiatul se uită în sus la Jeremy.

– Da, milord.

Jeremy încuviință ușor.

– Poți pleca, atunci. Tomkins te va pune în temă cu îndatoririle pe care le vei avea de mâine.

Albert se uită înapoi la Lucy, iar ea îi zâmbi. Își lăsă capul în jos și făcu o mișcare mică din mâini.

Băiatul se prinse. Era un băiat deștept până la urmă. Se înclină țeapăn în direcția lui Jeremy.

– Da, milord. Repetă gestul în direcția lui Lucy, cu ceva mai mult sentiment. Milady.

Inima lui Lucy se topi. Cu un mic zâmbet de despărțire, Albert plecă nerăbdător din încăpere. Pădurarul îl urmă și el.

– Tomkins! strigă Jeremy.

Pădurarul se opri.

Jeremy făcu un semn spre Henry.

– Oaspetele meu, domnul Waltham, tocmai a sosit. El și-a exprimat dorința să-ți vadă adăposturile pentru câini. Se întoarse

spre Henry. Tomkins are o nouă rasă de câini de vânătoare pe care vei fi interesat să o vezi. Iar după ce termini, vom lua micul dejun împreună.

Henry rămase impasibil.

Jeremy se întoarse înapoi la Lucy. Îi luă mâna care se legăna pe lângă ea, o sărută cu tandrețe și o ascunse pe după brațul său.

– Crede, Henry!

Henry se uită de la prietenul său la sora lui și ridică din umeri.

– Nimeni nu-mi spune nimic. În regulă, atunci. Se întoarse spre pădurar. Ce e cu acei câini de vânătoare?

Jeremy nu aștepta ca bărbații să iasă pe ușă. O conduse pe Lucy pe scară, făcând-o să urce treptele într-un ritm hotărât. În momentul în care ajunseră la cotitură, și foaierul dispăru din vedere, el o săltă în brațe fără să spună un cuvânt. Urcă câte două trepte deodată – un efort care ar fi trebuit să facă pe cineva să gâfâie, dar Lucy era cea care începea să rămână fără suflare.

O duse în brațe până în camera lor de zi, lovi ușa să se închidă, apoi se aplecă peste ea asaltându-i gura într-un sărut minuțios. Lucy își trecu degetele prin părul lui și îl sărută flămândă, jucându-se cu limba lui până când el reuși să scoată un geamăt adânc din piept. El se retrase, ridicând-o mai bine în brațe.

– Am așteptat săptămâni ca să o am pe soția mea în pat, spuse el ducând-o în dormitorul lui. Și să fiu al naibii dacă mai aștept vreun minut în plus. O lăsă în mijlocul patului enorm din mahon și apoi se îndreptă ca să se dezbrace de cămașă. Se așeză pe marginea lui și se descălță de cizme înainte să înceapă să-și desfacă șireturile de la pantaloni. Lucy se rostogoli pe o parte, privind cu o bucurie netulburată cum se lupta el cu hainele rămase pe el.

El observă amuzamentul ei.

– Ai putea face același lucru, să știi.

– Și să pierd spectacolul?

El își trase pantalonii în jos peste șolduri și îi aruncă pe podea. Lucy oftă. Se întinse să-i atingă mușchiul coapsei.

– Ești un bărbat frumos.

Ea se dezbrăcă de haina lui Jeremy și ce mai rămăsese din halatul de mătase roșie și le aruncă pe podea. Se îndreptă spre el mergând în genunchi spre locul unde stătea el pe marginea patului, se strecură în spatele lui și își frecă sânii de omoplații lui. Jeremy se lăsă pe spate pe ea, frecându-și corpul de al ei. Îl simțea puternic și cald. Mâinile ei se plimbară peste brațele lui puternice și șerpuiră

să-i mângâie pieptul. Lăsându-și bărbia pe umărul lui, ea îi dădu un sărut pe ureche.

– Mulțumesc, șopti ea. Pentru Albert.

El pufni.

– Nu-mi mulțumi mie pentru binele lui. Am făcut-o pentru tine. Eu aș fi trimis micul ticălos la închisoare fără să stau pe gânduri.

Lucy trecu cu limba peste ceafa lui și în sus spre cealaltă ureche.

– Ba nu ai fi făcut-o.

– Ba da, dacă mi-ai fi cerut.

Întorcându-se, el se desprinse din îmbrățișare și îngenunche pe podea în fața ei. Lucy se lăsă pe călcâie. Stând în această poziție, ei erau la aceeași înălțime. Se uitară unul în ochii celuilalt.

Jeremy își puse mâinile pe lângă ea, țintuind-o cu trupul său.

– Ți-am spus noaptea trecută că nu pot trăi fără tine.

Ea încuviință.

– Îmi amintesc.

Doamne, cum ar fi putut să uite?

– A fost o minciună.

Lucy clipi. Nu era exact ceea ce se aștepta ea să audă.

Își ridică mâinile pe umerii ei.

– Pot trăi fără tine, și asta înseamnă iadul. Am făcut-o timp de aproape treizeci de ani. Și dacă mă părăsești, sunt sigur că îmi voi continua existența nefericită încă treizeci de ani. Așa că nu e vorba că nu pot trăi fără tine. Ci că nu voi trăi. Voi face orice ca să te țin aici cu mine. Dacă va trebui să angajez până și ultimul tâlhar din comitat, o voi face. Pentru că... Ezită.

Lucy înghiți nodul care i se urcase în gât.

– Pentru că...?

Jeremy își ridică mâinile ca să-i cuprindă fața. Nu cu blândețe, ci cu toată forța pasiunii. Privirea lui întunecată o căută pe a ei.

– Lucy, eu... Îi trecu degetul mare peste buze. Nici măcar nu știu cum să o spun. Cuvintele nu mi se par suficiente.

– Nu sunt suficiente. Dar sunt un început.

Strânsoarea lui se întețI, făcând-o să nu se uite în altă parte decât la el. Să nu vadă nimic, în afară de ochii lui, și să nu audă nimic, în afară de vocea lui.

– Te iubesc.

Lucy începu să tremure. Cuvintele – doar cuvintele, rostite aspru și feroce – dezlănțuiră acel potop teribil din interiorul ei. Acel val puternic, consumator de energie pe care acum îl înțelegea ca fiind

dragoste. Lucy tremură simțindu-l curgând în ea și amenințând să se reverse. Își închise ochii strâns. Nu va plânge. El avea nevoie ca ea să fie puternică. Jeremy îi mișcă puțin capul, și ea își deschise ochii din nou.

– Te iubesc, repetă el cu vocea răgușită de emoție. Acum și întotdeauna. Mai mult decât viața mea. Mai mult decât orice.

Oh, vai! Iată că se întâmpla. O picătură mare, rotundă, de dragoste vărsându-se peste genele ei și prelingându-i-se pe obraz.

El își lipi buzele de fața ei, sărutându-i lacrima.

Căzu încă o lacrimă, alunecând în jos pe celălalt obraz. Lucy își apăsă ambele mâini pe față, disperată să le oprească. Nu-l putea alunga din nou, nu acum.

El îi trase mâinile în jos și le prinse bine în ale lui.

– Este în regulă, spuse el, adresându-se direct celei mai întunecate temeri ale ei. Nu plec nicăieri. Noi nu plecăm nicăieri. Asta este casa noastră. Este locul de care aparținem. O vom umple cu copii și lumină, și râsete. Dar, Lucy – se întinse să-i atingă buzele cu degetul mare – și lacrimile tale își au locul aici. Ești în siguranță cu mine.

Oh, și acum nu le mai putea opri nimeni. Lacrimile curgeau din ochii ei ca o ploaie fierbinte de vară, străbătând ambii obraji, alunecând până pe marginea nasului, ajungând până la colțurile gurii. Iar el le sărută, șoptind cuvinte dulci de dragoste și jurăminte care îi topeau inima, și numele ei. Iar și iar, numele ei – ca ea să știe că acele cuvinte erau pentru ea. Ca ea să creadă.

– Lucy. O sărută pe pleoapele ei tremurânde. Te iubesc.

Mâinile ei își găsiră cumva drumul spre obrajii lui și îl împinse ușor, sprijinindu-și fruntea de el.

– Și eu te iubesc. Își trase nasul. Oh, dar am fost atât de proastă! Zâmbi și își șterse ochii cu dosul palmei. Draperiile, cina, neglijeul acela tipător. N-am știut cum să fiu soția pe care ți-o doreai. Ai spus că bărbații vor un înger sau un vis. Dar, Jeremy – eu pur și simplu nu sunt un înger.

El chicoti, dându-i o buclă după ureche.

– Nu, nu ești. Și slavă Cerului pentru asta. Nu mi-ar fi plăcut totuși să fii nici un vis. Aș fi trăit cu frica să nu mă trezesc. El îi cuprinse bărbia în mâini, și expresia îi deveni serioasă. Lucy, tu ești soția pe care o vreau, exact așa cum ești. Îmi pare rău dacă ți-am dat vreodată motive să te îndoiești. Doar că îmi era atât de teamă să nu te văd rănită... sau să nu te rănesc chiar eu...

– Înțeleg acum. Ea își mușcă buza. Dar nu trebuia să-ți faci griji. Eu...

– Tu nu te-ai rupe, știu. Și cât te iubesc pentru asta. O sărută blând pe buze. Dar lasă-mă să-ți iubesc și delicatețea! Puterea și tandrețea ta. Lucy, tu ești mult mai mult decât un înger sau un vis. Tu ești o zeiță. Zeița mea. Și mă ai cu totul la picioarele tale.

Zâmbind, Lucy îl luă de gât și îl trase pe pat.

– Cred că îmi place cum sună asta.

Epilog

Crăciunul veni puțin mai devreme la conacul Waltham.

Lucy stătea pe covorul din salon cu nepoatele și nepotul ei, împărtășindu-le bucuria când începură să desfacă mulțimea de cadouri. Se uită în sus și surprinse privirea lui Jeremy urmărind-o din fotoliul lui cu o expresie foarte familiară. Lucy simți cum roșește. Acea Privire a lui o făcea întotdeauna să-i clocotească sângele.

Se ridică în picioare, netezind cutele fustelor sale și oprindu-se să se uite pe fereastră înainte să se îndrepte spre Jeremy. Se aplecă peste fotoliul lui, își apropie buzele de urechea lui și îi șopti:

– Ne vedem mai târziu în șifonier?

Jeremy se înecă cu whisky.

– Ce, din nou? Își puse o mână pe talia ei și o trase în poala lui. Ce este în neregulă cu patul? șopti spre gâtul ei. Sunt destul de atașat sentimental de acel pat.

Ea îi luă băutura din mână.

– Da, șopti ea din spatele paharului, dar avem un pat acasă. Nu avem șifonier. Și plecăm mâine-dimineață la nunta lui Toby cu Sophia. După aceea, vom fi în oraș – iar pe tine te așteaptă toată sesiunea parlamentară. Ea își frecă fundul în poala lui, făcându-l să scoată un mârâit ușor. Cine știe când vom avea altă ocazie?

Jeremy își plimbă mâna pe spatele ei și agăță un deget sub șireturile ei.

– Există întotdeauna toamna viitoare.

Un zâmbet gâdilă colțul buzelor ei.

– Nu cred că vom veni în vizită toamna viitoare.

– De ce nu?

– *Papa!*

Micul și jucăușul Henry alergă spre tatăl lui care stătea în picioare în pragul ușii, lăsând-o pe biata Beth să se târască singură pe covor. Copiii roiau în jurul tatălui lor, urcându-se pe picioarele lui ca pe trunchiurile de copac și căutându-l în buzunare de dulciuri. El se lăsă

pe covor în patru labe, admirând cu devotament jucăriile strălucitoare și oprindu-se să o sărute pe Beth pe obrăjorul rotofei.

– Așa vei fi și tu într-o zi, îi șopti Lucy soțului ei.

Jeremy zâmbi. Brațul lui se înfășură în jurul taliei ei.

– Sper.

– Poți spera cât dorești. Eu oricum nu am nici un talent la sperat. Eu știu, eu cred, eu aștept. Ea puse paharul jos pe masă și își petrecu ambele brațe în jurul gâtului lui. Așa cum cred că ți-am spus odată – spre marele tău amuzament – *știu* cum are loc împerecherea. *Cred* că au trecut – se uită în sus la tavan și calculă – patruzeci și trei de zile de când am avut ciclu ultima dată. Și, prin urmare, eu o să am – sau mai degrabă, noi o să avem – un copil.

El făcu ochii mari.

– Lucy. Înghiți cu greu. Este prea devreme să fim siguri, nu-i așa?

Ea zâmbi.

– Sunt sigură.

Se aplecă să-i sărute cea mai adorabilă expresie derutată de pe față.

– Dumnezeule, nu în fața copiilor. Descâlcindu-se dintre descendenții săi, Henry se ridică în picioare. Făcu un semn spre Jeremy.

– Jem.

– Henry.

Lucy simți că Jeremy era tensionat. Trecuseră doar câteva săptămâni de când soțul și fratele ei se aruncaseră unul la gâtul celuilalt, dar ea sperase că se vor saluta mult mai amical decât atât. Oare vor fi vreodată prieteni din nou?

– Cum ești, Lucy? întrebă Henry sincer interesat. Sper că bine?

– Destul de bine, mulțumesc.

– Oare? Arăți puțin palidă. Henry își întoarse privirea spre Jeremy. Te-a certat cumva că ai schimbat tapițeria, de data asta? Sau poate ai descoperit temnița lui plină de oase și stafii.

– Nu încă, spuse Lucy. Henry, știi că sunt fericită cu Jeremy. Chiar trebuie să continui să-l torturezi?

Henry ridică din umeri.

– Bineînțeles că trebuie. Face parte din familie acum.

Lucy îi aruncă o privire rece, dar inima i se încălzi. Nu, cei doi bărbați nu vor mai fi niciodată prieteni. Acum erau frați și vor rămâne așa pentru totdeauna, fie că le plăcea sau nu.

– Pe lângă asta, continuă Henry, ce-ai fi vrut să spun?

– Oh, nu știu, răspunse Lucy. Poate „Îmi pare rău" sau „Te iert" sau „Sunt atât de fericit pentru voi"?

Henry și Jeremy izbucniră în râs.

– Ce-i așa de amuzant? întrebă ea, ușor iritată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, noi suntem bărbați, spuse Henry. Nu spunem lucruri de genul ăsta. În cel mai bun caz, le păstrăm în buzunarele de la cele mai bune redingote ale noastre ca să le putem scoate la nunți și înmormântări.

O agitație de pe hol întrerupse răspunsul lui Lucy.

Toby și Felix dădură buzna în cameră, îmbrăcați în haine de călărie și cu expresii sumbre pe chip.

– Și vorbind despre nunți, spuse Henry fără să piardă nimic, ce cauți aici? Nu te căsătorești peste câteva zile?

– A dispărut, spuse Toby. Se chinuia să-și recapete respirația. Sophia a dispărut.

– A dispărut? Lucy își desfăcu brațele din jurul gâtului lui Jeremy. Unde a plecat?

Felix se sprijini pe un scaun de lângă el, cu fața roșie de la efort.

– Socrii mei... tuși el... le spun tuturor... că Sophia... este bolnavă... trimisă undeva la mare... ca să... se facă bine.

– Poate că ar trebui să mergi cu ea, omule! Henry se îndreptă spre bar. Nici tu nu arăți prea bine.

– Nu a plecat la nici o mare, suspină Toby, aruncându-se pe canapea. A fugit. Noi ne îndreptam spre Gretna Green[1]. Dacă ne grăbim, i-am putea prinde înainte să ajungă în Scoția.

– A fugit? întrebă Jeremy. Cu cine?

– Cu nu știu ce pictor. Toby își lăsă capul pe spate și își acoperi ochii cu mâinile. Un francez sau ceva de genul ăsta.

– Cum îl chema? șuieră Felix. Germaine... Jarvais?

– Gervais? întrebă Lucy. I se făcu greață. Nu era ceva care i se întâmpla rar de când cu sarcina, dar groaza agravă senzația de greață.

– Ăla e, mârâi Toby peste antebrațul lui. Am fost părăsit pentru Gervais. El se îndreptă și se uită la Lucy. Tu de unde știi? Adică am sperat ca poate știi tu ceva. Ți-a lăsat și ție o scrisoare. Scoase o hârtie împăturită din buzunarul de la piept și se aplecă în față, cu mâna întinsă.

Lucy o luă din mâna lui, trecându-și degetul peste sigiliul rupt.

---

[1] Localitate din Scoția în care fugeau tinerii să se căsătorească deoarece legile din Anglia erau prea restrictive. (n.red.)

– Să mă ierți că am deschis-o deja, spuse Toby.

– Desigur. Lucy despături misiva pătată de lacrimi.

Ma chére *Lucy,*

Mai ții minte cum ni se părea când eram mici? Că dacă ne imaginăm ceva și ne dorim foarte tare, și credem din tot sufletul nostru, știm că va deveni realitate?

Ei bine, am hotărât să mai fac o ultimă încercare. De data asta, mi-am mâncat tot terciul. Îmi voi închide ochii strâns... și când îi voi deschide, voi fi departe, departe.

Sunt destul de atașată de Toby, dar nu l-aș fi putut face niciodată fericit. Cu toate astea, mă tem că va accepta cu greu acest lucru. Te rog să-l consolezi cât de bine poți.

Ta amie,

Sophia

– Ce naiba înseamnă asta, că și-a mâncat tot terciul? întrebă Toby, aruncându-și mâinile în aer. Ar fi trebuit să știe că i-aș fi cumpărat oricât terci ar fi dorit.

– Oh, Toby! Lucy clătină din cap când Jeremy îi luă scrisoarea din mână. Aș vrea să-ți pot spune unde a plecat, dar nu pot. Dar sunt sigură că nu a plecat în Scoția cu cineva pe nume Gervais.

– Dar... dacă nu... în Scoția, reuși Felix să spună, atunci unde?

Lucy ridică din umeri. Nu era nimic care să o poată salva pe Sophia.

– Ar putea fi oriunde.

Toby mârâi și se lăsă înapoi pe canapea, acoperindu-și ochii cu o mână.

– Am fost părăsit. *Eu!* Nu pot să înțeleg. Fiecare fată din Anglia vrea să se mărite cu mine.

Lucy se întoarse cu fața la soțul ei.

– Săracul Toby, șopti ea.

– Nici un „săracul Toby", spuse Jeremy tăios. „Să-l consolezi cât de bine poți"? citi el tare cu sprâncenele ridicate. Brațul lui se strânse în jurul taliei ei. Nici să nu te gândești!

Lucy suspină de indignare.

– Nu aș face asta niciodată! Ea îi smulse scrisoarea din mână și o împături frumos. Și nu-l tachina! Poate că nenorocirea lui Toby

este imaginația sălbatică a Sophiei, dar noi datorăm o mare parte din fericirea noastră scrisorii ei absurde.

– Se pare că da. Mâna lui alunecă să-i acopere burta. Și o datorie foarte mică.

Lucy își lăsă capul pe umărul lui și își ascunse zâmbetul cu scrisoarea.

– Nu-i doresc nimic altceva Sophiei decât fericire, spuse ea gânditoare. Și își poate urma cât vrea visurile acelea copilărești – întinse gâtul să sărute ușor maxilarul soțului ei – , eu sunt extrem de recunoscătoare că al meu *nu* a devenit realitate.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică,*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon,*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Peșitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de Gheață*

vor apărea:

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Completează-ți colecția romanelor de dragoste!

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®